

Michael Scott

ALCHIMISTUL

Secretul nemuritorului

NICHOLAS FLAMEL

– Suntem legendă, spuse el simplu. Odată, cu mult timp în urmă, eram oameni obișnuiți, dar apoi am cumpărat o carte, *Cartea Profetului Avraam Magul*, numită pe scurt *Codexul*. Din acel moment lucrurile s-au schimbat. Perenelle s-a schimbat. Eu m-am schimbat. Am devenit Alchimistul. Eram cel mai bun alchimist dintre toți, căutat de regi și de principi, de împărați și de Papa însuși. Am descoperit secretul pietrei filozofale, adânc tăinuit în paginile acelei cărți de magie străveche: am învățat cum să scot aur din metalul cel mai comun, puteam transforma banalele pietre în nestemate. Dar, mai presus de toate astea, mult mai presus, am descoperit o rețetă bazată pe îmbinarea dintre ierburi și vrăji, care ține la distanță boala și moartea. Eu și Perenelle am devenit astfel nemuritori.

(...)

Fără Carte, eu și Perenelle vom îmbătrâni. Formula magică a nemuririi trebuie reînnoită în fiecare lună. În decursul unui ciclu complet al lunii, ne vom ofili și vom muri. Și, dacă noi murim, atunci răul, căruia i-am ținut piept atâta vreme, va triumfa.

Michael Scott

Alchimistul

Secretul nemuritorului
NICHOLAS FLAMEL

Traducere: ŞOIMARU Emanuela

Titlu original: The Alchemyst

Rao, 2008

Pentru Claudette, desigur
iamque opus exegi

Cuprins

Mulţumiri

De obicei, doar un nume apare pe coperta unei cărţi, dar adevărul este că în spatele lui se află multe altele care au contribuit la naşterea acelei opere. În egală măsură, dar nu neapărat într-o anumită ordine, trebuie să-mi exprim gratitudinea faţă de…

Krista Marino, cea mai răbdătoare cu putinţă dintre editori, care a sugerat „o perspectivă mai amplă…”

Frank Weimann, de la Library Group, care a declarat: „Pot să vând asta”. Ceea ce a şi făcut.

Michael Carroll, care a fost primul şi ultimul cititor al cărţii şi care m-a anunţat: „Trebuie să mai discutăm despre…”

O.R. Melling, care m-a pistonat mereu cu: „N-ai terminat-o încă?”

Claudette Sutherland, care m-a atenţionat: „Ai face bine să mai cugeţi la…”

Şi, în cele din urmă, fireşte: Barry Krost, de la BKM, care-i cu siguranţă bunicul *Alchimistului* şi care şi-l va lua probabil de nepot pe John Sobanski!

Sunt o legendă.

Moartea n-are drept de stăpânire asupra mea, boala nu mă poate atinge. După felul în care arăt, e greu de spus ce vârstă am şi totuşi m-am născut în anul Domnului 1330, cu mai mult de şase sute şaptezeci de ani în urmă.

Am fost în multe ipostaze la vremea mea: doctor şi bucătar, librar şi soldat, profesor de limbi străine şi de chimie, atât hoţ, cât şi apărător al legii.

Dar, dincolo de toate, am fost alchimist. De fapt, am fost *Alchimistul*.

Eram recunoscut drept cel mai mare alchimist al tuturor timpurilor, căutat de regi şi de principi, de împăraţi şi de însuşi Papa. Puteam scoate aur din metalul cel mai comun, puteam transforma banalele pietre în pietre preţioase. Mai mult de atât: am descoperit secretul Vieţii Veşnice, tăinuit adânc într-o carte de magie străveche.

Acum, soaţa, Perenelle, mi-a fost răpită, iar Cartea, furată.

Fără Carte, şi eu, şi ea vom îmbătrâni. În cuprinsul unui ciclu complet al lunii, ne vom veşteji şi ne vom stinge. Şi, dacă murim, atunci răul, împotriva căruia am luptat atâta timp, va triumfa. Nemuritorii premergători nouă ca vârstă vor pretinde din nou stăpânirea asupra bătrânei planete şi vor şterge omenirea de pe faţa pământului.

Dar n-o să mă dau bătut fără luptă.

Pentru că eu sunt nemuritorul Nicholas Flamel.

Din Cartea Zilei a lui Nicholas Flamel, Alchimist
Consemnarea acestei zile, joi, 31 mai,
în San Francisco, oraşul de adopţie.

Joi, 31 mai

Capitolul Unu

— OK, răspunde-mi şi mie: De ce-ar umbla cineva în palton în mijlocul verii, în San Francisco?

Sophie Newman îşi apăsa cu degetele în ureche dispozitivul Bluetooth în timp ce vorbea.

Din partea opusă a continentului, prietena ei Elle, înnebunită după modă, întrebă direct:

— Ce fel de palton?

Ştergându-şi mâinile de cârpa prinsă în cordonul şorţului, Sophie Newman ieşi de după tejgheaua din cafeneaua goală şi păşi spre fereastră, privind bărbaţii care coborau din maşina parcată peste drum.

— Paltoane negre, groase, din lână. Ba mai mult, poartă şi mănuşi negre şi pălării. Şi ochelari de soare. Îşi lipi faţa de geam. Chiar şi pentru oraşul ăsta, ţinuta lor este puţin cam prea bizară.

— Or fi cumva antreprenori de pompe funebre? sugeră Elle, cu vocea pocnindu-i şi păcănindu-i în celular.

Sophie putu să distingă în fundal o muzică deprimantă dată tare – poate Lacrimosa sau Amorphis. Elle nu reuşise niciodată să-şi depăşească etapa gotică.

— Poate, răspunse Sophie, destul de neconvingător de altfel.

Cu câteva minute mai devreme, sporovăind cu prietena ei la telefon, zărise maşina cu un aspect neobişnuit. Era lungă şi lucioasă şi arăta ca scoasă din filmele alb-negru de odinioară. Când trecuse prin dreptul ferestrei, soarele se reflectase în geamurile ei fumurii, scăldând prăvălia într-o lumină aurie şi caldă care o orbise pe Sophie. Clipind ca să alunge punctele negre care-i jucau dinaintea ochilor, Sophie văzuse cum maşina virase la poalele dealului şi se înapoiase cu viteză redusă. Fără să semnalizeze, se oprise direct în faţa Librăriei Mici de peste stradă.

— Poate că-s mafioţi, sugeră Elle sumbru. Taică-miu

cunoaşte pe cineva care face parte din mafie. Dar conduce un Prius, preciză ea.

— E clar că ăsta nu-i un Prius, spuse Sophie, privind din nou maşina şi pe cei doi bărbaţi solizi care stăteau în stradă înfofoliţi în paltoanele lor grele, cu mănuşi şi pălării şi cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari de soare imenşi.

— Poate că doar le e frig, sugeră Elle. Nu s-a făcut frig în San Fancisco?

Sophie Newman aruncă o privire la ceasul şi la termometrul de pe perete, deasupra tejghelei din spatele ei.

— E două şi un sfert aici… şi 29° C, spuse ea. Crede-mă, nu are cum să le fie frig. Oamenii ăştia trebuie că mor de cald. Aşteaptă, zise ea, întrerupându-şi singură şirul, se întâmplă ceva.

Se deschise şi portiera din spate şi un alt bărbat, încă mai solid decât primii doi, păşi afară ţeapăn. În timp ce închidea portiera, soarele se reflectă o clipă pe chipul lui, şi Sophie zări o piele albă-cenuşie, cu un aspect nesănătos. Reglă volumul în cască.

— OK, ar trebui să-l vezi pe cel care tocmai s-a dat jos din maşină. Un uriaş cu pielea cenuşie. Cenuşie, înţelegi? Poate că asta explică totul; poate că indivizii ăştia au un fel de boală de piele.

— Am văzut eu un documentar pe National Geographic despre oameni care nu se pot expune la soare… începu Elle, dar Sophie deja nu o mai asculta.

Din maşină coborî un al patrulea.

Era un omuleţ agitat, îmbrăcat într-un costum îngrijit gri-închis, din trei piese, care părea oarecum demodat, însă, după cum îşi dădu ea seama imediat, fusese croit special pe mărimea lui. Părul cărunt era pieptănat pe spate, prins într-o coadă de cal, lăsând descoperită faţa cu oase ascuţite, şi o barbă îngrijită, tunsă în formă de triunghi, neagră, dar împestriţată cu fire albe, îi acoperea gura şi bărbia. Se îndepărtă de maşină şi păşi sub cortul vărgat care acoperea rândurile de cărţi expuse afară. Când puse

mâna pe un volum broşat, viu colorat, pentru a-l răsfoi, Sophie observă că purta mănuşi gri. Un buton de perlă la încheietura mâinii sclipi în soare.

— Au de gând să intre în librărie, spuse ea în cască.

— Josh încă mai lucrează acolo? Întrebă Elle imediat.

Sophie ignoră interesul subit pe care-l trăda vocea prietenei sale. Faptul că prietena sa cea mai bună îl plăcea pe fratele ei geamăn i se păruse mereu cam aiurea.

— Mda. Am de gând să-l sun, să văd ce se întâmplă. Revin eu mai târziu c-un telefon.

Închise, îşi scoase casca şi-şi frecă urechea cu un aer absent, în timp ce se holba, fascinată, la omuleţul acela.

Era ceva cu el… ceva bizar. Poate că era creator de modă, gândi fata, sau producător de filme, sau poate că era scriitor: observase ea că unora dintre scriitori le place să se îmbrace într-un mod mai ostentativ. O să-i lase câteva minute să intre în prăvălie, apoi o să-l sune pe frate-său geamăn pentru o dare de seamă detaliată.

Sophie fu cât pe ce să se întoarcă cu spatele, când bărbatul cărunt se răsuci pe călcâie şi păru s-o pironească cu privirea. Pe când stătea sub cort, faţa lui era în umbră şi totuşi, pentru o clipită, ochii îi străluciră puternic.

Sophie a ştiut, pur şi simplu, a ştiut că bărbatul scund şi cenuşiu nu avea cum s-o vadă: ea se afla de cealaltă parte a străzii, în spatele unui geam de sticlă care strălucea în lumina după-amiezii. Practic, era invizibilă în întunericul din spatele sticlei.

Şi totuşi…

Şi totuşi, în clipa în care ochii lor se întâlniră, Sophie simţi cum i se zburlesc firele de păr de pe dosul mâinii şi de-a lungul braţelor şi cum o adiere rece îi învăluie brusc ceafa. Scutură din umeri, întorcând încet capul când într-o parte, când în alta, iar pe obraz i se răsuciră câteva şuviţe din părul său blond şi lung. Interacţiunea dură doar o secundă, după care bărbatul îşi întoarse privirea, dar Sophie avu impresia că se uitase direct spre ea.

Cu o clipă înainte ca bărbatul, împreună cu cei trei

însoţitori ai săi, îmbrăcaţi prea elegant, să dispară în librărie, Sophie hotărî că nu-l place deloc.

Mentă.

Şi ouă clocite.

Era chiar scârbos. Josh Newman stătea în mijlocul pivniţei de sub librărie şi respira adânc. De unde veneau mirosurile astea? Se uită în jur la rafturile ticsite până sus cu cărţi şi se întrebă dacă nu se strecurase ceva în spatele lor şi murise acolo. Ce altceva putea explica duhoarea aceea respingătoare? Pivniţa micuţă şi înghesuită mirosise întotdeauna a uscat şi a praf, aerul impregnat de mireasma hârtiei scorojite se amesteca cu aroma mai bogată a cărţilor vechi, legate în piele, şi a pânzelor de păianjen colbuite. Îi plăcea damful ăsta; îl găsise întotdeauna plăcut şi reconfortant, ca miresmele de scorţişoară şi de mirodenii, care-i aminteau de Crăciun.

Mentă.

Înţepător şi răcoros, mirosul pătrunse în aerul închis al încăperii. Era parfumul pastei de dinţi proaspăt desfăcute sau al ceaiurilor de ierburi pe care le servea sora lui în cafeneaua de peste drum. Anihila efectiv mirosurile mai grele ale pielii şi hârtiei şi era atât de puternic, încât sinusurile lui fremătară; simţi că era pe punctul de-a strănuta în orice moment. Îşi scoase repede căştile de la iPod. Să strănuţi cu ele pe urechi nu era deloc o idee bună; puteau să-ţi pocnească timpanele.

Ouă.

Respingător şi împuţit, recunoscu mirosul sulfuros al ouălor clocite. Acoperi aroma răcoroasă de mentă... şi era dezgustător. Simţea cum duhoarea îi acoperă limba şi buzele şi cum îl mănâncă pielea capului de parcă o gânganie i s-ar fi târât prin păr. Josh îşi trecu degetele prin părul blond şi zburlit şi se înfioră. Poate că era înfundată canalizarea.

Cu căştile atârnându-i în jos pe umeri, verifică lista de cărţi din mână, apoi se uită iar spre rafturi: *Operele*

complete ale lui Charles Dickens, douăzeci şi şapte de volume, legate în piele roşie. Oare pe unde putea să le găsească?

Josh lucra în librărie de aproape două luni de acum, dar nu-şi făcuse încă nici cea mai vagă idee despre cum erau aranjate lucrurile. Nu funcţiona vreun sistem de fişare anume… sau, mai degrabă, dacă exista, acesta le era cunoscut doar lui Nick şi lui Perry Fleming, proprietarii Librăriei Mici. Nick şi soţia lui puteau găsi orice carte în câteva minute, fie în prăvălia de sus, fie în pivniţă.

Un val de mentă, urmat de aceeaşi duhoare de ouă clocite umplu din nou aerul; Josh tuşi, simţind cum îi lăcrimează ochii. Era insuportabil! Îndesând lista într-unul din buzunarele din spate al jeanşilor şi căştile în celălalt, tânărul îşi făcu drum printre stivele de cărţi şi mormanele de cutii, căutând scările. Nu mai suporta să stea nici două minute acolo jos, cu tot mirosul ăla. Îşi frecă ochii cu podul palmelor pentru că-l usturau enervant. Apucându-se de balustradă, merse mai departe. Avea urgent nevoie de o gură de aer proaspăt ca să nu vomite, dar, în chip straniu, cu cât se apropia mai mult de capătul scărilor, cu atât duhoarea devenea mai pregnantă, îşi scoase capul pe uşa pivniţei şi privi în jur.

Şi, exact în momentul acela, Josh Newman intui că lumea n-avea să mai fie niciodată la fel.

Capitolul Doi

Josh se iţi prin deschizătura de la pivniţă, cu ochii lăcrimându-i de la duhoarea de sulf, amestecată cu mirosul de mentă. Prima lui impresie fu aceea că magazinul, de obicei liniştit, era acum aglomerat: în faţa lui Nick Fleming, proprietarul, stăteau patru bărbaţi, dintre care trei solizi, chiar mătăhăloşi, iar altul pipernicit şi cu o înfăţişare fioroasă. Josh îşi dădu imediat seama că magazinul tocmai era jefuit.

Şeful lui, Nick Fleming, stătea proţăpit în mijlocul librăriei, înfruntându-i pe ceilalţi.

Era un bărbat mai degrabă oarecare, nu foarte înalt şi cu o constituţie medie, fără trăsături aparte, cu excepţia ochilor – atât de spălăciţi, că păreau aproape lipsiţi de culoare. Părul negru îi era tuns scurt şi părea mereu să aibă barba nerasă, de parcă nu se mai bărbierise de câteva zile. Era îmbrăcat ca de obicei, în blugi negri, purta un tricou negru lălâu cu o reclamă la un concert rock care avusese loc cu vreo douăzeci şi cinci de ani în urmă şi în picioare avea o pereche de cizme ponosite de cowboy. La mâna stângă purta un ceas digital simplu, iar la cea dreaptă, o brăţară masivă din zale de argint. Tot de încheietura dreaptă îi atârnau alte două brăţări ale prieteniei, pestriţe şi vechi.

În faţa lui stătea un omuleţ cărunt, într-un costum elegant.

Josh pricepu îndată că, deşi nu-şi vorbeau, ceva se întâmpla între ei. Amândoi păstrau tăcerea, îşi ţineau braţele pe lângă corp, cu coatele îndoite, cu palmele desfăcute şi îndreptate în sus. Nick era în mijlocul prăvăliei, în timp ce căruntul stătea mai aproape de uşă, cu cei trei însoţitori ai săi, îmbrăcaţi în negru, roată în jurul lui. În chip straniu, degetele celor doi bărbaţi se mişcau, crispându-se,

dansând, ca şi cum ar fi bătut cu furie la maşină, cu degetul mare atingând arătătorul, cu degetul mic atingându-l pe cel mare, cu arătătorul şi degetul mic întinse. Vălătuci şi smocuri de fum verde se adunau în palmele lui Fleming, apoi se răsuceau în modele înflorite şi alunecau spre podea, unde se încolăceau ca şerpii. Un fum gălbui, respingător şerpuia şi ieşea din mănuşile bărbatului cărunt, prelingându-se pe podeaua de lemn, asemenea unui lichid murdar.

Fumul emana o duhoare care încărca atmosfera de mirosurile amestecate de mentă şi sulf. Josh simţi că i se întoarce stomacul pe dos şi înghiţi cu greutate; mirosul ouălor clocite era de ajuns pentru a-l face să se sufoce.

Aerul dintre cei doi bărbaţi strălucea din cauza valurilor de fum verde şi galben şi, când ele se întâlneau, trosneau şi sfârâiau scântei. Degetele lui Fleming se mişcară, şi în palmă i se ivi un rotocol, gros cât pumnul, de fum verde. Suflă asupra lui, cu respiraţia scurtă, şuierată, şi fumul se răsuci în aer, încolăcindu-se şi desfăcându-se, cât un stat de om, între cei doi. Degetele noduroase şi boante ale bărbatului cărunt pocniră în ritmul lor şi o minge de energie galbenă se desfăcu din mâinile lui şi săltă în aer. Atinse vălătucul de fum verde, care se răsuci imediat în jurul mingii. Urmă un *pocnet* însoţit de scântei şi explozia invizibilă îi aruncă pe amândoi pe spate în încăpere, făcându-i să se lovească de mesele pline de cărţi. Becurile pocniră, şi lămpile fluorescente săriră în aer, aruncând pe podea o ploaie de sticlă. Două dintre geamuri se sparseră, în timp ce o sumedenie de ochiuri mici de geam explodară şi se făcură ţăndări în aer.

Nick Fleming se rostogoli pe podea, aproape de intrarea în pivniţă, aproape aterizând peste Josh, care stătea ca paralizat pe trepte, cu ochii larg deschişi de uimire şi de panică. Ridicându-se anevoie în picioare, îl împinse pe Josh pe scări în jos.

— Stai jos, orice s-ar întâmpla, stai jos, îi şuieră în ureche Fleming, engleza lui căpătând un accent de nerecunoscut.

Întorcându-se, îşi redresă poziţia, şi Josh îl văzu cum îşi răsuceşte în sus palma de la mâna dreaptă, apoi cum şi-o apropie de chip şi suflă peste ea. Apoi schiţă o mişcare de aruncare spre centrul camerei, ca şi cum ar fi lansat o minge.

Josh întinse gâtul pentru a-i urmări mişcarea. Pe moment, nu se întâmplă nimic: imediat însă, aerul păru evacuat brusc din încăpere. Cărţile de pe rafturile învecinate fură smulse, îngrămădite într-un morman în mijlocul podelei, tablourile înrămate coborâte de pe pereţi, un covor greu de lână luat pe sus, apoi târât şi răsucit în mijlocul camerei.

Pe urmă mormanul explodă.

Doi dintre bărbaţii solizi, cu paltoane groase de lână neagră, simţiră din plin violenţa exploziei. Josh văzu cum cărţile, unele grele şi voluminoase, altele uşoare şi subţiri, se năpustiră peste ei ca nişte păsări furioase. Nu-şi putu reţine o tresărire de compasiune când unul dintre ei încasă în plină figură un dicţionar. Pălăria şi ochelarii îi zburară cât colo… dând la iveală o piele ca de mort, de un cenuşiu noroios, şi ochii ca pietrele şlefuite. Un raft întreg de romane de dragoste se prăvăli drept în figura însoţitorului său, făcând ca ochelarii ieftini să-i plesnească exact în două. Josh văzu că şi acel bărbat avea ochii asemenea pietrelor.

Şi înţelese deodată că aceştia chiar *erau* pietre.

Vru să se întoarcă spre Nick Fleming cu o întrebare pe buze, când şeful îi aruncă o privire.

— Stai jos, îi porunci. A adus golemi.

Se aplecă iute când bărbatul cărunt lansă trei raze ca nişte suliţe de energie galbenă de-a lungul camerei. Acestea despicară rafturile de cărţi şi se înfipseră în podeaua de lemn. Tot ceea ce atinseră începu instantaneu să putrezească şi să se descompună. Legăturile din piele plesniră şi se sfărâmară, hârtia se înnegri, podeaua din scânduri şi rafturile se uscară şi se transformară în pulbere.

Fleming azvârli o altă minge invizibilă în colţul camerei. Josh Newman îi urmări mişcarea braţului. În timp ce mingea

invizibilă pluti prin aer, o rază de soare o străpunse şi, pentru o clipă, străluci verde şi luminoasă, ca un glob de smarald. Ieşi apoi din conul de lumină şi se făcu iar nevăzută. Când de data aceasta lovi podeaua, efectul fu încă şi mai puternic. Nu se auzi niciun zgomot, dar întreaga clădire se zgudui. Mesele cu cărţi broşate ieftine se transformară în aşchii şi fâşii de hârtie umplură aerul, fluturând ca nişte confetti bizare. Doi dintre bărbaţii în negru – golemii – fură trântiţi pe spate, oprindu-se în rafturi, îngropându-se sub un morman de cărţi prăbuşite peste ei, în timp ce al treilea, cel mai solid, se izbi atât de tare de uşă, încât fu catapultat în stradă.

Şi tăcerea care urmă fu curmată de zgomotul mâinilor înmănuşate lovite una de alta.

— Ţi-ai perfecţionat tehnica, Nicholas, după câte văd.

Bărbatul cărunt vorbea engleză cu o cadenţă stranie.

— Am mai exersat, John, replică Nick Fleming, strecurându-se către uşa deschisă de la pivniţă, îmbrâncindu-l pe Josh Newman în jos pe scări. Ştiam că o să mă ajungi din urmă, mai devreme sau mai târziu.

— Te caut de foarte mult timp, Nicholas. Ai ceva ce ne aparţine. Şi am venit să luăm înapoi ce-i al nostru.

Un fuior de fum galben invadă pivniţa deasupra capetelor lui Josh şi Fleming. Bucăţi umflate şi mâncate de vreme din tencuiala neagră căzură asemenea unor aspri fulgi de zăpadă.

— Am ars-o, spuse Fleming, am ars-o cu mult timp în urmă. Îl împinse pe Josh în pivniţă, apoi închise uşa glisantă, încuindu-se amândoi înăuntru. Nu întreba nimic, îl avertiză pe Josh, ochii săi spălăciţi arzând în întuneric. Nu acum.

Prinzându-l pe Josh de braţ, Nick îl împinse către colţul cel mai întunecat al pivniţei cu cărţi, apucă cu ambele mâini un corp de rafturi şi-l dădu la o parte. Se auzi un pocnet scurt, şi rafturile alunecară într-o parte, ca o uşă, dând la iveală un şir de trepte. Fleming îl forţă pe Josh să coboare în beznă.

— Repede, acum, repede şi în linişte, îi zise precaut. Îl urmă pe Josh prin deschizătură, trăgând înapoi rafturile după el, chiar în clipa în care uşa pivniţei se înnegri şi se lichefie într-o duhoare îngrozitoare de sulf, care se prelinse pe scări. Sus!

Josh simţi în ureche vocea caldă a lui Fleming.

— Asta iese în magazinul gol care se învecinează cu al nostru. Trebuie să ne grăbim. Dee nu are nevoie decât de câteva minute ca să priceapă ce s-a întâmplat.

Josh Newman încuviinţă; cunoştea magazinul. Curăţătoria stătuse goală peste vară. Se simţea asaltat de o mulţime de întrebări şi niciunul dintre răspunsurile care i se învârteau prin cap nu era mulţumitor, atâta timp cât toate conţineau în sinea lor acel cuvânt înspăimântător: *magie*.

Tocmai văzuse cum doi bărbaţi îşi aruncau unul spre altul mingi şi suliţe de *energie*. Asistase neputincios la distrugerile produse de aceste energii.

Josh tocmai fusese martorul dezlănţuirii forţelor oculte.

Dar toată lumea ştia, fireşte, că magia, pur şi simplu, nu există, nu poate să existe.

CAPITOLUL TREI

Ce era mirosul ăla dezgustător?

Sophie Newman era pe punctul de a-şi îndesa din nou în ureche dispozitivul Bluetooth, când inspiră profund şi se opri, cu nările fremătându-i. Tocmai mirosise ceva îngrozitor. Închizându-şi telefonul şi vârându-şi căştile într-unul din buzunare, se aplecă spre cutia deschisă cu frunze de ceai negru şi îi inspiră mireasma.

Lucra la Ceaşca de Cafea de când ea şi frate-său sosiseră în San Francisco pentru perioada de vară. Era o slujbă OK, nimic specială. Majoritatea clienţilor erau drăguţi, alţii erau bădărani sau proşti, dar programul de lucru era bun, leafa îndestulătoare, bacşişurile şi mai şi, iar magazinul prezenta avantajul de a fi situat chiar peste drum de librăria în care lucra fratele ei geamăn. Abia împliniseră cincisprezece ani în decembrie trecut şi începuseră deja să strângă bani pentru propria maşină. După calculele lor, le trebuiau cel puţin doi ani – asta dacă nu îşi cumpărau CD-uri, DVD-uri, jocuri, haine sau pantofi, care erau marile slăbiciuni ale lui Sophie, fireşte.

De obicei, mai erau încă două fete pe tură cu ea, dar în acea zi una plecase acasă mai devreme fiindcă se simţea rău, iar Bernice, proprietara magazinului, plecase după forfota de la prânz la angrosişti să-şi reînnoiască proviziile de ceai şi cafea. Promisese că se întoarce într-o oră; Sophie ştia însă că îi va lua cel puţin de două ori mai mult.

Peste vară, Sophie se obişnuise cu aromele diferitelor sortimente exotice de ceai şi de cafea, vândute în magazin. Putea deosebi ceaiul Earl Grey de marca Darjeeling şi făcea diferenţa dintre cafeaua din Java şi cea din Kenya. Îi plăcea mirosul de cafea, deşi nu suporta gustul ei amărui. Dar îi plăcea ceaiul. În ultimele săptămâni încercase pe rând toate sortimentele de ceai, mai ales pe cele din ierburi, cu gusturile lor de fructe şi aromele nemaipomenite.

Dar acum ceva mirosea dezgustător şi scârbos.

Ca ouăle clocite.

Sophie apropie de nas o cutie deschisă de ceai şi inspiră profund. Simţi în gât mirosul înţepător al ceaiului negru de Assam; duhoarea nu venea de acolo.

— E făcut să-l bei, nu să-l miroşi.

Sophie se întoarse şi văzu cum Perry Fleming tocmai intra în magazin. Perry Fleming era o femeie înaltă şi elegantă, care putea foarte bine să aibă orice vârstă între patruzeci şi şaizeci de ani. Frumuseţea sa de altădată încă mai impresiona privirea. Ochii îi erau de un verde strălucitor şi limpede, cum Sophie nu mai văzuse niciodată. Multă vreme Sophie se întrebase dacă nu cumva femeia mai în vârstă folosea lentile de contact pentru culoare. Părul lui Perry fusese odinioară negru ca smoala, dar acum era înspicat cu fire argintii şi ea îl purta într-o coadă măiestrit împletită, care i se odihnea pe spate până aproape de talie. Dinţii îi era mici şi perfect sănătoşi, iar chipul îi era brăzdat cu riduri fine de expresie, adunate în jurul ochilor. Era întotdeauna mult mai elegant îmbrăcată decât soţul ei şi în acea zi, de pildă, purta o rochie de vară fără mâneci, de un verde crud, care se asorta cu ochii, făcută din ceea ce Sophie socotea a fi mătasea cea mai fină.

— Credeam doar că miroase ciudat, spuse Sophie. Adulmecă iar ceaiul. Miroase bine acum, adăugă ea, dar pentru un moment, adineauri, mi s-a părut că duhneşte a… a… a ouă clocite.

Privi spre Perry Fleming în timp ce vorbea. Fu uluită când ochii verzi şi strălucitori ai acesteia se măriră brusc şi ea se răsuci în loc ca să se uite de partea cealaltă a străzii… chiar în momentul în care, peste drum, toate gemuleţele pătrate ale librăriei se făcură ţăndări şi două dintre ele se prefăcură în praf şi pulbere. În stradă apărură vălătuci de fum verde şi galben, care formau rotocoale, iar aerul se umplu dintr-odată de duhoarea ouălor clocite. Sophie simţi şi un alt miros, unul mai pătrunzător şi mai proaspăt, de mentă.

Femeia mai în vârstă îşi mişcă buzele pentru a şopti:

— O, nu… nu acum… nu aici.

— Doamnă Fleming… Perry?

Femeia se întoarse către Sophie. Ochii îi erau măriţi de spaimă şi engleza ei de obicei impecabilă căpătă un accent străin.

— Stai aici; orice s-ar întâmpla, stai înăuntru, la pământ.

Sophie deschise gura pentru a pune o întrebare, când simţi că-i pocnesc urechile. Înghiţi cu greu… apoi uşa librăriei căzu la pământ şi unul dintre bărbaţii aceia solizi, pe care Sophie îi văzuse cu câteva clipe în urmă, fu aruncat în stradă. Îi lipseau acum pălăria şi ochelarii, şi tânăra îi zări pielea ca de mort şi ochii săi negri, ca de marmură. Se rostogoli în stradă pentru o clipă, apoi ridică mâna pentru a-şi proteja faţa de soare.

Şi Sophie simţi cum în stomac îi freamătă ceva rece şi dur.

Pielea de pe mâna bărbatului se mişcă. Curse încet, prelingându-i-se vâscos în mânecă: arăta de parcă i se topeau degetele. Un bulgăre de ceea ce părea a fi noroi cenuşiu se împrăştie pe trotuar.

— Golemi, suspină Perry. Dumnezeule, a creat golemi.

— Golumi? întrebă Sophie, cu buzele subţiate şi uscate, simţindu-şi dintr-odată limba mult prea mare în gură. Pe Golum, din *Stăpânul inelelor?*

Perry se îndrepta spre uşă.

— Nu, golemi, răspunse ea absent. Oameni din lut.

Numele în sine nu avea niciun sens pentru Sophie, dar aceasta privea, cu un amestec de teroare şi nedumerire, cum creatura aceea – golemul – din stradă se târî din bătaia soarelui până sub adăpostul cortului. Asemenea unei moluşte uriaşe, lăsă după el o dâră udă de noroi, care se uscă imediat în arşiţa soarelui. Sophie apucă să-i mai zărească o dată chipul înainte ca el să intre în librărie. Trăsăturile îi dispăruseră ca ceara topită şi pielea îi era acoperită de o reţea fină de crăpături. Sophie se gândi la întinderea unui deşert.

Perry năvăli în stradă. Sophie văzu cum femeia îşi desface părul prins până atunci într-o coadă sofisticată, dându-i drumul pe spate. Dar, în loc să-i atârne drept pe spate, părul începu să fluture pe umeri, ca şi cum s-ar fi aflat în bătaia unei brize uşoare. Doar că nu era nici urmă de aşa ceva.

Sophie ezită un moment, pe urmă, înhăţând o mătură, se năpusti în drum după Perry. Josh se afla în librăria aceea!

În librărie era un haos total.

Rafturile odinioară în ordine şi mesele stivuite cu cărţi erau împrăştiate şi aruncate prin cameră în maldăre alandala. Mobila era făcută bucăţi, rafturile – crăpate în două, tipăriturile rafinate şi hărţile zăceau sfârtecate pe podea. Duhoarea de putreziciune şi moarte plutea în prăvălie: hârtia era topită, iar lemnul – uscat şi mucegăit, chiar şi plafonul era zgâriat şi scorojit, tencuiala atârna de tavan dând la iveală grinzile de lemn şi firele care se legănau pe dedesubt.

Omuleţul cenuşiu stătea chiar în mijlocul încăperii. Îşi îndepărta meticulos praful de pe mânecile hainei, în timp ce doi dintre golemii săi inspectau pivniţa. Cel de-al treilea, nenorocit şi ţeapăn din pricina expunerii la soare, zăcea stingher peste un raft făcut zob. Fâşii din pielea lui cenuşie ca noroiul atârnau de pe mâinile rămase ca nişte cioturi.

Bărbatul cărunt se întoarse când Perry, urmată de Sophie, dădu buzna în prăvălie. Se înclină reverenţios.

— A, stimata doamnă Perenelle. Chiar mă întrebam pe unde sunteţi.

— Unde-i Nicholas? întrebă Perry.

Pronunţă însă „Nicola”. Sophie văzu cum o undă statică de energie îi ondulează părul, făcând să pocnească scântei albe şi albastre.

— Jos, bănuiesc. Făpturile mele îl caută.

Strângând mătura cu amândouă mâinile, Sophie se strecură pe lângă Perry, târându-se către cealaltă parte a camerei. Josh. Unde era Josh? N-avea idee ce se întâmpla acolo şi nici că-i păsa. Voia doar să-şi găsească fratele.

— Sunteţi la fel de fermecătoare ca întotdeauna, spuse omul cenuşiu, cu ochii aţintiţi asupra femeii. Nu aţi îmbătrânit nici măcar cu o zi.

Făcu iarăşi o plecăciune curtenitoare, înclinându-se cu o mişcare de modă veche, fără efort.

— Întotdeauna a fost o bucurie pentru mine să vă întâlnesc.

— Aş vrea să pot spune acelaşi lucru despre tine, Dee. Perry se mişca în continuare prin cameră, cu ochii săgetând în toate ungherele. Ţi-am recunoscut duhoarea scârboasă.

Dee închise ochii şi răsuflă adânc.

— Îmi place să-i spun mai degrabă miros de pucioasă. E atât de… făcu o pauză, atât de spectaculos. Ochii săi cenuşii se deschiseră brusc şi zâmbetul îi pieri. Am venit după Carte, Perenelle. Şi nu-mi spune c-aţi distrus-o, adăugă el. Sănătatea deplină de care vă bucuraţi amândoi este dovada grăitoare a existenţei sale.

„Care carte?”, se întrebă Sophie; încăperea aia era *plină* de cărţi.

— Noi suntem adevăraţii paznici ai Cărţii, spuse Perry, şi ceva din vocea ei o făcu pe Sophie să se răsucească pe loc şi s-o privească.

Fata rămase ţintuită locului, cu gura căscată şi cu ochii măriţi de spaimă. Perry Fleming plutea într-un soi de ceaţă argintie, făcând să-i unduiască pielea în valuri fine ca borangicul. Albă şi translucidă pe alocuri, se aduna îngroşată şi întărită în jurul mâinilor, făcând-o să arate de parcă ar fi purtat mănuşi de metal.

— N-o să pui niciodată mâna pe ea, tună Perry.

— Ba da, răspunse Dee. Pe parcursul anilor am adunat toate celelalte comori. Doar Cartea ne-a mai rămas. Acum, uşurează-ţi situaţia şi spune-mi unde este…

— Niciodată!

— Ştiam că asta o să răspunzi, spuse Dee, apoi golemul uriaş se năpusti la Perry. Oamenii sunt aşa de previzibili.

Nick Fleming şi Josh tocmai deschideau uşa curăţătoriei, când o văzură pe Perry, urmată de Sophie, cum traversează

strada în fugă, dând buzna în librărie.

— Deschide uşa! se răsti Nick la Josh, în vreme ce-şi băgă mâna sub tricou căutând ceva.

Dintr-o geantă simplă şi pătrăţoasă din pânză care-i atârna de gât scoase ceea ce părea a fi o carte mică, legată într-o copertă de metal de culoarea cuprului.

Josh trânti zăvorul şi trase de uşă s-o deschidă, iar Nick dădu buzna afară, răsfoind grăbit paginile cu margine groasă, căutând ceva. Tânărul zări un scris înflorit şi nişte schiţe geometrice pe paginile groase îngălbenite, în timp ce se înapoia în librărie pe urmele lui Nick.

Sosiră la timp ca să vadă cum golemul o atinge pe Perry. Şi apoi explodează.

O pulbere uşoară, fină, umplu aerul şi paltonul negru şi gros căzu mototolindu-se pe podea. Pentru o clipă, o trombă micuţă de aer se răsuci în încăpere, amestecându-se cu praful, apoi se risipi.

Intrarea lui Nick şi a lui Josh distrase însă atenţia lui Perry. Se întoarse pe jumătate... şi în clipa aceea Dee îşi acoperi ochii cu braţul stâng, aruncând pe podea un glob mic de cristal.

A fost ca şi cum soarele ar fi explodat în magazin.

Lumina era incredibilă. Orbitoare şi puternică, învălui cameră într-o vâlvătaie înfricoşătoare şi odată cu ea veni şi mirosul: duhoarea părului ars şi a mâncării afumate, a frunzelor arzând mocnit şi a metalului topit, amestecate cu mirosul înţepător de gaze.

Josh îşi zări sora chiar atunci când Dee azvârli cristalul. El era oarecum adăpostit între Nick şi Perry, ambii fiind prăvăliţi la podea din cauza luminii. Josh avu viziunea unui caleidoscop de imagini statice negre şi albe, în timp ce lumina îi pârjolea privirea.

Îl văzu pe Nick scăpând pe podea cartea cu coperte de metal... văzu două siluete negre cum o înşfacă pe femeie şi, vag, îi auzi geamătul... îl zări pe Dee înhăţând Cartea cu un mormăit victorios, în vreme ce Nick bâjbâia orbeşte pe podea după ea.

— Ai pierdut de data asta, Nicholas, şuieră Dee, şi întotdeauna a fost la fel. Acum, voi lua cu mine ceea ce preţuieşti tu mai mult: pe draga ta Perenelle şi Cartea.

Josh se mişcă chiar înainte să-şi dea seama ce face. Se năpusti la Dee, luându-l pe omuleţ prin surprindere. Deşi avea doar cincisprezece ani, Josh era înalt pentru vârsta lui şi bine legat: era destul de solid ca să fie fundaş şi cel mai mic din echipa de fotbal a liceului. Îl izbi la pământ pe Dee, făcând să-i scape Cartea din strânsoare. Josh simţi sub degete legătura grea de metal şi o prinse – chiar când era pur şi simplu ridicat de pe podea şi aruncat într-un colţ. Ateriză pe un vraf de cărţi care-i amortizară căderea. Puncte negre şi săgeţi multicolore ca un curcubeu i se mişcau dinaintea ochilor de câte ori clipea.

Corpul cenuşiu al lui Dee se profilă deasupra lui, apoi mâna bărbatului înhăţă Cartea.

— E a mea, cred.

Strânsoarea lui Josh deveni mai puternică, dar apoi Dee îi smulse pur şi simplu Cartea din mână.

— Tu. Lasă-l pe fratele meu. În pace.

Sophie Newman îl izbi pe Dee cu mătura în spate – câte-o lovitură pentru fiecare cuvânt.

Dee abia de se uită spre ea. Strângând Cartea cu una din mâinile sale înmănuşate, prinse de mătură cu cealaltă, mormăi un singur cuvânt, după care mătura se uscă şi se făcu aşchii în mâinile fetei.

— Ai noroc că-s într-o dispoziţie de zile mari astăzi, şuieră el, altfel ţi-aş fi aplicat acelaşi tratament.

Apoi Dee, urmat de cei doi golemi rămaşi întregi, se strecură afară din librăria devastată, luând-o cu ei pe soţia lui Nick şi trântind uşa la plecare. Urmă un lung moment de tăcere, după care ultimul raft de cărţi rămas întreg căzu şi el pe podea.

Capitolul Patru

— Bănuiesc că te-ai împotrivi sugestiei de a chema poliţia. Sophie Newman se rezema de un raft de cărţi aflat în echilibru precar, strângându-şi braţele în jurul corpului pentru a se opri din tremurat. Era surprinsă de cât de calmă şi liniştită îi părea vocea. Trebuie să le spunem că Perry a fost răpită…

— Perry nu-i încă în pericol. Nick Fleming stătea pe treapta de jos a unei scări scurte. Îşi ţinea capul sprijinit în mâini şi respira profund, tuşind din când în când în încercarea de a-şi curăţa plămânii de praf şi de nisip. Dar da, ai dreptate, nu mergem la poliţie. Reuşi să zâmbească şters. Nu prea ştiu ce le-am putea spune poliţiştilor ca să-i facem să înţeleagă.

— Păi cred că nici noi nu vedem vreo noimă în toate astea spuse Josh.

Stătea pe singurul scaun rămas întreg din toată librăria. Deşi nu avea niciun os rupt, era plin de vânătăi din cap până-n picioare şi ştia că îi vor apărea câteva pete purpurii interesante în următoarele câteva zile. Ultima dată se simţise astfel când fusese izbit de trei băieţi din echipa de fotbal a şcolii. De fapt, acum se simţea mai rău.

Cel puţin atunci ştia despre ce era vorba.

— Cred de fapt că gazul s-a infiltrat în prăvălie, înaintă Nick o sugestie precaută, şi că tot ceea ce am trăit cu toţii nu-i nimic altceva decât o serie de halucinaţii.

Se opri, uitându-se pe rând la Sophie şi la Josh.

Gemenii îşi ridicară capetele ca să-l privească, cu aceeaşi expresie de neîncredere întipărită pe chipuri, cu ochii de un albastru strălucitor încă măriţi de spaimă.

— Teoria ta şchioapătă, spuse Josh în cele din urmă.

— Chiar aşa, întări Sophie.

Nick ridică din umeri.

— De fapt, eu credeam că-i o explicaţie destul de bună.

Credeam că asta va explica mirosurile, explozia din magazin şi… ciudăţeniile la care *credeţi* că aţi fost martori, încheie el repede.

Aşa cum decretase Sophie cu multă vreme în urmă, adulţii erau foarte nepricepuţi când erau nevoiţi să găsească scuze pertinente.

— Doar nu ne-am imaginat noi toate astea, spuse ea cu hotărâre. Nu ne-am imaginat noi golemii.

— Ce anume? întrebă Josh.

— Tipii solizi erau golemi, oameni din lut, îi explică soră-sa. Mi-a spus mie Perry.

— A, ţi-a spus, nu-i aşa? murmură Fleming.

Aruncă o privire de jur împrejurul magazinului devastat şi clătină amărât din cap. Fusese nevoie de mai puţin de patru minute ca să ajungă o ruină.

— Sunt uimit că a adus golemi. De obicei, sunt atât de rari în ţările cu climă caldă. Dar l-au ajutat să-şi atingă scopul. A pus mâna pe ceea ce urmărea să ia.

— Cartea? îl întrebă Sophie.

Apucase s-o zărească în mâinile lui Josh, înainte să i-o smulgă omuleţul acela. Deşi se afla într-un magazin plin de cărţi, iar tatăl lor era proprietarul unui anticariat imens, Sophie nu mai văzuse până acum o asemenea carte. Arăta de parcă era legată în metal oxidat.

Fleming încuviinţă.

— O caută de mult timp, spuse şoptit, ochii săi deschişi la culoare privind pierduţi în depărtare, de foarte mult timp.

Josh se ridică încet în picioare, cu dureri ascuţite în spate şi în umeri. Îi întinse lui Nick două foi rupte.

— Ei bine, n-a luat chiar tot. Când mi-a smuls Cartea din mână, cred că le ţineam strâns pe astea.

Fleming înşfăcă paginile de la Josh cu un strigăt nearticulat. Aruncându-se pe podea, dădu la o parte cărţile sfâşiate şi rafturile distruse şi aşeză cele două pagini pe jos, una lângă alta. Mâinile cu degete lungi îi tremurau uşor în vreme ce încerca să le netezească. Gemenii se aşezară şi ei în genunchi, de-o parte şi de alta, uitându-se foarte

concentraţi la paginile acelea şi încercând să priceapă ceva din ceea ce vedeau.

— Şi cu siguranţă nu ne imaginăm *asta,* şopti Sophie, lovind paginile cu arătătorul.

Paginile groase erau de doisprezece centimetri lăţime pe douăzeci de centimetri lungime şi alcătuite din ceea ce părea a fi scoarţă presată. Urme de fibre şi frunze erau vizibile la suprafaţă şi fiecare pagină era acoperită cu un scris ascuţit, unghiular. Prima literă din colţul din stânga sus era frumos ornamentată cu miniaturi aurite şi purpurii, în timp ce restul literelor erau trasate cu un negru cu tentă roşiatică.

Şi cuvintele se mişcau.

Sophie şi Josh se uitau cum literele săreau pe pagină asemenea unor gâze minuscule, schimbându-şi mereu forma, devenind pentru scurt timp aproape lizibile, în limbi ce puteau fi recunoscute ca latina şi engleza veche, pentru ca apoi să se dizolve şi să se transforme în simboluri ale scrierilor antice, nu cu mult diferite de hieroglifele egiptene sau de alfabetul celtic Ogham.

Fleming suspină.

— Nu, nu, asta nu-i o născocire a închipuirii voastre, spuse el în cele din urmă.

Îşi trase în jos gulerul tricoului şi scoase un pince-nez legat cu un şnur negru. Pince-nezul era ca o pereche de ochelari de modă veche, fără braţe, care stătea pe vârful nasului. Folosind aceşti ochelari ca lentile de mărire, Nick îi plimba de-a lungul literelor răsucite şi schimbătoare.

— Ha!

— Veşti bune? vru Josh să ştie.

— Grozave. Îi lipseşte Invocarea Finală. Scutură umărul învineţit al lui Josh, făcându-l pe băiat să se strâmbe de durere. Dacă ar fi trebuit să rupi două pagini din Carte, pentru a nu mai putea fi folosită, nu puteai face o alegere mai bună decât asta. Zâmbetul larg i se şterse însă de pe chip. Şi când Dee o să-şi dea seama, se va întoarce, şi-ţi garantez că data viitoare n-o să ia cu el doar golemi.

— Cine *era* bărbatul cărunt? întrebă Sophie. Şi Perry tot Dee i-a spus.

Adunând paginile, Nick se ridică. Sophie se întoarse să-l privească şi îşi dădu seama că el părea dintr-odată bătrân şi obosit, incredibil de obosit.

— Bărbatul cărunt era doctorul John Dee, unul dintre cei mai puternici şi mai periculoşi oameni din lume.

— N-am auzit niciodată de el, spuse Josh.

— A rămâne necunoscut lumii moderne: asta înseamnă, într-adevăr, să deţii puterea. Dee este alchimist, magician, vrăjitor şi necromant, şi toate astea sunt tare diferite între ele.

— Magie? întrebă Sophie.

— Nu cred în magie, asta nu există, decretă Josh sarcastic, dar se simţi imediat ridicol, amintindu-şi ceea ce tocmai văzuse şi trăise.

— Totuşi, tocmai te-ai luptat cu plăsmuiri ale magiei: golemii sunt oameni creaţi din lut şi argilă, cărora li se insuflă viaţă printr-un singur cuvânt plin de forţă. În secolul în care ne aflăm, pun pariu că nu-s decât vreo şase, şapte oameni care să fi văzut vreodată un golem, dar să mai şi supravieţuiască întâlnirii cu el.

— Vrei să spui că Dee este magicianul care a dat viaţă acestor creaturi? întrebă Sophie.

— Să creezi golemi e simplu; vraja e la fel de veche ca omenirea însăşi. Să le dai viaţă e puţin mai dificil şi să preiei controlul asupra lor e practic imposibil. Suspină. Dar nu şi pentru doctorul John Dee.

— Cine-i ăsta? insistă Sophie.

— Doctorul John Dee a fost magicianul Curţii în vremea domniei reginei Elisabeta I a Angliei.

Sophie râse şovăielnic, nedându-şi încă seama dacă trebuia să-l creadă sau nu pe Nick Fleming.

— Dar asta a fost cu peste cinci sute de ani în urmă; iar căruntul nu părea să aibă mai mult de cincizeci.

Nick Fleming scotoci pe podea, dând la o parte cărţile, până o găsi pe cea pe care o căuta. *Anglia în vremea*

domniei reginei Elisabeta. O deschise cu un bobârnac: pe pagina alăturată celei cu imaginea reginei Elisabeta I se afla şi o gravură veche a unui bărbat cu faţa ascuţită şi cu o barbă triunghiulară. Doar hainele îi erau diferite, dar nu mai era nicio îndoială că era bărbatul cu care se întâlniseră.

Sophie luă cartea din mâinile lui Nick.

— Zice aici că Dee s-a născut în 1527, spuse ea foarte încet. Asta înseamnă că are în jur de cinci sute de ani.

Josh se opri în spatele surorii lui. Se holbă la imagine, apoi se uită de jur împrejurul camerei. Dacă inspira mai adânc, mai putea încă simţi miresmele ciudate ale… magiei. Deci asta mirosise el cu puţin timp în urmă – nu mentă şi ouă clocite, ci mirosul magiei.

— Dee părea să te cunoască, spuse el în cele din urmă, părea să te cunoască chiar foarte bine, adăugă.

Fleming dădea raite prin magazin, ridicând obiecte ciudate şi dându-le iar drumul pe podea.

— O, da, mă cunoaşte, zise el. Nici Perry nu-i este străină. Suntem cunoştinţe vechi cu toţii… ne ştim de mult timp… de foarte mult timp. Se uită îngrijorat la gemeni, ochii săi aproape lipsiţi de culoare părând acum foarte întunecaţi şi îngrijoraţi. Sunteţi implicaţi şi voi acum, cu atât mai rău, deci vremea minciunilor şi a dedesubturilor a cam trecut. Dacă vreţi să supravieţuiţi, trebuie să cunoaşteţi adevărul…

Josh şi Sophie se uitară unul la altul. Amândoi prinseră din zbor expresia „dacă vreţi să supravieţuiţi…”

— Numele meu adevărat este Nicholas Flamel. M-am născut în Franţa, în anul 1330. Numele adevărat al lui Perry este Perenelle: ea este cu zece ani mai în vârstă ca mine. Dar să nu-i spuneţi niciodată că v-am dezvăluit asta! adăugă el în grabă.

Josh simţi cum i se strânge şi-i chiorăie stomacul. Era pe punctul de-a exclama ceva gen „imposibil”, îi venea să izbucnească în râs şi să se supere pe Nick că le toarnă o poveste aşa gogonată. Dar era plin de vânătăi şi îl durea tot corpul fiindcă fusese catapultat pe podea de… de ce? Apoi

îşi aminti de golemul care pusese mâna pe soţia lui Nick, Perry – sau Perenelle – şi cum se transformase în pulbere la atingerea ei.

— Ce... ce eşti tu? Sophie pusese întrebarea care stătea şi pe buzele fratelui ei. Ce sunteţi amândoi, tu şi Perenelle?

Nick zâmbi, dar era un zâmbet rece şi fără haz, iar pentru o clipă aproape că semănă cu Dee.

— Suntem legendă, spuse el simplu. Odată, cu mult timp în urmă, eram oameni obişnuiţi, dar apoi am cumpărat o carte, *Cartea Profetului Avraam Magul,* numită pe scurt *Codexul*. Din acel moment lucrurile s-au schimbat. Perenelle s-a schimbat. Eu m-am schimbat. Am devenit Alchimistul. Eram cel mai bun alchimist dintre toţi, căutat de regi şi de principi, de împăraţi şi de Papa însuşi. Am descoperit secretul pietrei filosofale, adânc tăinuit în paginile acelei cărţi de magie străveche: am învăţat cum să scot aur din metalul cel mai comun, puteam transforma banalele pietre în nestemate. Dar, mai presus de toate astea, mult mai presus, am descoperit o reţetă bazată pe îmbinarea dintre ierburi şi vrăji, care ţine la distanţă boala şi moartea. Eu şi Perenelle am devenit astfel nemuritori. Luă în mână paginile smulse. Acum, doar atât mi-a mai rămas din *Codex*. Dee şi cei ca el au căutat *Cartea Profetului* timp de secole. Acum e în mâna lor. Şi Perenelle aşijderea, adăugă el cu amărăciune.

— Dar cartea aceea e inutilă fără foile astea, îi reaminti Josh repede.

— Există destul material în Carte care să-l ţină pe Dee ocupat timp de sute de ani. Dar aceste foi sunt vitale, încuviinţă Nick. Iar Dee se va întoarce după ele.

— Mai este ceva, nu-i aşa? întrebă Sophie la repezeală. Ceva mai mult.

Ştia ea că mai ascunde ceva: adulţii fac asta mereu. Durase câteva luni până ca părinţii lor să le spună, ei şi lui Josh, că urmează să petreacă vara în San Francisco.

Nick o scrută pătrunzător cu privirea şi ea îşi aminti încă o dată de căutătura pe care i-o aruncase Dee mai devreme:

avea ceva rece şi inuman.

— Da, mai este ceva, răspunse el ezitant. Fără Carte, eu şi Perenelle vom îmbătrâni. Formula magică a nemuririi trebuie reînnoită în fiecare lună. În decursul unui ciclu complet al lunii, ne vom ofili şi vom muri. Şi, dacă noi murim, atunci răul, căruia i-am ţinut piept atâta vreme, va triumfa. Seminţia Străbunilor va pretinde iar supremaţia asupra pământului.

— Seminţia Străbunilor? întrebă Josh, cu vocea înălţându-i-se şi curmându-se brusc. Înghiţi greu, conştient acum de inima care bătea să-i spargă pieptul. Ceea ce începuse ca orice altă după-amiază de joi se transformase în ceva ciudat şi înfricoşător. Îşi pierdea vremea cu o sumedenie de jocuri pe calculator, citea şi unele romane fantastice, iar în toate astea Străbunul era întotdeauna cineva de-o vârstă cu lumea şi foarte periculos. Străbun, adică foarte în vârstă?

— Foarte, foarte în vârstă, îl aprobă Flamel.

— Vrei să spui că mai sunt şi alţii ca tine, ca Dee? întrebă Josh, apoi se strâmbă de durere când Sophie îl lovi în fluierul piciorului.

Flamel se întoarse să-l privească, cu ochii săi decoloraţi, umbriţi acum de furie.

— Da, mai sunt şi alţii ca Dee, şi mai sunt şi unii ca mine, dar eu şi cu Dee nu suntem la fel. Nu am fost niciodată la fel, adăugă Flamel cu amărăciune. Am ales să urmăm drumuri diferite şi al lui l-a dus pe cărări foarte întunecate. Şi el e nemuritor, deşi niciodată n-am ştiut prea bine cum face să se păstreze tânăr. Dar suntem amândoi oameni.

Se întoarse către casa de marcat, care zăcea spartă pe podea, şi începu să adune banii în timp ce vorbea. Când se răsuci să-i privească pe gemeni, amândoi fură uimiţi de expresia lui întunecată.

— Cei pe care-i slujeşte Dee nu au aparţinut şi nu vor aparţine niciodată rasei umane. Îndesându-şi banii în buzunare, luă de pe jos o geacă ponosită din piele. Trebuie să ieşim de aici.

— Unde vrei să mergi? Ce vei face acum? întrebă Sophie.

— Şi cu noi cum rămâne?

Josh îi duse gândul până la capăt, aşa cum şi ea făcea adesea pentru el.

— Mai întâi, trebuie să vă duc pe voi într-un loc sigur, înainte ca Dee să-şi dea seama că lipsesc foile astea. Apoi voi porni în căutarea lui Perenelle.

Gemenii se priviră unul pe altul.

— De ce trebuie să ne duci într-un loc sigur… se nedumeri Sophie.

— Noi nu ştim nimic, spuse Josh.

— Când Dee va descoperi că lipsesc paginile din Carte, se va întoarce după ele. Şi, vă garantez, nu va lăsa niciun martor în viaţă pe faţa pământului.

Josh începu să râdă, dar sunetul i se stinse în gâtlej când îşi dădu seama că soră-sa nici măcar nu zâmbise.

— Vrei… îşi umezi dintr-odată buzele uscate. Vrei să spui că va căuta să ne omoare?

Nick Fleming îşi înclină capul, gândindu-se.

— Nu, spuse în cele din urmă, n-o să vă omoare.

Josh răsuflă uşurat.

— Credeţi-mă, continuă Fleming, Dee vă poate face lucruri mult mai rele. Mult, mult mai rele.

Capitolul Cinci

Gemenii stăteau pe trotuarul din faţa librăriei, cu cioburile de sticlă de la ferestrele sparte scrâşnindu-le sub picioare, privindu-l pe Nick în timp ce-şi căuta prin buzunare cheia.

— Dar nu putem pleca aşa, pur şi simplu, spuse Sophie cu hotărâre.

Josh o aprobă dând din cap.

— Nu plecăm nicăieri.

Nick Fleming – sau Flamel, cum începuseră deja să-i spună în sinea lor – răsuci cheia în broască şi trase de clanţă s-o verifice.

— Chiar mi-a plăcut magazinul ăsta, murmură Flamel. Îmi aminteşte de prima mea slujbă. Le aruncă o privire lui Josh şi lui Sophie? Mă tem că n-avem încotro. Dacă vreţi să mai apucaţi noaptea, trebuie să plecaţi chiar acum.

Apoi se întoarse, trăgându-şi pe el geaca ponosită de piele în timp ce traversa grăbit strada în direcţia Ceştii de Cafea. Gemenii se uitară unul la altul, apoi se grăbiră să-l urmeze.

— Ai cheie ca să încui aici?

Sophie dădu aprobator din cap. Scoase la iveală cele două chei agăţate pe inelul brelocului cu Golden Gate Bridge.

— Auzi, dacă se întoarce Bernice şi găseşte cafeneaua închisă, cred c-o să sune la poliţie sau ceva de genu' ăsta…

— Bine zis, spuse Flamel. Lăsaţi un bilet, îi sugeră fetei, unul scurt – aţi fost nevoiţi să plecaţi brusc, aţi avut o urgenţă, chestii de felul ăsta. Spuneţi-i că sunteţi cu mine. Mâzgăliţi-l pe fugă, ca şi cum aţi fi plecat în mare grabă. Părinţii voştri sunt tot pe şantierul ăla din Utah?

Părinţii gemenilor erau arheologi şi lucrau acum pentru Universitatea din San Francisco.

Sophie dădu din cap.

— Pentru încă şase săptămâni, cel puţin.

— Încă locuim cu mătuşa Agnes în Pacific Heights, adăugă Josh. Mătuşica Disperare.

— Nu putem să dispărem, pur şi simplu. Ne aşteaptă acasă la cină, spuse Sophie. E de-ajuns să întârziem cinci minute şi intră în panică. Săptămâna trecută, când s-a defectat troleibuzul şi am întârziat o oră, îi sunase deja pe ai noştri când am ajuns noi.

Mătuşa Agnes avea optzeci şi patru de ani şi, deşi îi adusese pe gemeni în pragul disperării cu agitaţia ei perpetuă, copiii ţineau foarte mult la ea.

— Atunci, trebuie să-i oferim şi ei o explicaţie, spuse Flamel rapid, strecurându-se în cafenea, cu Sophie ţinându-se scai de el.

Josh avu un moment de ezitare înainte de a păşi în obscuritatea răcoroasă, dulce-mirositoare de la Ceaşca de Cafea. Stătea pe trotuar, cu rucsacul atârnându-i pe umăr, uitându-se în susul şi-n josul străzii. Cu excepţia cioburilor strălucitoare de sticlă de pe asfaltul din faţa librăriei, totul părea absolut normal, ca orice după-amiază din cursul săptămânii. Strada era liniştită şi tăcută, în aer se simţea briza uşoară a oceanului. De partea cealaltă a golfului, lângă Debarcaderul Pescarului, se auzi sirena unui vapor, ca un sunet răzleţ şi singuratic în depărtare. Mai mult sau mai puţin, totul părea la fel de neschimbat ca în urmă cu jumătate de oră.

Şi totuşi…

Şi totuşi, nimic nu mai era la fel. Şi nici nu avea să mai fie. În ultimele treizeci de minute, lumea perfect ordonată a lui Josh se clătinase şi se transformase ireversibil. Era un elev din a doua clasă de liceu absolut normal, nu prea strălucit, dar nici bătut în cap. Juca fotbal, cânta, prost, în trupa unor prieteni, se simţea atras de vreo câteva fete, dar n-avea încă o prietenă. Juca jocurile pe calculator la modă, le prefera pe cele în care îi putea împuşca pe alţii, precum Cutremurul, Blestemul sau Turnirul Fantastic, nu se descurca la jocurile cu maşini şi se rătăcea în Ceaţa. Se

dădea în vânt după *Familia Simpson* şi ştia pe de rost fragmente ample din diverse episoade, îi plăcea mult *Shrek,* deşi n-ar fi recunoscut-o în ruptul capului, credea că noul Batman era OK şi că X-Men era nemaipomenit. Îi plăcea chiar şi noul *Superman,* indiferent ce ar fi crezut ceilalţi despre el. Pe scurt, Josh era un tip obişnuit.

Totuşi, adolescenţii obişnuiţi nu prea nimeresc în mijlocul unei confruntări dintre doi magicieni incredibil de bătrâni.

În lume nu există magie. Ea apare doar în filme, ca rezultat al efectelor speciale. Magia însemna spectacole la scenă deschisă cu iepuri şi porumbei ieşind din pălării, uneori cu tigri, cu David Copperfield care taie oamenii în două cu fierăstrăul şi levitează peste capetele audienţei. Dar în lume nu există magie.

Dar cum să-şi explice, atunci, ceea ce tocmai se întâmplase în librărie? Fusese martorul transformării rafturilor în lemn putred, al topirii cărţilor în pastă de hârtie, mirosise duhoarea ouălor clocite emanată de vrăjitoriile lui Dee şi mireasma răcoroasă de mentă când Fleming – Flamel – îşi săvârşea magia.

Josh Newman se pomeni dârdâind în lumina orbitoare a soarelui de după-amiază şi se adăposti în cafenea, unde îşi deschise rucsacul pentru a-şi scoate laptopul uzat. Trebuia să se conecteze la reţeaua de internet wireless de la Ceaşca de Cafea; voia să verifice o serie de nume: pe al doctorului John Dee, al lui Perenelle şi, mai ales, pe cel al lui Nicholas Flamel.

Sophie mâzgăli în grabă câteva rânduri pe spatele unui şerveţel, apoi le reciti ronţăind capătul creionului.

> Doamna Fleming bolnavă. Scurgeri de gaz în magazin. Plecată la spital. Domnul Fleming e cu noi. În rest, totu-i OK. Telefonăm mai târziu.

Când o să se întoarcă Bernice şi o să găsească prăvălia închisă chiar înaintea orelor de vârf de după-amiază, n-o să fie deloc mulţumită. Sophie se gândea că şi-ar putea pierde

slujba. Oftând, semnă biletul cu o înfloritură din condei care rupse hârtia subţire a şerveţelului şi îl prinse de registrul de casă.

Nicholas Flamel îşi aruncă privirea peste umărul fetei şi-l citi.

— E bine, foarte bine, mai ales că explică de ce-i închisă şi librăria.

Flamel îşi întoarse privirea spre colţul unde Josh lovea surescitat tastatura.

— Să mergem!

— Îmi verificam doar mailul, murmură băiatul, dând *shut down* şi închizându-şi apoi laptopul.

— Fix acum? întrebă Sophie neîncrezătoare.

— Viaţa merge mai departe. Serviciul de e-mail nu se opreşte de dragul nimănui.

Încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

Sophie îşi înşfăcă geanta şi jacheta prespălată de blugi, aruncând o ultimă privire de jur împrejurul cafenelei. Îi trecu brusc prin minte că n-o să mai vadă spaţiul acela pentru mult timp de-acum încolo, dar asta era o prostie, desigur. Stinse luminile, îi lăsă pe fratele ei şi pe Nick Fleming – Flamel – să iasă înaintea ei pe uşa deschisă şi activă alarma. Închise apoi uşa, o încuie şi dădu drumul lanţului de chei în cutia de scrisori.

— Şi acum? întrebă ea.

— Acum o să cerem ajutor şi o să ne ascundem până mă gândesc ce să fac cu voi doi.

Flamel zâmbi.

— Ştim bine să ne ascundem; Perry şi cu mine ne-am tot ascuns timp de mai bine de jumătate de mileniu.

— Ce-i cu Perry? întrebă fata. Nu cumva Dee… îi va face rău?

Ajunsese s-o cunoască şi s-o îndrăgească pe femeia aceea înaltă, elegantă, şi asta în ultimele săptămâni, de când ea venea la cafenea. Nu voia să păţească nimic rău.

Flamel tăgădui.

— Nu poate. Perry e prea puternică. Eu nu m-am

îndeletnicit niciodată cu arta vrăjitoriei, dar ea, da. Tot ce poate face acum Dee este s-o ţină sub puterea lui şi s-o împiedice să acţioneze. Dar în următoarele câteva zile, ea va începe să îmbătrânească, iar puterile îi vor slăbi. Poate că într-o săptămână, maxim două, el va putea să-şi folosească propriile forţe împotriva ei. Cu prudenţă, totuşi. O va ţine prizonieră după ziduri şi peceţi… Flamel observă expresia nedumerită de pe chipul lui Sophie. Bariere magice, preciză el. Va ataca doar când va fi sigur de victorie. Dar va încerca mai întâi să cunoască amploarea înzestrărilor ei secrete. Setea de cunoaştere a lui Dee a fost întotdeauna cea mai mare putere a lui… şi slăbiciune totodată. Îşi pipăi absent buzunarele, căutând ceva. Perry a mea poate să-şi poarte singură de grijă. Amintiţi-mi să vă istorisesc odată cum a ţinut piept unei perechi de lamii[1] greceşti.

Sophie aprobă din cap, deşi nu înţelegea ce aveau aşa de special lamiile din Grecia.

În timp ce Flamel mergea în josul străzii, găsi ceea ce căuta: o pereche de ochelari de soare mici şi rotunzi. Şi-i puse la ochi, îşi îndesă mâinile în buzunarele jachetei de piele şi începu să fluiere la întâmplare, ca şi cum ar fi fost omul cel mai lipsit de griji din lume. Îşi aruncă privirea peste umăr.

— OK, haideţi.

Gemenii se uitară stupefiaţi unul la altul, apoi iuţiră pasul după el.

— I-am verificat identitatea pe net, murmură Josh, aruncându-i soră-sii o privire grăbită.

— Deci asta făceai acolo. Nici n-am crezut că e-mailul era aşa de important atunci.

— E adevărat tot ce zice: profilul lui există pe Wikipedia, iar pe Google am găsit peste două sute de mii de trimiteri la numele lui. Ca să nu mai zic de John Dee: peste zece milioane de rezultate. Şi Perenelle este acolo, la fel şi

[1] În mitologia antică, lamiile sunt spirite cu chip de femeie care îi ispiteau pe tineri cu înfăţişarea lor pentru a le suge sângele, (n.red.).

Cartea şi toate celelalte. Se zice că, atunci când, chipurile, ar fi murit, unii i-au profanat mormântul în căutarea unei comori, dar acesta era gol – nu tu cadavru, nici comoară. Se pare că mai există încă în Paris casa în care a locuit.

— Pe bune că nu arată deloc ca un magician nemuritor, şopti Sophie.

— Nu prea cred că ştiu cum arată un magician adevărat, îi răspunse Josh încetişor. Singurii magicieni pe care-i cunosc sunt Penn şi Teller.

— Nu sunt magician, spuse Flamel, fără să se uite la ei. Sunt alchimist, un om de ştiinţă, deşi nu în sensul în care sunteţi voi obişnuiţi cu termenul.

Sophie se grăbi să-l ajungă din urmă. Reuşi să-l prindă de braţ ca să-l facă să meargă mai încet, dar o scânteie, un soi de electricitate statică, îi înţepă degetele.

— Au! Îşi trase repede mâna, cu furnicături în vârful degetelor. Acum ce mai e?

— Scuze, zise Flamel. Ăsta-i un efect post-… mă rog, un efect ulterior magiei, cum tot ziceţi voi. Aura mea, câmpul de electricitate care-mi înconjoară corpul, a rămas încărcată cu energie. Reacţionează fiindcă a intrat în contact cu aura ta. Zâmbi, dezvelind o dantură perfectă. Dar asta mai înseamnă că şi aura ta e puternică.

— Ce-i aia o aură?

Fără să răspundă, Flamel coborî câteva trepte de pe trotuar, apoi se întoarse, arătând cu degetul spre o fereastră. Cuvântul „Tatuaj” era înscris cu litere fluorescente.

— Uitaţi-vă aici. Vedeţi că fiecare cuvânt e înconjurat de o anume strălucire?

— Da, văd.

Sophie aprobă din cap, clipind des. Fiecare literă era înscrisă cu litere galbene care păreau să joace în faţa ochilor.

— Trupul fiecărei persoane este înconjurat de o strălucire asemănătoare. În trecutul îndepărtat, oamenii vedeau asta cu ochiul liber şi tot atunci au şi numit-o *aură.* Termenul

vine dintr-un cuvânt grecesc care înseamnă „respiraţie”. Pe măsura trecerii timpului, cei mai mulţi şi-au pierdut capacitatea de a percepe aura. Unii încă mai pot, desigur.

Josh pufni dispreţuitor.

Flamel îl privi peste umăr.

— E adevărat, să ştii. O familie de ruşi, Kirilian, a reuşit s-o fotografieze. Câmpul electric de care v-am vorbit înconjoară fiecare organism viu.

— Şi cum arată? întrebă Sophie.

Flamel lovi cu degetul în geamul prăvăliei.

— Chiar aşa: ca un nor strălucitor în jurul corpului. Aura fiecăruia este unică – diverse culori, forţe electrice diferite. Unele au o consistenţă solidă, altele pulsează. Unele apar pe marginea corpului, alte aure înconjoară corpul ca într-o folie. Aura unei persoane îţi dezvăluie multe: dacă e bolnavă sau nefericită, supărată sau înspăimântată, de pildă.

— Şi tu poţi să vezi aceste aure? se interesă Sophie.

Spre surprinderea lor, Flamel dădu din cap a tăgadă.

— Nu, eu nu pot. Perry da, uneori. Dar eu nu. Dar ştiu cum să canalizez şi să direcţionez această energie. Asta aţi văzut azi, mai devreme: pura energie a aurei.

— Cred că mi-ar plăcea să pot face la fel, spuse Sophie.

Flamel îi aruncă o privire rapidă.

— Fii atentă, poate nu ştii ce-ţi doreşti. Fiecare folosire a acestor puteri are preţul ei.

Îşi întinse mâna. Sophie şi Josh veniră în jurul lui, pe strada pustie. Mâna lui Flamel tremura vizibil. Iar când Sophie se uită la chipul lui, văzu că ochii îi erau injectaţi.

— Când faci apel la energia aurei, arzi la fel de multe calorii ca atunci când alergi la maraton. Gândeşte-te că e ca şi cum ai încărca o baterie. Mă îndoiesc că i-aş mai fi putut ţine piept lui Dee în librărie pentru multă vreme.

— Adică el e mai puternic decât tine?

Flamel zâmbi mohorât.

— Infinit mai puternic.

Îndesându-şi din nou mâinile în buzunarele hainei de

piele, continuă să meargă în josul străzii, cu Sophie şi Josh de-o parte şi de alta. În depărtare, Golden Gate prinse a se contura peste acoperişuri.

— Dee şi-a dedicat ultimele cinci veacuri dezvoltării puterilor sale; mie mi-a trebuit tot atâta timp ca să le ascund pe ale mele, concentrându-mă doar asupra acelor câteva lucruri de care era nevoie pentru ca eu şi Perenelle să rămânem în viaţă. Dee a fost întotdeauna puternic şi mi-e şi frică să mă gândesc de ce e acum în stare.

La poalele dealului se opri, privind în dreapta şi-n stânga, apoi se întoarse brusc la stânga şi o apucă pe California Street.

— O să avem timp mai târziu pentru întrebări. Acum trebuie doar să ne grăbim.

— Îl cunoşti de mult pe Dee? insistă Josh, hotărât să capete pe loc nişte răspunsuri.

Nicholas Flamel zâmbi cu amărăciune.

— John Dee era deja adult când l-am acceptat ca ucenic. În vremea aceea încă mai primeam ucenici, dintre care mulţi au evoluat astfel încât să fiu mândru de ei. Am avut viziunea formării viitoarei generaţii de alchimişti, astronomi, astrologi şi matematicieni: o lume viitoare mai bună nu putea fi construită decât de astfel de bărbaţi şi femei. Cred că Dee a fost cel mai bun discipol pe care l-am avut vreodată. Aşa că presupun că puteţi spune că-l cunosc de aproape cinci sute de ani, deşi e clar că întâlnirile noastre au fost cât se poate de sporadice pe parcursul ultimelor decenii.

— De ce ţi-a devenit duşman? Se interesă Sophie.

— Lăcomia, invidia… şi *Codexul*, *Cartea Profetului Avraam Magul,* răspunse Flamel. Râvneşte de mult să pună mâna pe ea şi uite, acum e-a lui.

— Nu toată, îi aminti Josh.

— Nu, într-adevăr, nu toată.

Flamel zâmbi. Continuă să meargă, flancat încă de gemeni.

— Când Dee a fost ucenicul meu la Paris, a aflat de

Codex. Într-o zi l-am prins încercând să-l fure şi atunci mi-am dat seama că încheiase alianţă cu Străbunii Întunecaţi. Am refuzat să-i împărtăşesc secretele Cărţii şi din cauza asta ne-am certat destul de dur. În noaptea aceea a trimis primii asasini pe urmele mele şi ale lui Perry. Nu erau decât oameni, deci ne-a fost uşor să le ţinem piept. În noaptea următoare, era clar că ucigaşii erau fiinţe inferioare speciei umane. Aşa se face că eu şi Perry am luat Cartea, ne-am strâns puţinele noastre lucruri şi am părăsit Parisul. De atunci, e mereu pe urmele noastre.

Se opriră la un semafor. Trei turişti englezi aşteptau să se facă verde, iar Flamel tăcu, aruncându-le copiilor o privire scurtă care-i avertiza să-şi ţină gura. Traversară când se schimbă culoarea semaforului, turiştii luând-o la dreapta, Nicholas Flamel şi gemenii, la stânga.

— Unde aţi plecat când aţi părăsit Parisul? întrebă Josh.

— La Londra, urmă răspunsul sec al lui Flamel. Dee aproape că ne-a dibuit acolo în 1666, continuă el. A trimis după noi o stihie de foc, o creatură sălbatică şi iraţională care aproape că a devorat oraşul. În istorie a rămas sub denumirea de Marele Incendiu.

Sophie aruncă o privire către fratele ei. Auziseră amândoi de Marele Incendiu; învăţaseră despre el la lecţiile de istorie universală. Era şi ea surprinsă de calmul care-o stăpânea: iat-o aici, ascultându-l pe unul care pretindea să aibă mai mult de cinci sute de ani, povestind evenimente istorice ca şi cum el s-ar fi aflat acolo când au avut loc. Şi culmea, îl mai şi credea!

— Dee a fost cât pe ce să ne prindă din nou în Paris, în 1763, continuă Flamel, şi iarăşi în 1835, când ne aflam la Roma şi lucram ca librari, ca acum. Asta a fost mereu ocupaţia mea preferată, adăugă el.

Tăcu când se apropiară de un grup de turişti japonezi, foarte atenţi la ceea ce le spunea ghidul, care stătea sub o umbrelă de un galben viu. După ce se îndepărtară destul de mult, el povesti mai departe lucruri care, deşi întâmplate cu un secol şi jumătate în urmă, erau încă vii şi dureroase în

amintirea sa.

— Ne-am refugiat în Irlanda, crezând că n-o să ne găsească niciodată pe insula aceea de la marginea Europei. Dar ne-a urmărit şi acolo. Reuşise între timp să preia controlul asupra duhurilor şi luase cu el pe două dintre ele: pe duhul bolii şi pe cel al foametei, intenţionând fără doar şi poate să le pună pe urmele noastre. La un moment dat însă, creaturile astea i-au scăpat de sub control. Foametea şi boala au făcut ravagii în ţinutul acela sărman: un milion de oameni au murit în timpul Marii Foamete din Irlanda, din anii 1840.

Faţa lui Nicholas Flamel căpătă rigiditatea unei măşti.

— Mă îndoiesc că Dee a renunţat vreodată la ideea de a ne hăitui. Pentru rasa umană n-a avut altceva decât dispreţ, şi asta de când se ştie.

Sophie se uită din nou la frate-său. Expresia feţei lui o făcu să-şi dea seama că acesta făcea un efort uriaş de concentrare, încercând să ţină pasul cu noianul acela de informaţii. Ştia că el o să intre pe net pentru a verifica unele amănunte.

— Dar n-a reuşit să pună mâna pe voi, îi spuse ea lui Flamel.

— Până azi, nu. Ridică din umeri şi zâmbi cu tristeţe. A fost inevitabil, cred. Pe parcursul secolului XX, s-a apropiat din ce în ce mai mult de noi. A devenit tot mai puternic, organizaţia lui îmbină practicile străvechi de magie cu elementele tehnicii moderne. Pentru multă vreme, Perry şi cu mine am găsit adăpost în Newfoundland, până ce a slobozit Lupii Cumpliţi pe urmele noastre, şi prin urmare am peregrinat dintr-un oraş în altul, începând cu New York, pe Coasta de Est, în 1901 şi deplasându-ne treptat spre vest. Cred că a fost doar o chestiune de timp până ne-a dat de urmă, adăugă el. Camerele de luat vederi, aparatura video, celularele şi internetul îngreunează din ce în ce mai mult orice încercare de a-ţi pierde urmele.

— Cartea asta… *Codexul* ăsta pe care-l căuta… începu Josh.

— *Cartea Profetului Avraam*, Magul sau Profetul, lămuri Flamel.

— Ce-are aşa de extraordinar?

Nicholas Flamel se opri deodată în mijlocul străzii, astfel încât gemenii se ciocniră de el. Se întoarseră şi priviră înapoi. Bărbatul cu înfăţişare mai curând obişnuită îşi desfăcu braţele, ca şi cum ar fi fost gata să facă o plecăciune.

— Uitaţi-vă bine la mine! Priviţi încoace! Sunt mai bătrân decât America. Asta-i atât de extraordinar la Carte. Flamel îşi coborî vocea şi urmă: Dar să ştiţi – secretul Vieţii Veşnice e poate unul dintre cele mai neînsemnate din *Codex*.

Sophie se pomeni că-şi strecoară mâna în palma fratelui ei. Băiatul tremura încetişor şi soră-sa înţelese, fără ca el s-o spună, că era la fel de înspăimântat ca ea.

— Cu *Codexul* în stăpânire, Dee poate începe să întoarcă lumea cu susu-n jos.

— S-o transforme, adică?

Vocea lui Sophie era mai curând o şoaptă firavă şi deodată aerul de mai se răci.

— Cum s-o schimbe? Întrebă Josh.

— S-o recreeze, rosti rar Flamel. Dee şi Străbunii Întunecaţi pe care îi slujeşte vor recrea această lume aşa cum era în trecutul neînchipuit de îndepărtat. Iar oamenii în această lume nu vor putea fi decât sclavi. Sau sursă de hrană.

Capitolul Şase

Deşi existau şi alte căi de comunicare, doctorul John Dee optase pentru metoda la modă în acest secol: telefonul mobil. Aşezându-se confortabil în interiorul îmbrăcat în piele şi răcoros al limuzinei, deschise clapeta mobilului, îl orientă spre locul în care Perenelle Flamel zăcea inconştientă între doi golemi în descompunere şi făcu rapid o fotografie.

Doamna Perenelle Flamel. Prizoniera lui. Fireşte, *asta* chiar că era o poză pentru albumul său foto.

Dee formă un număr, dădu *Send,* apoi îşi înclină capul, uitându-se la femeii frumoasă din faţa lui. Capturarea lui Perenelle fusese un noroc nesperat, dar era conştient că pusese mâna pe ea doar pentru că femeia folosise prea multă energie ca să-i distrugă golemii. Îşi scărpină bărbuţa triunghiulară. Intenţiona să creeze mai mulţi golemi. Îi privi pe cei de vizavi: într-un timp scurt, stătuseră afară, în soarele de după-amiază şi începuseră să crape şi să se topească. Vlăjganul din stânga lui Perenelle lăsase o dâră uriaşă şi neagră de noroi pe scaunul din piele.

Poate că data viitoare va opta pentru altă variantă, nu neapărat golemi. Creaturile astea brute se descurcau de minune într-un climat umed, dar erau cu totul nepotrivite pentru arşiţa verii de pe Coasta de Vest. Se întrebă dacă mai avea reţeta de făcut vârcolaci.

Singura lui problemă acum era Perenelle – o problemă serioasă: nu-şi putea da seama cât de puternică era.

Dee nutrise tot timpul un soi de teamă faţă de franţuzoaica înaltă şi frumoasă. Când intrase iniţial ca ucenic la Nicholas Flamel, Alchimistul, făcuse greşeala de a o subestima. În curând însă avea să afle că Perenelle Flamel era cel puţin la fel de înzestrată ca soţul ei – de fapt, în unele aspecte, îl depăşea, fără doar şi poate. Acele calităţi care făcuseră din Flamel un alchimist de excepţie –

atenţia pentru detaliu, cunoaşterea limbilor vechi, răbdarea sa nesfârşită – îl transformaseră însă şi într-un vrăjitor de duzină şi un necromant. Îi lipsea, pur şi simplu, acea scânteie de imaginaţie a purei vizualizări de care era nevoie pentru genul acesta de îndeletnicire. Pe de altă parte, Perenelle era una dintre cele mai puternice vrăjitoare pe care le cunoscuse vreodată.

Dee îşi scoase o mănuşă din piele gri şi o aruncă pe scaunul din faţă. Aplecându-se spre femeie, îşi înmuie degetul în dâra vâscoasă de noroi lăsată de unul din golemi şi desenă un simbol rotunjit pe dosul mâinii stângi a prizonierei. Desenă apoi imaginea în oglindă a simbolului şi pe mâna ei dreaptă. Îşi înmuie iar mâna în noroiul lipicios şi negru şi trasă trei linii şerpuite pe fruntea ei, când aceasta îşi deschise deodată ochii de un verde strălucitor. Dee se retrase brusc la locul său.

— *Madame* Perenelle, nu vă pot spune ce plăcere este pentru mine să vă reîntâlnesc.

Perry deschise gura vrând să spună ceva, dar nu reuşi. Încercă să se mişte, dar muşchii refuzau s-o asculte, pe lângă faptul că golemii lipicioşi o ţineau destul de strâns.

— Ah, îmi cer scuze, dar mi-am permis să pun asupra ta o vrajă de întemniţare. Una simplă, dar suficientă până voi proiecta ceva mai substanţial.

Dee zâmbi, dar expresia feţei lui n-avea nimic vesel. Îi sună celularul, pe muzica din *Dosarele X,* şi-l deschise ridicându-i clapeta.

— Scuză-mă un moment, îi spuse lui Perenelle. Ai primit poza? întrebă Dee. Da, m-am gândit eu c-o să te amuze: legendara Perenelle Flamel în mâinile noastre. A, sigur, sunt absolut convins că Nicholas va veni după ea. Şi noi vom fi gata. De data asta nu ne mai scapă.

Perenelle distinse clar hohotul de râs de la capătul celălalt al firului.

— Da, sigur. Dee se căută într-un buzunar interior şi scoase Cartea legată în cupru. Avem şi *Codexul.* În sfârşit. Începu să întoarcă paginile cu margini aspre şi groase în

timp ce vorbea. Vocea i se stinse brusc şi nu era clar dacă vorbea cu interlocutorul sau cu el însuşi. Zece mii de ani de cunoaştere secretă la un loc…

Apoi vocea îi pieri. Celularul îi căzu din mână şi se rostogoli pe podeaua maşinii.

La urma Cărţii lipseau două foi, rupte cu brutalitate.

Dee închise ochii, apoi îşi umezi buzele cu o mişcare rapidă a limbii sale subţiri.

— Băiatul, şuieră el, băiatul, când i-am smuls-o din mână. Îşi deschise ochii şi începu să cerceteze atent paginile anterioare. Poate că nu-s aşa de importante… murmură el, cu buzele mişcându-i-se în timp ce rostea sacadat cuvintele. Se concentră asupra literelor luminoase de la începutul fiecărei pagini, care-i dădeau un indiciu asupra subiectului care urma. Apoi se opri deodată, apucând strâns Cartea cu degetele tremurânde. Când înălţă capul, ochii îi scăpărau. Îmi lipseşte tocmai Invocaţia Finală! zbieră el.

Scântei galbene începură să-i joace în jurul capului, iar geamul din spate se sparse într-o sumedenie de cioburi albe. Vălătuci de energie albi-gălbui i se revărsau printre dinţi, asemenea salivei.

— Întoarce! îi porunci şoferului. Întoarce acum! Ba nu, opreşte-te, anulez ordinul. Flamel nu-i prost. Cred c-au şters-o de mult.

Înşfăcă telefonul de pe podea şi, evitând privirea lui Perenelle, stătu un moment să-şi revină. Răsuflă adânc, se linişti, apoi apelă un număr.

— Avem o mică problemă, spuse degajat la telefon, pe un ton calm şi neutru. Se pare că ne lipsesc câteva pagini de la sfârşitul Cărţii. Nimic important, sunt convins. Poate că-mi faci o favoare, spuse foarte politicos. Transmite-i, te rog, lui Morrigan că am nevoie de ajutorul ei. Dee observă că Perenelle deschise ochii şocată, la simpla rostire a numelui. Rânji satisfăcut. Spune-i că voi apela la înzestrările şi la calităţile ei deosebite. Apoi închise telefonul cu un pocnet şi privi către Perenelle Flamel. Ar fi

fost mult mai uşor dacă mi-ar fi dat *Codexul* pur şi simplu. Acum, Morrigan e gata de acţiune. Şi cred că ştii ce-nseamnă asta.

CAPITOLUL ŞAPTE

Sophie zări prima şobolanul.

Gemenii crescuseră în New York şi-şi petrecuseră majoritatea verilor în California, astfel că vederea unui şobolan nu era o noutate pentru ei. Dacă trăieşti în San Francisco, oraş portuar, te obişnuieşti repede să vezi asemenea lighioane, mai ales dimineaţa devreme şi seara târziu, când ei apar din umbre şi pâcle. Lui Sophie nu prea îi era teamă de ei, deşi auzise, ca mulţi alţii, poveştile de groază, legendele urbane şi relatările de tip PUP – prietenul unui prieten[2] – despre animalele astea care se hrănesc cu leşuri. Ştia că erau inofensivi dacă nu-i provocai; îşi amintea să fi citit undeva că puteau face salturi nemaivăzut de înalte. Citise şi un articol în ediţia de duminică a lui *New York Times* potrivi căruia în Statele Unite existau tot atâţia şobolani câţi oameni.

Dar ăsta de acum era diferit.

Mai degrabă lucios şi negru decât de culoare gri murdar, se ghemuise nemişcat la capătul aleii, şi fata putea să jure că ochii îi erau de un roşu aprins. Şi îi ţintuiau pe ei.

— Poate era un animal de companie rătăcit?

— A, deci ai observat şi tu, murmură Flamel, luând-o de braţ şi împingând-o înainte. Suntem urmăriţi.

— De cine? întrebă Josh nedumerit, răsucindu-se pe loc şi aşteptându-se să vadă maşina neagră a lui Dee gonind pe stradă.

Dar nu era nici urmă de maşină şi nimeni nu părea să le dea atenţie.

— Unde?

— Şobolanul. Pe alee, spuse Nicholas repede. Nu te uita.

Dar deja era târziu. Josh se întoarse s-arunce o privire.

— De un şobolan? Ne urmăreşte un şobolan – doar nu vorbeşti serios!

---

[2] FOAF – friend of a friend (n.tr.).

Se holbă la animal, presupunând c-o s-o ia din loc, dar acesta doar se ridică şi îl privi, cu botul deschis dezvelind un şir de dinţi ascuţiţi. Josh se cutremură. Şerpi şi Şobolani: îi ura la fel de mult… deşi nu la fel de tare ca pe păianjeni. Şi pe scorpioni.

— Şobolanii n-au ochii roşii, nu-i aşa? întrebă el, privind spre soră-sa care, din câte ştia el, nu prea se temea de ceva.

— De obicei nu, răspunse fata.

Când băiatul se întoarse iar, observă că acum erau doi şobolani negri ca smoala stând nemişcaţi în capătul aleii. Un al treilea apăru din întuneric şi se opri să-i privească.

— OK, spuse Josh detaşat, dacă am văzut făpturi din lut, de ce să nu accept că există şi şobolani spioni? Nu vorbesc? Se întrebă cu voce tare.

— Nu fi ridicol, îi răspunse Flamel. Sunt şobolani, ce naiba!

Lui Josh nu i se părea că sugestia lui fusese chiar atât de ridicolă.

— I-a trimis Dee? întrebă Sophie.

— Încearcă să ne ia urma. Şobolanii ne-au adulmecat mirosul din magazin. O vrajă simplă de detectare îi permite lui Dee să vadă ceea ce văd şi ei. Sunt un instrument feroce, dar simplu de folosit şi, odată ce ne-au găsit după miros, se vor ţine după noi până traversăm o apă. Însă mai mult mă îngrijorează cei de-acolo.

Şi îşi înălţă capul.

Sophie şi Josh ridicară ochii. Pe acoperişurile clădirilor din jur se adunaseră stoluri întregi, foarte numeroase, de păsări cu penajul negru.

— Corbi, rosti Flamel sec.

— Şi asta-i rău? se interesă Sophie.

Din momentul în care Dee intrase în librărie, nu se întâmplaseră prea multe lucruri bune.

— Ar putea fi foarte rău. Dar cred că ne vom descurca. Aproape am ajuns acolo.

Coti la stânga şi-i direcţionă pe gemeni către exoticul

Chinatown, inima oraşului San Francisco. Trecură pe lângă hotelul Sam Wong, făcură la dreapta pe o străduţă lăturalnică aglomerată, apoi intrară pe o alee şi mai îngustă. Pe lângă străzile principale relativ curate, aleile erau înţesate de cutii şi de conserve desfăcute, care umpleau aerul cu mirosul specific, acru-dulceag, de mâncare stricată. Pe aleea îngustă pe care tocmai apucaseră, duhoarea era mai puternică decât în rest, aerul era plin de muşte, iar clădirile care se înălţau de o parte şi de alta erau aşa de înalte, încât pasajul era învăluit într-un con sinistru de umbră.

— Simt cum mi se face rău, murmură Sophie.

Doar cu o zi înainte îi spunea lui frate-său că săptămânile în care lucrase în cafenea îi ascuţiseră simţul mirosului. Se lăuda că poate deosebi mirosuri pe care nu le cunoscuse până atunci. Acum ajunsese să regrete: aerul era irespirabil din cauza duhorii de fructe stricate şi de peşte putred.

Josh se mulţumi doar să dea din cap. Se străduia să respire pe gură, deşi îşi închipuia că fiecare suflare de aer putred îi infecta limba.

— Pe undeva pe-acolo, spuse Flamel.

Părea să nu se sinchisească din cauza miasmelor râncede care roiau în jurul lor. Gemenii auziră ceva ca un fâşâit sau chiţăit şi se întoarseră la timp pentru a vedea cinci şobolani negri ca smoala care scotoceau prin maldărul de conserve desfăcute din spatele lor. Un corb uriaş se aşezase pe unul dintre firele care traversau aleea.

Nicholas Flamel se opri brusc lângă o uşă simplă din lemn, atât de acoperită de funingine, încât ajunsese practic una cu peretele. Nu avea clanţă sau încuietoare. Desfăcându-şi palma dreaptă, Flamel îşi aşeză buricele degetelor în anumite puncte şi *împinse*. Uşa se deschise cu un pocnet. Înşfăcându-i pe Sophie şi pe Josh, le făcu vânt în umbră şi trânti uşa după ei.

După duhoarea insuportabilă a străduţei pe care merseseră, holul acela mirosea de-a dreptul minunat: un miros dulce de iasomie, împletit cu alte miresme exotice

fine. Gemenii respirară adânc.

— Bergamotă, spuse Sophie, portocale, ylang-ylang şi paciuli, cred.

— M-ai dat gata, spuse Flamel.

— M-am obişnuit cu mirosul diferitelor plante de la cafenea. Îmi plăceau mai ales miresmele ceaiurilor exotice.

Se opri, dându-şi seama că vorbea ca şi cum nu s-ar mai fi întors niciodată în locul acela, pentru a se delecta iar cu mirosurile sale nemaipomenite. Chiar acum, primul val de clienţi de după-amiază a şi intrat deja, comandând cappuccino şi frapeuri, ceai cu gheaţă sau infuzii de plante. Clipi ca să înlăture lacrimile fugare care-i apărură în colţul ochilor. Ducea dorul Ceştii de Cafea pentru că era un loc normal, banal şi *real.*

— Unde suntem? întrebă Josh, privind de jur împrejur, acum, că ochii lui se obişnuiseră cu lumina slabă de acolo.

Se aflau într-un hol lung, îngust şi impecabil de curat. Pereţii erau îmbrăcaţi în lambriuri din lemn deschis la culoare, iar pe podea erau aruncate ici şi colo covoraşe din trestie albă împletită. O uşă simplă, acoperită cu ceva ce semăna a hârtie se vedea la capătul opus al coridorului. Josh tocmai voia să se îndrepte către uşa aceea, când strânsoarea ca de oţel a mâinii lui Flamel îi ţintui umărul.

— Nu te mişca, îi şopti el. Aşteaptă. Priveşte. Observă. Dacă-ţi bagi bine în cap aceste trei cuvinte, s-ar putea să ai şanse de supravieţuire pe parcursul următoarelor câteva zile.

Scotocindu-se adânc în buzunare, scoase un bănuţ. Punându-l pe degetul mare, îl aruncă în aer. Acesta se roti de câteva ori prin aer apoi începu să coboare către mijlocul holului…

Se auzi un şuierat abia perceptibil şi o săgeată cu vârful ascuţit ca acul străpunse moneda de metal, oprindu-i mişcarea prin aer şi fixând-o în peretele opus.

— Aţi părăsit lumea aceea obişnuită şi sigură cu care eraţi obişnuiţi, spuse Nicholas Flamel cu seriozitate, uitându-se pe rând la fiecare dintre gemeni. Nimic nu este

aşa cum pare. Trebuie să învăţaţi să fiţi foarte circumspecţi în toate privinţele. Să aşteptaţi înainte de a vă mişca, să vă uitaţi atent pe unde călcaţi şi să cercetaţi totul. Pe mine, alchimia m-a învăţat toate astea, dar veţi descoperi că sunt de mare folos în lumea nouă în care aţi început să vă mişcaţi fără voia voastră. Arătă cu degetul spre hol. Priviţi şi cercetaţi! Spuneţi-mi, vedeţi ceva?

Josh observă prima gaură micuţă din perete. Era camuflată să arate ca un nod de lemn. Odată ce o găsi pe prima, îşi dădu seama că pereţii erau plini de nenumărate asemenea găuri. Se întrebă dacă fiecare dintre ele ascundea câte o săgeată mică, dar suficient de puternică pentru a străpunge metalul.

Sophie observă că podeaua nu se îmbina perfect cu zidul. În trei locuri diferite – atât pe dreapta, cât şi pe stânga, aproape de şipca de pe margine – era un spaţiu destul de vizibil.

Flamel aprobă dând din cap.

— Foarte bine. Acum fiţi atenţi. Am văzut de ce sunt în stare săgeţile, dar mai există şi alt mijloc de apărare…

Scoase din buzunar o bucată de pânză şi o aruncă pe podea, aproape de una din deschizăturile acelea subţiri. Se auzi doar un clinchet metalic; apoi o sabie în formă de semilună se desprinse de pe perete, despică pânza în fâşii ca de confetti şi se întoarse în ascunzătoarea ei.

— Aşa deci, dacă nu te ajung săgeţile… începu Josh.

— O vor face săbiile, încheie Sophie. Ei bine, cum mergem până la uşă?

— Nu vom merge, spuse Flamel şi se întoarse să împingă zidul din stânga.

Un panou întreg execută o mişcare de glisare, permiţându-le celor trei să pătrundă într-o încăpere imensă şi aerisită.

Gemenii recunoscură imediat spaţiul: era un *dojo,* o şcoală de arte marţiale. În copilărie studiaseră tae kwon do în *dojo*-uri ca asta, în lungul şi-n latul Statelor Unite, deoarece părinţii lor se tot mutau dintr-o universitate în

alta. Multe şcoli aveau în campus cluburi de arte marţiale, iar părinţii lor îi înscriseseră întotdeauna la cele mai bune *dojo* pe care le găsiseră. Şi Sophie, şi Josh aveau centura roşie, cu un grad mai mică decât centura neagră.

Oricum, spre deosebire de alte săli de acest fel, cea de aici era simplă şi neornamentată, zugrăvită în tonuri de alb şi de crem, cu pereţii albi şi cu covoraşe negre împrăştiate pe jos. Dar ceea ce le atrăsese imediat atenţia fu singurul personaj de acolo, îmbrăcat în tricou şi în blugi de culoare albă, care stătea cu spatele la ei, în mijlocul camerei. Părul său ţepos, de un roşu aprins, era singura pată de culoare din tot *dojo*-ul.

— Avem o problemă, spuse Flamel cu simplitate, adresându-se personajului în cauză.

— Vrei să spui că voi aveţi o problemă; asta n-are nimic de-a face cu mine.

Nu se întoarse cu faţa spre ei, dar vocea îi trăda un amestec surprinzător de feminitate şi de tinereţe, laolaltă cu un accent vag celtic: irlandez sau scoţian, se gândi Sophie.

— Dee a dat de mine astăzi.

— Era doar o chestiune de timp.

— A venit după mine însoţit de golemi.

Urmă o pauză. Totuşi, personajul nu se întoarse.

— A fost întotdeauna un prost, ce să zic. Nu foloseşti golemii într-o climă uscată. Asta-i aroganţă.

— Perenelle a fost luată prizonieră.

— Vai, asta-i grav. Dar să ştii că nu-i va face rău.

— Şi a pus mâna pe *Codex.*

Personajul se mişcase, ridicându-se încet în picioare şi răsucindu-se spre cei trei. Gemenii fură uluiţi să descopere că se află în faţa unei fete care nu părea cu mult mai în vârstă decât ei. Avea pielea albă, acoperită de pistrui, iar chipul rotund îi era dominat de o pereche de ochi de un verde crud, ca al ierbii. Părul ei roşu era aşa de strălucitor, încât Sophie se întrebă dacă nu era vopsit.

— *Codexul?* Accentul era clar irlandez, hotărî Sophie.

Cartea Profetului Avraam Magul?

Nicholas Flamel dădu aprobator din cap.

— Da, atunci ai dreptate, avem o problemă cu toţii.

Flamel se căută în buzunare şi scoase cele două pagini pe care Josh reuşise să le smulgă din carte.

— Ei bine, are aproape toată Cartea. Asta pentru că-i lipseşte tocmai Invocarea Finală.

Tânăra sâsâi, scoţând un sunet asemănător cu cel al apei în clocot, şi un zâmbet scurt îi traversă chipul.

— Pe care o va vrea, fireşte.

— Fireşte.

Josh se uita foarte atent la fata aceea, observând postura atât de calmă, ca a tuturor instructorilor de arte marţiale pe care-i cunoscuse. Îi aruncă o privire piezişă surorii lui şi îşi ridică sprâncenele pentru a schiţa o întrebare nerostită, în timp ce cu bărbia arăta în direcţia fetei. Sophie dădu din cap. Erau amândoi curioşi să afle de ce Nicholas Flamel se purta aşa de respectuos cu ea. Sophie mai ajunse la concluzia că ceva nu era în regulă cu expresia tinerei, dar nu putea spune exact ce anume. Era un chip banal – poate că pometii erau puţin cam proeminenţi, bărbia cam prea ascuţită – dar ochii de culoarea smaraldului captau şi reţineau atenţia oricui… şi apoi Sophie observă cu uimire că fata nu clipea.

Fata îşi dădu capul pe spate şi începu să respire profund, cu nările fremătându-i.

— Ceea ce miros eu sunt Ochi?

Flamel încuviinţă.

— Da, şobolani şi corbi, cât vezi cu ochii.

— Şi i-ai adus aici? Glasul îi suna oarecum acuzator. Mi-au trebuit ani întregi ca să construiesc locul ăsta.

— Dacă Dee are *Codexul,* ştii prea bine cum urmează să-l folosească.

Tânăra aprobă cu o mişcare a capului. Apoi îşi fixă ochii mari şi verzi asupra gemenilor.

— Şi cei doi? întrebă ea, dându-şi în sfârşit seama de prezenţa lor.

— Erau acolo când m-a atacat Dee; Au luptat cot la cot cu mine, iar tânărul de-l vezi aici a reuşit să smulgă cele două pagini din Carte. Ea e Sophie, iar el e fratele ei geamăn, Josh.

— Gemeni? Tânăra făcu un pas în faţă şi-i studie pe amândoi, pe rând. Nu-s identici, dar acum observ asemănarea. Se răsuci spre Flamel. Doar nu te gândeşti să…?

— Mă gândesc că lucrurile au luat o întorsătură interesantă, spuse bărbatul, enigmatic.

Îi privi pe gemeni.

— Daţi-mi voie să v-o prezint pe Scathach. Nu cred c-o să vă spună singură prea multe despre ea, aşa că daţi-mi voie să precizez că aparţine Seminţiei Străbunilor şi că a antrenat în luptă pe fiecare războinic sau erou de legendă din ultimii două mii de ani. În mitologie e cunoscută drept Prinţesa Războinică, Umbra, Ucigaşa Demonilor, Cea care-i Încoronează pe Regi, Cea…

— Vai, spuneţi-mi Scatty, rosti tânăra, cu obrajii la fel de roşii precum părul.

Capitolul Opt

Doctorul John Dee se trânti pe bancheta din spate a maşinii şi încercă, fără prea mare succes, să se controleze. Aerul era încărcat de duhoarea de sulf şi vălătuci subţiri de fum albi-gălbui se încolăceau în jurul degetelor sale, prelingându-se pe podea. Eşuase, şi dacă stăpânii lui erau deosebit de răbdători – iniţiau adesea planuri care aveau nevoie de veacuri pentru a se contura pe deplin –, răbdarea lor cam ajunsese la capăt, de-acum. Şi nu prea erau renumiţi pentru înţelegere.

Fără a se putea mişca, ţintuită locului de vraja aceea precară, Perenelle Flamel îl privea, cu ochii strălucindu-i cu o undă de dispreţ şi oarecare frică.

— Totul devine foarte complicat, murmură Dee, şi eu urăsc complicaţiile.

Dee ţinea în poală o tipsie întinsă de argint, în care vărsă conţinutul unui pahar cu sifon – singurul element lichid pe care-l avea la îndemână.

Întotdeauna prefera să lucreze cu apă, dar din punct de vedere tehnic, orice lichid era bun. Ghemuit deasupra farfuriei, privi intens conţinutul şi lăsă ca puţin din propria energie aurică să picure deasupra suprafeţei în timp ce mormăia primele cuvinte ale unei vrăji de vizualizare a viitorului.

Pentru câteva clipe, lichidul întunecat nu reflectă decât propria imagine, apoi se tulbură şi sifonul începu să clocotească furios.

Când acesta se linişti, imaginea din tipsie nu mai reflecta chipul lui Dee, ci o imagine de o limpezime stranie aplatizată, în nuanţe de gri roşcat şi negru verzui. Punctul vizual era foarte apropiat de sol, deplasându-se şi modificându-se cu o rapiditate enervantă.

— Şobolani, murmură Dee, în timp ce buzele sale subţiri se contorsionau dezgustate.

Detesta să folosească şobolanii pe post de Ochi.

— Nu pot să cred că i-ai adus aici, spuse Scatty, în timp ce îngrămădea la repezeală câteva haine într-un rucsac.

Nicholas Flamel stătea în pragul dormitorului minuscul al fetei, cu braţele încrucişate.

— Totul s-a derulat foarte rapid. Faptul că Dee a pus mâna pe *Codex* a fost oricum un dezastru, dar când mi-am dat seama că lipsesc câteva foi, am ştiut că gemenii vor fi în pericol.

Simpla rostire a cuvântului gemeni” o făcu pe Scatty să ridice ochii din rucsac.

— Ei sunt de fapt adevăratul motiv pentru care ai venit la mine, nu-i aşa?

Flamel descoperise însă ceva foarte interesant atârnat de perete şi se holba într-acolo.

Scatty traversă camera micuţă, aruncă o privire pe hol, ca să se asigure că Sophie şi Josh mai erau încă în bucătărie, apoi îl împinse pe Flamel în cameră şi închise uşa.

— Pun pariu că pui ceva la cale, nu-i aşa? întrebă ea. Nu-i vorba numai despre dispariţia *Codexului*. Ai fi putut să te descurci singur cu Dee şi cu toţi protejaţii lui.

— Nu fi aşa de sigură. A trecut mult timp de când nu i-am mai ţinut piept în luptă, Scathach, spuse Flamel liniştit. Singura formă de alchimie pe care o practic acum constă în a crea o cantitate mică de poţiune din piatra filosofală pentru a păstra tinereţea mea şi a lui Perenelle. Din când în când, mai fabric şi ceva aur sau bijuterii exotice ca să mai scoatem un ban la strâmtoare.

Scatty dădu drumul unui hohot scurt lipsit de veselie şi reveni la împachetat. Se schimbase într-o pereche de pantaloni negri de luptător, cizme Magnum cu vârf de oţel şi un tricou negru, peste care purta o vestă acoperită de buzunare şi de fermoare. Înghesui în rucsac încă o pereche de pantaloni, îşi găsi o şosetă şi începu să scotocească pe sub pat după cealaltă.

— Nicholas Flamel, spuse ea, cu vocea înăbuşită de pături, eşti cel mai puternic alchimist de pe faţa pământului. Aminteşte-ţi că am luptat alături de tine împotriva demonului Fomor şi că tu ai fost cel care m-a salvat din temniţele lui An Chaor-Thanach şi nicidecum invers. Ieşi de sub pat cu şoseta lipsă. Când rusălcile răspândeau panica în St. Petersburg, le-ai alungat de unul singur, şi când Neagra Annis s-a dezlănţuit în Manitoba, eu m-am uitat la tine cum i-ai învins. Tu singur ai ţinut piept şi Vrăjitoarei Nopţii, şi armatei sale de nemuritori. Ţi-ai petrecut mai mult de jumătate de mileniu citind şi aprofundând *Codexul*, nimeni nu-i mai familiarizat decât tine cu poveştile şi cu legendele pe care le conţine. Scatty se opri brusc şi suspină adânc, în timp ce ochii verzi i se dilatau. Despre asta-i vorba, conchise ea. Asta deja are de-a face cu legenda…

Flamel se întinse şi apăsă cu degetul buzele fetei, pentru a o face să tacă. Pe chip avea un zâmbet enigmatic.

— Ai încredere în mine? o întrebă el.

Răspunsul ei veni prompt.

— Necondiţionat.

— Atunci ia de bune cele spuse de mine. Am nevoie ca tu să-i protejezi pe gemeni. Şi să-i antrenezi, adăugă el.

— Să-i antrenez! Păi tu ştii ce-mi ceri?

Flamel încuviinţă.

— Vreau să-i pregăteşti pentru ceea ce va urma.

— Şi ce va urma? întrebă Scathach.

— N-am idee, zâmbi Flamel, decât că va fi ceva foarte grav.

— Suntem bine, mamă, pe bune că suntem OK.

Sophie Newman înclină uşor mobilul, astfel încât fratele ei să poată asculta conversaţia.

— Da, lui Perry Fleming i s-a făcut rău. O indigestie, probabil. E bine acum.

Fata simţea cum broboanele de transpiraţie i se adună în firele scurte de păr de la ceafă. Era jenată c-o minte pe

maică-sa – deşi ea era mereu aşa de prinsă cu munca, încât nu s-ar fi deranjat să verifice.

Părinţii lor erau arheologi. Erau recunoscuţi pe plan mondial pentru descoperirile lor, care revoluţionaseră arheologia modernă. Erau printre primii din branşa lor care descoperiseră existenţa unei specii noi de hominizi pitici din Indonezia, numiţi acum hobbiţi. Josh obişnuia să spună că părinţii lor trăiesc cu cinci milioane de ani în trecut şi că nu sunt fericiţi decât atunci când sunt cufundaţi în noroi până la gleznă. Gemenii ştiau că sunt iubiţi necondiţionat, dar la fel de bine îşi dădeau seama că ai lor n-au cum să-i înţeleagă, pur şi simplu… sau, şi mai puţin, să ţină pasul cu lumea contemporană.

— Domnul Fleming îşi duce soţia la casa lor din deşert şi ne-au întrebat dacă nu vrem să-i însoţim într-o mini-vacanţă. Le-am spus că trebuie să vă cerem acordul, mai întâi. Da, am vorbit cu mătuşa Agnes; ea ne lasă dacă voi n-aveţi nimic împotrivă. Hai dă-ne voie, mami, te rog.

Se întoarse spre Josh încrucişându-şi degetele. El făcu la fel; înainte de a da telefoane, discutaseră îndelung şi în amănunt despre varianta pe care să le-o servească părinţilor şi mătuşii, dar nu prea ştiau ce-or să facă dacă maică-sa le interzicea să plece.

Sophie îşi desfăcu degetele şi schiţă un semn de OK pentru fratele ei.

— Da, mi-am luat liber de la cafenea. Nu, n-o să încurcăm lumea. Da, mami. Te iubim, pe tati la fel, nu uita să-i spui. Sophie mai ascultă puţin, apoi îndepărtă mobilul de ureche. Tati a descoperit o mulţime de *Pseudoarctolepis sharpi* într-o stare aproape perfectă, dădu ea raportul. Josh avea o expresie absentă. O specie foarte rară de crustacee din era cambriană, explică ea.

Frate-său o aprobă.

— Spune-i tatei că-i nemaipomenit. Ţinem legătura, strigă el.

— Vă iubim, declară fata pentru a încheia conversaţia, apoi închise. Urăsc să le torn minciuni, făcu ea repede.

— Te cred. Dar nici nu puteai să-i spui adevărul tocmai acum, nu-i aşa?

Sophie tresări.

— Nu cred.

Josh se întoarse la chiuvetă. Laptopul îi era aşezat în echilibru precar pe placa de scurgere, alături de mobil. Pe acesta din urmă îl folosea pentru a se conecta la net deoarece, surprinzător, nu exista nici linie telefonică, nici internet în acel *dojo.*

Scatty locuia deasupra, într-un apartament mic cu două camere, cu bucătăria într-un capăt al holului şi dormitorul micuţ cu baia în celălalt. Un balcon îngust făcea legătura dintre cele două camere şi dădea în stradă. Gemenii stăteau în bucătărie în timp ce Flamel o punea la curent pe Scatty cu mersul evenimentelor din ultima oră în dormitorul acela minuscul de la extremitatea opusă a holului.

— Ce crezi despre ea? întrebă Josh într-o doară, lucrând de zor la laptop.

Reuşise să se conecteze, dar viteza era din ce în ce mai mică. Accesă Altavista şi tastă o sumedenie de versiuni ale numelui Scathach înainte de a-şi da seama care este forma corectă.

— Am găsit-o: douăzeci şi şapte de mii de rezultate pentru Scathach, Umbra sau Enigmatica, spuse el, adăugând spontan: cred că-i *cool.*

Sophie se prinse imediat de tonul prea familiar. Zâmbi larg, ridicând din sprâncene.

— Cine? A, Fecioara Războinică de douăzeci şi şapte de mii de ani. Nu crezi că-i cam bătrână pentru tine?

Un val purpuriu porni de undeva de sub marginea tricoului băiatului, colorându-i obrajii.

— Stai să încerc pe Google, murmură el, cu degetele lovind tastatura. Patruzeci şi şase de mii de rezultate pentru Scathach, spuse el. Se pare că e şi o persoană în carne şi oase. Să vedem ce are de spus Wikipedia, continuă el, dându-şi apoi seama că Sophie nici măcar nu se uită la el.

Se întoarse spre soră-sa şi văzu că ea privea foarte atentă pe fereastră.

Un şobolan stătea pe acoperişul clădirii de vizavi, fixându-i cu privirea. În timp ce copiii îl cercetau, mai veni un al doilea, apoi un al treilea.

— Sunt aici, şopti Sophie.

Dee se străduia să-şi amâne prânzul.

Să privească şobolanii în ochi fusese o experienţă de-a dreptul greţoasă. Din pricina creierului lor mic fusese nevoie de un efort uriaş pentru a menţine focalizată atenţia acestor lighioane... ceea ce nu era deloc uşor într-o alee plină de mâncare stricată. Pentru moment, Dee era fericit că nu se folosise de toată puterea acelei vrăji de vizualizare a viitorului, care i-ar fi dat voie să audă, să guste şi – ceea ce era un gând înspăimântător – să miroasă tot ce le ieşea şobolanilor în cale.

Era ca şi cum s-ar fi uitat la un televizor alb-negru prost reglat. Imaginea se deplasa, se fixa şi se bruia la fiecare mişcare a şobolanilor. Ei puteau să meargă atât la orizontală, pe pământ, cât şi pe verticală, căţărându-se pe ziduri, apoi cu susu-n jos pe o frânghie, totul în doar câteva secunde.

Apoi imaginea se stabiliză.

Exact în faţa lui Dee, în contururi de gri purpuriu şi de negru cenuşiu strălucitor, stăteau cei doi oameni pe care-i văzuse în librărie. Un băiat şi o fată, adolescenţi şi semănând destul ca fizionomie pentru a fi rude. Un gând brusc îl străfulgeră, tulburându-l: frate şi soră, probabil... sau puteau fi şi altceva? Cu siguranţă, nu!

Privi din nou la suprafaţa din tipsie şi îşi încordă voinţa pentru a-l face pe şobolanul aflat sub controlul lui să nu se mişte. Dee se focaliză asupra tinerilor, încercând să-şi dea seama dacă unul era mai mare decât celălalt, dar imaginea obţinută din perspectiva şobolanului era prea întunecată şi distorsionată ca să se pronunţe.

Dar dacă erau de-o vârstă... însemna că-s gemeni. Ceea

ce era ciudat. Îi privi din nou şi dădu din cap: erau oameni. Înlăturând gândul acesta, lansă o singură comandă, care se transmise ca o undă tuturor şobolanilor pe o rază de opt sute de metri faţă de poziţia gemenilor.

— Distrugeţi-i! Distrugeţi-i imediat!

Cârdurile de corbi îşi luară zborul, cârâind răguşit, ca şi cum ar fi aplaudat.

Josh privea cu gura căscată cum şobolanul uriaş sare de pe acoperişul de vizavi, parcurgând iute distanţa de un metru dintre ei. Avea botul deschis şi dinţii înfricoşător de ascuţiţi. Băiatul reuşi să scoată un „Ah!” scurt şi se dădu în lături de la fereastră… chiar când şobolanul se izbi de geam cu o bufnitură umedă şi păroasă. Animalul alunecă pe aleea aflată cu un nivel mai jos, unde se învârti pe loc debusolat de neprevăzutul situaţiei.

Josh o apucă pe Sophie de mână şi o împinse din bucătărie pe balcon.

— Am dat de belea, ţipă el.

Şi se opri.

Sub ei, trei golemi uriaşi, lăsând dâre de noroi uscat, îşi croiau drum prin uşa larg deschisă dinspre alee. Şi în spatele lor, într-un şir interminabil şi sinuos, veneau şobolanii.

Capitolul Nouă

Cei trei golemi se mişcau ţepeni pe coridor, zărind uşa de la celălalt capăt şi îndreptându-se în direcţia ei. Săgeţile de metal de lungimea degetului se desprinseră şuierând din perete şi se înfipseră adânc în pielea lor îngroşată, de consistenţa lutului uscat, dar nu reuşiră nici măcar să le încetinească înaintarea.

Apoi veni rândul săbiilor în formă de semilună aflate la distanţă mică de podea. Ele se desfăcură cu un clinchet din tecile lor ascunse în perete şi străpunseră genunchii oamenilor de lut. Prima creatură se prăbuşi pe podea, cu un zgomot ca de noroi umed. A doua se clătină într-un picior înainte de se rostogoli în faţă, se lovi de perete şi alunecă lăsând în urmă o pată noroioasă. Săbiile semicirculare ţăcăniră din nou, despicând golemii în două, astfel că ei reveniră dintr-odată la originea lor pământoasă. Stropi vâscoşi de noroi se împrăştiară pretutindeni.

Cel de-al treilea, cel mai solid, se opri. Îşi mişcă greoi ochii negri de piatră peste rămăşiţele celor doi însoţitori, apoi se întoarse şi izbi în perete cu pumnul uriaş, mai întâi la dreapta, apoi la stânga. O porţiune mare din zidul din stânga se prăbuşi, lăsând descoperit spaţiul dinapoi. Golemul se opri în *dojo* şi se uită de jur împrejur, cu ochii negri ficşi, imobili.

Între timp, şobolanii se năpustiră către uşa deschisă de la capătul holului. Majoritatea supravieţuiră săbiilor spintecătoare…

Din limuzina lui condusă cu viteză, doctorul John Dee dăduse drumul şobolanilor să acţioneze şi îşi focaliza acum atenţia asupra golemului funcţional. Era mult mai uşor să-şi exercite controlul asupra făpturilor artificiale. Golemii erau fiinţe iraţionale, făurite din lut amestecat cu piatră şi nisip, care să le dea consistenţa cărnii, şi li se insufla viaţă printr-o vrajă simplă scrisă pe un petic de pergament, care le era

apoi îndesat în gâtlej. De sute de ani, vrăjitorii construiau golemi de diferite forme şi mărimi: aceştia constituiau sursa tuturor poveştilor scrise vreodată despre zombi şi despre morţi ieşiţi din morminte. Dee însuşi istorisise legenda celui mai faimos golem, Golemul Roşu din Praga, pentru Mary Shelley, într-o noapte geroasă de iarnă, când ea, lordul Byron, poetul Percy Bysshe Shelley şi misteriosul doctor Polidori îl vizitaseră la castelul lui din Elveţia în 1816. Cu mai puţin de şase luni înainte, Mary concepuse povestirea numită *Un Prometeu modern*, carte care a devenit şi mai cunoscută sub titlul *Frankenstein*. Monstrul din cartea ei semăna foarte bine cu un golem: creat din fragmente disparate şi adus la viaţă prin intermediul magiei. Golemii nu puteau fi atacaţi de nicio armă, aproape, deşi o căzătură sau o lovitură neaşteptată le putea sfărâma pielea noroioasă, mai ales dacă aceasta era uscată şi întărită. Într-o climă umedă se întâmpla rar ca pielea să li se usuce, putând rezista diverselor atacuri, dar această climă caldă îi făcea vulnerabili – ceea ce explică de ce fuseseră învinşi atât de uşor de săbiile camuflate. Unii vrăjitori le făceau ochii din sticlă sau din bucăţi de oglindă, dar Dee prefera ochii negri din piatră îndelung şlefuită. Ea le asigura o percepţie vizuală foarte clară şi ascuţită, chiar dacă monocromă.

Dee îl făcu pe golem să ridice capul. Chiar deasupra lui, pe un balcon îngust care dădea în *dojo*, se zăreau chipurile palide şi îngrozite ale gemenilor. Dee zâmbi, iar buzele golemului îi imitară gestul. Mai întâi o să aibă de-a face cu Flamel, apoi o să se ocupe de martorii nedoriţi.

Capul lui Nicholas apăru brusc, urmat imediat de părul roşcat al lui Scathach, Fecioara Războinică.

Lui Dee îi pieri zâmbetul de pe chip şi avu o strângere de inimă. De ce neapărat Scathach? Habar n-avea că războinica aceea roşcovană era în oraş sau chiar pe continent. Ultima dată când auzise de ea, aceasta cânta într-o trupă de fete din Berlin.

Prin ochii golemului, Dee privi cum cei doi sar peste

balustradă, pentru a ateriza exact în faţa omului de lut. Scathach îi vorbi direct lui Dee – dar golemul cu pricina nu avea urechi şi nu auzea nimic, astfel că habar n-avea ce zisese ea. O ameninţare, probabil, poate o promisiune.

Flamel se îndepărtă în direcţia uşii, care era întunecată şi blocată de şobolani, lăsându-i pe ei doi să se confrunte cu golemul.

— Ar trebui să dăm o mână de ajutor, spuse Josh.

— Cum, ce să facem? întrebă Sophie, fără nicio urmă de sarcasm.

Erau amândoi pe balcon, de unde priveau în jos în *dojo*. Priviră cu gura căscată cum Flamel şi Scatty făcură un salt peste balustradă şi aterizară lin. Fata roşcată stătea faţă în faţă cu golemul, în timp ce Flamel se mişcă grăbit în direcţia uşii unde se adunau şobolanii. Scârboşeniile alea păreau că ezită să intre în cameră.

Golemul lansă un pumn uriaş, fără preaviz, apoi urmă o lovitură puternică.

Josh vru să rostească un avertisment, dar nu reuşi să spună nimic înainte ca Scatty să se mişte. Când se afla în faţa creaturii aceleia, când se deplasa înainte, evitând loviturile şi apropiindu-se cât mai mult de aceasta. Braţul i se mişcă incredibil de repede şi lovi cu latul mâinii deschise direct în falca golemului. Urmă o revărsare de lichid, după care falca i se dislocă şi gura i se deschise. În întunericul din gâtlejul lui, gemenii distinseră destul de clar un petic galben de pergament.

Creatura lovi orbeşte, iar Scatty se retrase agilă din raza lui de acţiune. Lansă o lovitură, care-şi greşi însă ţinta şi atinse doar scândurile din podea, făcându-le aşchii.

— Trebuie să le venim în ajutor! spuse Sophie.

— Cum? ţipă Josh, dar soră-sa geamănă dispăruse deja în bucătărie, în căutarea unei arme.

Apăru un moment mai târziu cu un mic cuptor cu microunde în mană.

— Sophie, murmură Josh, ce ai de gând să faci cu...?

Sophie făcu vânt cuptorului peste balustradă. Acesta îl

lovi pe golem direct în piept, şi bucăţi solide de noroi se împrăştiară pretutindeni. El se opri, confuz şi dezorientat. Scatty profită de buimăceala lui şi se apropie din nou, cu mâinile şi picioarele împărţind lovituri din toate direcţiile, ceea ce-l făcu să se piardă în ceaţă de-a binelea. O altă lovitură a golemului fu lansată atât de aproape, încât zburli părul roşcat al fetei, dar ea îi prinse braţul şi-l folosi ca pârghie pentru a-l trânti la pământ. Scândurile se crăpară şi pocniră când se lovi de ele. Apoi fata întinse mâna… şi, cu delicateţe aproape, extrase peticul de pergament din gura golemului.

Instantaneu, golemul se reîntoarse la originile sale noroioase, împrăştiind apă rău mirositoare şi noroi pe podeaua veche din *dojo*. Cuptorul se prăbuşi zgomotos la pământ.

— Cred că nimeni n-o să mai gătească la el, murmură Josh.

Scatty vântură bucata de pergament către gemeni.

— Fiecare făptură magică este însufleţită de o vrajă, plasată fie pe corpul ei, fie în interior. Tot ceea ce trebuie să faceţi este s-o îndepărtaţi, pentru a rupe vraja. Nu uitaţi asta.

Josh îi aruncă soră-sii o privire. Ştia că amândoi se gândeau la acelaşi lucru: dacă vor mai da iar peste un golem, n-aveau nicio şansă să ajungă îndeajuns de aproape de el pentru a-i băga mâna în gât.

Nicholas Flamel se apropie bătăios de şobolani. Subestimarea puterii lor ar putea fi fatală, e drept, dar dacă nu-i era deloc greu să lupte şi să învingă făpturi magice, care nici măcar nu trăiau de fapt, avea o strângere de inimă când trebuia să distrugă fiinţele vii. Fie şi şobolani. Perry n-ar avea astfel de scrupule, ştia sigur, dar el fusese alchimist prea multă vreme, ceea ce însemna că se dedicase salvării vieţii, nu distrugerii ei. Şobolanii erau sub controlul lui Dee. Poate că bietele făpturi erau şi ele înspăimântate… deşi asta nu le-ar fi împiedicat să-l

mănânce.

Flamel se târî pe podea, îşi întoarse în sus palma desfăcută a mâinii drepte, cu degetele îndoite înăuntru. Suflă încet în palmă şi imediat se formă un glob mic de abur verde. Apoi îşi răsuci brusc palma şi o trânti pe scândurile lustruite ale podelei, iar degetele îi intrară în lemn. Micul glob de energie verde se răspândi pe podea ca o pată. Apoi Alchimistul închise ochii, iar aura sa începu să pâlpâie în jur. Concentrându-se, îşi direcţionă energia aurică prin degete spre podea.

Lemnul începu să strălucească.

Resimţindu-se de pe urma aterizării forţate, gemenii nu-şi dădeau seama ce avea de gând Flamel să facă. Zăriră strălucirea de un verde palid din jurul corpului său, iradiind asemenea ceţii, dar nu înţelegeau de ce masa dezlănţuită de şobolani se strânsese în pragul uşii şi nu dăduse năvală în cameră.

— Poate că există un soi de vrajă care-i împiedică să intre, spuse Sophie, ştiind că şi fratele ei se gândea la acelaşi lucru.

Scatty o auzi. Rupse cu furie în bucăţele peticul galben de pergament pe care-l smulsese din gura golemului.

— E doar o vrajă banală de protecţie, menită să alunge de pe podea gândacii şi paraziţii. În fiecare dimineaţă când intram aici, se întâmpla să găsesc urme de gândaci şi de molii peste tot; îmi lua o grămadă de vreme să curăţ locul. Vraja asta de care vorbeam îi ţine la distanţă pe şobolani; dar e de ajuns ca unul singur să treacă, pentru ca bariera magică să cadă. Apoi vor da năvală cu toţii.

Nicholas Flamel era pe deplin conştient că John Dee îl putea spiona prin ochii şobolanilor. Îl prinse pe cel mai mare, de mărimea unei pisici, care rămase nemişcat, în timp ce restul gloatei o luă la sănătoasa agitându-se. Cu mâna dreaptă încă încleştată pe scândurile din podea, Flamel lansă o stângă exact în direcţia şobolanului. Lighioana se smuci şi, pentru o clipă, în ochi îi străluci o lumină galbenă morbidă.

— Doctore John Dee, ai făcut cea mai mare greşeală a îndelungatei tale vieţi. Vin eu după tine, nu-ţi face griji, îi promise Flamel cu voce tare.

Dee îşi ridică ochii din vasul său învolburat pentru a constata că Perenelle Flamel era complet trează şi că-l privea cu atenţie.

— Ah, *madame,* te-ai trezit la timp pentru a vedea cum şobolanii mei îl copleşesc pe soţul dumitale. În plus, am în sfârşit ocazia de a-i veni de hac pacostei ăleia de Scathach, recuperând şi paginile cărţii.

Lui Dee îi scăpă faptul că ochii lui Perenelle se deschiseră larg la menţionarea numelui fetei.

— Una peste alta, azi mi-a mers din plin. Îşi concentră atenţia asupra celui mai mare dintre şobolani şi lansă rapid două comenzi scurte. Atacă! Ucide!

Dee închise ochii când şobolanul se întinse cât era de lung şi se catapultă în cameră.

Lumina ţâşni din mâna lui Flamel şi se răspândi de-a lungul podelei, colorând în verde fiecare scândură în parte. Brusc, din duşumea începură să răsară crengi, ramuri, frunze, apoi un trunchi şi încă unul… şi apoi un al treilea. În câteva clipe, un desiş de copaci se înălţă din podea, acoperind tavanul. Unele trunchiuri nu erau mai groase decât degetul, altele erau cât încheietura mâinii şi, chiar lângă uşă, era unul atât de gros, că acoperise practic intrarea.

Şobolanii se întoarseră şi se împrăştiară, chiţăind în timp ce alergau pe hol, încercând disperaţi să se strecoare pe sub săbiile care zăngăneau întretăindu-se.

Flamel se târî îndărăt şi se ridică în picioare, scuturându-şi mâinile.

— Unul dintre cele mai vechi secrete ale alchimiei, preciză el pentru gemeni şi pentru Scatty, este că fiecare fiinţă vie, începând cu cele mai complexe şi mergând înapoi către cea mai simplă frunză, poartă în sine germenii Creaţiei.

— ADN, murmură Josh, holbându-se la pădurea care se

înălţa şi se îndesea în spatele lui Flamel.

Sophie privi de jur împrejurul *dojo*-ului, odinioară imaculat. Acum era murdar, stropit şi împroşcat cu apă noroioasă, scândurile podelei altădată lustruite cu grijă erau despicate şi sparte de arborii care se înălţau din ele, iar holul era încă şi mai murdar de noroi.

— Vrei să spui că vechii alchimişti ştiau de ADN? întrebă ea.

Flamel dădu din cap încântat.

— Exact. Când Watson şi Crick au făcut cunoscut faptul că descoperiseră ceea ce ei au numit „secretul vieţii” în 1953, erau conştienţi că nu făcuseră altceva decât să redescopere ceva ce alchimiştii ştiau de mult.

— Vrei să zici că tu n-ai făcut decât să reactivezi ADN-ul din aceste scânduri şi că ai forţat astfel arborii să crească, spuse Josh, alegându-şi atent cuvintele. Cum?

Flamel se întoarse să privească pădurea care umplea acum tot *dojo*-ul.

— Se numeşte magie, spuse încântat, dar nu eram sigur dacă mai pot face asta sau nu… până nu mi-a reamintit Scatty, adăugă el.

Capitolul Zece

— Deci, fă-mă să înţeleg, spuse Josh încercând să păstreze un ton neutru, nu ştii să conduci? Nici unul dintre voi nu ştie?

Josh şi Sophie stăteau pe locurile din faţă ale SUV-ului pe care Scatty îl împrumutase de la unul dintre discipolii ei în ale artelor marţiale. Conducea Josh, iar sora lui ţinea o hartă pe genunchi. Nicholas Flamel şi Scathach ocupau bancheta din spate.

— N-am învăţat niciodată, spuse Nicholas, ridicănd din umeri.

— Iar eu nu mi-am făcut niciodată timp pentru aşa ceva, dăugă Scatty.

— Dar Nicholas mi-a spus că ai peste două mii de ani, preciză Sophie, uitându-se la ea.

— Două mii cinci sute şaptesprezece, potrivit calendarului pe care voi, oamenii obişnuiţi, îl folosiţi pentru a măsura timpul, murmură Scatty. Se uită apoi în ochii limpezi ai lui Flamel. Şi cât de bătrână arăt?

— Nimeni nu ţi-ar da o zi în plus peste şaptesprezece ani, spuse el repede.

— Chiar nu ţi-ai putut găsi niciun strop de timp ca să înveţi să conduci? insistă Sophie.

Ea personal voise să înveţe să conducă încă de la zece ani. Unul dintre motivele pentru care gemenii îşi luaseră slujbe pe timpul verii, în loc să plece în vacanţă cu părinţii, pe şantierul lor arheologic, fusese să strângă bani pentru a-şi cumpăra o maşină numai a lor.

Scathach dădu din umeri, vădit iritată.

— Am vrut să fac asta, dar am fost prea ocupată, pur şi simplu, protestă ea.

— Ştiţi, sper, spuse Josh, fără a se adresa cuiva în mod special, că nu am voie să conduc fără carnet de şofer.

— Noi avem aproape cinşpe ani jumate şi amândoi ştim

să şofăm, spuse Sophie. Ei, măcar cât de cât, adăugă ea.

— Dar de călărit, ştiţi amândoi să călăriţi, întrebă Flamel, sau să conduceţi o trăsură sau o caleaşcă?

— Ei, nu… începu Sophie.

— Sau să struniţi un cal de luptă în timp ce trageţi cu arcul? adăugă Scatty. Sau să zburaţi pe un dragon şi să daţi cu praştia?

— Habar n-am cum arată ăla… şi nici nu cred că vreau să aflu.

— Vedeţi, asta-i ideea, voi aveţi experienţă în anumite chestii, spuse Flamel, în timp ce noi ne pricepem la altele, oarecum mai vechi, dar la fel de folositoare. Îi aruncă lui Scathach o privire lungă. Deşi nu sunt convins că m-aş mai descurca onorabil să zbor pe un dragon.

Josh plecă de la stop şi viră la dreapta, spre Golden Gate Bridge.

— Pur şi simplu nu-mi imaginez cum v-aţi descurcat în secolul al XX-lea fără să ştiţi să conduceţi. Adică, ce-aţi folosit pentru a vă deplasa dintr-un loc în altul?

— Mijloacele de transport în comun, spuse Flamel cu un zâmbet ironic. Trenuri şi autobuze, în principal. Se poate călători astfel absolut anonim, spre deosebire de avioane şi de iahturi. Şi apoi, ca să ai maşină, e prea multă hârţogăraie de făcut, care ne şi poate da de gol, oricâte identităţi false ne-am lua. Făcu o pauză şi continuă. Şi apoi, mai există şi alte metode, mai vechi, de a călători.

O mulţime de întrebări îi stăteau pe buze lui Josh, dar se concentra furios să controleze volanul bolidului. Deşi *ştia* să conducă, singurele maşini pe care şofase erau jeepurile vechi, folosite de părinţii lor pe şantier. Nu se mai aflase în trafic înainte şi acum era înspăimântat. Sophie îi sugerase să-şi imagineze că se juca pe calculator. Îl ajuta, da’ nu cine ştie ce. Într-un joc, dacă te buşeai, o luai de la capăt, pur şi simplu. Aici, un accident ar fi fost pe bune.

Traficul se desfăşura cu viteză redusă pe podul faimos pe care-l traversau. O limuzină lungă şi gri rămăsese în pană pe banda din mijloc, provocând un ambuteiaj. Când se

apropiară, Sophie observă doi oameni cu haine închise la culoare aplecaţi sub capotă, pe trotuar. Îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia în timp ce treceau prin dreptul lor, întrebându-se dacă nu cumva erau golemi. Scoase un oftat de uşurare când descoperi că bărbaţii ăia arătau ca nişte contabili amărâţi. Josh se uită la soră-sa şi schiţă un zâmbet şi ea înţelese că şi frate-său se gândise la acelaşi lucru.

Sophie se răsuci în scaun ca să arunce o privire în spate, la Flamel şi la Scatty. În interiorul întunecat al SUV-ului, răcoros de la aerul condiţionat, cei doi păreau atât de obişnuiţi: Flamel arăta ca un hipiot demodat, iar Scatty, în ciuda vestimentaţiei sale milităroase, n-ar fi ieşit cu nimic în evidenţă în spatele tejghelei de la Ceaşca de Cafea. Roşcata îşi proptise bărbia în pumn şi se uita ţintă prin sticla fumurie a parbrizului către golful dinspre Alcatraz.

Nicholas Flamel îşi întoarse capul pentru a-i urmări privirea.

— N-am mai fost acolo de ceva timp, murmură el.

— Noi am făcut turul golfului, spuse Sophie.

— Mie mi-a plăcut, adăugă Josh. Soră-mii, nu.

— A fost înfiorător.

— Şi aşa şi trebuie, zise Flamel încet. Este sălaşul unui amestec unic de fantome şi de spirite neliniştite. Ultima dată m-am dus acolo ca să anihilez un Om-Şarpe destul de înfricoşător.

— Nu cred că vreau să aflu măcar ce-i ăla un Om-Şarpe, murmură Sophie, apoi tăcu. Ştii, cu câteva ore în urmă, nici nu-mi imaginam că o s-ajung vreodată să spun aşa ceva.

Nicholas Flamel se lăsă pe spate pe bancheta confortabilă şi îşi încrucişă braţele.

— Vieţile voastre, a ta şi a fratelui tău, sunt acum schimbate pentru totdeauna. Sper că sunteţi conştienţi de asta, nu?

Sophie încuviinţă.

— Începe să mi se întipărească în minte de-acum. Doar că totul s-a întâmplat prea repede şi e greu să faci faţă dintr-odată. Oameni din lut, magie, cărţi de vrăji, şobolani…

Privi spre Scathach. Războinici antici…

Aceasta dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Şi, fireşte, un alchimist în vârstă de şase sute de ani… Sophie se opri brusc când un gând îi fulgeră prin minte. Îşi mută privirea de la Scatty la Flamel şi înapoi. Apoi cugetă puţin pentru a da glas unei întrebări. Uitându-se insistent la Flamel, îl întrebă: Voi sunteţi oameni *adevăraţi*, sper, nu-i aşa?

Nicholas Flamel rânji.

— Da, poate că ceva mai mult decât oameni, dar da, m-am născut om şi voi aparţine întotdeauna rasei umane.

Sophie se uită la Scathach.

— Dar tu eşti…

Ochii verzi ai Războinicei se deschiseră larg şi, pentru o clipă, ceva străvechi îi contură liniile feţei.

— Nu, spuse ea încet. Eu nu aparţin rasei voastre. Strămoşii mei erau dintr-o altă stirpe, cea a Seminţiei Străbunilor. Noi am stăpânit Pământul înainte ca fiinţele numite oameni să coboare din copaci. Astăzi, suntem prezenţi în miturile fiecărui popor. Noi suntem făpturile acelea de legendă, numite clanurile de oameni-lup, vampirii, uriaşii, dragonii, monştrii. Poveştile ne numesc Cei din Vechime sau Seminţia Străbunilor. În unele suntem invocaţi ca zeităţi.

— Tu ai fost vreodată zeiţă? întrebă Sophie.

Scatty chicoti.

— Nu. Nu am fost niciodată zeiţă. Dar unii din neamul meu au îngăduit să fie veneraţi ca zei. Alţii pur şi simplu au devenit zei, iar oamenii au început să depene povestea aventurilor prin care au trecut. Eram doar o seminţie diferită, mai veche decât oamenii, cu daruri şi înzestrări diferite.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sophie.

— Potopul, răspunse Scatty încetişor, asta printre altele.

— Pământul e cu mult mai vechi decât îşi imaginează majoritatea oamenilor, rosti Flamel domol. Creaturile şi rasele care acum nu-s decât mituri chiar au vieţuit odată pe

pământul ăsta.

Sophie dădu încetişor din cap.

— Părinţii noştri sunt arheologi. Ne-au povestit câte ceva despre descoperirile uneori inexplicabile făcute de această ştiinţă. Îţi aminteşti de locul ăla de l-am vizitat în Texas, Taylor şi mai nu ştiu cum… preciză Josh, direcţionând încet SUV-ul pe banda din mijloc.

Nu mai condusese niciodată un asemenea bolid, iar acum îi era teamă c-o să agaţe ceva. De câteva ori fusese cât pe ce şi era convins de fapt că-i zburase unuia oglinda, dar continuase să conducă, fără a spune nimic.

— Taylor Trail, zise Sophie, pe râul Paluxy din Texas. Aceeaşi bucată de piatră fosilizată păstrează întipărite urme de dinozaur şi de om. Şi datează de acum o sută de milioane de ani.

— Am văzut aceste urme, răspunse Flamel, şi multe altele asemenea lor, răspândite pe toată suprafaţa pământului. Am cercetat şi urma de încălţări care a fost găsită la Antelope Springs în Utah… în piatră, veche de cinci sute de milioane de ani.

— Tata spune că asemenea chestii pot fi repede catalogate fie ca falsuri, fie ca interpretări eronate ale realităţii, preciză Josh la iuţeală.

Se întrebă în sinea sa ce ar spune taică-său despre evenimentele la care asistaseră ei astăzi.

Flamel ridică din umeri.

— Da, asta-i foarte adevărat. Dar ştiinţa respinge ceea ce nu poate înţelege. Nu totul poate fi dat la o parte atât de uşor. Aţi putea voi cataloga ceea ce aţi văzut şi aţi trăit astăzi ca o răstălmăcire sau deformare a realităţii?

Sophie tăgădui. Lângă ea, Josh ridică stânjenit din umeri. Nu-i plăcea turnura pe care o luase conversaţia lor. Pur şi simplu era de neimaginat ca dinozaurii şi oamenii să fi convieţuit vreodată. Această idee contrazicea tot ceea ce învăţaseră de la ai lor, toate convingerile pe care şi le formaseră. Dar ceva în străfundul minţii, o voce abia simţită îi reaminti că, în fiecare an, arheologii – printre care şi

părinţii lor – continuau să facă descoperiri incredibile. Cu câţiva ani înainte, fusese vorba despre *Homo floresiensis,* oameni de mică statură din Indonezia, supranumiţi hobbiţi; urmase apoi specia de dinozauri pitici descoperiţi în Germania şi urmele de dinozauri, vechi de o sută şaizeci şi cinci de milioane de ani, găsite în Wyoming şi, ceva mai recent, opt specii preistorice noi fuseseră descoperite într-o peşteră din Israel. Dar sugestiile făcute de Flamel erau deconcertante prin implicaţiile lor.

— Vrei să spui că oamenii şi dinozaurii au trăit pe pământ în aceeaşi perioadă? spuse Josh, surprins şi el de tonul mâhnit al vocii sale.

— Vreau să spun că oamenii au convieţuit alături de făpturi mult mai ciudate şi mai străvechi chiar decât dinozaurii, zise Flamel serios.

— De unde ştii? întrebă Sophie.

Până la urmă, se gândi ea, bărbatul pretindea că se născuse în 1330, nu avea cum să fi văzut dinozauri… sau da?

— *Codexul* vorbeşte despre toate acestea… iar eu, pe parcursul lungii mele vieţi, am văzut fiare considerate astăzi fiinţe mitologice, am luptat cu făpturi de legendă, am înfruntat ciudăţenii care păreau să fi coborât direct dintr-un coşmar.

— Anul trecut, am studiat la şcoală Shakespeare. Există un vers în *Hamlet.* Sophie îşi încruntă fruntea, încercând să-şi amintească. „Există mai multe făpturi în cer şi pe pământ…”

Nicholas Flamel dădu din cap, satisfăcut.

— „… decât a făurit vreodată filosofia voastră”, termină el citatul. *Hamlet,* actul întâi, scena cinci. L-am cunoscut pe bătrânul Will, cum să nu. Realitatea e că el ar fi putut fi un alchimist neîntrecut… dar apoi a căzut în mrejele lui Dee. Bietul Will; ştiţi că personajul Prospero din *Furtuna* a fost inspirat de figura lui John Dee?

— Nu mi-a plăcut niciodată de Shakespeare, murmură Scatty. Mirosea urât.

— L-aţi cunoscut pe Shakespeare?

Josh nu-şi putu controla unda de neîncredere din voce.

— Mi-a fost pentru scurt timp discipol, răspunse Flamel. Am trăit mult; am avut mulţi discipoli – unii pe care istoria i-a făcut celebri, alţii care s-au pierdut în anonimat. Am cunoscut mulţi oameni, fiinţe umane sau supranaturale, muritoare sau veşnice. Oameni ca Scathach, încheie el.

— Mai sunt mulţi ca tine… mulţi care să aparţină Seminţiei Străbunilor? întrebă Sophie, privind către fata roşcată.

— Mai mulţi decât ţi-ai putea închipui, deşi încerc să păstrez distanţa faţă de ei, spuse Scatty stânjenită. Printre noi sunt unii care nu pot să accepte faptul că timpul nostru a trecut, că vremea asta le aparţine oamenilor. Vor să asiste la reîntoarcerea vremurilor străvechi şi cred că marionete ca John Dee i-ar putea ajuta în acest sens. Aceştia sunt Străbunii Întunecaţi.

— Nu ştiu dacă a observat cineva, interveni Josh dintr-odată, dar vedeţi acolo o mulţime de păsări care se adună în stol?

Sophie se întoarse să privească prin parbriz, iar Flamel şi Scatty se uitară într-acolo prin geamul din spate.

Stâlpii şi pilonii, balustradele, frânghiile şi firele de electricitate de pe Golden Gate Bridge se înnegreau încet de la mulţimea de păsări care se aşezau pe ele. Soseau necontenit, mai ales mierle şi corbi, care acoperiseră orice locşor liber.

— Vin dinspre Alcatraz, spuse Josh, aplecându-şi capul pentru a privi peste apele zbuciumate, către insulă.

Un nor negru plutea deasupra Alcatrazului. Se ridicase dinspre închisoarea părăsită într-un vălătuc întunecat şi trena în aer asemenea fumului, dar unul care nu se împrăştia: se deplasa şi se încolăcea formând o masă compactă.

— Păsări, zise Josh înghiţind cu noduri. Cred că-s vreo câteva mii.

— Zeci de mii, îl corectă soră-sa. Se întoarse spre Flamel.

Ce-i cu ele?

— Progeniturile lui Morrigan, făcu el pe un ton enigmatic.

— Necaz, adăugă Scatty. Mare necaz.

Apoi, ca şi cum ar fi acţionat sub imperiul unei singure comenzi, cârdul imens de păsări zbură de pe insulă şi se îndreptă mai întâi spre golf, apoi în direcţia podului.

Josh acţionă butonul de închidere a geamului şi sticla colorată bâzâi încet. Zgomotul făcut de păsări era acum clar perceptibil, un croncănit răguşit, asemenea unui hohot de râs ascuţit. Traficul se încetini, unii chiar opriră şi coborâră din maşini pentru a face poze cu aparatele digitale şi cu telefoanele mobile.

Nicholas Flamel se aplecă în faţă şi atinse cu mâna stângă umărul lui Josh.

— Ar trebui să înaintezi, spuse el grav. Nu te opri… orice s-ar întâmpla, chiar dacă tamponezi pe cineva. Mergi mai departe. Cât de repede poţi. Scoate-ne de pe pod.

Ceva din vocea neobişnuit de controlată a lui Flamel o înspăimântă pe Sophie mai mult decât dacă el ar fi ţipat. Îi aruncă o privire lui Scatty, dar tânără scotocea prin rucsac. Războinica scoase un arc scurt şi o mână de săgeţi şi le puse pe locul de alături.

— Ridică geamul, Josh, zise ea calm. Nu vrem să intre ceva înăuntru.

— Am dat de belea, nu-i aşa? şopti Sophie, privind spre Alchimist.

— Doar dacă ne ajung din urmă corbii, spuse Flamel, cu buzele subţiate a zâmbet. Pot să folosesc celularul tău?

Sophie îşi scoase mobilul din buzunar şi-i deschise clapeta.

— N-ai de gând să faci vreo vrajă? întrebă ea, sperând într-o minune.

— Nu, am de gând să dau un telefon. Să sperăm că nu ne răspunde robotul.

Capitolul Unsprezece

Porţile de siguranţă se deschiseră, iar limuzina neagră a lui Dee viră spre drumul de acces, golemul şofer manevrând expert maşina prin porţile cu grilaj şi intrând într-o parcare subterană. Perenelle Flamel se dezechilibră şi căzu peste golemul clisos din dreapta ei. Trupul acestuia fu strivit din pricina zdruncinăturii şi stropi de noroi urât mirositor ţâşniră în toate părţile.

Doctorul John Dee, aşezat chiar în partea opusă, făcu o grimasă de dezgust şi se grăbi să se îndepărteze de creatură cât mai mult cu putinţă. Vorbea precipitat la mobil, într-o limbă care nu mai fuse folosită pe Pământ de mai bine de trei sute de ani.

Un strop de noroi din golemul de la volan sări pe braţul drept al lui Perenelle. Lichidul cleios i se prelinse pe piele… şi şterse simbolul încârligat pe care Dee i-l desenase mai înainte.

Vraja de întemniţare fusese parţial ruptă. Perenelle Flamel îşi aplecă încetişor capul. Asta era şansa ei. Pentru a-şi canaliza cum trebuia energia aurică avea nevoie de ambele mâini, dar, din păcate, semnul pe care i-l desenase Dee pe frunte o împiedica să vorbească.

Şi totuşi…

Perenelle Delamere fusese întotdeauna pasionată de magie, chiar înainte de a-l întâlni pe librarul sărac ce avea să-i devină mai apoi soţ. Era a şaptea fiică a unei femei care fusese şi ea a şaptea fiică a părinţilor ei şi în sătucul din Quimper, din nord-vestul Franţei, unde copilărise, fusese considerată mereu deosebită. Atingerea ei avea puteri taumaturgice – nu numai asupra oamenilor, ci şi asupra animalelor –, putea conversa cu umbrele celor morţi şi uneori putea întrezări viitorul. Dar, crescând într-o vreme în care asemenea înzestrări erau privite cu profundă suspiciune, învăţase să le ţină secrete, să le păstreze

pentru sine. Când ajunsese pentru prima dată la Paris, îşi dăduse seama că prezicătorii care lucrau în pieţele din spatele catedralei Notre-Dame câştigau destul ca să ducă o viaţă îmbelşugată. Luându-şi numele de Chatte Noire – Pisica Neagră – din cauza părului ei negru ca smoala, îşi făcuse sălaş într-o prăvălioară de lângă catedrală. După câteva săptămâni dobândise deja o oarecare reputaţie de persoană cu înzestrări neobişnuite. Curând i se schimbase clientela: nu o mai frecventau doar comercianţi şi pieţari mărunţi, ci o căutau chiar negustorii, uneori şi nobilii.

Aproape de micul ei adăpost improvizat se aflau scribii şi copiştii, cei care-şi câştigau existenţa scriind răvaşe pentru cei care nu ştiau carte. Unii dintre ei, asemenea bărbatului subţire, cu părul negru şi cu ochii neobişnuit de palizi, vindeau uneori şi cărţi pe tarabă. Şi, din primul moment în care dăduse cu ochii de bărbatul acela, Perenelle Delamere ştiuse că avea să se mărite cu el şi că vor trăi ani îndelungaţi şi fericiţi împreună. Doar că atunci nu ştia cât de lung avea să le fie drumul căsniciei.

Se căsătoriseră la mai puţin de şase luni după prima lor întâlnire. Acum erau împreună de mai bine de şase sute de ani.

Ca majoritatea oamenilor educaţi ai vremii sale, Nicholas Flamel era fascinat de alchimie, o combinaţie de ştiinţă şi de magie. Interesul îi fusese trezit de faptul că i se ofereau ocazional cărţi de alchimie sau hărţi de vânzare sau i se cerea să copieze câteva dintre lucrările foarte vechi. Spre deosebire de alte femei ale vremii sale, Perenelle ştia să citească şi vorbea câteva limbi străine – greaca ei era chiar mai bună decât a soţului – iar el îi cerea adesea să-i citească. Perenelle se familiariză desul de repede cu sistemul străvechi de magie şi începu să-l pună în practică la scară redusă, perfecţionându-şi înzestrările, concentrându-se asupra modului în care să-şi canalizeze şi să-şi focalizeze energia aurică.

La vremea când *Codexul* intră în posesia lor, Perenelle era deja vrăjitoare, deşi nu prea avea ea răbdarea necesară

pentru matematică şi calcule alchimice. Oricum, ea fusese prima care îşi dăduse seama că acea carte scrisă într-un limbaj straniu, mereu schimbător, nu era o simplă istorie a unei realităţi inexistente, ci un amestec de doctrine, ştiinţă, vrăji şi incantaţii. Se cufundă în studiul cărţii într-o noapte întunecată de iarnă, privind la cuvintele care se răsuceau pe pagini, cu literele combinându-se şi recombinându-se, şi, preţ de o clipă scurtă cât o bătaie de inimă, avu viziunea formulei iniţiale a pietrei filosofale şi înţelese pe loc că sub ochii ei se desfăşura secretul vieţii fără de moarte.

Cei doi îşi petrecură următorii douăzeci de ani călătorind prin toate ţările Europei, luând-o spre Răsărit, către ţinuturile ruseşti, spre sud, până în Africa de Nord, ajungând până în Arabia, în încercarea de a descifra şi de a traduce ciudatul manuscris. Intrară în legătură cu magicieni şi vrăjitori din diferite ţinuturi şi studiară diferite tipuri de magie. Nicholas era prea puţin interesat de magie; era mult mai captivat de ştiinţa alchimiei. *Codexul,* ca alte cărţi asemenea lui, susţinea că existau formule foarte precise destinate să scoată aur din pietre şi diamant din cărbune. Perenelle, pe de altă parte, îşi însuşise aproape totul despre artele magiei. Dar acum trecuse mult timp de când nu le mai practicase în mod sârguincios.

Acum, captivă în limuzină, îşi aminti de un truc pe care-l învăţase de la o *strega* – o vrăjitoare – din munţii Siciliei. Era făcut pentru a ţine piept cavalerilor în armură, dar, cu mici modificări…

Închizând ochii şi concentrându-se intens, Perenelle trasă cu degetul un cerc pe scaunul maşinii. Dee era preocupat de apelul său telefonic şi nu văzu steluţa de gheaţă albă care răsări din vârful degetului său şi pătrunse în pielea fin prelucrată. Gheaţa străpunse învelişul şi se înfăşură în jurul arcurilor din interior. Bolborosind şi fâsâind, se infiltră în caroseria metalică a maşinii. Pătrunse în motor, afectând cilindrii, încercui maşina, scuipând şi împroşcând. Un capac de roată se desprinse şi sări în lături… şi, brusc, sistemul electric al maşinii cedă. Geamurile începură să se deschidă

şi să se închidă singure; acoperişul decapotabil se dădu la o parte, apoi zbură de tot; ştergătoarele zgâriară parbrizul uscat, apoi se mişcară atât de repede, încât săriră din loc; claxonul începu să ţiuie în disperare. Luminile de interior se aprinseră şi se stinseră singure. Televizorul mic, instalat în peretele din stânga, porni şi derulă haotic toate canalele.

Aerul avea un gust metalic. Vălătuci de electricitate statică se încolăceau în interiorul maşinii. Dee îşi aruncă mobilul, căruia îi crescură brusc tentacule din butoane. Acesta lovi podeaua tapiţată şi explodă în fărâme de metal încins şi plastic topit.

— Tu... începu Dee, răsucindu-se către Perenelle, dar maşina se opri brusc, scoasă complet din funcţiune.

Din motor ţâşniră flăcări, umplând interiorul vehiculului cu gaze toxice. Dee împinse uşa, dar sistemul electric de închidere se blocase. Cu un ţipăt sălbatic, îşi încleştă pumnul pentru a-şi descărca furia. Duhoarea de fum, de plastic ars şi de metal topit fu brusc anihilată de cea de pucioasă, iar mâna doctorului căpăta aspectul unei mănuşi din metal aurit. Dee izbi în uşă, scoţând-o din balamale, şi se aruncă pe pavajul din ciment.

Se afla în parcarea subterană de la Enoch Enterprises, uriaşa companie de divertisment pe care o deţinea şi o conducea în San Francisco. Făcu un salt în spate în timp ce maşina sa de marcă, în valoare de o sută cincizeci de milioane de dolari fu rapid înghiţită de foc. Dogoarea intensă transformă partea din faţă a maşinii în bucăţi neregulate de metal, în timp ce parbrizul se topi asemenea lumânărilor de ceară. Golemul şofer se afla încă la volan, neafectat de căldura puternică, ce nu făcuse decât să-i întărească pielea asemenea oţelului.

Apoi se activă sistemul de protecţie împotriva incendiilor din garaj şi jeturile de apă rece stinseră focul.

— Perenelle!

Ud leoarcă, îndoit de mijloc şi cuprins de un acces de tuse, Dee îşi şterse ochii de lacrimi, se îndreptă de spate şi-şi folosi ambele mâini pentru a stinge flăcările dintr-o

singură mişcare. Invocă o briză uşoară pentru a alunga fumul, apoi se apleca pentru a cerceta interiorul maşinii, aproape înspăimântat de ceea ce ar putea descoperi.

Cei doi golemi care o flancaseră pe nevasta lui Flamel nu mai erau acum decât două grămăjoare de cenuşă. Dar nici urmă de femeie – cu excepţia tăieturii de pe portiera opusă, care arăta ca şi cum cineva ieşise folosind un topor.

Dee se lăsă la pământ, cu spatele la maşina distrusă, şi lovi cu ambele palme amestecul de noroi, ulei de maşină, plastic topit şi cauciuc ars. Nu avusese grijă să captureze întregul *Codex* şi acum dispăruse şi Perenelle. Se putea să fie mai rău de atât?

Se auzi un zgomot de paşi uşori.

Cu coada ochiului, doctorul John Dee privi cum îşi face apariţia o pereche de cizme negre, cu vârful ascuţit şi cu toc cui. Şi atunci ştiu că primise răspuns la întrebarea de adineauri. Da, se putea mai rău, mult mai rău. Arborând un zâmbet, se ridică ţeapăn în picioare şi se întoarse să dea ochii cu unul dintre puţinii Străbuni Întunecaţi de care era cu adevărat înspăimântat.

Morrigan.

Irlandezii străvechi o numiseră Zeiţa-Corb şi era temută şi venerată în regatele celtice ca zeiţa morţii şi a distrugerii. Odinioară fuseseră trei surori: Badb, Macha şi Morrigan, dar primele două dispăruseră pe parcursul anilor – Dee avea propriile sale bănuieli în privinţa a ceea ce li se întâmplase – iar Morrigan era acum stăpânitoare absolută.

Era mai înaltă decât Dee, majoritatea oamenilor de altminteri îl depăşeau în înălţime, şi era îmbrăcată din cap până-n picioare în piele neagră. Vesta îi era ornamentată cu ţinte de argint strălucitor, având aparenţa unei platoşe medievale, iar mănuşile din piele aveau ţinte dreptunghiulare cusute pe spatele degetelor. Mănuşilor le lipsea vârful degetelor, dând la iveală unghiile lungi, negre şi ascuţite ale lui Morrigan. Era încinsă cu o curea grea din piele, împodobită cu cerculeţe metalice. Avea o mantie făcută în întregime din pene de corb, care-i atârna pe

umeri, cu gluga trasă peste faţă şi cu poalele ajungând până la pământ.

Umbrit de glugă, chipul lui Morrigan părea şi mai palid ca de obicei. Ochii îi erau negri ca smoala, fără nicio urmă de alb de jur împrejur;

Chiar şi buzele îi erau de culoare neagră. Deasupra buzei inferioare i se zăreau vârfurile incisivilor lungi.

— Cred că-ţi aparţine.

Vocea lui Morrigan era mai mult o şoaptă şuierată, răguşită şi hârâită, ca croncănitul unui corb.

Perenelle Flamel înaintă, mişcându-se încet şi cu atenţie. Doi corbi enormi îi stăteau pe umeri şi amândoi îşi ţineau ciocurile ascuţite ca o lamă aproape de ochii ei. Abia reuşise să se strecoare afară din maşină, slăbită de efortul de a-şi folosi puterile magice, când fusese atacată de păsări.

— Dă-mi-l să-l văd, ordonă Morrigan nerăbdătoare.

Dee se căută în haină şi scoase *Codexul* legat în metal. În mod surprinzător, Zeiţa-Corb nu puse mâna pe el.

— Deschide-l, spuse ea.

Uimit, Dee ridică volumul aproape de faţa lui Morrigan şi începu să dea paginile, tratând acel obiect străvechi cu un respect vădit.

— *Cartea Profetului Avraam Magul*, zise ea, aplecându-se în faţă, fără a se apropia de carte. Arată-mi sfârşitul.

Nemulţumit, Dee căută sfârşitul. Când vrăjitoarea văzu paginile smulse, şuieră dezgustată.

— Sacrilegiu! A rezistat zece mii de ani fără să sufere nici cea mai mică stricăciune.

— Băiatul a smuls câteva foi, preciză Dee, închizând *Codexul* cu mare grijă.

— Te asigur că va plăti pentru asta.

Zeiţa-Corb închise ochii şi îşi înclină capul într-o parte, ca şi cum ar fi ascultat ceva. Ochii negri îi străluciră şi buzele i se arcuiră într-un zâmbet neobişnuit, dezvelind şi restul dinţilor ei ascuţiţi.

— Va plăti cât de curând. Copiii mei aproape i-au venit de

hac. Toţi vor plăti, promise ea solemn.

Capitolul Doisprezece

John dibui un spaţiu între două automobile – un VW Broscuţă şi un Lexus. Călcă cu putere pe acceleraţie şi maşina greoaie ţâşni înainte. Dar n-aveau suficient loc să se strecoare. Caroseria SUV-ului lovi oglinzile laterale ale celor două maşini şi le rupse.

— Vai... şi Josh îşi luă imediat piciorul de pe acceleraţie.

— Nu te opri, îi ordonă Flamel categoric.

Ţinea în mână mobilul fetei şi vorbea într-o limbă guturală, cu accente dure, care gemenilor le suna total necunoscută.

Propunându-şi să nu se uite în oglinda retrovizoare, Josh se năpusti pe pod, ignorând claxoanele şi strigătele care se auzeau în spate. O luă pe banda exterioară, reveni pe cea din mijloc, apoi se întoarse pe cealaltă.

Sophie se lipi de bordul maşinii, cu ochii întredeschişi. Văzu maşina lor lovind o altă oglindă retrovizoare, care se roti izbindu-se de capota SUV-ului şi zgâriind vopseaua neagră, după care căzu.

— Nici să nu te gândeşti la asta, murmura ea, în timp ce o maşină italiană sport decapotabilă se îndreptă spre acelaşi culoar din trafic pe care-l ochise şi Josh.

Şoferul, un bărbat mai în vârstă, cu mult prea multe lanţuri de aur în jurul gâtului, călcă pe acceleraţie şi ţâşni spre intervalul respectiv de trecere. Dar nu-i reuşi figura.

SUV-ul greoi bară trecerea maşinii, lovindu-i doar bara de protecţie. Maşina sport fu împinsă în lături, descriind o rotaţie de 360° pe podul aglomerat şi accidentând încă patru maşini. Josh o tăie prin culoarul creat.

Flamel se răsuci în scaun, uitându-se prin geamul din spate la haosul pe care-l creaseră în urma lor.

— Te-am crezut pe cuvânt când ai spus că ştii să conduci, murmură el.

— Chiar ştiu, spuse Josh, uimit şi el de cât de calmă şi de

sigură îi părea vocea, doar că n-am spus că excelez. Crezi că ne-a notat cineva numărul de înmatriculare? întrebă el.

Experienţa prin care trecuse nu semăna cu niciunul dintre jocurile lui de simulare pe calculator. Îşi simţea palmele umede şi lipicioase şi broboane de sudoare i se scurgeau pe obraji. Un muşchi îi zvâcnea puternic în piciorul drept, de la efortul de a ţine apăsată acceleraţia până la podea.

— Cred că îi preocupă chestii mult mai grave de atât, şopti soră-sa.

Corbii coborâseră aşezându-se pe Golden Gate Bridge. Erau cu miile. Erau ca un val negru uriaş, croncănind şi ţipând, cu aripile lovind cu furie aerul. Planau deasupra maşinilor, repezindu-se în jos, uneori aşezându-se pe acoperişurile decapotabile sau pe capote, lovind cu ciocul suprafeţele de metal şi de sticlă. Maşinile se ciocneau şi se agăţau una pe alta pe toată lungimea podului.

— Sunt dezorientaţi, spuse Scathach, observând comportamentul corbilor. Ne caută pe noi, dar au uitat semnalmentele. Au creierul aşa de mic, adăugă ea dispreţuitor.

— Ceva a distras atenţia întunecatei lor stăpâne, zise Nicholas Flamel. Perenelle, adăugă el cu o undă de satisfacţie în glas. Mă întreb ce-o fi făcut. Ceva spectaculos, fără doar şi poate. Dintotdeauna a avut înclinaţii teatrale.

Dar, chiar în timp ce vorbea, corbii îşi luară iar zborul, ca la comandă, şi ochii lor negri se îndreptară în direcţia SUV-ului. Croncănitul lor semăna acum cu un strigăt de biruinţă.

— Se întorc, spuse Sophie repede, cu răsuflarea întretăiată de spaimă.

Îşi dădu seama că inima îi bătea să-i spargă pieptul. Căută susţinere la Flamel şi la Fecioara Războinică, dar fizionomia lor disperată n-o linişti deloc.

Scathach se uită la ea şi-i spuse:

— Am dat de belea.

Într-o masă neagră, compactă, de pene, corbii se ţineau după maşină.

Majoritatea traficului de pe pod era de-acum blocat. Oamenii îngheţaseră de spaimă la volan, cu corbii zburându-le deasupra capetelor, făcând gălăgie şi răspândind o duhoare insuportabilă. SUV-ul era singura maşină care nu oprise. Josh călcă acceleraţia până la podea, iar acul vitezometrului se duse mult spre o sută douăzeci. Se simţea ceva mai stăpân pe comenzi – nu mai lovise nimic de cel puţin un minut. Zărea deja capătul podului. Zâmbi satisfăcut; aproape reuşiseră.

Apoi un corb uriaş ateriză exact pe capota lor.

Sophie scoase un ţipăt, iar Josh trase brusc de volan, încercând să dea jos creatura aia malefică, dar aceasta se agăţase cu ghearele de orificiile de pe capotă. Îşi lăsă capul într-o parte, uitându-se mai întâi la Josh, apoi la Sophie, după care, ţopăind scurt de două ori, se apropie de parbriz şi se holbă cercetător înăuntru, cu ochii negri scânteind ameninţători.

Lovi cu ciocul în geam... şi de îndată se formă un orificiu mic, ca o steluţă.

— N-ar trebui să se întâmple aşa ceva, spuse Josh, încercând să se concentreze asupra drumului.

Corbul lovi din nou şi mai făcu încă o gaură, după care geamul plesni o dată, şi înc-o dată, şi a treia oară, iar alţi trei corbi se aşezară pe capota maşinii. Suprafaţa de tablă începu să pocnească scurt, ori de câte ori păsările o loveau cu ciocul.

— Urăsc corbii, suspină Scathach. Scotoci în rucsac şi scoase un set de nunchaku – două beţe din lemn sculptat de vreo douăzeci de centimetri fiecare, legate la capete printr-un lanţ de vreo zece centimetri. Strânse beţele în mână. Păcat că acoperişul nu e decapotabil, zise ea. Aş fi ieşit deasupra şi le-aş fi făcut cunoştinţă cu astea.

Flamel arătă spre o rază de soare ce pătrundea printr-o gaură făcută în acoperiş şi spuse:

— În curând, s-ar putea să fie. În plus, adăugă el, nici corbii ăştia nu-s unii obişnuiţi. Cei trei de deasupra şi cu ăsta de pe capotă sunt Corbii Groazei, preferaţii lui Morgan.

Corbul uriaş de pe capotă lovi iar în parbriz şi de data asta ciocul său sparse geamul de-a binelea.

— Nu prea ştiu cum să procedez... începu Scathach, iar Sophie se aplecă în faţă şi atinse din greşeală maneta de activare a ştergătoarelor de parbriz.

Acestea porniră şi măturară, pur şi simplu, corbul de pe parbriz, care scoase un croncănit ascuţit de uimire, lăsând în urmă un nor de pene. Războinica roşcată zâmbi.

— Ei da, asta-i bună.

Restul corbilor ajunseră şi ei din urmă maşina şi se aşezară pe ea, acoperind-o ca o pătură foarte grea. Se adunară mai întâi cu zecile, apoi cu sutele, pe acoperiş, pe capotă, pe portiere, agăţându-se de tot ce se putea. Dacă vreunul dintre ei cădea, alte câteva zeci de păsări luptau să-i ia locul. În maşină era un zgomot cumplit, asta pentru că mii de corbi ciocăneau şi loveau cu îndârjire metalul, geamurile, uşile. Nici cauciucurile nu scăpară, în vreme ce păsările se roteau în jurul geamurilor; se agăţară şi de roata de rezervă, făcând-o bucăţi. Erau atât de mulţi corbi pe parbriz, că Josh nu mai avea nici urmă de vizibilitate. Îşi luă piciorul de pe acceleraţie şi maşina încetini simţitor.

— Mergi! ţipă Flamel. Dacă te opreşti, suntem pierduţi.

— Dar nu văd!

Flamel se strecură printre scaunele din faţă şi întinse mâna dreaptă. Sophie zări imediat tatuajul mic de lângă încheietură. O cruce într-un cerc, cu braţele crucii trecând dincolo de circumferinţă. Străluci un moment... pe urmă Alchimistul pocni din degete, şi apăru imediat o flăcăruie, sfârâind şi sâsâind.

— Închideţi ochii, le porunci el.

Fără să le mai aştepte reacţia, lansă flacăra spre geam.

Chiar şi cu ochii închişi, gemenii văzură lumina arzătoare care se aprinse în interiorul maşinii.

— Dă-i drumul, îi ordonă Nicholas.

Când deschiseră ochii, copiii remarcară că majoritatea corbilor zburaseră de pe capotă, iar cei câţiva rămaşi păreau uimiţi şi speriaţi.

— Asta n-o să-i oprească multă vreme, spuse Scatty.

Privi cum un cioc ascuţit ca un pumnal găuri tabla de pe acoperiş. Ridică nunchakul. Ţinu un capăt în mână, în vreme ce al doilea, ataşat de lanţul scurt, ţâşni cu forţă şi pocni violent ciocul înfipt în acoperiş. Urmă un croncănit ascuţit, iar ciocul, uşor turtit, dispăru.

Sophie întoarse capul să se uite în oglinda retrovizoare, care atârna de maşină, abia ţinându-se de o bucată scurtă de metal şi de o sârmă. Zări tot mai multe păsări – mii – apropiindu-se în zbor să le înlocuiască pe cele care fuseseră izgonite, şi îşi dădu atunci seama că n-o să scape teferi. Pur şi simplu erau prea multe.

— Ascultaţi, spuse brusc Nicholas Flamel.

— Nu aud nimic, răspunse Josh întunecat.

Sophie era pe punctul de a-şi aproba fratele când percepu într-adevăr un zgomot. Şi simţi cum i se face pielea de găină. Grav şi izolat, sunetul se propagă cu o rezonanţă profundă. Era asemenea unei adieri, când lin şi suav, când mai puternic, aproape furios. În maşină se răspândi o mireasmă aparte.

— Ce-i cu mirosul ăsta? întrebă Josh.

— Miroase a portocale, observă Sophie, inspirând profund.

— A rodii, preciză Flamel.

Şi apoi se stârni vântul.

Vântul şuieră deasupra golfului, cald şi exotic, răspândind un miros de nucşoară şi apă de trandafiri, lămâie verde şi tarhon, apoi se infiltră de-a lungul podului Golden Gate, alungând păsările de pe stâlpi, făcându-le să zboare de pe maşini, risipindu-le de pe cer. În cele din urmă, vântul parfumat cu miros de rodie ajunse şi la maşină. Cu o clipă înainte SUV-ul fusese acoperit de păsări, şi acum acestea fură alungate şi aerul se umplu de mirosul deşertului, al aerului uscat şi al nisipului cald.

Sophie apăsă pe un buton şi geamul zgâriat şi găurit se lăsă în jos. Îşi scoase capul pe fereastră şi inspiră adânc aerul înmiresmat. Stolul imens de păsări era împins în

înaltul cerului, purtat în sus de briză. Când una dintre păsări scăpă – unul dintre Corbii Groazei, cum i se păru lui Sophie – fu repede înhăţată de o undă de aer cald şi trimisă înapoi, alături de restul suratelor ei. De jos, masa de păsări arăta ca un nor cenuşiu… care se împrăştie când păsările se risipiră, lăsând iar cerul albastru şi limpede.

Sophie privi înapoi, de-a lungul podului, care era întru totul inaccesibil; maşinile stăteau aruncate în toate direcţiile şi se vedeau urmele a nenumărate accidente minore, care blocaseră arterele de circulaţie… şi, fireşte, nimeni nu mai putea să-i urmărească, îşi dădu ea seama. Fiecare maşină era stropită şi pătată cu excremente albe de la păsări. Se uită la fratele ei şi constată cu groază că acesta avea o dâră mică de sânge pe buza inferioară. Scoase un şerveţel din buzunar.

— Te-ai tăiat! spuse ea, alarmată, tamponându-i uşor faţa cu marginea şerveţelului.

Josh îi dădu mâna la o parte.

— Opreşte-te. E jenant. Îşi atinse buza cu degetul mic. Cred că mi-am muşcat-o. Nici măcar n-am simţit. Luă şerveţelul din mâna soră-sii şi începu să-şi frece energic bărbia. Nu-i nimic. Apoi zâmbi scurt. Ai văzut ce dezastru au lăsat păsările astea în urma lor?

Sophie încuviinţă, iar el abordă o expresie de profund dezgust.

— Ei, şi acum toată chestia asta o să pută!

Sophie se lăsă pe spate în scaun, uşurată că frate-său era teafăr. Când văzuse sângele, îi sărise inima din loc. O fulgeră un gând şi se răsuci spre Flamel.

— Tu ai chemat sau invocat vântul?

El zâmbi şi scutură din cap.

— Nu, nu deţin niciun fel de putere asupra elementelor. Capacitatea asta e strict apanajul Străbunilor şi al câtorva oameni, foarte puţini, ce-i drept.

Sophie se uită apoi la Scatty, dar Războinica se grăbi să tăgăduiască.

— E dincolo de înzestrările mele limitate.

— Dar ai invocat sau nu vântul? insistă Sophie.
Flamel îi înapoie fetei mobilul.
— Tocmai am sunat după ajutoare, explică el zâmbitor.

CAPITOLUL TREISPREZECE

— Întoarce aici! îl instrui Nicholas Flamel.

Josh o lăsă mai moale cu acceleraţia şi întoarse SUV-ul ponosit şi zgâriat pe o străduţă în pantă şi îngustă pe unde abia avea loc să se mişte. Îşi petrecuseră ultima jumătate de oră ieşind din San Francisco şi mergând spre nord, ascultând o serie de transmisiuni radio care mai de care mai isterice, în care o mână de experţi îşi dăduseră cu părerea despre atacul păsărilor de pe pod. Cea mai vehiculată teorie explicativă fusese încălzirea globală: radiaţiile solare se intersectaseră cu sistemul natural de navigare al păsărilor.

Flamel îi direcţionase spre nord, către Mill Vallez şi Mount Tamalpais, dar curând ieşiseră de pe autostradă şi o apucaseră pe drumuri înguste, cu două benzi. Traficul se rărise atât de tare că pe porţiuni lungi de drum nu fuseseră decât ei. În cele din urmă, pe o stradă îngustă care se sucea şi răsucea întortocheat, îl pusese pe Josh să încetinească până ajunseseră să meargă cu viteza melcului. Coborî geamul şi se uitase la o pădure deasă care se întindea începând chiar de la marginea drumului. De fapt, când Flamel îşi dăduse seama, depăşiseră de mult drumul marcat.

— Opreşte-te! Mergem înapoi. Întoarce aici!

Josh îi aruncă o privire surorii sale în timp ce conducea maşina pe drumul denivelat, nepavat, şi delimitat de un şanţ. Ea stătea cu mâinile încrucişate în poală, dar băiatul văzu că degetele îi erau albite de încordare. Unghiile, perfect îngrijite până în urmă cu câteva ore, erau acum roase şi neregulate, semn vădit al neliniştii fetei. Se întinse şi o luă de mână; ea i-o strânse puternic, în semn de răspuns. La cât de bine comunicau între ei, nu aveau nevoie de cuvinte. Părinţii fiindu-le plecaţi atâta timp, Sophie şi Josh învăţaseră de la o vârstă foarte fragedă că se

puteau baza cu adevărat doar unul pe altul. Mutându-se de la o şcoală la alta, dintr-un cartier în altul, le venise adesea foarte greu să-şi facă şi să-şi păstreze prietenii, dar erau încredinţaţi că, orice s-ar fi întâmplat, se vor avea întotdeauna unul pe celălalt.

De fiecare parte a drumului, copacii crescuseră înalţi, cu foarte multă vegetaţie la bază: rugi de mure şi tufişuri spinoase zgâriau maşina pe ambele părţi, în timp ce grozama, dobrişorul şi urzicile înţepătoare, înfăşurate şi ele în iederă otrăvitoare, alcătuiau un adevărat gard viu de nepătruns.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, murmură Sophie. E nefiresc. Şi apoi se opri, dându-şi seama ce spusese. Se învârti în scaun să se uite la Flamel. Chiar nu-i firesc, nu-i aşa?

El tăgădui, părând dintr-odată obosit şi îmbătrânit. Avea cearcăne negre sub ochi, iar ridurile de pe frunte şi din jurul gurii se adânciseră.

— Bine-aţi venit în lumea noastră, şopti el.

— Se mişcă ceva prin tufişuri, le dădu de ştire Josh. E mare… chiar mare.

După tot ce văzuse şi trăise în ziua aceea, imaginaţia lui începea să proiecteze imagini atemporale.

— Ţine pasul cu maşina.

— Atâta vreme cât rămânem pe drum, va fi bine, spuse Flamel chibzuit.

Sophie scrută atent pădurea întunecată. Pentru moment nu văzu nimic, apoi îşi dădu seama că ceea ce luase drept o umbră era de fapt o creatură ciudată. Se mişca şi soarele îi acoperea cu pete pestriţe pielea păroasă. Zări o faţă turtită, un nas ca de câine şi nişte colţi uriaşi şi încovoiaţi.

— E un porc, un porc mistreţ, se corectă singură.

Apoi mai observă încă trei, flancând maşina pe partea dreaptă.

— Sunt şi pe partea mea, zise Josh.

Patru dintre bestiile mătăhăloase mergeau prin tufişuri în stânga lui. Se uită în oglinda retrovizoare.

— Şi în spatele nostru.

Sophie, Scatty şi Nicholas se întoarseră şi văzură prin geamul din spate doi porci uriaşi care ieşiseră din tufişuri şi tropăiau acum pe potecă în spatele lor. Sophie îşi dădu seama brusc cât erau de mari – fiecare era cam de mărimea unui ponei. Aveau muşchi puternici, iar colţii care ieşeau din maxilarele inferioare erau uriaşi, groşi la bază cât încheietura mâinii ei, subţiindu-se apoi până se ascuţeau ca nişte ace.

— Nu ştiam că există porci sălbatici în America, replică Josh, şi cu siguranţă nu m-am gândit c-o să-i văd în Mill Valley, în California.

— Peste tot în America găseşti mistreţi şi porci sălbatici, replică Flamel absent. Au fost aduşi iniţial de către spanioli, în secolul al XVI-lea.

Josh schimbă vitezele, încetini şi lăsă maşina să înainteze lent. Drumul dădu într-o fundătură. Încâlceala de tufişuri, spini şi copaci se întindea acum de-a latul drumului.

— Capăt de drum, anunţă el, oprind maşina şi trăgând frâna de mână.

Aruncă câte-o privire în dreapta şi în stânga. Porcii se opriseră şi ei şi Josh observă că patru dintre ei îi fixau cu o privire piezişă. În oglinda retrovizoare văzu cum doi porci mai mari se opriră şi ei în loc. Erau încercuiţi. Ce-ar putea să facă acum, se întrebă în sinea lui, ce să facă? Se uită la soră-sa şi ştiu că se gândea şi ea la acelaşi lucru.

Nicholas Flamel se aplecă în faţă printre scaune ca să cântărească obstacolul.

— Cred că se află aici ca să-i descurajeze pe nesăbuiţii care au ajuns până-n aceste locuri. Şi dacă cineva ar fi din cale-afară de prost să iasă din maşină, cred că ar face o greşeala fatală.

— Dar noi nu suntem nici nesăbuiţi, nici proşti, declară Scatty pe nepusă masă. Deci, cum vom proceda? Arătă cu capul spre porci. N-am văzut niciodată asemenea creaturi. Arată ca porcii de luptă ai galezilor, şi dacă din ăştia sunt, atunci e cu neputinţă să-i omori. Fiecare animal pe care-l

vedem noi mai este însoţit de măcar vreo trei ascunşi în umbră, asta fără să-i punem la socoteală pe cei care-i conduc.

— Ăştia nu-s porci galezi; specia asta nu are nevoie de conducători, spuse Flamel încet, cu un uşor accent franţuzesc. Uită-te la colţii lor.

Sophie, Josh şi Scatty se întoarseră să se uite la colţii monstrului aflat în mijlocul potecii, în spatele lor.

— Au un fel de crestături pe ei, remarcă Sophie, mijindu-şi ochii în lumina scăzută a după-amiezii. Ca un fel de şerpuiri.

— Spirale, zise Scatty, cu o urmă de surpriză în voce. Se uită la Flamel. Sunt Torc Allta?

— Da, asta sunt, încuviinţă Flamel. Oameni-porci.

— Ca un fel de vârcolaci, adică? se interesă Josh.

Scatty clătină din cap nerăbdătoare.

— Nu, nu sunt ca vârcolacii…

— Asta da uşurare, adăugă Josh, pentru că preţ de clipă am crezut că vorbiţi despre oameni care s-au transformat în lupi.

— Oamenii-lupi sunt aşa-numiţii Torc Madra, continuă Scatty, de parcă nici nu l-ar fi auzit. Sunt clanuri diferite.

Sophie se zgâi la cel mai apropiat dintre ei. Dincolo de trăsăturile sale porcine, fetei i se păru că începe să distingă formele şi liniile unei feţe omeneşti, în timp ce ochii – reci şi strălucitori, de un albastru deschis – aveau o căutătură surprinzător de inteligentă.

Josh se întoarse cu faţa către volan, apucându-l strâns cu ambele mâini.

— Oameni-porci… normal că-s diferiţi de vârcolaci. Cu totul alt clan, desigur, murmură el, ce prost pot fi.

— Şi ce facem acum? întrebă Sophie.

— Mergem mai departe, spuse Nicholas Flamel.

— Şi cum trecem de asta? îl iscodi Josh, arătând către bariera de vegetaţie.

— Treci peste ea cu maşina, îi porunci Alchimistul.

— Dar… dădu Josh să zică.

— Ai încredere în mine sau nu? îl întrebă Flamel pentru a doua oară în ziua aceea.

Gemenii se uitară unul la altul, apoi la Flamel, şi încuviinţară, cu inimile bătându-le la unison.

Josh trase frâna de mână şi băgă SUV-ul greoi în viteză. Vehiculul înaintă. Bara de protecţie din faţă atinse obstacolul aparent impenetrabil de frunze şi de tufişuri… şi dispăru. Acum era aici, pentru ca peste o clipă să pară că frunzişul înghiţise, pur şi simplu, partea din faţă a maşinii. SUV-ul intră de-a binelea în desişul de tufişuri şi copaci şi, pentru scurt timp, totul deveni întunecat şi rece, aerul era plin de un miros dulce-amărui, ca de zahăr ars, apoi poteca reapăru, cotind spre dreapta.

— Cum Doamne iartă-mă… începu Josh.

— N-a fost decât o iluzie, îi explică Flamel. Nimic altceva.

Razele de lumină se răsuceau şi se înclinau, reflectând imaginea copacilor şi a tufişurilor pe o perdea de vapori, fiecare picătură de apă acţionând asemenea unei oglinzi.

— Şi mai este şi ceva magie la mijloc, fireşte, adăugă el.

Arătă în faţă, cu o mişcare elegantă a braţului.

— Suntem încă în America de Nord, dar am intrat deja pe teritoriul unuia dintre cei mai bătrâni şi mai puternici reprezentanţi ai Seminţiei Străbunilor. Pentru o vreme, vom fi în siguranţă aici.

Lui Scatty îi scăpă un sunet obscen.

— Da, de acord, e bătrână, dar nu ştiu cât de puternică.

— Scathach, vreau să te porţi frumos, spuse Flamel, întorcându-se către femeia foarte în vârstă, dar cu o înfăţişare foarte tânără, care şedea lângă el.

— Nu-mi place, n-am încredere în ea.

— Trebuie să laşi la o parte vechile tale resentimente.

— A încercat să mă omoare, Nicholas, protestă Scatty. M-a abandonat în tărâmul subpământean. Mi-au trebuit sute de ani să ies de acolo.

— Asta s-a întâmplat cu mai bine de o mie cinci sute de ani în urmă, dacă nu mă înşeală memoria mea mitologică, îi reaminti Flamel.

— Eu am o memorie nemaipomenit de bună, murmură Scatty şi preţ de o clipă arătă ca un copil îmbufnat.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Sophie, în timp ce Josh călcă frâna, oprind maşina.

— Nu-i cumva vorba despre o femeie înaltă cu pielea neagră? se interesă băiatul.

Sophie se răsuci să privească prin parbrizul crăpat, în timp ce Flamel şi Scatty se aplecară în faţă.

— Ea e, declară Scatty în chip solemn.

Femeia stătea pe potecă exact în faţa maşinii. Înaltă şi robustă, arăta de parcă ar fi fost cioplită dintr-un bloc de piatră neagră ca noaptea. O claie de păr alb îi acoperea capul, asemenea unei năframe bine înnodate, iar trăsăturile îi erau ascuţite şi osoase: pometţi înalţi, un nas drept şi ascuţit, o bărbie proeminentă şi buze atât de subţiri, că erau aproape imperceptibile. Pupilele aveau culoarea untului. Purta o rochie lungă, simplă, făcută dintr-un material strălucitor care se mişca uşor, parcă în adierea unei brize care nu sufla decât asupra ei, lăsând nemişcate lucrurile din jur. Când se ondula, culorile curcubeului prindeau a juca de-a lungul ei, asemenea petelor de ulei pe apă.

— Nu poartă niciun fel de bijuterie, observă Sophie, remarcând apoi că unghiile sale scurte erau colorate fiecare într-o altă nuanţă.

— Nu pare să aibă nici măcar o zi în plus peste zece mii de ani, bombăni Scatty.

— Fii politicoasă, da? îi reaminti Flamel.

— Cine-i? întrebă iar Sophie, holbându-se literalmente la femeia din faţa lor.

Deşi arăta a om, era ceva *deosebit* în înfăţişarea ei, ceva nepământean, cu siguranţă. Şi asta se vedea din felul în care stătea absolut nemişcată şi din înclinarea semeaţă, oarecum arogantă, a capului.

— Ea, spuse Nicholas Flamel, cu o nuanţă de bucurie copilărească în glas, este Străbuna numită Hekate.

Îi pronunţă numele rar, aproape silabisind, Hee-ka-tee.

— Zeiţa cu Trei Capete, adăugă Scatty cu amărăciune.

Capitolul Paisprezece

— Rămâneţi în maşină, îi îndemnă Flamel, deschizând portiera şi păşind afară, pe iarba tăiată scurt.

Scatty îşi încrucişă braţele şi aruncă o privire furioasă prin parbrizul crăpat.

— Eu n-am nimic împotrivă.

Flamel ignoră împunsătura şi trânti portiera înainte ca ea să mai apuce să spună ceva. Inspirând profund, încercă să se adune în timp ce se îndrepta către femeia înaltă şi elegantă, înconjurată de trunchiurile desfrunzite ale arborilor de sequoia.

Tufişurile foşniră şi unul dintre enormii Torc Allta apăru deodată în faţa Alchimistului, cu capul său masiv ajungând la nivelul pieptului bărbatului. Flamel se opri şi făcu o plecăciune în faţa acelei creaturi, salutându-l într-un limbaj necunoscut omului. Pe neaşteptate, porcii apărură de peste tot, vreo zece, cu ochii strălucitori şi inteligenţi, având păr roşcat şi aspru pe spate şi pe umeri, strălucind în lumina după-amiezii, cu firişoare lungi de salivă curgându-le între colţii straniu inscripţionaţi. Flamel avu grijă să se încline în faţa fiecăruia.

— Nu credeam că mai există în America vreun reprezentant al clanului Torc Allta, spuse el, fără a se adresa vreunuia anume, revenind la exprimarea în limba engleză.

Hekate zâmbi, cu o mişcare abia perceptibilă a buzelor.

— Vai, Nicholas, tu ar trebui să ştii cel mai bine dintre toţi că, atunci când vom dispărea cu toţii, când Seminţia Străbunilor nu va mai fi, când va fi dispărut de pe pământ şi ultimul picior de om, atunci clanul Allta va pretinde stăpânirea asupra planetei. Aminteşte-ţi că Pământul a aparţinut iniţial speciilor de oameni-fiare.

Hekate vorbise cu o voce gravă, aproape masculină, impregnată cu un accent care amintea de siflantele

greceşti şi de consoanele lichide ale Persiei.

Nicholas mai făcu o plecăciune.

— Din câte am înţeles, clanurile din Europa sunt puternice, mai ales Torc Madra, şi am auzit că în India au apărut iar reprezentanţii clanului Torc Tiogar şi două clanuri noi Torc Leon în Africa. Toate, mulţumită ţie.

Hekate schiţă un zâmbet ce-i dezveli dinţii mici şi drepţi.

— Clanurile îmi acordă încă veneraţia cuvenită unei zeiţe. Asta pentru că fac şi eu ce pot pentru ele.

Vântul lin şi nevăzut îi învolbură rochia, ondulându-i-o pe lângă trup, făcând-o să prindă nuanţe verzui şi aurii.

— Dar nu cred că ai bătut atâta drum ca să ne conversăm pe tema odraslelor mele.

— Nu, nu de asta am venit.

Flamel aruncă o privire înapoi, către SUV-ul ponosit şi lovit. Josh şi Sophie se uitau insistent la el, cu ochii măriţi de uimire, în timp ce faţa lui Scatty de-abia se zărea în spate. Îşi ţinea ochii închişi, prefăcându-se că doarme. Flamel ştia prea bine că Războinica n-avea nevoie de somn.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru Vântul-Fantomă pe care l-ai trimis în ajutorul nostru.

Acum venise rândul lui Hekate să facă o plecăciune. Întinse mâna dreaptă şi desfăcu palma, arătând un celular micuţ, strâns bine în pumn.

— Iată nişte instrumente foarte utile. Îmi amintesc de vremea când ne încredinţam mesajele vântului sau dresam păsări-mesager. Îmi pare că a fost ieri, adăugă ea. Mă bucur că şiretlicul a dat roade. Din păcate, ţi-ai dat în vileag destinaţia finală faţă de Morrigan şi Dee. Ei ştiu cine a trimis Vântul-Fantomă şi sunt sigură că au înţeles că am o enclavă aici. Ştiu asta. Şi-mi pare rău că ţi i-am adus pe cap.

Hekate strânse din umeri, cu o mişcare uşoară care-i puse un curcubeu de lumină pe rochie.

— Lui Dee îi este frică de mine. Va face scandal şi va lua atitudine, mă va ameninţa, va încerca probabil şi vreo câteva vrăji şi incantaţii nesemnificative, dar nu va acţiona

împotriva mea. Nu de unul singur… nici măcar cu ajutorul lui Morrigan. Va avea nevoie de măcar încă doi dintre Străbunii Întunecaţi pentru a mi se împotrivi… şi nici atunci nu va fi sigur de succesul lui.

— Dar e semeţ. Iar acum mai are şi *Codexul*.

— Dar nu tot, după cum mi-ai spus la telefon.

— Nu, nu în întregime.

Nicholas Flamel scoase cele două foi de sub tricou şi înaintă pentru a i le da lui Hekate. Dar femeia făcu iute un pas înapoi, ridicând mâna pentru a-şi proteja ochii, de pe buze ieşindu-i un sunet asemenea clipocitului apei în clocot. Într-o clipă porcii se strânseră de jur împrejurul lui Flamel, înghesuindu-l, cu râturile deschise, cu colţii imenşi îndreptaţi ameninţător spre el.

Sophie inspiră adânc, dând să ţipe, Josh scoase si el un strigăt, iar Scathach sări din maşină, puse o săgeată în arc şi o îndreptă spre Hekate.

— Spune-le să se retragă! strigă ea.

Porcii nu-i aruncară nici măcar o privire.

Hekate se întoarse intenţionat cu spatele la Flamel, îşi încrucişă braţele şi-i aruncă lui Scathach o privire peste umăr; aceasta încordă imediat arcul.

— Crezi că asta mă poate răni? spuse zeiţa râzând.

— Săgeata a fost înmuiată în sângele unui titan, o avertiză Scathach cu o voce şoptită, sunetul pierzându-se în aer. Al unuia dintre părinţii tăi, dacă-mi amintesc bine. Şi e unul dintre puţinele mijloace prin care ţi se poate veni de hac, din câte ştiu.

Gemenii văzură cum, preţ de o clipă, ochii zeiţei se oţeliră, asemenea unor oglinzi de aur ce reflectau scena din faţa ei.

— Ascunde foile alea, îi ordonă Hekate Alchimistului.

Flamel le băgă imediat înapoi sub tricou. Femeia mai în vârstă rosti câteva cuvinte şi creaturile se retraseră de lângă Alchimist, intrând din nou în tufişuri, unde se făcură nevăzute, deşi toţi erau conştienţi că rămăseseră prin apropiere. Hekate se întoarse iar cu faţa către Flamel.

— Nu ţi-ar fi făcut rău decât dacă le porunceam eu.
— Sunt sigur, spuse Nicholas tremurând.
Se uită în jos, inspectându-şi cizmele şi blugii. Erau acoperiţi cu bale şi salivă albă de la Torc Allta, despre care ştia sigur că vor lăsa pete.
— Să nu mai scoţi *Codexul* – sau orice fragment din el – în faţa mea... sau în prezenţa oricărei fiinţe aparţinând Seminţiei Străbunilor. Avem un soi de... aversiune faţă de el, adăugă ea, alegându-şi cu grijă cuvintele.
— Mie nu-mi face rău, zise Scathach, slăbindu-şi arcul.
— Tu nu aparţii Primei Generaţii a Seminţiei Străbunilor, îi aminti lui Hekate. Ca şi Morrigan, tu eşti odrasla Generaţiei Următoare. Dar eu eram de faţă când Avraam Magul a rostit primele incantaţii ale puterii înscrise în Carte. L-am văzut transpunând Incantaţia Lucrării celei Dintâi, cea mai veche, în paginile sale.
— Îmi pare rău, spuse Flamel repede, habar n-aveam.
— N-aveai de unde să ştii.
Hekate zâmbi, dar fără urmă de veselie.
— Acea formulă magică străveche este atât de puternică încât congenerii mei nici măcar nu suportă să privească literele. Cei care au urmat Străbunilor iniţiali, deşi de acelaşi sânge cu noi – şi aici arătă spre Scathach – se pot uita în *Codex,* doar că nu-l pot atinge. Descendenţii direcţi din maimuţă, oamenii, pot face acest lucru. A fost ultima năzdrăvănie, dacă vreţi, a lui Avraam. S-a căsătorit cu una dintre fiicele oamenilor deoarece, cred eu, a vrut să se asigure că doar copiii săi vor putea lua Cartea în stăpânire.
— Noi suntem urmaşii celor coborâţi din maimuţă, observă Josh, cu voce aproape şoptită.
— Oamenii... rasa umană, zise Sophie, apoi tăcu când Flamel reluă discuţia.
— Din cauza asta, mi-a fost încredinţată mie Cartea spre păstrare?
— Nu eşti primul dintre oameni care... care a avut grijă de *Codex,* spuse Hekate cu grijă. În primul rând, n-ar fi trebuit niciodată să fi fost concepută, izbucni ea, ape roşii şi

verzui jucându-i pe rochie, întotdeauna am considerat că trebuie ruptă pagină cu pagină şi aruncate în cel mai apropiat vulcan, cu Avraam cu tot.

— Şi de ce nu a fost distrusă? se interesă Nicholas.

— Pentru că Avraam era înzestrat cu darul premoniţiei. Vedea toate erele care aveau să urmeze şi a profeţit că va veni o vreme când *Codexul* şi toată înţelepciunea lui vor fi necesare.

Scatty se îndepărtă de SUV şi i se alătură lui Flamel. Tot nu lăsase din mână arcul, care-i atârna pe lângă corp, şi observă cum ochii gălbui ca untul ai lui Hekate se fixară asupra ei.

— *Cartea Profetului* a fost mereu încredinţată unui paznic, îi explică ea lui Flamel. Unii au rămas în istorie ca mari eroi mitologici, în timp ce alţii, ca tine, sunt mai puţin cunoscuţi, iar alţii au fost înghiţiţi de anonimat.

— Şi dacă eu, ca om, am fost ales să am grijă de preţiosul vostru *Codex* pentru că ai voştri nu pot nici măcar să-l privească, darămite să-l atingă, înseamnă că trebuie să mai existe cineva, tot un om, destinat să-l găsească, spuse Flamel. Dee, adică.

Hekate dădu din cap a încuviinţare.

— Un duşman periculos, doctorul John Dee.

Flamel aprobă la rândul său. Simţea paginile reci, uscate, pe piele, pe sub tricou. Deşi avea asupra lui *Codexul* de mai bine de cinci sute de ani, era conştient că de-abia ajunsese să descifreze câteva sensuri de suprafaţă ale secretelor sale. Încă nu ştia exact ce vechime avea. Era mereu nevoit să împingă cât mai departe în trecut data conceperii cărţii. Când îi căzuse prima dată în mână, în secolul al XIV-lea, îi dăduse vreo cinci sute de ani. Mai târziu, când începuse să cerceteze problema, crezuse că e vorba despre vreo opt sute de ani, apoi de o mie, apoi de două mii. Cu un secol în urmă, în lumina noilor descoperiri efectuate la piramidele din Egipt, recalculase vârsta cărţii la impresionanta vechime de cinci mii de ani. Şi acum, iat-o pe Hekate, ea însăşi de vreo zece mii de ani şi mai bine, declarând că

fusese de faţă când Avraam Magul crease *Codexul.* Dar dacă Străbunii – zeii vechilor mitologii şi legende – nu puteau nici să privească, nici să atingă *Codexul*, atunci cine fusese acest Avraam, creatorul lui? Aparţinuse Seminţiei Străbunilor, fusese om sau altceva, poate unul dintre reprezentanţii străvechilor seminţii mitice care populau faţa pământului în zilele acelea de demult?

— De ce-ai venit? întrebă Hekate. Ştiu că ţi-a fost luat *Codexul*, dar nu te pot ajuta să-l recuperezi.

— Am venit la tine din alt motiv, explică Flamel, depărtându-se de maşină şi coborând vocea, obligând-o pe Hekate să se aplece pentru a auzi ce spunea. Când m-a atacat Dee, furând Cartea şi răpindu-mi soţia, doi oameni ne-au venit în ajutor. Un tânăr şi sora lui. Gemeni, adăugă el după o scurtă pauză.

— Gemeni? repetă ea, cu vocea la fel de plată şi de inexpresivă pe cât îi era şi chipul.

— Gemeni: uită-te la ei şi spune-mi ce vezi.

Privirea zeiţei se îndreptă în direcţia maşinii.

— Un băiat şi o fată, îmbrăcaţi în tricouri şi blugi, adică în „uniforma” consacrată a vârstei. Asta-i tot ce văd.

— Uită-te mai cu atenţie, îi ceru Flamel. Şi aminteşte-ţi profeţia, adăugă el.

— Cunosc profeţia. Nu-i nevoie să-mi predai tu propria mea istorie!

Ochii lui Hekate scânteiară şi-şi schimbară culoarea o clipă, devenind negri şi înfricoşători.

— Oameni? Imposibil.

Trecând pe lângă Flamel, intră în maşină şi se uită îndeaproape la cei doi copii, studiindu-i pe rând.

Gemenii observară concomitent că pupilele îi erau alungite şi înguste, ca ale unei pisici, şi că îndărătul liniei subţiri a buzelor, dinţii îi erau ascuţiţi ca un vârf de ac.

— Argint şi aur, şopti Hekate brusc, aruncându-i o privire Alchimistului, schimbându-şi accentul şi atingându-şi buzele cu limba sa mică şi alungită. Se întoarse către gemeni. Ieşiţi din maşină!

Cei doi se uitară la Flamel şi, când acesta le făcu un semn din cap, coborâră. Sophie dădu ocol maşinii pentru a ajunge lângă frate-său.

Hekate se îndreptă mai întâi către fată, care şovăi înainte de a-i întinde mâna. Zeiţa îi apucă palma stângă în mâna sa dreaptă şi o întoarse, apoi ceru să vadă şi mâna băiatului. Acesta i-o întinse fără ezitare, încercând să pară cât mai detaşat, ca şi cum a atinge o zeiţă de vreo zece mii de ani şi mai mult era ceva ce făcea în fiecare zi. Se gândi în sinea sa că femeia avea pielea neobişnuit de aspră şi de uscată.

Hekate rosti un singur cuvânt într-o limbă cu mult anterioară apariţiei pe Pământ a celei mai vechi civilizaţii umane.

— Portocale, şopti Josh, mirosind la rândul său, apoi simţind gustul fructului.

— Nu, e îngheţată, spuse Sophie, îngheţată de vanilie.

Se întoarse să-şi privească fratele – şi văzu că acesta o privea cu ochii cât cepele de uimire. O aură argintie apăru de jur împrejurul fetei. Ca un fel de o a doua piele, subţire, care se ondula pe suprafaţa corpului, pulsând de viaţă. Când clipi, ochii îi deveniră aidoma suprafeţei unor oglinzi.

Strălucirea care-l înconjură pe Josh avea o nuanţă aurie, emanând căldură. Aceasta se concentrase îndeosebi în jurul capului şi al mâinilor, pulsând în ritmul inimii. Irişii ochilor arătau asemenea monedelor de aur.

Dar, cu toate că gemenii vedeau aurele care le învăluiseră trupurile, nu se simţeau deloc altfel. Pătrunzătoare erau doar mirosurile – de portocale şi de îngheţată de vanilie.

Fără o vorbă, Hekate se îndepărtă rapid de gemeni, drept pentru care strălucirea din jurul lor dispăru. Venind înapoi lângă Flamel, îl luă de braţ şi porni cu el pe cărare, departe de urechile gemenilor şi ale lui Scatty.

— Ai idee ce ni s-a întâmplat? o întrebă Sophie pe Războinică.

Vocea îi tremura şi încă mai simţea în gură gustul de îngheţată de vanilie şi mirosul plutind în aer.

— Zeiţa v-a verificat aurele, spuse Scathach.

— Asta era strălucirea aceea aurie din jurul lui Josh? întrebă Sophie, privindu-şi fratele.

— A ta era de argint, adăugă imediat Josh.

Scathach luă o piatră lunguiaţă de pe jos şi o aruncă în tufişuri. Acolo atinse ceva solid, care fojgăi imediat în ierburi.

— Majoritatea aurelor sunt un amestec de culori. Foarte puţini oameni au aurele formate dintr-o singură culoare pură.

— Ca ale noastre? întrebă Sophie.

— Da, ca ale voastre, aprobă Scatty solemn. Ultima persoană care ştiu să fi avut aura de culoarea argintului pur este Ioana d'Arc.

— Şi despre cea de aur ce ştii? se interesă Josh.

— E şi mai rară, spuse Scatty. Ultima persoană despre care-mi amintesc s-o fi avut a fost… Se încruntă, într-un vădit efort de cercetare a memoriei. Regele-copil Tutankamon.

— De asta a fost îngropat cu atât de mult aur alături?

— E unul dintre motive, confirmă Scatty.

— Doar nu vrei să spui că l-ai cunoscut personal pe regele Tut, o tachină Josh.

— Nu ne-am întâlnit niciodată, preciză Scatty, deşi pot să spun că am instruit-o pe draga de Ioana d'Arc şi că am luptat alături de ea la Orléans. I-am spus să nu se ducă la Paris, adăugă ea foarte încet, cu o umbră de durere în ochi.

— Aura mea este mai rar întâlnită decât a voastră, zise Josh, tachinându-şi voit sora, pentru a-i risipi starea de tristeţe. Se uită apoi la Fecioara Războinică. Dar ce anume înseamnă să ai aura pură, dintr-o singură culoare? Ce presupune asta?

Când Scathach se întoarse către el, chipul îi era lipsit de expresie.

— Asta înseamnă că eşti înzestrat cu puteri excepţionale. Toţi magicienii şi vrăjitorii de excepţie din trecut, conducătorii, artiştii de geniu au avut aure pure sau dintr-o

singură culoare.

Gemenii se priviră, cu un sentiment subit de nesiguranţă. Totul părea cam ciudat, iar chipul lipsit de expresie a lui Scathach îi umplu de spaimă. Sophie făcu ochii mari.

— Tocmai mi-am amintit că atât Ioana d’Arc, cât şi Tutankamon au murit de tineri.

— De foarte tineri, suspină Josh, amintindu-şi de lecţiile de istorie de la şcoală. Amândoi au murit la nouăsprezece ani.

— Da, aşa-i, încuviinţă Scathach, răsucindu-se pe călcâie să vadă ce făceau Nicholas Flamel şi Zeiţa cu Trei Capete.

— Oameni, mârâi Hekate. Oameni cu aură de argint şi de aur.

Părea uimită şi supărată deopotrivă.

— S-a mai auzit de cazuri din astea, spuse Flamel calm.

— Crezi că nu ştiu, sau cum?

Se aflau pe marginea unui pârâu învolburat care curgea printre copaci, vărsându-se într-un lac octogonal, plin de nuferi albi. Peşti uriaşi, roşii şi albi, înotau în apa extrem de limpede.

— Niciodată n-am întâlnit ambele aure în acelaşi timp, mai ales în cazul unor gemeni. Copiii ăştia sunt înzestraţi cu puteri incredibile, încă neexplorate, se grăbi Flamel să adauge. E nevoie să-ţi amintesc de *Codex?* „Cei doi care sunt ca unul şi unul care este ca toţi”, cum sună chiar prima dintre profeţiile lui Avraam.

— Cunosc profeţia, tună Hekate, cu rochia brăzdată acum de dungi roşii şi negre. Eram acolo când nebunului ăluia bătrân i s-a năzărit s-o facă.

Flamel era cât pe-aci să pună o întrebare, dar se abţinu.

— Şi nu s-a înşelat niciodată, murmură Hekate. A ştiut că Danu Talis se va scufunda în valuri şi că lumea noastră va apune.

— Dar a prezis şi că va renaşte. Când vor sosi „cei doi care sunt ca unul şi unul care este ca toţi” şi când soarele şi luna se vor întâlni.

Hekate îşi înclină capul şi arătă în direcţia celor doi cu

ochii ei cu pupilele îngustate.

— Aurul şi argintul, soarele şi luna. Se întoarse iar spre Flamel. Crezi că ei sunt într-adevăr temeiul profeţiei?

— Da, răspunse el simplu. Chiar cred. Trebuie să cred.

— De ce?

— Pentru că, odată ce-am pierdut *Codexul,* Dee poate încerca să-i readucă la putere pe Străbunii Întunecaţi. Dacă gemenii sunt cei despre care vorbeşte profeţia, atunci, cu instruirea de rigoare, aş putea spera în ajutorul lor pentru a împiedica asta… şi pentru a-mi recupera nevasta.

— Şi dacă te înşeli? îl întrebă Hekate.

— Atunci am rămas fără iubirea vieţii mele, iar lumea asta şi toţi oamenii ei sunt definitiv pierduţi. Dar dacă e să ne păstrăm speranţa, atunci am nevoie de ajutorul tău.

Hekate suspină.

— A trecut mult timp, atât de mult, de când n-am mai avut un ucenic. Se răsuci s-o privească pe Scathach. Şi nici cu ea lucrurile n-au ieşit prea bine.

— Acum e altfel. Acum o să lucrezi cu talent în stare brută, pură, cu forţe neexplorate. Şi nici nu avem aşa de mult timp. Flamel inspiră profund şi continuă în străvechea limbă de pe Danu Talis, insula scufundată. Fiică a Persiei şi a Asteriei, zeiţă a magiei şi a incantaţiilor, îţi cer să aduci la viaţă puterile magice ale gemenilor.

— Şi ce se-ntâmplă dacă fac asta? vru să ştie Hekate.

— Atunci eu o să-i învăţ despre cele cinci elemente magice. Împreună, vom recupera *Codexul* şi o vom salva pe soţia mea.

Zeiţa cu Trei Capete râse cu amărăciune şi îngrijorare.

— Ai grijă, Nicholas Flamel, Alchimistule, să nu creezi ceva care să ne distrugă pe toţi.

— Mă ajuţi sau nu?

— Trebuie să mă mai gândesc. O să-ţi dau răspunsul mai târziu.

În interiorul maşinii aflate de cealaltă parte a luminişului, Sophie şi Josh deveniră conştienţi de faptul că cei doi îl priveau cu insistenţă. Amândoi începură să tremure din

toate încheieturile.

Capitolul Cincisprezece

— Ceva nu-i deloc în regulă cu casa asta.

Sophie intră în camera fratelui ei, cu mobilul foarte costisitor la ureche.

— N-am semnal deloc, oriunde aş suna. Se mişca de jur împrejurul camerei, privind ecranul, dar bara de semnal nu urca deloc.

Josh se uită inexpresiv la soră-sa.

— În neregulă cu casa? repetă el ingenuu. Apoi adăugă foarte încet: Sophie, suntem în interiorul unui copac! Aş zice că asta nu-i ceva normal, nu-i aşa?

După ce terminase de vorbit cu Flamel, Hekate se întorsese şi dispăruse în pădure, fără să le adreseze nici măcar o vorbă, şi rămasese în seama lui Nicholas să-i găzduiască în casa zeiţei. După ce ieşiseră din maşină, îi condusese pe o cărare îngustă şi şerpuită care o tăia de-a dreptul prin vegetaţia pitică de tufişuri şi arbuşti. Copiii fuseseră atât de captivaţi de flora ciudată – flori uriaşe, viu colorate, care se întorceau după mişcările lor, plante agăţătoare care se târau şi se ondulau ca şerpii pe urmele paşilor celor trei, ierburi care dispăruseră din era Oligocenului –, încât nu observaseră când poteca dăduse într-un luminiş, scoţându-i în faţa casei lui Hekate. Chiar şi când priviseră în sus, le trebuiseră vreo câteva minute ca să-şi dea seama despre ce era vorba.

Exact în faţa lor, în mijlocul unui platou care cobora uşor în pantă, presărat cu straturi mari de flori multicolore, se afla un copac.

Avea înălţimea şi circumferinţa unui zgârie-nori. Crengile şi frunzele din vârf erau încununate de mănunchiuri de nori albi, iar rădăcinile care ieşeau din pământ asemenea unor degete încârligate erau înalte cât o maşină. Copacul însuşi era noduros şi răsucit, cu scoarţa crestată şi gravată cu linii şi semne. Plante agăţătoare lungi, asemenea unor tuburi

uriaşe, se încolăceau în jurul copacului şi atârnau de crengi.

— Casa lui Hekate, le explică Flamel. Sunteţi singurii oameni care au văzut-o în ultimii două mii de ani. Chiar şi eu doar am citit despre ea.

Scatty zâmbi când văzu expresia întipărită pe feţele gemenilor. Îl înghionti pe Josh.

— Unde anume vă aşteptaţi să trăiască? Într-o rulotă?

— Nu eram… adică nu ştiam… nu credeam, se bâlbâi Josh.

Priveliştea era incredibilă şi, din puţinul pe care-l studiase la biologie, ştia că nici o fiinţă sau plantă vie nu putea creşte până la dimensiuni atât de impunătoare. Nici un lucru *natural*, se corectă singur.

Lui Sophie i se păru că arborele arăta ca o femeie în vârstă, marcată de trecerea timpului. Îi era foarte uşor lui Flamel să vorbească despre trecutul îndepărtat şi despre o războinică de două mii de ani sau o zeiţă de vreo zece mii de ani: pentru ei, numerele astea nu însemnau mai nimic. Vederea copacului era însă altceva. Şi ea, şi frate-său mai văzuseră în scurta lor viaţă copaci foarte bătrâni. Părinţii îi duseseră să vadă pădurea de conifere veche de trei mii de ani şi petrecuseră o săptămână alături de tatăl lor, cu cortul în Munţii Albi din nordul Californiei, unde el studia Arborele Matusalemic care, având aproape cinci mii de ani, era considerat cea mai veche fiinţă vie de pe planetă. Acolo, în faţa copacului, un pin noduros şi răsucit, le fusese uşor să-i accepte vechimea. Dar acum, văzând copacul-cămin al lui Hekate, Sophie n-avu nici o îndoială că era incredibil de vechi, cu mii de ani mai bătrân decât Arborele Matusalemic.

Merseră pe o cărare acoperită cu pietre netede care ducea la copac. Apropiindu-se mai bine de el, li se întări şi mai mult convingerea că semăna cu un zgârie-nori: erau sute de ferestre tăiate în scoarţă, cu luminiţe licărind în încăperile din spatele geamurilor. Însă, când ajunseră la intrarea principală, îşi dădură seama cum arăta cu adevărat arborele. Uşile duble fin lustruite erau înalte de cel puţin şase metri, dar se deschiseră totuşi la simpla atingere a

degetelor lui Flamel. Gemenii se pomeniră în interiorul unui foaier rotund, imens.

Şi se opriră.

În interior, copacul era gol. Chiar de la intrare, de unde se aflau, se puteau uita direct în sus, la norii graţioşi care se adunau *în interiorul* arborelui. O scară uşor curbată se înălţa pe toată lungimea trunchiului şi la fiecare câteva trepte treceau pe lângă o uşă prin care se revărsau raze de lumină. Nenumărate cascade mici ţâşneau din pereţi şi se vărsau undeva departe pe podea, acolo unde apa se aduna într-o piscină rotundă uriaşă care ocupa cea mai mare parte a foaierului. Pereţii interiori erau netezi şi fără ornamente, cu excepţia nodurilor şi a nervurilor lemnoase răsucite care străpungeau scoarţa. Josh se gândi că semănau cu nişte vene uriaşe.

Şi locul era complet părăsit.

Nu se vedea nimeni trecând, nimic – uman sau nu – nu cobora treptele acelea nenumărate, nici o făptură cu aripi nu tăia aerul umed cu zborul său.

— Bine aţi venit în Yggdrasill[3], spuse Flamel, făcând un pas îndărăt pentru ca ei să intre. Bine aţi venit în Copacul Lumii.

Josh îşi scoase mobilul. Nu era nimic pe ecran.

— Şi aţi observat, întrebă el, că nu-i nici o priză pe aici?

— Trebuie să fie, declară Sophie hotărâtă. Se învârti de jur împrejurul patului şi se lăsă în genunchi. În spatele patului găseşti întotdeauna prize.

Dar nu erau.

Gemenii stăteau în mijlocul camerei lui Josh, căreia îi dădeau ocol cu privirea. Încăperea arăta ca imaginea în oglindă a celei în care fusese găzduită soră-sa. Toate obiectele din jur erau făcute din lemn gălbui, de culoarea

[3] Yggdrasill în mitologia nordică este arborele gigantic al lumii, care face legătura între cele nouă lumi. Trunchiul copacului este axa universului, care străpunge centrul lumii oamenilor. Cele trei rădăcini ale sale străbat fiecare câte un tărâm: Helheim, Muspelheim şi Niflheim. (n.tr.).

mierii, de la podeaua lăcuită până la pereţii bine şlefuiţi. Ferestrele nu aveau geamuri de sticlă, iar uşa, un dreptunghi de lemn subţire cât o napolitană, arăta şi se simţea la atingere ca şi cum ar fi fost făcută din scoarţă de copac subţire ca hârtia. Singura piesă de mobilier din cameră era patul, format dintr-un schelet deloc înalt de lemn, acoperit cu blănuri. Un covor gros din blană acoperea podeaua. Era împodobit cu un desen complicat de pete pe care gemenii nu le puteau atribui nici unui animal cunoscut.

Un alt copac se înălţa chiar din mijlocul podelei.

Înalt, subţire, maiestuos, copacul cu coaja roşie îşi avea rădăcinile înfipte în podeaua de lemn. Până undeva aproape de tavan nu se vedea nici o ramură ieşind din copac, dar pe urmă crengile ajungeau să formeze o adevărată boltă care masca acoperişul. Într-o parte, frunzele erau de un verde-închis, exotic, pentru ca în partea cealaltă să fie albe ca cenuşa. Din când în când, unele cădeau legănându-se pe podea, acoperind-o cu un covor moale, ca de blană.

— Unde suntem? întrebă Sophie în cele din urmă, fără să-şi dea seama că-şi rostise propriul gând cu voce tare.

— California? îi răspunse Josh încet, tot întrebător, dar pe un ton care sugera foarte clar că nu era nici el convins de ceea ce spunea.

— După toate prin câte am trecut azi? îi reaminti Sophie. Nu prea cred. Suntem în *interiorul* unui copac. Unul destul de mare să adăpostească tot campusul Universităţii din San Francisco, unul atât de bătrân că, în comparaţie cu el, Arborele Matusalemic pare că de-abia a fost plantat. Şi să nu-mi spui că nu-i decât o clădire făcută să arate ca un copac. Tot ce-i aici e din materiale naturale. Fata inspiră adânc şi privi în jur. Crezi că mai are încă viaţă în el?

Josh tăgădui.

— N-are cum. Tot trunchiul îi este scobit în interior. O fi fost viu cândva, dar acum nu-i decât o carapace uriaşă.

Sophie nu părea aşa sigură.

— Gândeşte-te, Josh, că în camera asta nu-i niciun

element modern sau artificial, nici material plastic. Nici metale sau hârtie. Totul pare să fi fost lucrat manual. Nu vezi nici măcar o veioză sau o lanternă.

— Mi-a trebuit mult timp să-mi dau seama ce-i cu vasele acelea cu ulei, zise Josh, fără a-i mărturisi soră-sii că fusese cât pe ce să bea din ceea ce crezuse că ar fi vreun suc de fructe dulce-înmiresmat, când zărise fitilul care plutea la suprafaţă.

— Camera mea e identică cu a ta, continuă Sophie. Îşi ridică din nou telefonul. Nu avem semnal şi uite, arătă ea cu degetul, *vezi* efectiv cum se descarcă bateria.

Josh îşi apropie capul de al soră-sii, şuviţele lor blonde atingându-se, şi se uitară atent la ecranul dreptunghiular. Indicatorul bateriei din partea dreaptă a ecranului arăta o scădere bruscă, linie cu linie.

— Crezi că de asta nu-mi merge nici mie iPod-ul? întrebă el, scoţându-l din buzunarul de la spate. Dimineaţă era complet încărcat. Şi laptopul mi-a murit.

Îşi îndreptă rapid privirea spre ceas, ridicându-şi braţul ca să vadă şi soră-sa. Ecranul ceasului digital cu aspect plat, milităros, pe care-l purta era gol.

Sophie se uită şi ea la al ei.

— Al meu funcţionează încă, exclamă ea surprinsă. Pentru că e întors, îşi dădu singură o explicaţie plauzibilă.

— Deci, există ceva care absoarbe energia electrică, murmură băiatul. Poate nişte unde energetice din aer? se întrebă el, deşi nu auzise încă de niciun dispozitiv care să descarce bateriile.

— Locul ăsta-i aşa, spuse Scatty, apărând în pragul uşii.

Îşi schimbase hainele, înlocuindu-le cu pantaloni de camuflaj, verde cu maro, cu bocanci înalţi şi un tricou fără mâneci, tot de camuflaj, care-i scotea în relief braţele musculoase. De picior avea legată o sabie scurtă, iar pe umărul stâng avea un arc, cu o tolbă de săgeţi ce i se iţea deasupra capului. Sophie observă că pe umărul drept avea tatuat un desen celtic în spirală; fata îşi dorea de mult un tatuaj, dar ştia sigur că maică-sa nu i-ar fi dat voie să-şi

facă.

— Aţi trecut din lumea oamenilor în Tărâmul Umbrelor, adăugă Războinica. Acesta există parţial în lumea voastră, parţial în alte dimensiuni de timp şi de spaţiu.

Scatty rămăsese în picioare lângă uşă.

— Nu vrei să intri? o invită Sophie.

— Aşteptam să mă pofteşti, îi răspunse Războinica, cu un zâmbet neaşteptat de timid.

— Să te poftesc eu? se miră Sophie, întorcându-se spre frate-său.

— Trebuie să-mi ceri să intru, preciză Scatty, altfel nu pot trece pragul.

— Ca vampirii, constată Josh, simţind deodată cum i se pune un nod în gât.

După tot ce i se întâmplase astăzi, era gata să creadă şi-n existenţa vampirilor, deşi tare n-ar fi avut chef să întâlnească vreunul. Se întoarse spre soră-sa, explicându-i:

— Singurul mod în care un vampir poate intra în casă este să-l inviţi. Apoi e treaba lui să-ţi sugă sângele…

Se răsuci să se uite la Scatty, cu ochii măriţi de spaimă.

— Doar nu eşti…

— Nu-mi place termenul, protestă Scatty.

— Scathach, te rog să intri, i se adresă Sophie, înainte ca frate-său să se mai poată opune.

Războinica păşi lin peste prag şi intră în cameră.

— OK, sunt ceea ce tu numeşti un vampir.

— Vai! şopti Sophie.

Josh încercă s-o apere, trecând în faţa ei, dar fata îl dădu la o parte. Chiar dacă ţinea foarte mult la el, uneori devenea enervant de protector.

— Te sfătuiesc să nu dai crezare celor citite sau auzite despre vampiri, continuă Scatty, învârtindu-se prin cameră, uitându-se pe fereastră în grădina luxuriantă.

Un fluture alb-gălbui enorm trecu prin dreptul ferestrei. Era de dimensiunea unei farfurii, şi specia sa nu mai exista pe Pământ din Jurasic.

— Hekate a creat şi întreţine locul acesta printr-un apel

măiestrit la forţele magice, explică ea. Dar magia, ca multe altele, se supune şi ea unor legi naturale. Are nevoie de energie şi o ia de oriunde o găseşte, chiar şi din bateriile obiectelor voastre „de jucărie”. Dacă nu dispune de nici o altă sursă, magia îşi i-a resursele chiar din fluidul vital al magicianului care a generat-o. Aşa se face că el se simte slăbit după fiecare folosire a forţelor supranaturale.

— Vrei să spui că în acest Tărâm al Umbrelor nu funcţionează niciun dispozitiv electric? se miră Sophie cu voce tare, apoi dădu din cap a mirare. Dar Hekate are mobil, am văzut-o când i-l arăta lui Flamel adineauri. De ce nu i se descarcă şi ei bateria?

— Hekate este neînchipuit de puternică, ceea ce o face imună la efectele secundare ale magiei pe care o creează. Bănuiesc că poartă mobilul la ea, astfel că nu se descarcă, sau că-l încredinţează unui slujitor, în lumea reală. Mulţi dintre membrii Seminţiei Străbunilor au slujitori de origine umană.

— Asemenea lui Flamel şi lui Dee? întrebă Sophie.

— Nicholas nu este în slujba vreunui Străbun, preciză Scatty încet, Cartea este stăpânul lui. Însă în ceea ce-l priveşte pe Dee… ei bine, nimeni nu ştie exact pe cine sau ce slujeşte. Îi privi ţintă peste umăr. Voi înşivă o să vă simţiţi obosiţi în aproximativ o oră, cu febră musculară, poate chiar şi c-o uşoară durere de cap. Ăsta-i câmpul magic ce vă alimentează aurele. Să nu vă faceţi griji, în orice caz: aurele voastre personale sunt deosebit de puternice. Beţi doar multe lichide.

Scatty trecu de la o fereastră la alta, scrutând atentă împrejurimile.

— Ştiu că sunt acolo, dar nu pot să-i văd, spuse brusc.

— Cine? se miră Sophie.

— Torc Allta, creaturile acelea.

— Ăştia chiar sunt oameni-porci? Adică fiinţe umane care au devenit porci? întrebă Sophie.

Îşi dădea şi ea seama că frate-său nu mai scosese o vorbă de când Scatty păşise în cameră. Se holba doar la

Războinică, cu ochii larg deschişi, cu buzele strânse până se preschimbaseră într-o linie subţire. Fata cunoştea foarte bine expresia aceea: era speriat, iar ea era convinsă că acum revedea cu ochii minţii scenele cu vampiri din toate cărţile citite şi toate filmele vizionate.

— Nu, nu tocmai, zise Scatty. Ştiu că Nicholas v-a povestit că, înainte ca oamenii să stăpânească Pământul, planeta aceasta era locuită de alte fiinţe, de alte rase. Dar, chiar şi printre Străbuni, clanul torcilor era deosebit. Puteau trece de la forma de fiară la cea umană şi invers.

Scatty să aşeză pe marginea patului, întinzându-şi picioarele.

— Când au apărut cei dintâi oameni, torcii i-au învăţat cum să lucreze în lemn şi în piatră şi cum să facă focul. Oamenii i-au venerat ca pe nişte zeităţi – cum vă explicaţi că unele dintre cele mai străvechi divinităţi aveau chip de animale? Gândiţi-vă la picturile din peşteri înfăţişând fiinţe care nu sunt nici animale, nici oameni, ci undeva la mijloc. Cred că aţi văzut statuetele zeităţilor egiptene Sobek, Bastet şi Anubis: trupuri de om cu cap de animal. Gândiţi-vă la dansurile ritualice în care oamenii îşi asumă roluri animaliere: toate acestea sunt doar amintiri despre timpul în care clanurile torcilor trăiau alături de oameni.

— Teriantropi, spuse Sophie absentă.

Scatty se uită la ea nedumerită.

— Reprezentări apărute prin combinarea formelor umane cu cele animale, îi explică Josh. Ţi-am spus că ai noştri sunt arheologi, adăugă el. Apoi aruncă o privire rapidă în direcţia femeii roşcate. Bei sânge? O întrebă pe nepusă masă.

— Josh! şopti soră-sa.

— Nu, nu beau sânge, îl linişti Scathach. Nu acum. N-am băut niciodată.

— Dar un vampir…

Furioasă, Scatty se răsuci pe călcâie şi din doi paşi ajunse în faţa lui Josh. Nu era la fel de înaltă ca el, dar în clipa aceea părea imensă.

— Sunt multe feluri de vampiri, multe clanuri, aşa cum se

întâmplă şi cu oamenii-fiare. Unii din rasa mea sunt însetaţi de sânge, e drept.

— Dar nu-i şi cazul tău, o completă Sophie repede, înainte ca frate-său să înceapă iar cu întrebările lui penibile.

— Nu, clanul meu e diferit. Reprezentanţii lui se… ei bine, noi ne hrănim… din alte surse, continuă Scatty cu un zâmbet ironic. Şi arareori simţim nevoia de hrană, adăugă ea. Se întoarse cu spatele. Toate cu câte ţi s-a împuiat capul, toate miturile şi legendele lumii voastre au un sâmbure de adevăr în ele, fireşte. Astăzi aţi fost martorii unor miracole. În zilele care vor veni, veţi vedea mai mult de atât.

— Ce vrei să spui prin „zilele care vor veni”? o întrerupse Josh pe un ton alarmat. Doar noi mergem acasă, nu?

Dar chiar în momentul în care dădu glas întrebării, intui răspunsul.

— Poate, răspunse Fecioara Războinică, dar nu plecaţi astăzi şi cu siguranţă nici mâine.

Sophie îl luă pe Josh de braţ, cu intenţia vădită de a-l face să nu mai pună şi alte întrebări.

— Ce spuneai despre legende şi mituri? se interesă ea.

Undeva departe în casă un clopoţel răsună înalt şi cristalin.

Sunetul se propagă în aerul liniştit.

Scathach îl ignoră.

— Vreau să vă băgaţi în cap că tot ceea ce ştiţi – sau credeţi că ştiţi – despre lumea mitică şi legendară nu este nici fals, dar nici adevărat. Fiecare legendă conţine o fărâmă de adevăr. Bănuiesc că multe dintre cunoştinţele voastre sunt din filme şi de la televizor. Xena şi Dracula sunt în mare parte responsabili de ele. Minotaurii nu sunt malefici, meduza Gorgona nu i-a prefăcut în stane de piatră pe toţi muritorii, nu toţi vampirii beau sânge, clanurile de oameni-fiare sunt o rasă străveche şi mândră.

Lui Josh îi veni să izbucnească în râs; era încă uluit de revelaţia că Scathach este şi ea un vampir.

— Mai rămâne să ne spui că există fantome.

Chipul Războinicei îşi păstră aerul serios.

— Josh, ai pătruns pe Tărâmul Umbrelor, în lumea fantomelor. Vă cer amândurora să vă lăsaţi călăuziţi de instincte de aici înainte: uitaţi ceea ce ştiţi – sau credeţi că ştiţi – despre fiinţele şi speciile cu care o să vă întâlniţi. Urmaţi vocea inimii. Nu aveţi încredere în nimeni. Cu excepţia voastră, fireşte, adăugă ea.

— Totuşi, în tine şi în Nicholas putem avea încredere, nu? spuse Sophie.

Clopoţelul sună din nou, lung şi ascuţit, străpungând aerul.

— V-am spus să nu aveţi încredere în nimeni, repetă Scathach şi gemenii înţeleseră că evitase să le dea un răspuns. Războinica se îndreptă spre uşă. Cred că suntem aşteptaţi la cină.

— Putem măcar să mâncăm ce ni s-a pregătit? întrebă Josh.

— Depinde, spuse Scatty sec.

— Depinde de ce? insistă el pe un ton alarmat.

— De ce ni se dă, fireşte. Nici eu nu mănânc dacă ni s-a pregătit carne.

— De ce nu? fu rândul lui Sophie să întrebe, gândindu-se în sinea ei că poate era vorba de cine ştie ce creatură străveche.

— Sunt vegetariană, spuse Scatty.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Perenelle Flamel se aşeză într-un colţ din camera minusculă, fără ferestre şi-şi strânse genunchii la piept, apoi îşi petrecu braţele în jurul picioarelor. Îşi sprijini bărbia de genunchi. Auzea glasuri – glasuri supărate, furioase.

Perry se concentră asupra sunetului în sine. Îşi lăsă aura să se dilate puţin în timp ce rostea o mică vrajă pe care o învăţase de la un şaman inuit. Şamanul o folosea pentru a distinge sunetul făcut de peştii plutind pe sub calotele glaciare şi de urşii care sfărâmau sub picioare gheaţa la mari depărtări. Vraja presupunea amorţirea tuturor celorlalte simţuri, concentrându-se exclusiv asupra auzului. Perry văzu cum culorile din jur dispar şi cum se pogoară întunericul peste toate până se simţi asemenea unui orb. Treptat îşi pierdu şi simţul mirosului, simţind furnicături în degetele de la mâini şi de la picioare, pe urmă simţul pipăitului se atenuă până la dispariţia sa completă. Îşi dădu seama că, de-ar fi avut ceva în gură, n-ar fi fost în stare să-i deosebească gustul. Doar auzul îi rămăsese treaz, numai că i se ascuţise, devenind hipersensibil. Auzi fâşâitul făcut de mersul gândacilor pe perete, ronţăitul în lemn al unui şoarece undeva în spate, simţi cum o colonie de termite îşi croia drum prin podele venind de departe. Auzi şi două voci, înalte şi ascuţite, de parcă ar fi fost înregistrate pe benzi radio zgâriate, şi care se propagau de la mare distanţă. Perry îşi înclină capul, încercând să capteze sunetul. Auzi şuierul vântului, foşnetul hainelor, croncănitul ascuţit al păsărilor. Putea spune cu precizie că vocile pe care le distingea veneau de undeva de pe acoperiş. Ele se amplificară, susurând şi clocotind, apoi se limpeziră brusc: erau vocile lui Dee şi Morrigan, iar Perry desluşi clar teama din vocea omuleţului cenuşiu şi furia conţinută în strigătele ascuţite ale Zeiţei-Corb.

— Zgripţuroaica trebuie să plătească! E musai!

— Este una dintre Străbuni. Nu poate fi atinsă de unii ca mine sau ca tine, spuse Dee, încercând zadarnic s-o tempereze pe Morrigan.

— Nimeni nu este de neatins. S-a băgat unde nu-i fierbea oala. Păsările mele aproape puseseră stăpânire pe maşină când şi-a trimis ea blestematul ei de Vânt-Fantomă.

— Flamel, războinica Scathach şi cei doi oameni au dispărut, răsună vocea lui Dee, şi Perry jubilă, concentrându-se din răsputeri, încercând să prindă fiecare cuvânt.

Era încântată să afle că Nicholas apelase la ajutorul lui Scathach: era un aliat de nădejde.

— S-au făcut nevăzuţi de parcă ar fi dispărut de pe faţa pământului.

— Păi chiar au dispărut de pe faţa pământului, idiotule, tună Morrigan. I-a luat babornIţa cu ea, în Tărâmul Umbrelor, legendarul ţinut al nemaipomenitei Hekate.

Perry făcu o mişcare involuntară din cap. Fireşte. Unde altundeva să se fi dus Nicholas? Intrarea pe teritoriul fantomatic al zeiţei din Mill Valley era foarte aproape de San Francisco, şi dacă Străbuna nu era prietenă la cataramă cu de-alde Flamel, cu siguranţă că nu-i înghiţea nici pe Dee sau pe Morrigan.

— Trebuie să-i urmărim, declară Morrigan impasibilă.

— E cu neputinţă, zise Dee pe un ton rezonabil. N-am nici abilităţile, nici puterea de a pătrunde pe teritoriul ei. Făcu o pauză, după care continuă. Nici tu. Ea aparţine Primei Generaţii de Străbuni, tu eşti din Generaţia Următoare.

— Da, că doar n-o fi ea singurul Străbun de pe Coasta de Vest.

În vocea lui Morrigan se ghici o undă de triumf.

— Ce vrei să spui?

Teama strecură în glasul lui Dee un rest din accentul său englezesc original.

— Ştiu unde doarme Bastet.

Perenelle Flamel se rezemă de zidul rece şi-şi reveni în simţiri. Mai întâi senzaţiile – cu ace şi junghiuri în degetele

de la mâini şi de la picioare –, apoi mirosul şi, la urmă, vederea. Clipind des, aşteptând ca petele de culoare care-i jucau prin faţa ochilor să se risipească, Perry încercă să pună cap la cap cele auzite.

Consecinţele erau inimaginabile. Morrigan voia să trezească creatura aceea numită Bastet şi să atace apoi Tărâmul Umbrelor, pentru a recupera foile smulse din *Codex.*

Perry tresări. N-o văzuse niciodată pe Bastet – şi nici nu ştia s-o fi zărit cineva în ultimii trei sute de ani şi să fi rămas în viaţă pentru a povesti şi altora –, dar o cunoştea din auzite. Una dintre cele mai temute făpturi ale Seminţiei Străbunilor, Bastet fusese venerată în Egipt încă din zorii umanităţii. Avea corpul unei tinere neînchipuit de frumoase şi capul unei pisici, iar Perry nu avea nici cea mai vagă idee care erau forţele supranaturale peste care era stăpână.

Evenimentele se derulaseră extrem de rapid. Se punea la cale ceva foarte important. Cu mulţi ani înainte, când Perry şi Nicholas descoperiseră secretul Vieţii Veşnice, cei doi înţeleseseră că existenţele lor pământeşti neobişnuit de lungi le permiteau să vadă lumea dintr-o perspectivă radical diferită. Încetaseră să-şi mai facă planuri pe câteva zile sau săptămâni; îşi făceau doar proiecte pe termen lung, pe câteva zeci de ani. Perry ajunsese să înţeleagă că Străbunii, ale căror existenţe erau infinit mai lungi, puteau face planuri care să se întindă pe durata a câteva secole. Şi asta însemna adesea că evenimentele se derulau intenţionat cu o nemaipomenită încetineală.

Dar acum Morrigan era prin preajmă. Ultima dată când pusese piciorul în lumea oamenilor, fusese zărită în tranşeele întunecate şi noroioase din La Somme; înainte de asta, bântuise pe câmpurile de luptă îmbibate de sânge în timpul Războiului Civil american. Zeiţa-Corb se înecase aproape mortal; spectrul doamnei cu coasa planase deasupra capului ei. Ea se număra printre Străbunii care considerau că oamenii fuseseră lăsaţi pe pământ doar pentru a-i sluji.

Nicholas şi gemenii erau în siguranţă pe Tărâmul Umbrelor, sub protecţia lui Hekate, dar pentru cât timp? Bastet aparţinea şi ea Primei Generaţii de Străbuni. Puterile ei erau pesemne măcar la fel de impresionante ca ale lui Hekate. Dar dacă Zeiţa-Pisică şi Zeiţa-Corb, secondate de doctorul Dee, cu magia sa alchimică, o atacau, le-ar fi putut ea face faţă? Perry chiar n-avea răspuns la întrebarea asta.

Şi ce se va întâmpla cu Nicholas, Scathach şi gemenii?

Perenelle simţi cum i se umplu ochii de lacrimi, dar clipi ca să le risipească. Peste trei luni, pe 28 septembrie, Nicholas va împlini şase sute şaptezeci şi şapte de ani. Era capabil să-şi poarte singur de grijă, deşi îndemânările lui practice în ale vrăjitoriei erau destul de limitate şi uneori putea fi incredibil de uituc. Nu mai departe de vara trecută, uitase cu totul limba engleză şi o dăduse din nou pe franceza lui arhaică. Îi trebuise aproape o lună să-l deprindă din nou cu engleza modernă. Înainte de asta trecuse printr-o perioadă când semna toate cecurile cu caractere greceşti şi aramaice. Buzele lui Perenelle se arcuiră într-un zâmbet. Bărbatul ei vorbea fluent vreo şaisprezece limbi şi mai „rupea” încă vreo zece. Putea să scrie şi să citească în douăzeci şi două dintre ele – deşi în vremurile de acum nu prea mai avea ocazia să practice scrierea lineară B, cuneiformele sau hieroglifele.

Se întrebă ce-o fi făcând el acum. O căuta pe ea, fără doar şi poate, dar avea şi grijă de gemeni şi supraveghea îndeaproape şi foile smulse din *Codex.* Simţea nevoia să-i trimită un mesaj, voia să-l asigure că este teafără şi să-l avertizeze asupra pericolelor care-i pândeau pe toţi.

Unul dintre primele daruri pe care tânăra cunoscută sub numele de Perenelle Delamere şi le descoperise încă de mică era capacitatea de a vorbi cu spiritele celor dispăruţi. Până la aniversarea vârstei de şaptesprezece ani nu-şi dăduse seama că nu era chiar la îndemâna tuturor să perceapă imaginile în alb şi negru pe care ea le vedea zilnic. În ajunul zilei respective, îi murise bunica ei dragă, Mamom. Perenelle privise cum corpul veştejit şi lipsit de

viaţă era ridicat de pe patul unde zăcuse în ultimii zece ani şi pus în coşciug. Fetiţa de atunci se alăturase procesiunii funerare pentru a traversa cătunul Quimper, intrând pe porţile cimitirului care dădea spre mare. Privise cum sicriul mic, cioplit în lemn, era coborât în pământ, apoi se întorsese acasă.

Şi acolo văzuse că Mamom stătea în capul oaselor pe pat, cu ochii strălucindu-i la fel de răutăcios. Singura diferenţă era că Perenelle nu izbutea să-i distingă foarte clar contururile trupului. Lipsea orice pată de culoare – totul era în alb şi negru –, iar imaginea bătrânei pâlpâia când mai vizibil, când mai palid.

În momentul acela Perenelle îşi dăduse seama că poate să vadă fantome. Mai mult, când Mamom se întorsese spre ea şi-i zâmbise, ştiuse cu certitudine că şi ele o vedeau.

Şezând în celula aceea fără geamuri, Perenelle îşi întinse picioarele şi-şi lipi ambele palme de pardoseala rece din beton. Pe parcursul anilor îşi dezvoltase o serie de strategii de apărare împotriva intruziunilor nedorite ale morţilor. Dacă învăţase ceva despre defuncţi – mai ales despre cei care-şi dăduseră duhul la bătrâneţe –, era faptul că aceştia erau extrem de băgăcioşi, apărând exact în momentele cele mai nepotrivite. Morţii se dădeau în vânt după camerele de baie, îndeosebi – locaţii perfecte, de altfel, pentru ei: linişte, pace şi o mulţime de suprafeţe reflectorizante. Perenelle îşi aminti că, odată pe când se spăla pe dinţi, fantoma unui preşedinte american se proiectase în oglindă exact sub ochii ei. Fusese cât pe ce să înghită periuţa de dinţi, şi mai multe nu.

Perenelle înţelesese destul de repede că morţii nu puteau percepe anumite culori – albastru, verde şi unele nuanţe de galben –, astfel că amplifica deliberat proporţia acestor culori la nivelul aurei personale, creându-şi cu grijă un scut care s-o facă invizibilă în Tărâmul Umbrelor, unde se adunau majoritatea spiritelor celor decedaţi.

Deschizând larg ochii, femeia se concentră asupra aurei sale. Cea naturală era de un alb strălucitor ca gheaţa, care

acţiona ca semnal luminos pentru morţi, adunându-i în jurul ei. Dar, deasupra acestui înveliş, asemenea straturilor de vopsele, ea crease aure secundare, de un albastru strălucitor, de un verde smarald sau de un galben palid. Acum Perenelle înlătură culorile una câte una – mai întâi pe cea galbenă, apoi pe cea verde, apoi stratul protector final de albastru.

Fantomele nu întârziară să apară, atrase de aura ei de un alb strălucitor ca de gheaţă asemenea fluturilor de noapte roind în jurul flăcării. Pe lângă ea începură să prindă contur bărbaţi, femei, copii, îmbrăcaţi cu tot felul de veşminte care stăteau mărturie pentru toate epocile. Perenelle îşi plimbă privirea peste umbrele în mişcare, fără a şti exact ce caută. Alungă femeile şi fetele cu fuste înfoiate după moda secolului al XVIII-lea sau bărbaţii purtând cizme lungi şi bandulieră din secolul al XIX-lea, concentrându-se asupra fantomelor îmbrăcate după moda secolului al XX-lea. În cele din urmă, alese un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat într-o uniformă modernă a trupelor de pază şi protecţie. Dând cu blândeţe la o parte celelalte umbre, îl chemă pe bărbatul respectiv mai aproape.

Perenelle înţelesese că oamenii, mai ales cei din societatea modernă, sofisticată, erau înspăimântaţi de fantome. Dar ea personal se convinsese că nu exista niciun motiv de spaimă: o stafie nu era nimic altceva decât un rest din aura unei persoane care-şi păstra şi după moarte ataşamentul pentru un anumit loc.

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă?

Fantoma avea o voce gravă, cu un uşor accent de pe Coasta de Est: Boston, cel mai probabil. Cu o statură înaltă şi dreaptă, ca a unui soldat de modă veche, fantoma arăta ca de vreo şaizeci de ani, deşi putea să aibă şi mai mult de atât.

— Îmi poţi spune unde mă aflu? Întrebă Perenelle.

— Sunteţi la subsolul sediului companiei Enoch Entreprises, chiar la vest de Telegraph Hill. Vizavi se află Coit Tower, adăugă el mândru.

— Îmi pan foarte sigur pe tine.

— Aşa se şi cuvine. Am lucrat aici treizeci de ani. Bine, normal că aici n-a fost de la început Enoch Entreprises. Dar locurile de felul ăsta au întotdeauna nevoie de pază. Sub supravegherea mea nu s-a produs nici măcar o spargere, o informă el.

— Ăsta chiar că-i un motiv de laudă, domnule…

— Păi da. Fantoma se opri, iar contururile sale prinseră a licări puternic. Miller. Ăsta mi-a fost numele. Jefferson Miller. A trecut cam multişor de când nu m-a mai întrebat nimeni de el. Cu ce vă pot ajuta? se interesă el.

— Ei bine, deja mi-ai fost de mare ajutor. Cel puţin, ştiu că sunt încă în San Francisco.

Fantoma continua s-o privească.

— Păi unde vă aşteptaţi să fiţi?

— Mi-era teamă să nu fi fost scoasă din oraş, mai ales că mi se păruse că adormisem, îi explică ea.

— Sunteţi ţinută prizonieră, doamnă?

— Da.

Jefferson Miller se apropie.

— Ei, păi asta nu-i corect.

Urmă o pauză mai lungă, în răstimpul căreia imaginea îi pâlpâi iarăşi.

— Dar mă tem că nu vă pot ajuta – ştiţi, eu nu sunt decât o fantomă.

Perenelle dădu din cap.

— Ştiu asta. Zâmbi. Nu eram sigură că ştii şi tu.

Perenelle cunoştea faptul că unul dintre motivele pentru care fantomele se legau de un anumit loc era că ele pur şi simplu nu-şi dădeau seama că erau doar spirite ale celor deja morţi.

Fostul ofiţer de pază slobozi un hohot de râs.

— Am încercat să plec… dar ceva mă ţine legat de locurile astea. Poate că am petrecut prea mult timp aici pe când eram în viaţă.

Perenelle dădu iar din cap.

— Te pot ajuta să pleci, dacă şi tu vrei asta. Pot face

lucrul ăsta pentru tine.

Jefferson Miller încuviinţă.

— Cred că mi-ar plăcea foarte mult să se întâmple asta. Soţia mea, Ethel, a murit cu zece ani înaintea mea. Uneori am impresia că-i aud vocea strigându-mă din Tărâmul Umbrelor.

— Încearcă să te cheme acasă, explică Perenelle. Te pot ajuta să desfaci mrejele care te mai ţin legat de acest spaţiu.

— Şi eu cu ce vă pot ajuta în schimb?

Perenelle zâmbi.

— Ei bine, ar fi ceva… Poate că tu eşti cel căruia pot să-i încredinţez un mesaj adresat soţului meu.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Sophie şi Josh o urmară pe Scatty prin casa yeiţei. Peste tot era câte ceva care să le amintească de faptul că se aflau în interiorul unui copac: absolut totul, podelele, zidurile şi tavanul, erau din lemn şi, din loc în loc, muguri şi mănunchiuri de frunze împodobeau pereţii, ca şi cum lemnul ar mai fi avut încă viaţă.

Cu mâna sprijinindu-se pe umărul fratelui ei, Sophie se uită atentă de jur împrejur. Casa părea formată dintr-o serie de încăperi circulare care dădeau, aproape imperceptibil, din una în alta. Le privi în treacăt când trecură pe lângă ele; majoritatea camerelor erau goale şi cele mai multe aveau copaci înalţi cu scoarţă roşie crescând chiar în mijloc. O singură cameră, aflată mai la o parte şi mai mare decât celelalte, avea chiar în centru o piscină mare. Nuferi albi, uimitor de mari, pluteau în mijlocul bazinului, dându-i înfăţişarea unui ochi imens, care priveşte fix, fără să clipească. O altă cameră era plină în întregime cu ţevi tubulare, făcute din lemn, care atârnau de crengile copacului roşcat din mijloc şi în care sufla vântul. Fiecare set de tuburi era de mărime şi formă diferită, unele erau împodobite şi sculptate cu simboluri, altele rămăseseră neornamentate. Tuburile atârnau tăcute, nemişcate, până când Sophie îşi aruncă privirea în cameră, moment în care începură să răsune încet şi melodios, la unison. Sophie zgâlţâi umărul lui Josh, încercând să-i atragă atenţia, dar el se holba drept înainte, cu fruntea încreţită de gânduri.

— Unde-s restul? întrebă el în cele din urmă.

— Păi e numai Hekate, îi spuse Scathach. Cei din Seminţia Străbunilor sunt fiinţe solitare.

— Au mai rămas mulţi în viaţă? se întrebă Sophie cu voce tare.

Scathach se opri lângă o uşă deschisă şi se întoarse să privească peste umăr.

— Mai mulţi decât vă imaginaţi. Cei mai mulţi dintre ei nu vor să aibă nimic de-a face cu oamenii, drept pentru care ies din Tărâmul Umbrelor extrem de rar. Alţii, asemenea Străbunilor Întunecaţi, vor să readucă la viaţă timpurile străvechi şi lucrează cu trepăduşi ca Dee pentru ca asta să fie cândva cu putinţă.

— Şi tu ce crezi despre asta? o iscodi Josh. Şi tu vrei să te întorci la vremurile de altădată?

— Niciodată n-am considerat că au fost chiar atât de măreţe, zise ea, apoi continuă: mai ales în ceea ce-i priveşte pe oameni.

Îl găsiră pe Nicholas Flamel afară, pe o punte, de pe o creangă a copacului. Crescută orizontal din trunchiul copacului, creanga avea cel puţin jumătate de metru în diametru şi cobora, ajungând pe pământ lângă un lac în formă de semilună. Mergând de-a lungul crengii, Sophie privi în jos şi fu uimită să vadă că sub plantele verzi, care se ondulau şi se răsuceau în apă, chipuri înguste de oameni se uitau în sus, cu gurile şi cu ochii larg deschişi. Pe punte, în jurul unei mese rotunde, erau aranjate cinci scaune cu spătar înalt, iar pe masă se aflau vase din lemn măiestrit lucrate şi ceşti şi cupe din lemn, frumos meşteşugite. Pâine caldă, tăiată în felii groase, şi bucăţi mari de brânză erau aşezate pe platouri, alături de două boluri uriaşe cu fructe – mere, portocale şi cireşe enorme, toate în centrul mesei. Alchimistul curăţa cu grijă coaja unui măr verde ca smaraldul cu un obiect triunghiular din piatră neagră, ce semăna cu vârful unei săgeţi. Sophie remarcă faptul că aranjase cojile verzi în forme ce aduceau a litere.

Scatty se aşeză pe scaunul de lângă Flamel.

— Hekate nu ni se alătură? întrebă ea, luând o coajă de măr şi începând s-o ronţăie.

— Cred că se schimbă pentru cină, răspunse Flamel, tăind o altă bucată de coajă pentru a o înlocui pe cea la care mesteca acum Scatty. Privi către gemeni. Vă rog să luaţi loc. Ni se va alătura şi gazda în câteva minute şi atunci vom începe să ne înfruptăm. Bănuiesc că sunteţi epuizaţi,

adăugă el.

— Da, chiar sunt obosită, îl aprobă Sophie.

Devenise conştientă de asta cu puţin timp înainte, iar acum abia dacă-şi mai putea ţine ochii deschişi. Era şi puţin înspăimântată, ştiind că starea de sfârşeală se datora şi magiei locului, care le consuma energia.

— Când ne putem întoarce acasă? întrebă Josh, prea mândru ca să recunoască faptul că era mort de oboseală.

Până şi oasele îl dureau insuportabil. Se simţea de parcă ar fi fost răcit.

Nicholas Flamel tăie o felie subţire de măr pe care începu s-o mestece.

— Mă tem că n-o să aveţi cum să vă întoarceţi prea curând.

— De ce nu? izbucni Josh.

Flamel oftă. Lăsă jos vârful de săgeată din piatră şi bucata de măr şi îşi lipi palmele de masă.

— În momentul ăsta, nici Dee, nici Morrigan nu ştiu unde sunteţi. Şi doar datorită acestui lucru voi şi familia voastră mai sunteţi încă teferi.

— Familia noastră? se cutremură Sophie.

Gândul că mama sau tatăl ei ar putea fi în pericol o făcu să se simtă jalnic, iar Josh, ale cărui buze se albiră, fu la fel de stupefiat.

— Răzbunarea lui Dee va fi cruntă, le explică Flamel. Apără un secret vechi de mii de ani şi nu se va mulţumi să vă omoare doar pe voi. Toate persoanele pe care le ştiţi sau cu care aţi intrat în contact vor avea un accident. Mă hazardez să presupun că până şi cafeneaua lui Bernice va arde până-n temelii… doar pentru simplul fapt că tu ai lucrat odată acolo. S-ar putea chiar ca Bernice să moară în incendiu.

— Dar ea n-are nimic de-a face cu asta, protestă Sophie îngrozită.

— Da, dar lui Dee îi scapă aspectul ăsta. Şi nici că i-ar păsa, de altminteri. A cooperat prea mult timp cu Străbunii Întunecaţi, iar acum îi priveşte pe oamenii la fel ca aceştia:

ceva mai mult decât nişte animale.

— Dar n-o să spunem nimănui ce-am văzut… începu Josh, şi nici n-o să ne creadă nimeni, nu-ţi face griji…

Cuvintele i se opriră în gâtlej.

— Şi dacă noi n-o să spunem nimănui, asta înseamnă că nimeni nu are de unde să afle, adăugă Sophie. N-o să mai vorbim de asta în viaţa noastră. Şi nici Dee n-o să ne dea de urmă.

Dar, imediat ce rosti aceste cuvinte, îşi dădu seama că erau în zadar. Şi ea, şi Josh erau acum prizonierii cunoaşterii secretului *Codexului,* asemenea lui Flamel şi lui Perenelle.

— O să vă găsească, spuse Flamel calm. Îi aruncă o privire Fecioarei Războinice. Cât timp crezi că îi trebuie lui Dee sau unuia dintre spionii lui Morrigan să-i găsească?

— Nu cine ştie ce, răspunse ea, ronţăind mai departe coaja de măr. Poate câteva ore. Şobolanii sau păsările o să vă ia urma, iar Dee o să vă înhaţe.

— Odată ce ai fost atins de magie, eşti cu totul alt om. Flamel îşi vântură mâna dreaptă prin faţa ochilor, lăsând în aer o dâră palidă de fum verde. Lăsaţi o urmă.

Suflă spre fumul verde, iar acesta dispăru, încolăcindu-se.

— Vrei să spui că putem fi detectaţi după miros? se miră Josh.

Flamel dădu din cap.

— Chiar aşa, mirosiţi a magie sălbatică. I-aţi simţit mireasma mai devreme, când v-a atins Hekate. Ce-aţi mirosit atunci?

— Portocale, spuse Josh.

— Îngheţată de vanilie, replică Sophie.

— Şi mai devreme încă, în timpul confruntării mele cu Dee, ce mirosuri aţi simţit?

— De mentă şi de ouă clocite, rosti Josh prompt.

— Fiecare magician are propriul său miros, un fel de amprentă magică. Trebuie să învăţaţi să vă ascultaţi simţurile pe care oamenii le folosesc doar într-o foarte mică

măsură. Vederea le este slabă, de ascultat nu prea ascultă, mirosurile nu-i interesează şi cred că pot avea experienţa senzaţiilor doar prin piele. Dar de vorbit, vai, ce mai vorbesc! Iată de ce nu apelează aproape deloc la celelalte simţuri. Când o fi să reveniţi în lumea voastră, veţi fi în stare să recunoaşteţi oamenii care lasă în urmă o uşoară undă de energie magică.

Tăie o bucată de măr şi-i făcu vânt în gură.

— Veţi putea distinge un miros aparte, îi veţi simţi până şi gustul sau îl veţi vedea ca pe o licărire în jurul trupului.

— Cât va dura această acuitate a simţurilor? se interesă fata, curioasă.

Se întinse şi luă o cireaşă. Era de mărimea unei roşii mici.

— Va dispărea în cele din urmă?

Flamel tăgădui.

— Nu se va pierde niciodată. Dimpotrivă, va deveni mai puternică. Trebuie să pricepeţi că de azi înainte nimic nu va mai fi la fel pentru niciunul dintre voi.

Josh muşcă dintr-un măr cu o satisfacţie sadică. Zeama începu să i se scurgă pe bărbie.

— Cuvintele tale sună ca o ameninţare, spuse el rânjind, ştergându-se la gură cu mâneca hainei.

Flamel era pe punctul de a răspunde, dar îşi ridică privirea şi sări iute în picioare. Scatty se ridică şi ea încet, în tăcere. Sophie o urmă imediat, dar Josh continuă să stea jos până-l apucă Sophie de umăr şi-l trase în sus. Apoi fata se întoarse s-o vadă pe Zeiţa cu Trei Capete.

Dar nici vorbă de Hekate.

Femeia pe care o văzuse mai devreme era înaltă şi elegantă, poate de vârstă mijlocie, cu părul tuns scurt, cu pielea neagră fină şi fără riduri. Ori aceasta era bătrână, mult mai bătrână. Semăna totuşi cu Hekate, şi Sophie se gândi că trebuie să fie mama sau bunica ei. Deşi înaltă, era adusă de spate şi înconjură creanga sprijinindu-se într-un baston negru sculptat, cel puţin la fel de înalt ca Sophie. Faţa îi era brăzdată de riduri, ochii înfundaţi în orbite, strălucind cu irizări galbene, neobişnuite. Era cu totul

cheală şi Sophie observă imediat tatuajele de pe craniu, cu un model şerpuit, foarte complicat. Deşi purta o rochie asemănătoare cu cea a lui Hekate de adineauri, ţesătura cu irizări metalice se unduia în nuanţe de roşu şi negru la fiecare mişcare.

Sophie clipi, îşi miji ochii şi clipi din nou. Distingea umbra palidă a aurei ce înconjura corpul acesteia, ca şi cum din ea ar fi emanat o ceaţă albă, uşoară. Când se mişca, lăsa în spate fuioare de ceaţă.

— Fără să remarce prezenţa nimănui, bătrâna se aşeză pe scaunul aflat chiar în faţa lui Nicholas Flamel. Doar după ce luă ea loc, Nicholas Flamel şi Scathach se aşezară şi ei, urmaţi de gemeni, care se uitau când la Nicholas, când la necunoscuta aceea în vârstă, întrebând parcă din priviri cine era şi ce se petrecea acolo.

Femeia luă o cupă de pe masă, dar nu bău. Se desluşiră mişcări în trunchiul copacului, în spatele ei, îşi făcură apariţia trei tineri înalţi şi musculoşi, aducând tăvi încărcate cu mâncare, pe care le aşezară în mijlocul mesei, după care se retraseră în tăcere. Bărbaţii aceştia semănau aşa de mult între ei că trebuie să fi fost rude, dar gemenilor le reţinu atenţia mai ales fizionomia: ceva nu era în regulă cu muchiile oaselor craniene. Frunţile se terminau într-un soi de creastă deasupra ochilor, nasurile le erau scurte şi turtite, pometţii proeminenţi, iar bărbiile ascuţite. Buzele subţiri lăsau la vedere un şir de dinţi galbeni. Bărbaţii umblau cu pieptul şi cu picioarele goale, purtând doar nişte kilturi din piele, pe care fuseseră aplicate nişte bucăţi dreptunghiulare de metal. Iar pieptul, capul şi picioarele le erau acoperite cu un păr aspru şi roşcat.

Sophie îşi dădu seama că se holba la ei şi-şi întoarse privirea în altă parte. Arătau ca o specie de umanoizi primitivi, dar ea cunoştea diferenţele dintre omul de Neanderthal şi cel de Cro-Magnon, iar tatăl lor avea mulaje ale unor cranii de Australopithecus, de om din Beijing şi de maimuţe uriaşe, care-i serveau ca obiect de studiu. Dar bărbaţii din faţa lor nu făceau parte din speciile respective.

Apoi observă că cei de aici aveau ochii albaştri, luminoşi şi incredibil de inteligenţi.

— Sunt Torc Allta, spuse ea, apoi îngheţă de uimire văzând toate chipurile întoarse spre ea. Nu-şi dăduse seama că gândise cu voce tare.

Josh, care cerceta suspicios o bucată de peşte din farfurie, pe care o pescuise dintr-un castron mare cu de toate, aruncă o privire în direcţia celor patru tineri întorşi cu spatele.

— Ştiam asta, zise el.

Soră-sa îi dădu un ghiont pe sub masă.

— Ba nu ştiai, şopti ea. Erai prea ocupat cu mâncarea.

— Mi-e foame, răspunse el, apoi se aplecă spre soră-sa. I-au dat de gol părul roşcat şi nasurile turtite, murmură el. Credeam c-ai înţeles şi tu ce sunt.

— Nu se cade să spuneţi asta în prezenţa lor, îi întrerupse Flamel încet. Şi e la fel de nepotrivit să judecaţi după aparenţe şi să comentaţi ceea ce vedeţi. În timpul şi-n locul acesta funcţionează standarde şi criterii cu totul diferite. Aici, cuvintele chiar pot ucide.

— Sau să te ucidă, adăugă Scathach. Îşi umpluse farfuria cu tot felul de legume, dintre care gemenii recunoşteau doar câteva. Dădu din cap, arătând în direcţia copacului. Dar da, aveţi dreptate, sunt Torc Allta cu chip omenesc. Cei mai de temut războinici ai tuturor timpurilor, probabil.

— Vă vor însoţi şi proteja cât timp veţi locui aici, interveni dintr-odată bătrâna, cu o voce surprinzător de impunătoare pentru un trup atât de fragil.

Flamel se înclină în direcţia ei.

— Prezenţa lor ne onorează.

— N-are de ce, îl repezi femeia. Nu vă vor însoţi doar ca să vă asigure protecţie, ci mai ales ca să se asigure că veţi pleca de aici.

Îşi răsfiră pe masă degetele lungi, ceea ce-o făcu pe Sophie să observe că avea unghiile lăcuite fiecare cu altă nuanţă. Ciudat, remarcase acelaşi model şi la Hekate, mai devreme.

— Nu puteţi rămâne aici, le zise bătrâna pe nepusă masă. Trebuie să plecaţi.

Gemenii se uitară unul la altul: de ce era aşa de dură?

Scathach deschise gura să spună ceva, dar Flamel se întinse şi o apucă de braţ.

— Asta era şi intenţia noastră, preciză el paşnic.

Lumina palidă a soarelui de după-amiază ce răzbătea printre copaci se reflecta pe chipul lui, făcând ca ochii deschişi la culoare să semene cu două oglinzi.

— Când Dee mi-a distrus magazinul şi mi-a furat *Codexul*, mi-am dat seama că n-am unde să mă duc.

— Ar fi trebuit s-o iei spre sud, îl admonestă bătrâna, rochia ei arătând acum aproape neagră şi cu fireturile roşii ca nişte nervuri subţiri. Acolo ai fi fost mai bine primit. Cât despre mine, vreau să plecaţi de aici.

— Când am început să-mi dau seama că profeţia este pe cale să se împlinească, am ştiut că trebuie să ajung la tine, continuă Flamel, ignorând voit cele spuse de ea.

Gemenii, care urmăreau îndeaproape discuţia, sesizară cum aruncă o privire în direcţia lor.

Bătrâna se întoarse să-i privească pe copii cu ochii ei de culoarea untului. Faţa ei sfrijită se crispă într-un zâmbet răutăcios, care-i dezveli dinţii mici şi galbeni.

— M-am gândit la asta şi sunt convinsă că profeţia nu se referă la oameni – şi, mai ales, nu la puii de om, adăugă ea cu un şuierat.

Dispreţul din vocea ei o făcu pe Sophie să răbufnească.

— Te-aş ruga să nu vorbeşti despre noi ca şi cum n-am fi de faţă, spuse ea.

— În plus, interveni Josh, fiica ta era cât pe-aci să ne ajute. Mai bine aşteptăm să vedem ce zice şi ea.

Femeia clipi înspre el, iar sprâncenele aproape invizibile i se adunară parcă într-un semn de întrebare.

— Fiica mea?

Sophie văzu cum ochii lui Scathach se măresc de uimire sau în semn de avertisment, dar Josh nu renunţă.

— Da, femeia care ne-a întâmpinat după-amiază. Cea

mai tânără

— Ţi-e fiică, poate? Sau nepoată? Ea chiar voia să ne ajute.

— N-am nici fiică, nici nepoată.

Rochia bătrânei licări în valuri de roşu şi albastru. Deschise gura şi a rosti câteva cuvinte de neînţeles. Mâinile i se arcuiră ca nişte gheare, iar aerul se umplu deodată de un miros ca de lămâie verde. În palme i se adunară nenumărate sfere mici de lumină verzuie.

Atunci Scathach trânti un pumnal cu două tăişuri exact în mijlocul mesei. Lemnul se frânse în două cu un zgomot ca de trăsnet, împrăştiind mii de aşchii în aer, iar bolurile cu fructe căzură la pământ. Bătrâna se trase în spate, cu lumina verde curgându-i printre degete asemenea unui lichid. Alunecă pe creangă, după care intră în lemn.

Cei patru Torc Allta apărură imediat în spatele bătrânei, ţinând în mâini săbii încovoiate ca nişte coase, iar din tufişuri ieşiră alţi trei care înconjurară creanga, pentru a le ţine calea lui Flamel şi lui Scatty.

Gemenii înlemniră de frică, fără să-şi dea seama ce se întâmplă. Nicholas nici nu se mişcă din loc, tăind bucăţi de măr pe care le mânca tacticos. Calmă, Scatty vârî pumnalul în teacă şi-şi încrucişă braţele. Îi spunea ceva bătrânei într-un ritm foarte precipitat. Sophie şi Josh vedeau cum i se mişcau buzele, dar nu auzeau decât un sunet înfundat, asemenea bâzâitului unui ţânţar.

Femeia în vârstă nu-i răspunse. Faţa îi era împietrită ca o mască lipsită de expresie; se ridică, având intenţia de a se retrage de la masă, înconjurată de gărzile ei de Torc Allta. De data aceasta nici Flamel, nici Scatty nu se mai ridicară în semn de respect.

În tăcerea lungă care urmă, Războinica începu să culeagă câteva dintre fructele şi legumele risipite pe jos, le şterse de praf şi le aşeză în singurul vas de lemn rămas intact, după care începu să mănânce.

Josh deschise gura să reformuleze întrebarea la care ceruse şi sora lui răspuns, dar aceasta se întinse pe sub

masă şi-l ciupi de braţ, făcându-l să tacă. Era conştientă că tocmai se petrecuse ceva extrem de periculos şi că Josh era amestecat în asta.

— Cred că a mers bine, nu-i aşa? întrebă Scatty după un timp.

Flamel îşi termină mărul şi curăţă vârful săgeţii negre de o frunză.

— Depinde ce înţelegi prin cuvântul „bine”, spuse el.

Scathach ronţăia un morcov crud.

— Suntem încă în viaţă şi tot pe Tărâmul Umbrelor, preciză ea. Putea fi şi mai rău. Soarele stă să apună. După ce se va trezi mâine-dimineaţă, gazda noastră va fi cu totul alt om. Probabil că nici n-o să-şi amintească ce s-a întâmplat aici.

— Ce i-ai spus? Niciodată nu mi-am putut însuşi limba străveche.

— I-am reamintit de tradiţionala lege a ospitalităţii şi am asigurat-o că ceea ce i s-a părut ofensator nu a fost intenţionat, că s-a datorat ignoranţei, nefiind astfel o încălcare a tradiţiilor, potrivit Legii Străvechi.

— Îi este frică… murmură Flamel, aruncând o privire în direcţia trunchiului de copac uriaş. Gărzile Torc Allta mişcau în interiorul lui, în timp ce restul oamenilor-porci rămăsese afară, blocând intrarea.

— Întotdeauna i se face frică la căderea serii. E momentul care o face extrem de vulnerabilă, zise Scathach.

— Ar fi fost perfect dacă ne-ar fi spus şi nouă cineva ce se petrece aici, o întrerupse Sophie.

Ura momentele în care adulţii vorbeau între ei, ignorând complet prezenţa copiilor. Şi asta se întâmpla acum.

Scathach zâmbi, ceea ce-i dezveli brusc dinţii de vampiri care părură foarte lungi în gura ei.

— Fratele tău a reuşit s-o insulte pe bătrână şi risca să fie transformat într-un mâl verde pentru cutezanţa lui.

Josh clătină din cap.

— Dar n-am spus nimic. Căută din priviri sprijin la sora-sa, în timp ce derula în minte firul conversaţiei cu gazda lor.

Singurul lucru a fost că i-au atras atenţia că fata sau nepoata ei era gata să ne ajute.

Scathach râse încetişor.

— Nu există aşa ceva, fată sau nepoată, cum zici tu. Femeia în puterea vârstei pe care aţi văzut-o la amiază era Hekate. Bătrâna din seara aceasta este tot Hekate, iar dimineaţă veţi da ochii cu o tânără care va fi aceeaşi Hekate.

— Zeiţa cu Trei Capete, le reaminti Flamel.

— Hekate este blestemată să îmbătrânească în funcţie de fazele zilei. Fecioară dimineaţa, femeie în toată firea la prânz, bătrână seara. Vă daţi seama cât e de sensibilă când vine vorba de vârsta ei.

Josh înghiţi din greu.

— Habar n-am avut...

— N-aveai de unde, doar că ignoranţa ta era cât pe ce să te omoare sau mai rău de atât.

— Dar ce-ai avut cu masa? întrebă Sophie.

Se uită la rămăşiţele mesei rotunde: era despicată pe mijloc, unde-şi înfipsese Scatty pumnalul. Lemnul de pe fiecare parte a tăieturii părea uscat şi prăfos.

— Fier, spuse Scatty cu simplitate.

— Unul dintre surprinzătoarele efecte secundare ale metalelor artificiale, explică Flamel, constă în capacitatea acestora de a anihila chiar şi cele mai teribile vrăji. Descoperirea fierului a marcat sfârşitul în această lume al Seminţiei Străbunilor. Apucă vârful de săgeată din piatră. De asta foloseam chestia pe care-o vedeţi aici. Străbunii devin furioşi în prezenţa fierului.

— Dar tu porţi fier asupra ta, remarcă Sophie adresându-i-se lui Scatty.

— Eu aparţin Generaţiei Următoare, nu sunt un Străbun autentic, precum Hekate. Eu suport vecinătatea metalelor.

Josh îşi umezi buzele uscate. Era încă sub impresia şocantă a flăcării verzi care bâzâise în mâna bătrânei.

— Când ai spus „transformat în mâl verde” doar nu te-ai referit la...

Scathach dădu din cap.

— Mâl verde şi lipicios. Dezgustător, ce să zic. Şi am înţeles că victima totuşi mai rămâne lucidă ceva timp. Se uită spre Flamel. Nu-mi mai amintesc cine a fost ultimul care i-a ofensat pe Străbuni şi a rămas în viaţă; tu ştii cumva?

Flamel se ridică.

— Să sperăm că n-o să-şi mai amintească nimic mâine-dimineaţă. Mergeţi şi vă odihniţi, le spuse gemenilor. Mâine o s-avem o zi lungă.

— De ce? întrebară gemenii într-un glas.

— Pentru că mâine sper s-o pot convinge pe Hekate să trezească în fiecare dintre voi potenţialul magic. Dacă v-a mai rămas vreo şansă de supravieţuire în zilele următoare, va trebui să vă pregătesc pentru a face din voi magicieni.

Capitolul Optsprezece

Nicholas Flamel se uită la Sophie şi Josh, care o urmară pe Scathach în interiorul copacului. Doar după ce se închise uşa în spatele lor, începu să se reflecte în ochii spălăciţi ai Alchimistului îngrijorarea pe care o simţea. Fusese cât se poate de clar: cât ai clipi din ochi, Hekate l-ar fi transformat pe Josh într-un lichid respingător.

Nu era sigur dacă nu l-ar fi adus iar în formă umană dimineaţa, când şi ea şi-ar fi luat chip de fecioară. Era timpul să-i îndepărteze pe gemeni de ea, înainte ca ignoranţa lor să le aducă şi alte necazuri.

Flamel plecă de lângă masa răvăşită şi coborî pe creangă spre lac. Sări jos şi apucă pe o cărare îngustă, nepietruită. În noroi erau o grămadă de urme: unele semănau cu copitele porcilor, altele trădau paşii unor prezenţe umane, dar mai era şi un al treilea fel, cel mai curios, care le combina pe primele două. Ştia că era urmărit, că fiecare mişcare îi era spionată de creaturi pe care nu le vedea şi bănuia că Torc Allta nu formau decât o parte a gărzilor aflate în subordinea lui Hekate. Aplecându-se pe marginea lacului, trase adânc aer în piept şi îşi îngădui, în sfârşit, un moment de relaxare. Pe bună dreptate putea spune că fusese una dintre zilele cele mai pline de evenimente neprevăzute din destul de lunga lui viaţă şi că era epuizat.

Chiar din momentul în care Dee pusese mâna pe *Codex,* o luase captivă pe nevastă-sa şi mai apăruseră şi gemenii, intuise imediat că una dintre profeţiile despre care citise în *Codex* cu vreo cinci sute de ani înainte urma să se adeverească.

„Cei doi care sunt ca unul şi unul care este ca toţi."

Codexul era plin de expresii criptice şi de afirmaţii cu neputinţă de înţeles. Majoritatea se refereau la distrugerea patriei străvechi a Seminţiei Străbunilor, Danu Talis, dar erau şi o serie de profeţii care aveau de-a face cu

reîntoarcerea Străbunilor Întunecaţi şi cu distrugerea şi subjugarea oamenilor.

„Va veni o vreme când Cartea va fi luată…”

Ei bine, asta se explica oarecum de la sine.

„… Şi omul Reginei se va alia cu Corbul…”

Asta era clar o referire la doctorul John Dee. Cu secole în urmă fusese magicianul personal al reginei Elisabeta. Iar Corbul nu putea fi altcineva decât Zeiţa-Corb.

„… Atunci Străbunii se vor ivi din Umbre…”

Flamel ştia că trecuseră secole de când Dee lucra cu Străbunii Întunecaţi la planul revenirii lor la putere. Auzise mai demult zvonuri cum că aceştia începuseră să iasă din Tărâmul Umbrelor pentru a lua pulsul existenţei oamenilor de rând.

„… Şi nemuritorii trebuie să-i antreneze pe muritori. Cei doi care sunt ca unul şi unul care este ca toţi.”

Nicholas Flamel era nemuritorul din profeţia cu pricina. N-avea nici o îndoială în privinţa asta. Gemenii – „cei doi care sunt unul” trebuie că erau muritorii care trebuiau să fie antrenaţi. Dar nu reuşea deloc să desluşească tâlcul celei de-a doua părţi: „unul care este ca toţi.”

Prin forţa împrejurărilor, gemenii ajunseseră în grija sa, iar el era hotărât să vegheze să nu li se întâmple nici un rău, mai ales acum, când era pe deplin convins că cei doi urmau să joace un rol hotărâtor în viitoarea confruntare cu Străbunii Întunecaţi. Nicholas era conştient de riscul pe care şi-l asumase în momentul în care-i adusese la Zeiţa cu Trei Capete – mai ales că nici Scathach nu lipsea din peisaj. Vrăjmăşia de moarte dintre Războinică şi Zeiţă era mai veche decât civilizaţiile înseşi, în marea lor majoritate.

Hekate se număra printre Străbunii cei mai periculoşi. Incredibil de puternică, una dintre multele ei înzestrări consta în deşteptarea forţelor supranaturale care sălăşluiesc în orice fiinţă vie. Ca în cazul multor altor Străbuni, metabolismul ei era strâns legat de ciclul solar sau lunar. Îmbătrânea pe parcursul zilei pentru a muri când apunea soarele, dar la răsărit reînvia sub chipul unei femei

tinere. Acest destin neobişnuit îi influenţa nu neapărat în bine modul de a gândi, iar uneori, cum se întâmplase adineaori, Hekate cea bătrână uita promisiunile pe care apucase să le facă în ipostaza ei de femeie în floarea vârstei. Singura speranţă a lui Flamel era că va reuşi în zori să se înţeleagă cu Hekate cea tânără pentru a o convinge să deştepte puterile magice latente ale gemenilor.

Alchimistul era absolut convins că orice fiinţă umană era înzestrată cu acest dar latent al făptuirii supranaturale. Şi era de ajuns ca acesta să fie adus la viaţă, pentru ca apoi să sporească în putere aproape de la sine. Uneori – foarte rar, e drept – copiii făceau dovada unor înzestrări extraordinare, precum telepatia, telechinezia sau o combinaţie a celor două. Diferenţa era că unii pricepeau ce se întâmplă şi reuşeau să-şi ţină în frâu forţa în expansiune, în timp ce alţii nu înţelegeau nicicând întru totul. Nedirijată, scăpată chiar de sub control, energia supranaturală se propaga în valuri din interiorul acestor copii, mişcând mobilele prin casă, trântind oamenii la pământ, lăsându-şi „amprentele” pe ziduri şi pe tavan. Toate astea erau adesea puse pe seama strigoilor. Flamel ştia că, dacă Hekate va accepta să trezească puterile magice care sălăşluiau adormite în gemeni, atunci va interveni el însuşi, punând la bătaie cele învăţate în peste şase sute de ani pentru a le spori acest dar. Nu numai că le-ar fi arătat un mod de a se proteja pe ei înşişi, dar ar fi avut şi ocazia de a-i pregăti pentru tot ce avea să vină.

Ghemuit încă pe marginea bazinului, privi atent în apa verzuie. La suprafaţă înotau peşti albi şi roşii, în timp ce dedesubt se zăreau chipuri omeneşti care se uitau în sus, cu ochii măriţi şi goi, cu gurile rânjind, cu şiruri de dinţi ascuţiţi ca un vârf de ac. Hotărî că era mai bine să nu-şi mai înmoaie degetele în apă.

Toate cărţile străvechi de magie afirmau existenţa a patru elemente cu valenţe supranaturale: Aerul şi Apa, Pământul şi Focul. Dar, în timpul cercetărilor sale de sute de ani, Flamel descoperise că mai exista, de fapt, şi un al

cincilea element, cu acelaşi rol. Era vorba despre bătrânul Timp, a cincea forţă cosmică, magia care le întrecea pe toate în putere. Străbunii puteau supune primele patru elemente, dar al cincilea era bine ascuns în *Codex*… drept pentru care Dee şi aliaţii săi străvechi îşi doreau cu atâta disperare Cartea. Faptul de-a o avea le sporea simţitor şansele de a controla până şi timpul.

Împreună cu Perenelle, Nicholas îşi petrecuse cea mai mare parte a îndelungatei sale vieţi cercetând forţele elementare. Dacă Perry ajunsese maestră în însuşirea şi practicarea diferitelor tipuri de magie, el se concentrase asupra teoriilor şi formulelor din *Codex*, întrucât acestea stăteau la baza studiului alchimiei, care era şi ea o ştiinţă. Apelând la formulele respective, învăţase cum să transforme metalul obişnuit în aur şi cărbunele în diamant, ceea ce presupunea doar un sâmbure de magie. E adevărat, formula era extrem de complexă şi era nevoie de luni întregi de pregătire, dar procesul în sine era nemaipomenit de simplu. Într-o zi era sărac lipit pământului, pentru ca următoarea să-l găsească bogat dincolo de orice închipuire. Urmând sfatul soţiei, înfiinţase spitale şi orfelinate şi deschisese şcoli la Paris, oraşul său natal. Ah, vremurile bune de odinioară… ba nu, ce bune? — fuseseră de-a dreptul extraordinare. Iar pe atunci viaţa era mult mai uşoară. Nu aflaseră încă nimic despre Seminţia Străbunilor, nu-şi formaseră încă nici cea mai vagă idee despre ştiinţa întunecată adăpostită în paginile *Codexului.*

În ultimii ani, se întâmpla ca Nicholas să se trezească în toiul nopţii din pricina unui gând care-i tot dădea târcoale: dacă ar fi ştiut atunci ceea ce aflase acum despre *Codex,* şi-ar mai fi continuat cercetările legate de piatra filosofală? Pentru că respectiva cale îl adusese în contact cu Seminţia Străbunilor, mai exact, cu Străbunii Întunecaţi, şi mai ales întâlnirea cu doctorul Dee îi complicase viaţa. Asta îi forţase pe amândoi, şi pe el, şi pe nevastă-sa, să-şi înscenenze moartea, să părăsească Parisul şi să hălăduiască aşa, vreo jumătate de mileniu, din loc în loc, pentru a li se pierde

urma. Dar se şi aleseseră cu un dar special de pe urma cunoaşterii *Codexului:* nemurirea. Revenind cu gândul la întrebare, îşi aminti că în majoritatea nopţilor de veghe dăduse un răspuns afirmativ: chiar dacă ar fi ştiut de la bun început tot ce aflase doar mai târziu, n-ar fi renunţat să cerceteze Cartea şi să ajungă ceea ce era, Alchimistul.

Dar existau şi ocazii, mai rare, ce-i drept, ca astăzi, de pildă, când răspunsul era categoric negativ. Acum era pe punctul de a-şi pierde soţia, de a distruge vieţile acelor copii nevinovaţi şi de a o pune în pericol şi pe mai puţin nevinovata Scathach – deşi ea n-ar fi fost atât de lesne de ucis –, ca să nu mai vorbim de „şansa” de a fi atras blestemul asupra întregii umanităţi.

Nicholas simţi cum îl ia cu frig gândindu-se la toate astea. *Cartea Profetului Avraam Magul* era plină de ceea ce el considerase la început a fi poveşti, legende, mituri şi născociri. Pe măsură ce trecuseră anii, cu sutele, cercetările sale scoseseră la iveală faptul că poveştile acelea nu erau decât adevărul gol-goluţ, că plecau toate de la realitate, iar ceea ce el catalogase drept mit sau legendă nu era decât o dare de seamă asupra unor fiinţe reale şi a unor evenimente cât se poate de veridice.

Seminţia Străbunilor exista.

Era formată din fiinţe care erau oameni la înfăţişare şi zei după puterile pe care le deţineau. Ei stăpâniseră planeta cu zeci de mii de ani înaintea apariţiei acelei rase inferioare, numită de ei oameni sau omenire. Cei din perioadele preistorice sau antice îi veneraseră pe Străbuni ca demoni sau ca zei, dând naştere în timp unor mitologii sau credinţe întemeiate pe o zeitate unică sau pe un panteon. Zeii şi zeiţele din Egipt şi Grecia, din Sumer şi din Valea Indului, ai toltecilor şi celţilor existaseră dincolo de orice umbră de îndoială. Nu erau zeităţi diferite, doar aceeaşi Străbuni având nume diferite.

Apoi, Seminţia Străbunilor se despărţise în două: cei care colaborau cu oamenii şi cei care îi priveau ca pe nişte făpturi ceva mai presus decât sclavii sau, uneori, decât

hrana. Cu toate acestea, luptaseră şi unii împotriva celorlalţi în confruntări care duraseră sute de ani înainte de a ajunge la un sfârşit. Din când în când, oamenii încheiau alianţe cu una dintre părţi şi o susţineau în luptă, iar istoria le păstrase numele, făcându-i vestiţi pe eroi precum Ghilgameş şi CuChulain, regele celt, Atlas şi Hipolit, Beowulf şi rusul mitic Ilia din Murom.

În orice caz, când devenise clar pentru toţi că toate aceste războaie riscau să distrugă planeta, misteriosul Avraam, folosind o seamă de vrăji puternice, îi obligase pe toţi câţi aparţineau Seminţiei Străbunilor, chiar şi pe cei care luptau de partea oamenilor, să se retragă de pe Pământ. Mulţi, asemenea lui Hekate, acceptaseră de bunăvoie şi se retrăseseră într-un ţinut făurit de ei, precum Tărâmul Umbrelor, în care nu mai aveau de-a face cu oamenii. Alţii, ca Morrigan, deşi foarte slăbiţi, continuau să se aventureze în lumea oamenilor şi să lupte pentru reinstaurarea vechilor cutume. Iar alţii, precum Scathach, trăiau în mijlocul oamenilor şi în armonie cu aceştia. Flamel ajunsese să înţeleagă în cele din urmă puterea *Codexului:* cuprinzând incantaţiile care-i alungaseră pe Străbuni în Tărâmul Umbrelor, el nu le ignora nici pe cele care i-ar fi putut aduce oricând înapoi.

Şi dacă Străbunii Întunecaţi reveneau pe pământ, atunci toată civilizaţia în secolul al XXI-lea avea să fie distrusă în decurs de câteva ore, având în vedere conflictele fără capăt dintre zeităţi. Se mai întâmplase şi înainte, şi-n istorie, şi-n mitologie; una dintre aceste peripeţii rămăsese cunoscută sub numele de Potop.

Acum, Dee pusese gheara pe Carte. Nu-i mai lipseau decât cele două pagini pe care Flamel le simţea zgâriindu-i uşor pieptul. Şi Nicholas mai ştia că sus-numitul Dee, în tandem cu infernala Morrigan, nu vor precupeţi nici un efort ca să le capete.

Flamel îşi plecă fruntea şi-şi dori din toată inima să fi ştiut ce să facă. Ar fi dat orice ca Perenelle să-i stea acum alături; ea, garantat, ar fi croit un plan.

La suprafaţa apei se formară dintr-odată băşici.

— „Doamna m-a rugat să-ţi spun…”

Un alt bulbuc clipoci şi se sparse.

— „… că-i nevătămată.”

Flamel se dădu în lături. Din apă se ridicau fuioare de negură şi bulbucii mărunţi tot clipoceau şi se spărgeau. O formă începu a prinde contur din norul acela ceţos, una cu totul neaşteptată: un bărbat în vârstă, îmbrăcat în uniformă de paznic. Forma plutea deasupra apei, sucindu-se şi răsucindu-se. Ultimele scânteieri ale apusului se oglindeau în picăturile de apă, transformându-le pe rând în mici curcubee de lumină.

— Eşti vreo fantomă, ceva? întrebă Nicholas.

— Da, domnule, chiar asta sunt. Sau eram, până m-a eliberat doamna Flamel.

— Mă cunoşti? se miră Alchimistul.

Se întrebă repejor în sinea sa dacă nu cumva era la mijloc vreo viclenie de-a lui Dee, dar apoi respinse ideea: o fi fost el puternic, dar sub nici o formă nu putea pătrunde pe teritoriul lui Hekate.

Ceaţa prinse contur şi se îngroşă.

— Da, domnule, aşa cred; sunteţi Nicholas Flamel, Alchimistul. Iar doamna mi-a cerut să plec în căutarea dumneavoastră. Tot ea mi-a precizat că s-ar putea să vă găsesc aici, pe acest Tărâm al Umbrelor. L-a auzit pe Dee spunând asta.

— Zici că-i teafără? întrebă Flamel nerăbdător.

— Da, este. Omuleţul ăla de-şi zice doctorul John Dee e prea înspăimântat de ea ca s-o atace, deşi n-aş putea spune la fel despre cealaltă femeie.

— Ce femeie?

— Una înaltă, cu o pelerină de pene negre.

— Morrigan! exclamă Flamel întunecat.

— A, da şi să nu uit mesajul…

Un peşte sări din apă, iar arătarea se dizolvă în nenumărate picături care pluteau îngheţate în aer, fiecare din ele fiind o părticică din conturul acela fantomatic.

— Doamna Flamel zice că trebuie să plecaţi... că e musai să plecaţi acum. Zeiţa-Corb îşi adună forţele ca să invadeze Tărâmul Umbrelor.

— N-o să reuşească; ea e din Generaţia Următoare, ceea ce nu-i dă suficientă putere.

Peştele sări din nou, împrăştiind picăturile de apă, iar glasul fantomei se auzi şoptit şi îndepărtându-se, stingându-se cu fiecare clipocit.

— Doamna Flamel m-a însărcinat să vă transmit că Zeiţa-Corb vrea s-o „trezească” pe Bastet.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

*

Scathach stătea în pragul uşii lui Sophie şi se uita la gemeni cu ochii ei de de un verde crud, ca al ierbii.

— Odihniţi-vă le spuse ea, reluând sfatul lui Flamel. Nu ieşiţi din camera, adăugă. E posibil să auziţi zgomote ciudate venind de jos – ignoraţi-le. Sunteţi în deplină siguranţă cât timp rămâneţi între aceşti patru pereţi.

— Cam ce fel e zgomote? Se interesă Josh.

Imaginaţia lui o luă razna şi deja îi era dor de orele îndelungate petrecute jucând *Doom and Quake* şi speriindu-se singur ca fraierul. Scathach se gândi o clipă.

— Ţipete, poate. Animale horcăind. A, şi hohote de râs, era să uit. Zâmbi. Şi, pe bune, chiar n-o să vreţi să ştiţi cine se distrează aşa copios, le mai spuse, după care le ură somn uşor, fără nici o urmă de ironie.

Josh Newman aşteptă ca Războinica să iasă pe culoar, după care se întoarse spre soră-sa.

— E clar că trebuie să scăpăm de aici.

Sophie îşi muşcă buza de jos atât de tare că dinţii îi lăsară urme, apoi dădu din cap.

— Mă gândeam şi eu la acelaşi lucru.

— Cred că am intrat într-o mare belea, spuse băiatul precipitat. Sophie încuviinţă din nou printr-o mişcare a capului. În după-amiaza cu pricina întâmplările se derulaseră aşa rapid, că abia avusese timp să-şi tragă sufletul. Până mai ieri lucra la cafenea, iar în clipa următoare gonea prin San Francisco în compania unuia care pretindea că e un alchimist în vârstă de vreo şase sute şi ceva de ani şi a unei tipe care nu părea mai mare decât ea, dar despre care Flamel spunea că-i o războinică de vreo două mii cinci sute de ani. Şi vampiroaică, pe deasupra.

— Mă tot uit după camerele ascunse, şopti ea, dând ocol încăperii.

— Camere de luat vederi?

Deşi arăta nedumerit, Josh prinse imediat ideea soră-sii.

— Chiar crezi că există?

Se nelinişti, îşi simţi obrajii arzând, gândindu-se că s-ar putea face de râs în faţa unei ţări întregi. Cum naiba o să mai dea pe la şcoală acum? Cercetă toate colţurile încăperii, căutând disperat camere video. De obicei, erau amplasate în spatele oglinzilor. Ei, aşa ceva nu exista prin jur, dar Josh ştia că asta n-are importanţă; noile generaţii de camere erau aşa de mici că nu se vedeau cu ochiul liber. Deodată, îi trecu prin minte un gând.

— Ce zici de păsări?

Sophie dădu iar din cap.

— Mă tot gândesc şi eu la ele. Ştii, tot restul poate fi creat prin efecte speciale: ăia din clanul Torc Allta or fi animale dresate sau oameni purtând măşti, ceea ce s-a petrecut în *dojo*-ul lui Scatty ţine iar de efecte speciale, iar şobolanii puteau fi şi ei dresaţi. Dar nu şi păsările: în primul rând că erau prea multe; apoi, aproape că făcuseră maşina praf.

Păsările o convinseră până la urmă că amândoi dăduseră de bucluc... pentru că, dacă ele erau reale, atunci şi restul nu putea fi decât la fel de veridic.

Josh îşi afundă mâinile în buzunarele din spate ale pantalonilor şi trecu prin dreptul ferestrei deschise. Frunzişul des ajungea până la cornişă şi, cu toate că nu exista geam, niciunul dintre ţânţarii care zburau cu miile în aerul nopţii nu intra în cameră. Se dădu îndărăt când un şarpe albastru-deschis, gros cât încheietura mâinii lui, apăru din hăţişul de verdeaţă şi scoase spre el o limbă lungă de un cot. Dispăru însă când un glob de lumini micuţe şi sfârâitoare începu să străpungă coroanele arborilor. Când trecu prin dreptul ferestrei, Josh ar fi putut să jure că întreg roiul era format din mici zâne înaripate, niciuna dintre ele mai mare decât degetul său arătător. Luminile izvorau de undeva din trupurile lor micuţe. Îşi umezi buzele uscate.

— OK, să presupunem că e totul aievea... absolut totul,

magia, generaţiile străvechi, ceea ce mă face să mă întorc la primul meu gând: hai să plecăm odată de aici.

Sophie se îndreptă către fereastră, oprindu-se în dreptul fratelui ei şi punându-i mâna pe umăr. Era mai „în vârstă" decât el cu douăzeci şi opt de secunde – mai puţin deci de jumătate de minut, cum ţinea Josh să-i reamintească mereu –, dar având părinţii plecaţi atât de mult timp, îşi asumase rolul unei surori mai mari.

Şi cu toate că el era deja cu un cap mai înalt ca ea, avea să rămână mereu frăţiorul ei mai mic.

— De acord, spuse ea obosită. Ar trebui să ne dăm silinţa să fugim.

O anume inflexiune a vocii fetei îl făcu însă pe Josh să se răsucească spre ea.

— Tu nu crezi c-avem vreo şansă să scăpăm, spuse el brusc.

— Să încercăm, replică fata, fără a-i răspunde de fapt la întrebare. Dar sunt convinsă că vor veni după noi.

— Flamel a spus că Dee o să ne dea de urmă, dar eu sunt sigur că atât el, cât şi Scatty pot face la fel.

— Fii serios, Flamel n-are niciun motiv s-o facă, sublinie Sophie.

— Dar Dee are, răspunse Josh. Ce se va întâmpla dacă ne întoarcem acasă, iar Dee cu ai lui ne vor urmări şi acolo?

Sophie se cutremură.

— Mi-a trecut şi asta prin cap. Flamel ne-a spus şi că vom fi în stare să percepem aura mentală care-i înconjoară pe oameni.

Josh clătină din cap.

— Păi Hekate n-a trezit încă în noi forţele magice.

Fata se scutură iar din tot corpul, încercând să-şi amintească precis toate afirmaţiile lui Flamel.

— Tot el a spus că mirosim a magie sălbatică.

Josh inspiră adânc.

— Dar eu nu simt nimic. Nici tu miros de fructe, nici de portocale, nici de îngheţată de vanilie. Poate că nu suntem în stare să simţim mirosul până nu apare.

— Dacă am reuşi să ajungem din nou acasă, am putea pleca spre Utah, la mama şi la tata. Am putea rămâne cu ei până la sfârşitul verii, ca să treacă nebunia asta.

— Nu-i o idee rea, încuviinţă Josh. N-o să ne găsească nimeni în deşert. Iar acum, în împrejurările astea, deşertul ăla de altfel fierbinte, plicticos, nisipos pare o alegere foarte deşteaptă.

Sophie se întoarse să se uite spre uşă.

— Ar mai fi o singură problemă. Locul ăsta-i ca un labirint. Crezi că mai poţi găsi drumul înapoi până la maşină?

— Cred că da, o asigură el. Sunt convins, de fapt.

— Să mergem, atunci.

Se căută în buzunar după mobilul descărcat.

— Să-ţi strângem şi ţie lucrurile.

Gemenii se opriră în uşa odăii fetei ca să cerceteze coridorul de la un capăt la altul. Era pustiu şi aproape cufundat în întuneric, cu excepţia zonelor în care ţurţurii de cristal lungi cât un braţ de om emiteau o lumină albă, lăptoasă.

Undeva departe, un sunet cumva între râs şi ţipăt răsună pe holuri. Cu adidaşii lor cu tălpi de cauciuc care nu făceau zgomot, se strecurară în camera lui Josh.

— Cum am reuşit totuşi să intrăm în harababura asta? se miră Josh cu voce tare.

— Cred că ne-am aflat doar la locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, îşi dădu fata cu părerea.

Ea rămăsese în uşă, supraveghind holul. Dar chiar în clipa când spuse asta, simţi în sinea ei că trebuie să fi fost mai mult de-atât. Se punea la cale ceva cu un tâlc mult mai profund, ceva în legătură cu profeţia de care vorbise Flamel, dar şi cu ei, fireşte. Iar ideea în sine o făcea să se cutremure de groază.

Gemenii se furişară din nou în hol şi începură să cutreiere camerele dispuse circular, fără grabă, cercetând-o atent pe fiecare în parte înainte de-a intra. Se tot opreau din loc în loc, acolo unde ajungeau până la ei frânturi de conversaţie

în limbi oarecum cunoscute sau muzica unor instrumente ciudate. La un moment dat, sunetul strident al unui râs isteric îi făcu să se ascundă în cea mai apropiată încăpere, până când încetă. Când se strecurară din nou afară din cameră, observară că toate candelabrele de pe hol răspândeau o lumină mai slabă, roşie care sângele.

— Mă bucur că n-am văzut ce s-a întâmplat, spuse Josh înfiorat.

Sophie mormăi un răspuns. Frate-său mergea înainte, ea îl urma cu doi paşi mai în spate, cu mâna pe umărul lui.

— De unde ştii încotro trebuie s-o luăm? îi şopti ea, apropiindu-şi buzele de urechea lui.

Toate camerele păreau la fel cu cea care i se dăduse ei.

— Când am intrat prima dată în casă, am observat că zidurile şi podelele erau negre, dar, pe măsură ce înaintam pe holuri, căpătau o nuanţă mai deschisă şi mai luminoasă. Atunci mi-am dat seama că pe unde treceam erau tot alte şi alte nuanţe de lemn, asemenea inelelor unui trunchi de copac. Tot ce avem de făcut este să ne ţinem de coridorul care ne va scoate în pădurea aia întunecată.

— Isteţule, îl lăudă fata, impresionată.

Josh îi aruncă o privire peste umăr şi zâmbi satisfăcut.

— Ţi-am spus eu că treaba aia cu jocurile pe calculator n-a fost chiar pierdere de vreme. Singurul mod în care nu te poţi rătăci în labirinturile care apar în jocuri este să cauţi indicii, cum ar fi însemnele de pe ziduri sau de pe plafoane, şi să ţii cont pe unde mergi, astfel încât să te poţi retrage dacă e cazul. Păşi într-un coridor nou. Şi, dacă nu mă-nşel, uşa principală ar trebui să fie… acolo! Mai spuse el, triumfător.

Gemenii ieşiră pe câmpul deschis din faţa giganticului copac-locuinţă şi îşi croiră drum spre poteca mărginită de copaci care-i ducea la maşină. Chiar dacă se făcuse deja noapte, n-aveau probleme în a vedea pe unde calcă. Luna se profila strălucitoare pe cerul presărat de miriade de stele luminoase, care se împleteau cu o fâşie de pulbere

luminoasă, împrumutând nopţii o luminiscenţă argintie. Doar umbrele continuau să rămână negre ca smoala.

Deşi nu era frig deloc, Sophie se înfioră: noaptea avea ceva straniu. Josh îşi dădu jos hanoracul transpirat şi i-l puse pe umeri soră-sii.

— Stelele au ceva ciudat, şopti ea. Sunt aşa de strălucitoare. Lăsându-şi capul pe spate, îşi aţinti privirea spre cer, încercând să zărească bolta cerului printre crengile arborelui Yggdrasill. Nu văd Carul Mare, şi Steaua Nordului lipseşte şi ea.

— Iar noaptea trecută nu era nici luna, spuse Josh, făcând un semn din cap spre locul de pe cer unde se zărea luna mare şi albă-gălbuie, deasupra vârfurilor copacilor. Lumea noastră-i fără lună, declară el solemn.

Sophie se uită îndelung la lună. Era ceva cu ea... ceva straniu, *rău prevestitor.* Încercă să identifice craterele selenare cunoscute, dar i se puse un nod în stomac când înţelese ce se întâmpla. Când arătă în sus, mâna îi tremura.

— Asta nu-i luna noastră.

Josh privi atent, încercând să distingă ceva dincolo de lumina aceea orbitoare. Apoi pricepu despre ce vorbea soră-sa.

— Suprafaţa ei este diferită. Mai netedă, zise el încet. Unde-s craterele? Nu văd niciunul, nici pe Kepler, nici pe Copernic sau pe Tycho.

— Josh, cred că cerul la care ne uităm noi acum e cel de acum mii de ani sau poate de acum zeci de mii de ani.

Sophie îşi lăsă capul pe spate şi privi iar în sus. Josh se cutremură să vadă că luna îi arunca pe chip o lumină cadaverică şi privi repede ochii, tulburat. Întotdeauna se simţise foarte apropiat sora lui, dar în ultimele câteva ore înţelesese parcă şi mai bine cât de importantă era pentru el.

— Nu spunea Scatty că Hekate a creat acest Tărâm al Umbrelor? întrebă Josh. Pun pariu că-i copiat după lumea reală, aşa cum i-a rămas în minte.

— Deci aşa arătau cerul şi luna cu mii de ani în urmă,

spuse Sophie uimită. Şi-ar fi dorit să aibă la ea aparatul digital, ca să imortalizeze imaginea acelei luni cu suprafaţa netedă.

Gemenii încă se mai uita la corpul ceresc când o umbră trecu fulgerător prin dreptul lunii, o arătare ce semăna a pasăre cu excepţia faptului că aripile îi erau prea mari şi că nici o pasăre ştiută de ei n-avea gâtul şi coada ca de şarpe.

Josh o apucă pe Sophie de mână şi o împinse repede în direcţia maşinii.

— Chiar încep să urăsc locul ăsta, mormăi el.

SUV-ul era acolo unde-l lăsaseră, parcat în mijlocul potecii. Luna arunca o lumină gălbuie peste parbrizul distrus, iar cioburile de sticlă din parbriz reflectau un joc de umbre. Lumina lunii dezvăluia şi zgârieturile de pe maşină, scoţându-le în relief alături de scobiturile rămase în tablă. Acoperişul era plin de nenumărate găuri mici făcute de ciocurile păsărilor, ştergătoarele de parbriz se mai ţineau doar de o fâşie de cauciuc, iar oglinzile retrovizoare lipseau.

Gemenii priviră cu atenţie maşina, începând să-şi dea seama de întreaga amploare a atacului păsărilor. Sophie îşi trecu un deget peste zgârieturile de pe geamul din dreapta şoferului. Acei câţiva milimetri de sticlă fuseseră toată protecţia ei împotriva ghearelor fioroase ale păsărilor.

— Să mergem, o îndemnă Josh, deschizând uşa şi strecurându-se pe scaunul de la volan.

Cheile mai erau încă în contact, unde le lăsase el.

— Îmi pare oarecum rău să fug de Nicholas şi Scatty aşa, hoţeşte, fără să le spun nimic, preciză Sophie, în timp ce deschidea uşa şi-şi făcea loc înăuntru.

Dar, se gândi ea, poate că Alchimistul nemuritor şi Războinica se vor descurca mai bine fără ei. Se puteau apăra şi singuri, nu era nici o problemă, şi nu aveau nevoie de doi adolescenţi gemeni agăţaţi de ei, care să-i ţină pe loc.

— O să ne cerem iertare dacă o să-i mai vedem vreodată, o linişti Josh.

În sinea lui, se gândi că ar fi mai mult decât fericit să nu-i

mai vadă niciodată pe niciunul dintre ei. Jocurile pe calculator erau absolut OK. Dacă erai omorât, o puteai lua oricând de la capăt. Pe când în acest Tărâm al Umbrelor nu mai aveai o a doua şansă, unde mai pui că ocaziile de-a o mierli erau mult mai numeroase.

— Ştii cum putem ieşi de aici? se interesă Sophie.

— Sigur. Frate-său zâmbi, cu dinţii strălucindu-i în lumina lunii. Facem cale întoarsă. Şi nu ne mai oprim pentru nimic în lume.

Josh răsuci cheia în contact. Se auzi un zăngănit metalic şi un zgomot înfundat, după care nimic. Întoarse din nou cheia. De data aceasta se auzi doar zăngănitul.

— Josh…? începu Sophie.

Lui Josh îi luă un moment să înţeleagă ce se întâmplase.

— A murit bateria. Probabil că s-a descărcat din cauza aceleiaşi forţe energetice care ne-a omorât şi celularele, murmură Josh. Se răsuci în scaun ca să se uite prin geamul ciobit din spate. Uite, am coborât pe poteca aia din spatele nostru; n-am virat deloc la dreapta sau la stânga. Hai s-o ştergem pe jos. Ce zici?

Reveni la loc să se uite la soră-sa, dar ea nu era atentă, se uita ţintă prin parbriz.

— Nici măcar n-auzi ce spun, o dojeni el. Sophie se întoarse, luă capul băiatului în mâini şi-i îndreptă privirea în faţă. El se uită, clipi, înghiţi din greu, apoi se repezi să blocheze uşile.

— Şi acum? întrebă el.

Se îndrepta târâş spre ei o creatură care nu era nici pasăre, nici şarpe, ci o corcitură din amândouă. Avea înălţimea unui copil bine făcut. Luna îi împestriţa corpul ca de şarpe şi strălucea slab pe aripile de liliac, cu oasele şi venele colorate în negru. Picioarele cu gheare se afundau în pământul moale, iar coada lungă i se mişca dintr-o parte în alta. Dar capul li se părea de-a dreptul ciudat. Craniul era lung şi ascuţit, ochii rotunzi şi mari, iar gura plină de nenumăraţi dinţi mici şi albi. Capul i se înclină într-o parte, apoi în cealaltă, pe urmă deschise şi închise gura. Creatura

ţopăi mai aproape de maşină.

Aerul fremăta în jurul ei şi o a doua arătare, mai mare ca prima, se lăsă jos. Îşi strânse aripile şi se înfipse bine în pământ, răsucindu-şi capul monstruos în direcţia maşinii.

— Să sperăm că-s vegetarieni, orice-or fi, sugeră Josh. Aplecându-se, răscoli în spate, căutând ceva care să le servească drept armă.

— Nu şi cu dinţii pe care-i au, observă soră-sa, înspăimântată. Cred că sunt pterozauri, mai spuse ea, amintindu-şi de scheletul uriaş pe care-l văzuse la Centrul de Ştiinţe Naturale din Texas.

— Ca pterodactilii? întrebă Josh, răsucindu-se în scaun.

Găsise un extinctor micuţ.

— Pterozaurii sunt mai bătrâni, îi explică fata.

Un al treilea se lăsă la pământ şi, ca nişte bătrâni cocoşaţi, creaturile acelea se îndreptară spre maşină.

— Ei, trebuia să rămânem înăuntru, în copac, murmură Sophie.

Doar fuseseră avertizaţi, nu? „Să nu ieşiţi din camerele voastre…”, şi după tot ce văzuseră până atunci, ar fi trebuit să-şi închipuie că, tărâmul lui Hekate, noaptea nu putea fi decât un spaţiu extrem de primejdios, chiar mortal. Uite că acum erau nevoiţi să se confrunte cu nişte creaturi considerate dispărute încă din perioada cretacică.

Josh deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi. Scoase cuiul stingătorului, activându-l. Habar n-avea ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi împroşcat monştrii ăia cu o rafală de spumă.

Cei trei se despărţiră. Unul se apropia din faţă, pentru ca ceilalţi doi să vină din lateral, către şofer şi pasagerul din dreapta.

— Ce mi-aş dori să fi ştiut acum vreo vrăjitorie, zise Sophie cu ardoare.

Îşi simţea inima bubuind să-i spargă pieptul şi nu mai putea scoate niciun sunet; limba i se împleticea în gură. Mai era şi ameţită, pe deasupra. Cel mai mare dintre pterozauri se sprijini de capotă, cu aripile lungi proptite de tabla

zgâriată pentru a se susţine. Îşi repezi în faţă capul lung, ca de şarpe, pentru a cerceta interiorul maşinii; se uită mai întâi la Sophie, apoi îşi mută privirea spre Josh şi înapoi la fată. Văzută de aproape, gura lui părea enormă, iar dinţii aşijderea.

Josh fixă capul extinctorului într-una din găurile din parbriz şi-l îndreptă către pterozaur. Ochii i se mişcau de la dreapta la stânga, pândind apropierea celorlalţi doi, iar mâinile îi transpirau aşa de abundent că abia mai putea să ţină stingătorul cum trebuie.

— Josh, şopti Sophie, fă ceva. Fă ceva acum!

— Poate că jetul de spumă îi va speria, răspunse Josh, coborându-şi inconştient vocea până ajunse doar un murmur. Poate-i otrăveşte sau ceva de genul…

— Şi cam de ce-ai vrea tu să faci asta?

Pterozaurul îşi înclină capul să se uite la Josh, cu gura deschisă şi colţii strălucindu-i. Cuvintele erau întrerupte de poticneli şi de opinteli, dar limba vorbită semăna totuşi a engleză.

— Nu suntem duşmanii voştri!

CAPITOLUL DOUĂZECI

Casa era neobişnuită chiar şi pentru Bel Air, zona din L.A. renumită pentru imobilele sale extravagante. Înaltă, întinsă, construită numai din marmură albă de Tivoli şi accesibilă doar de pe o şosea privată, ea ocupa o suprafaţă de şaizeci de acri[4], fiind împrejmuită cu un zid înalt, care se termina cu un gard electric. Doctoria John Dee fu nevoit să aştepte zece minute pe lângă porţile închise în timp ce un agent de pază înarmat îi verifică identitatea, iar un altul cercetă amănunţit fiecare centimetru pătrat al autovehiculului, mergând până acolo încât să-l inspecteze şi pe dedesubt cu o cameră mică de luat vederi. Dee se bucură că apelase la un serviciu de închiriat limuzine, cu un şofer de origine umană; nu era sigur cum ar fi reacţionat agenţii ăştia de pază la contactul cu un golem din lut.

Dee plecase din San Francisco în aceeaşi după-amiază, cu avionul său particular. Limuzina, închiriată de firma sa, îl aşteptase la Burbank – numit acum Bob Hope Airport, observase el – şi-l dusese pe Sunset Boulevard, printr-un trafic oribil ce-i amintea de Londra de pe vremea reginei Victoria.

Pentru prima dată în lunga sa viaţă, Dee avea sentimentul că evenimentele îi scăpaseră de sub control. Se derulau prea repede şi, potrivit experienţei sale, asta nu putea decât să provoace o serie de accidente. El însuşi se simţea presat de oameni – ei, nu chiar *oameni,* cât *fiinţe,* hai să zicem – prea nerăbdători să vadă imediat rezultatele. Îl trimiseseră să se confrunte cu Flamel astăzi, deşi el îi avertizase că mai avea nevoie de măcar vreo câteva zile de pregătire. Şi avusese dreptate. El, nu ceilalţi. Încă douăzeci şi patru de ore de perfecţionare a strategiei şi de supraveghere i-ar fi garantat posibilitatea de a-i captura pe amândoi, pe Nicholas şi pe Perenelle laolaltă, şi de a lua

---

[4] Un acru are aproximativ întinderea unui pogon 4047 m^2 (n.tr.).

Codexul întreg. Dee îşi avertizase superiorii că Flamel putea fi foarte abil, dar nu îl ascultase nimeni. Doar îl ştia pe Alchimist mai bine decât toţi la un loc. De-a lungul atâtor secole fusese adesea pe punctul de a-l prinde, însă de fiecare dată şi el, şi nevastă-sa reuşiseră să scape.

Stând pe bancheta din spate a maşinii cu aer condiţionat în timp ce băieţii ăia de la pază continuau inspecţia, îşi aminti de prima sa întâlnire cu Nicholas Flamel, faimosul Alchimist.

John Dee se născuse în 1527. Deţinea controlul absolut asupra universului reginei Elisabeta I, pe care o slujise în multe feluri: în calitate de consilier şi traducător, de matematician şi astronom, dar şi de astrolog personal. Lui îi fusese dat să aleagă data încoronării şi optase pentru amiaza zilei de 15 ianuarie 1559. Îi promisese tinerei prinţese că va avea parte de o domnie îndelungată. Ceea ce se dovedise a fi adevărat în următorii cincizeci şi patru de ani.

Doctorul John Dee era şi agentul secret al reginei.

Desfăşurase pentru aceasta acţiuni de spionaj pe tot cuprinsul Europei şi era cel mai influent şi mai puternic agent de pe continent. Ca învăţat şi renumit om de ştiinţă, ca magician şi alchimist, era bine primit la curţile regilor şi în palatele nobililor. Oficial, vorbea doar engleza, latina şi greaca, deşi în particular folosea bine o mulţime de limbi şi înţelegea încă multe altele, chiar şi araba şi o fărâmă din limba occitană. Aflase repede că oamenii spuneau vrute şi nevrute când credeau că nu le înţelege limba şi profitase din plin de asta. Dee îşi semna rapoartele confidenţiale şi codificate cu numărul 007. Acum i se părea culmea ironiei faptul că, sute de ani mai târziu, când Ian Fleming îl crease pe celebrul James Bond, îi atribuise personajului său acelaşi număr de cod.

John Dee fusese unul dintre cei mai puternici magicieni la vremea aceea. Stăpânea ştiinţa necromanţiei şi a vrăjitoriei, a astrologiei şi a matematicii, a divinaţiei şi a

incantaţiei. Călătoriile sale de-a lungul şi de-a latul Europei îl aduseseră în contact cu toţi magicienii şi vrăjitorii de renume ai epocii… inclusiv cu legendarul Nicholas Flamel, bărbatul supranumit şi Alchimistul.

Dee descoperise existenţa lui Nicholas Flamel, despre care se presupunea că ar fi murit prin 1418, din pură întâmplare. Întâlnirea respectivă avea să determine tot cursul ulterior al vieţii sale şi, în multe privinţe, chiar mersul istoriei universale.

Nicholas şi Perenelle reveniseră la Paris în primul deceniu al secolului al XVI-lea şi lucrau ca doctori, îngrijindu-i pe cei săraci şi bolnavi din spitalele pe care Flamel însuşi le înfiinţase cu mai bine de o sută de ani înainte. Trăiau şi lucrau în umbra măreţei catedrale Notre-Dame. Dee se afla la Paris trimis de regină în misiune secretă, iar în momentul în care-i văzuse pe bărbatul cu părul negru şi pe soţia lui cu ochii ca smaraldul muncind cot la cot în saloanele cu tavan înalt din spital, îi recunoscu pe dată. Dee era unul dintre puţinii oameni din lume care deţinea o copie a capodoperei lui Flamel, *Compendiu de filosofie*, care conţinea şi o gravură cu chipul faimosului Alchimist imediat după pagina de titlu. Când Dee se prezentase celor doi din proprie iniţiativă, adresându-li-se pe numele lor reale, niciunul dintre ei nu negase realitatea. Desigur, auziseră şi ei de celebrul doctor John Dee. Şi, cu toate că Perenelle îşi avea îndoielile sale, Nicholas se arătase de-a dreptul încântat să aibă un nou discipol în persoana renumitului magician englez. Dee părăsise imediat Anglia pentru a-şi petrece următorii patru ani în compania celor doi, la Paris.

Şi tot acolo, la Paris, în anul de graţie 1575, aflase el de existenţa Seminţiei Străbunilor.

Târziu în noapte, pe când studia în cămăruţa lui de la mansarda casei lui Flamel, o făptură de coşmar se strecurase pe coşul şemineului, lăsând o dâră de lemne şi de cărbuni pe preşul scorojit. Era un gargui, una dintre speciile străvechi de vampiri care invadaseră canalizările şi cimitirele din majoritatea oraşelor europene. Asemănător

formelor înfricoşătoare sculptate în piatră care împodobeau catedrala aflată chiar peste drum, aceasta era o fiinţă vie, cu o carne ca marmura, brăzdată de vinişoare şi cu ochii negri ca zgura. Vorbind o greacă arhaică, garguiul îl poftise la o întâlnire care urma să aibă loc pe acoperişul catedralei Notre-Dame. Recunoscând în sinea sa că n-ar putea refuza o asemenea invitaţie, Dee îl urmase în noapte. Alergând, când pe două picioare, când în patru labe, garguiul îl condusese pe alei din ce în ce mai înguste pentru a intra apoi în canale, ulterior într-un pasaj subteran adânc, care-i condusese mult sub zidurile catedralei. Urcaseră cele o mie şi una de trepte sculptate din interiorul zidului care-i scoseseră pe acoperişul măreţei catedrale gotice.

— Aşteaptă, îi poruncise, după care nu mai spusese nimic.

Odată încheiată misiunea, garguiul îl ignorase cu desăvârşire şi se aşezase pe parapet, încovoindu-se, cu aripile strânse, cu coada arcuită pe lângă spate şi cu o pereche de cornişe ieşindu-i din frunte. Scruta atent piaţa pătrată până hăt departe, pândind mişcările vagabonzilor nocturni sau ale oamenilor străzii, în căutarea unei cine potrivite. Dacă i-ar fi trecut cuiva prin cap să se uite în sus, garguiul ar fi fost cu neputinţă de deosebit printre nenumăratele forme sculptate în piatră de pe catedrală.

Dee înaintase până la marginea acoperişului şi scrutase cu privirea tot oraşul. Tot Parisul nocturn se desfăşura înaintea ochilor săi, cu mii de luminiţe pâlpâitoare, lămpi cu petrol şi lumânări, cu fumul ridicându-se în aerul îngheţat, venind dinspre bucătării, cu nenumăratele puncte de lumină răsfirate pretutindeni pe malul Senei. De acolo de sus, Dee percepuse zgomotul oraşului, un bâzâit scăzut, ca al albinelor care se întorc la stup, şi simţise duhoarea insuportabilă care pusese stăpânire pe străzi – miasme amestecate de canal, fructe putrede, carne stricată, sudoare umană şi animală şi putoarea râului.

Sprijinindu-se de faimoasa fereastră în formă de rozetă, Dee aşteptase. Învăţase multe din studiul magiei, îndeosebi

valoarea nepreţuită a răbdării. Eruditul din el savura din plin experienţa de a se afla pe acoperişul celei mai înalte clădiri din Paris şi că nu-şi luase cu el şevaletul. Aşa, se mulţumise să se uite în jur, înregistrând fiecare detaliu în memoria sa fantastică. Îşi amintise de o vizită recentă făcută la Florenţa. Fusese acolo pentru a cerceta însemnările intime ale lui Leonardo da Vinci. Fuseseră scrise într-un limbaj încifrat, pe care nimeni nu-l putea desluşi; lui însă îi luase mai puţin de-o oră să spargă codul – nimeni nu observase până la el că da Vinci îşi scrisese memoriile nu numai într-un limbaj criptic, ci şi în oglindă. Caietele erau pline de schiţe uimitoare pentru tot felul de invenţii: puşti cu rafale intermitente, o caleaşcă blindată care se deplasa fără tracţiune animală şi un vas care se deplasa în adâncurile mării. Una dintre ele îi reţinuse atenţia în mod special: un soi de harnaşament despre care da Vinci pretindea că i-ar permite omului să se înalţe în aer şi să zboare asemenea păsărilor. Dee nu fusese convins pe deplin că proiectul era realizabil, deşi nu-şi dorise niciodată altceva mai mult decât să poată zbura. Privind Parisul de sus, se întreba în sinea lui cum ar fi fost dacă şi-ar fi ataşat de corp dispozitivul lui Leonardo şi ar fi planat peste acoperişurile oraşului.

Gândurile îi fuseseră întrerupte de o mişcare uşoară în jur. Se întorsese spre nord, unde o formă se mişca pe cerul nopţii, o umbră neagră urmată de un şir de puncte mai mici. Acestea din urmă arătau de parcă ar fi fost păsări… deşi ştia prea bine că păsările nu zboară noaptea. Dee îşi dăduse seama imediat că grupul acela, orice-o fi fost, era cel care solicitase acea întâlnire nocturnă, aducându-l până acolo. Se concentrase asupra formei mai mari, pe măsură ce se apropia, încercând să priceapă ce se întâmpla, dar, abia când aceasta aterizase pe acoperiş, înţelesese că avea dinainte o femeie cu faţă cadaverică, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, acoperită cu o mantie lungă, formată din aripile corbilor care-o purtau.

În noaptea aceea, doctorul John Dee o întâlnise prima

dată pe Morrigan. În noaptea cu pricina află despre Seminţia Străbunilor şi despre modul în care fusese alungată din lumea oamenilor de magia din *Cartea Profetului Avraam Magul,* carte aflată acum în posesia lui Nicholas Flamel. Tot în acea noapte mai aflase Dee că unii dintre Străbuni voiau să-şi reia locul firesc de stăpâni peste întreaga omenire. Şi tot atunci, la vreme de noapte, Zeiţa-Corb îi promisese solemn lui Dee că într-o zi va deţine controlul absolut asupra lumii, că va fi stăpânul unui imperiu care se va întinde de la un pol până la celălalt şi de la răsărit până la apus. Iar tot ce avea de făcut era să fure Cartea de la Flamel şi s-o dea mai departe.

În acea noapte, doctorul John Dee devenise apărătorul cauzei Străbunilor Întunecaţi.

Asta urma să devină misiunea vieţii lui, cea care avea să-l poarte de-a lungul şi de-a latul lumii şi în toate Tărâmurile Umbrelor care-o împrejmuiau. Se luptase cu strigoi şi cu vampiri, creaturi care nu meritau să treacă dincolo de hotarele coşmarelor, dar şi cu alte făpturi care existau dinaintea apariţiei oamenilor pe bătrâna planetă. Plecase să lupte în fruntea unei armate de monştri şi-şi petrecuse cel puţin zece ani rătăcind fără ţintă într-o îngheţată Lume de Dincolo. De multe ori îşi făcuse griji pentru siguranţa lui, dar nu fusese cine ştie ce înspăimântat… până acum, când stătea în faţa intrării unei clădiri din Bel Air în Los Angelesul secolului al XXI-lea. În acele vremuri de început nu conştientizase pe deplin puterile care sălăşluiau în făpturile pe care le slujea, dar aproape patru secole şi jumătate petrecute în slujba lor îl învăţaseră multe lucruri… inclusiv faptul că moartea era până la urmă cea mai blândă dintre pedepsele pe care le-ar fi putut abate asupra lui.

Bărbatul înarmat de la pază păşi în lături şi porţile metalice înalte se deschiseră cu zgomot, permiţând maşinii lui Dee să intre pe aleea lungă, pietruită, care ducea către castelul din marmură strălucitoare ce de-abia se zărea printre arbori. Deşi se lăsase noaptea, în casă nu se zărea nici o lumină şi, o clipă, Dee îşi închipui că n-o fi nimeni

acasă. Apoi îşi aminti că persoana, *creatura,* pe care venise s-o întâlnească prefera ceasurile întunericului şi nu avea nevoie de lumină.

Maşina viră în parcarea circulară din faţa intrării principale, unde farurile dezvăluiră trei persoane care stăteau pe treptele de jos. Când vehiculul se opri în cele din urmă pe prundişul alb, una dintre ele se îndreptă spre uşă şi o deschise. Îi fu imposibil să distingă ceva în întunericul dinăuntru, dar vocea care se auzi din interior era una de bărbat şi i se adresă într-o engleză cu accent.

— Doctorul Dee, presupun. Eu sunt Senuhet[5]. Intră, te rog. Te aşteptam cu toţii.

Apoi făptura aceea se întoarse cu spatele şi prinse a urca scările.

Dee coborî din maşină, îşi scutură costumul costisitor, conştient că inima îi bătea să-i spargă pieptul, şi-l urmă pe Senuhet în clădire. Celelalte două fiinţe îl flancară de ambele părţi. Deşi niciuna nu scoase vreun cuvânt, Dee îşi dădu seama că erau paznici, fără a fi pe deplin convins că erau şi oameni.

Imediat ce intră în casă, Dee recunoscu mireasma grea, stătută: era tămâie, răşina aceea rară şi nemaipomenit de scumpă din Orientul Mijlociu, folosită încă din timpuri imemoriale, din Egipt şi Grecia până în îndepărtata Chină. Dee simţi cum îi lăcrimează ochii şi îl mănâncă nasul. Toţi cei din Seminţia Străbunilor se dădeau în vânt după ea, lui îi dădea doar dureri de cap.

Apoi cele trei figuri fantomatice îl lăsară în holul mare, şi el desluşi silueta lui Senuhet: era un bărbat înalt, subţire, chel şi cu pielea măslinie. Părea a fi originar din Orientul Mijlociu, din Egipt sau din Yemen. Acesta deschise uşa grea din faţă, îi adresă două cuvinte – „Rămâi aici!” – şi se făcu apoi nevăzut în întuneric, lăsându-l pe Dee în compania celor doi paznici tăcuţi.

Acesta se uită în jur. Chiar şi în penumbră, îşi dădu

---

[5] Senuhet, „fiul sicomorului", prinţ moştenitor al Egiptului (n.tr.).

seama că holul era gol. Nu era nici o piesă de mobilier pe podeaua acoperită cu dale, niciun tablou sau vreo oglindă pe pereţi, nici urmă de perdele la ferestre. Ştia că existau câteva case ca asta peste tot în lume, sălaşuri ale celor câţiva Străbuni Întunecaţi cărora le plăcea să umble prin lumea oamenilor, provocând adesea numai necazuri. Şi cu toate că erau extraordinar de abili şi de periculoşi, puterile le erau limitate din cauza răspândirii fierului în lumea modernă, care nu făcea decât să le slăbească energiile magice. Aşa cum plumbul era otrăvitor pentru fiinţele umane, fierul, metalul caracteristic rasei umane, era fatal pentru Seminţia Străbunilor. Dee înţelese, fără să arunce măcar o privire, că n-o să găsească nici urmă din metalul cu pricina în această casă. Probabil că totul era făcut din aur şi argint, de la clanţele uşilor până la robinetele din băi.

Străbunii întunecaţi erau foarte atenţi la intimitatea lor; preferau locurile tăcute, retrase – insule mici, oaze în deşert, ţări precum Elveţia, zone din fosta Uniune Sovietică, regiunile arctice ale Canadei, templele din Himalaya şi jungla braziliană. Când alegeau să trăiască în oraşe ca acesta, casele lor erau adăpostite în spatele zidurilor şi al gardurilor electrice, iar curţile erau patrulate de gărzi înarmate şi de câini. Şi dacă era cineva atât de norocos sau de nesăbuit încât să ajungă în casă, ar fi dat ochii cu paznici mai bătrâni, mai sumbri şi infinit mai periculoşi.

— Pe aici.

Dee fu mulţumit că reuşise să-şi controleze spaima la auzul vocii lui Senuhet; nu prinsese de veste când revenise. „Vom urca sau vom coborî?” se întrebă în sinea lui. Din proprie experienţă ştia că Străbunii Întunecaţi se împărţeau în două categorii: cei care preferau să doarmă pe acoperişuri şi ceilalţi, care preferau pivniţele. Morrigan, de pildă, era o făptură a mansardelor şi a acoperişurilor.

Senuhet păşi într-o rază de lumină şi Dee observă că ochii îi erau daţi cu fard negru, cu pleoapa de sus complet înnegrită, două linii orizontale pornind din colţurile ochilor spre urechi. Pe bărbie avea trasate trei linii albe verticale,

începând chiar de sub buze. Îl conduse pe Dee spre o uşă mascată, aflată sub scara impozantă, pe care o deschise cu o parolă rostită în limba pe care trebuie să o fi vorbit fiul lui Tutankamon. Dee îl urmă într-un coridor întunecat ca smoala şi se opri când uşa se închise cu zgomot în spatele lor. Îl auzi pe egiptean deplasându-se înaintea lui, apoi paşii lui începură să răsune pe scări.

În jos. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Străbunul Întunecat la care îl trimisese Morrigan era o fiinţă a pivniţelor şi a tunelurilor.

— Am nevoie de lumină, rosti el cu glas tare. Nu vreau să mă duc de-a berbeleacul pe scări şi să-mi rup gâtul.

Vocea sa avu un ecou slab în spaţiul acela închis.

— Nu există curent electric în casa asta, doctore Dee. Dar, din câte ştim noi, tu eşti un magician al nuanţelor. Ai permisiunea de a crea lumină, dacă ai nevoie de ea.

Fără o vorbă, Dee întinse mâna. În palmă îi pocni o scânteie albastră. Fâsâi şi şuieră, învârtindu-se, apoi începu să crească, ajungând de la mărimea unui bob de fasole la cea a unei boabe de strugure. Emana o lumină rece, de un albastru-deschis. Continuând să ţină mâna întinsă în faţă, cu lumina în palmă, Dee prinse a coborî scările.

Începu să numere treptele pe măsură ce cobora, dar renunţă în curând, atenţia fiindu-i abătută către desenele de pe ziduri, tavan şi chiar de pe podea. Se simţea ca în interiorul unui mormânt egiptean, doar că, spre deosebire de nenumăratele morminte pe care le văzuse la viaţa lui, unde operele de artă erau deteriorate, mâncate de vreme şi uzate, iar totul era acoperit de un strat subţire de pulbere nisipoasă, aici ele erau vechi, dar îngrijite şi întregi. Culorile, uşor denaturate de lumina albastră care-l însoţea, arătau de parcă tocmai ar fi fost zugrăvite, pictogramele şi hieroglifele erau vii şi proaspete, iar numele zeităţilor erau înscrise pe foiţe de aur.

Un curent neaşteptat de aer făcu ca globul de lumină să prindă a-i pâlpâi şi a-i dansa în palmă, trimiţând umbre unduitoare şi ascuţite pe pereţi. Nările lui Dee prinseră a

fremăta: vântul purta mirosul a ceva vechi... vechi şi mort de mult.

Scările se sfârşeau într-o pivniţă largă, boltită. Când puse piciorul acolo, Dee simţi ceva pocnind şi zdrobindu-i-se sub talpă. Coborî braţul şi lumina albastră străluci deasupra podelei... care era plină de nenumărate oase mici şi albe, acoperind podeaua cu un covor de fildeş. Lui Dee îi trebui mult timp până să-şi dea seama că erau schelete minuscule de şobolani şi de şoareci. Unele dintre ele erau aşa de vechi că se prefăcură în pulbere albă când păşi peste ele, pe când altele erau mult mai recente. Nesimţind nevoia să pună o întrebare al cărei răspuns chiar n-avea chef să-l afle, Dee îşi urmă călăuza tăcută, cu oasele pârâind şi pocnind la fiecare pas. Îşi ridică mâna cât putu de sus pentru a vedea restul încăperii. Spre deosebire de scările pe care veniseră, această pivniţă nu era ornamentată, pereţii se înălţau goi şi plini de umezeală, cu mucegaiul verde adunându-se aproape de podea şi cu pânze de păianjen atârnând de tavan.

— Se pare că aveţi o problemă cu umezeala, comentă Dee fără rost, doar ca să rupă tăcerea din ce în ce mai apăsătoare.

— Nu are nici o importanţă, îi spuse Senuhet calm.

— Sunteţi de mult aici? întrebă Dee, cercetând cu privirea în jur.

— In locul ăsta? Celălalt se opri stând puţin pe gânduri. De mai puţin de o sută de ani, cred. Adică de foarte puţină vreme.

O formă se mişcă în penumbră.

— Şi nici nu vom mai fi aici multă vreme. De asta te afli aici, nu-i aşa, doctore John Dee?

Vocea era undeva la mijloc între un mârâit ascuţit şi un tors de pisică, articulând cu o oarecare dificultate cuvintele englezeşti. Aproape împotriva voinţei lui, Dee ridică mâna, permiţând luminii din palmă să dezvăluie forma aceea subţire şi înaltă care se mişca în semiobscuritatea pivniţei. Lumina se plimbă de-a lungul picioarelor goale, cu unghiile

negre şi ascuţite precum ghearele, apoi peste un soi de kilt alb, gros, împodobit cu pietre preţioase şi bijuterii şi peste un piept pe care se încrucişau fâşii albe scrise în caractere egiptene, pentru a ajunge, în cele din urmă, la cap.

Deşi ştia ce urma să vadă, Dee nu-şi putu reţine un strigăt de mirare când se uită la Bastet. Trupul era cel al unei femei, dar capul care atingea tavanul boltit era unul de pisică, subţire şi pufos, cu ochi cu pupile galbene alungite, având un bot lung şi ascuţit şi urechi şi mai ascuţite. Când gura aceea se deschise, lumina rece a lui Dee se plimbă de-a lungul unor dinţi galbeni strălucitori. Aceasta era făptura care fusese venerată secole de-a rândul pe tot teritoriul Egiptului.

Dee îşi umezi buzele uscate în timp ce făcu o plecăciune adâncă.

— Nepoata ta, Morrigan, îţi transmite salutări şi mi-a cerut să-ţi aduc mesajul că a venit vremea să te răzbuni pe Zeiţa cu Trei Capete.

Bastet ţâşni înainte şi îşi înfipse ghearele ascuţite în stofa costumului costisitor al lui Dee, lăsând găuri adânci în mătase.

— Exact… spune-mi *exact* ce mi-a transmis nepoata mea, îi ceru femeia-pisică.

— Tocmai ţi-am spus, o linişti Dee, uitându-se în sus către faţa înspăimântătoare.

Răsuflarea lui Bastet mirosea a carne stricată. Aruncă în aer globul de lumină palid-albăstruie, unde acesta se opri, rotindu-se, apoi îndepărtă cu grijă ghearele lui Bastet din ţesătura sacoului. Dar haina era deja ferfeniţă.

— Morrigan îţi cere să i te alături în atacul pe care vrea să-l declanşeze asupra Tărâmului Umbrelor, îi explică Dee cât mai concis.

— Atunci, a sosit timpul, declară Bastet triumfătoare.

Bătrânul magician încuviinţă din cap, mişcare ce făcu ca umbrele să se mişte şi să prindă a dansa pe ziduri.

— Da, a venit timpul, fu el de acord, timpul ca Seminţia Străbunilor să se întoarcă pentru a lua în stăpânire

Pământul.

Bastet scoase un urlet, ascuţit şi înfiorător, apoi întunericul din spatele ei începu să fremăte, când mii de pisici de toate rasele, formele şi mărimile năvăliră în pivniţă şi se adunară în jurul ei într-un cerc din ce în ce mai mare.

— E vremea să mergem la vânătoare, le anunţă ea, vremea să ne desfătăm cu hrană.

Pisicile îşi lungiră gâturile şi prinseră a miorlăi şi a se jelui. Pentru Dee, vacarmul lor era de nesuportat: era ca şi cum ar fi auzit urletele a nenumăraţi plozi neluaţi în seamă.

CAPITOLUL DOUĂZECI SI UNU

Scathach aştepta lângă uşile uriaşe deschise când Sophie şi Josh se întoarseră în casa din copac. Pterozaurul ţopăia pe lângă ei, iar ceilalţi doi planau la joasă înălţime deasupra capetelor lor, curentul de aer făcut de aripile lor ondulându-se şi dansând de jur împrejurul lor. Deşi nimeni nu spunea nimic, gemenii ştiau că erau readuşi cu blândeţe, dar şi cu fermitate, înapoi în casă.

În întuneric, faţa lui Scatty era neobişnuit de palidă, iar părul ei roşu, tuns scurt, părea negru în penumbră. Deşi buzele îi erau strânse cu severitate, glasul îi răsună deliberat neutru când prinse a vorbi.

— Chiar ţineţi neapărat să vă spun cât de nesăbuit a fost ceea ce aţi făcut?

Josh deschise gura pentru a-i răspunde, dar Sophie îl apucă braţ, făcându-l să tacă.

— Voiam doar să ne întoarcem acasă, spuse ea simplu, obosită.

Deja intuia ce urma să spună Războinica.

— N-aveţi cum, replică aceasta din urmă şi se întoarse cu spatele.

Gemenii avură un moment de ezitare în uşă, apoi se răsuciră să se uite la pterozaur. Acesta îşi întinse capul ca de şarpe şi-i privi cu pupilele sale enorm dilatate, iar vocea lui le răsună desluşită în auz.

— Nu vă faceţi prea multe griji în privinţa lui Scathach, *mai mult latră decât muşcă.*

Apoi creatura deschise gura, dezvăluind sute de colţi neregulaţi în ceea ce încerca să fie un zâmbet.

— Eu o cred că şi-a făcut griji pentru voi, mai spuse el, apoi se întoarse, ţopăi scurt de câteva ori şi se lansă în aer cu o bătaie din aripi.

— Să nu sufli o vorbă, îşi avertiză Sophie fratele.

Sarcasmele şi comentariile lui Josh îl băgau întotdeauna

în belea.

Dacă fata avea capacitatea de a înţelege situaţia şi de a-şi ţine gura, el nu se putea abţine să nu comenteze sau să nu arunce vreo ironie.

— Că doar n-oi fi tu şefa, izbucni Josh, dar vocea îi tremura.

Lui îi era frică de şerpi de când fuseseră într-o tabără cu tatăl lor, iar el dăduse peste cuibul unui şarpe cu clopoţei. Din fericire pentru el, şarpele acela veninos tocmai mâncase şi-l ignorase, dându-i răgazul s-o ia la sănătoasa. Săptămâni întregi după aceea avusese coşmaruri cu şerpi, şi încă mai avea, îndeosebi când era foarte stresat, ca în timpul examenelor, de pildă. Pterozaurii uriaşi, asemănători şerpilor, ţineau de cele mai terifiante coşmaruri ale sale şi când apăruseră ţopăind în noapte, inima începuse să-i bată cu atâta putere că îşi simţise pulsând până şi pielea care-i acoperea pieptul. Când faţa aia cu dinţii lungi se aplecase asupra lui, fusese sigur că va leşina. Chiar şi acum simţea încă sudoarea rece ca gheaţa curgându-i pe şira spinării.

Sophie şi Josh o urmară pe Scatty prin casa lui Hekate. Gemenii îşi dădeau acum seama de mişcările din umbră, podelele care pârâiau sub picioare, pereţii din lemn pocnind de parcă toată casa s-ar fi mişcat, mutat, sporit în dimensiuni. Mai văzură şi că vocile, ţipetele şi strigătele de adineaori încetaseră.

Scathach îi conduse într-o cameră circulară goală, unde-i aştepta Nicholas Flamel. Stătea cu spatele, ţinându-şi mâinile împreunate la spate şi privind atent în noaptea populată de umbre. Singura lumină din cameră provenea de la luna uriaşă, care începea de acum să scadă la orizont. O parte a încăperii era scăldată în lumină albă-argintie, cealaltă era cufundată în întuneric. Scatty traversă camera şi se duse lângă Alchimist. După care îşi încrucişă braţele şi se întoarse spre gemeni, cu chipul lipsit de expresie.

— Puteţi fi omorâţi, spuse Flamel blând, fără să-şi arate faţa. Sau şi mai rău.

— Nu ne puteţi ţine aici, spuse repede Josh, vocea

răsunându-i cam prea puternic în tăcerea de-acolo. Nu suntem prizonierii voştri.

Alchimistul îi aruncă o privire peste umăr. Purta ochelarii lui rotunzi, micuţi şi, în întuneric, ochii îi erau ascunşi îndărătul ramelor de argint.

— Nu, nu sunteţi, zise el foarte încet, cu un accent franţuzesc foarte pronunţat. Sunteţi prizonierii circumstanţelor, ai coincidenţelor şi ai norocului… dacă puteţi crede în aşa ceva.

— Eu una nu cred, murmură Scathach.

— Nici eu, spuse Nicholas, răsucindu-se pe călcâie.

Îşi scoase ochelarii şi îşi scărpină nasul cu palma. Ochii spălăciţi erau înconjuraţi de cearcăne negre, iar buzele îi erau strânse într-o linie subţire.

— Într-un fel sau altul, toţi cei de aici suntem captivi, captivi ai împrejurărilor şi ai evenimentelor. Cu aproape şapte sute de ani în urmă, am cumpărat o carte hărtănită dintr-un anticariat, scrisă într-un limbaj indescifrabil. În ziua aceea am devenit prizonier şi eu, înlănţuit mai puternic decât dacă m-aş fi aflat în spatele gratiilor. Cu două luni în urmă, tu, Josh, n-ar fi trebuit în ruptul capului să vii la mine să-mi ceri o slujbă, iar tu, Sophie, ai fi făcut mai bine să nu începi să lucrezi la Ceaşca de Cafea. Dar exact asta aţi făcut şi, din cauza acestor hotărâri ale voastre, vă aflaţi acum aici, cu mine, în noaptea asta. Făcu o pauză şi-i aruncă o privire lui Scathach. Desigur, există o şcoală de gândire care ar spune că aţi fost predestinaţi să vă luaţi slujbele acelea, să ne întâlniţi pe mine şi pe soţia mea şi să porniţi în această aventură.

Scatty dădu aprobator din cap.

— E mâna destinului aici, zise ea.

— Vrei să spui că suntem lipsiţi de libertatea de a alege? întrebă Sophie. Că toate acestea au fost destinate să se întâmple? Clătină din cap. Nu cred asta nici măcar pentru o clipă.

Ideea în sine îi contrazicea toate convingerile; ideea că puteai prezice viitorul cuiva era pur şi simplu ridicolă.

— Nici eu, o susţinu Josh, sfidător.

— Şi totuşi, interveni Flamel cu blândeţe, ce-ar fi dacă v-aş spune că acea *Carte a Profetului* – scrisă cu mai bine de zece mii de ani în urmă, vă pomeneşte şi pe voi?

— Imposibil, izbucni Josh, îngrozit de implicaţiile celor auzite.

— Aha! şi Flamel îşi desfăcu larg braţele. Şi asta nu-i imposibil? Faptul că în noaptea asta i-aţi întâlnit pe pterozauri, paznicii înaripaţi ai sălaşului lui Hekate. Le-aţi auzit vocile cu urechile voastre. Şi ele sunt tot imposibile? Şi aceşti Torc Allta – sunt şi ei la fel de imposibili? Toate astea-s făpturi care n-ar avea voie să existe în afara hotarelor poveştilor şi miturilor.

— Şi ce ziceţi de noi? întrebă Scathach. Nicholas are aproape şapte sute de ani, iar eu sunt atât de bătrână că am văzut imperii ridicându-se şi prăbuşindu-se. Nu suntem şi noi la fel de imposibili?

Niciunul dintre gemeni nu putea nega aceste lucruri.

Nicholas făcu un pas înainte şi puse câte o mână pe umerii celor doi. Nu era cu mult mai înalt decât ei, astfel că-i putea privi direct în ochi.

— Trebuie să acceptaţi că sunteţi prinşi în această lume a tuturor imposibilităţilor, cum ziceţi voi. Dacă plecaţi acum, veţi aduce prăpădul asupra familiei şi a prietenilor voştri şi, posibil, vă veţi atrage propria moarte.

— Mai mult, adăugă Scatty cu amărăciune, dacă sunteţi pomeniţi în Carte, atunci înseamnă că trebuie să fiţi aici, nu în altă parte.

Gemenii se uitară când la unul, când la celălalt. Flamel dădu din cap.

— E adevărat. Cartea este plină de tot soiul de profeţii, dintre care unele s-au adeverit, iar altele urmează să aibă loc. Dar ea menţionează în mod special pe „cei doi care sunt ca unul”.

— Şi tu crezi…? şopti Sophie.

— Da, cred că profeţia vă are în vedere pe voi. Chiar sunt convins de asta.

Scathach făcu un pas înainte pentru a ajunge lângă Flamel.

— Ceea ce înseamnă că, deodată, aţi devenit mult mai importanţi nu numai pentru noi, ci şi pentru Dee şi pentru Străbunii Întunecaţi.

— De ce? se miră Josh, umezindu-şi buzele. De ce suntem aşa de importanţi?

Alchimistul îi aruncă o privire lui Scatty, cerându-i ajutorul. Aceasta dădu din cap a încuviinţare.

— Spune-le. Trebuie să ştie. A sosit vremea.

Gemenii priviră când la ea, când la Alchimist. Aveau sentimentul că ceea ce urma să audă de la el era de o importanţă covârşitoare. Sophie îşi strecură mâna în cea a fratelui ei şi îi strânse degetele cu putere.

— *Codexul* profeţeşte că cei doi care sunt unul vor veni fie să salveze, fie să distrugă lumea oamenilor.

— Ce vrei să spui prin acest „fie să salveze, fie să distrugă”? Întrebă Josh. Trebuie să se întâmple una sau alta dintre cele două variante, nu?

— Cuvântul folosit în *Codex* este echivalent cu un simbol babilonian care implică ideea de alegere, de „ori… ori…”, le explică Flamel. De fapt, întotdeauna am bănuit că semnifică faptul că unul din voi are puterea de a salva lumea, iar celălalt, de a o distruge.

Sophie îi dădu un ghiont în coaste fratelui ei.

— Ăla ai cam fi tu.

Flamel se îndepărtă de ei cu câţiva paşi.

— Peste câteva ore, când se va deştepta Hekate, o să-i cer să trezească în voi forţele supranaturale latente. Cred că o va face; sper şi mă rog să o facă, adăugă el cu fervoare. Apoi vom pleca.

— Unde anume? se interesă Josh, în clipa în care Sophie spuse:

— Hekate nu ne dă voie să rămânem aici?

— Sper ca unii dintre Străbuni sau chiar dintre oamenii nemuritori să fie de acord să coopereze pentru a vă instrui pe voi. Şi nu, nu putem rămâne aici. Dee şi Morrigan au

intrat deja în legătură cu una dintre cele mai de temut figuri dintre Străbuni: Bastet.

— Zeiţa egipteană a pisicilor? întrebă Sophie.

Flamel făcu ochii mari de uimire.

— Sunt impresionat.

— Părinţii noştri sunt arheologi, îţi aminteşti? În timp ce altor copii li se citesc poveşti la culcare, noi am crescut cu mituri şi legende.

Alchimistul dădu din cap.

— în vreme ce noi vorbim, Bastet şi Morrigan îşi adună forţele pentru un atac disperat asupra Tărâmului Umbrelor. Bănuiesc că vor încerca să ne ia prin surprindere la ceasurile nopţii, când Hekate doarme, dar până acum n-am văzut nici urmă de ele şi în curând vor miji zorii. Şi ele ştiu că n-au decât o singură şansă, sunt convins de asta, drept pentru care îşi adună toate forţele înainte de a se avânta în luptă. În momentul de faţă, probabil cred că noi încă nu le cunoaştem intenţiile; mai mult, habar n-au că noi am aflat despre implicarea lui Bastet. Dar vom fi pregătiţi să le întâmpinăm cum se cuvine.

— De unde ştim asta? se interesă fata.

— Mi-a spus Perenelle, răspunse Flamel şi alungă cu un gest intenţia unei alte întrebări evidente. E o femeie cu iniţiativă, a găsit un spirit fără corp pe care l-a trimis să-mi transmită un mesaj.

— Spirit fără corp? se minună Sophie. O fantomă, vrei să zici?

Îşi dădu seama că acum îi era destul de uşor să creadă în fantome.

— Cam aşa, confirmă Flamel.

— Ce se va întâmpla dacă vor începe atacul? Adică, la ce fel de confruntare ar trebui să ne aşteptăm? îl iscodi Josh.

Nicholas se uită către Scatty.

— Nu eram născut când cei din Seminţia Străbunilor au dus război unii împotriva altora.

— Eu eram însă, zise Scatty pe un ton sumbru. Marea majoritate a oamenilor n-o să ştie niciodată ce se întâmplă

chiar sub nasul lor. Se înfioră. Dar eliberarea energiilor magice în Tărâmul Umbrelor va influenţa fără doar şi poate clima şi geologia locului: s-ar putea să se declanşeze cutremure, una sau două tornade, uragane şi ploaie, foarte multă ploaie. Iar eu urăsc ploaia, adăugă ea. E unul dintre motivele pentru care am părăsit Hibernia.

— Trebuie să fie ceva ce putem face, se alarmă Sophie. Trebuie să-i avertizăm pe oameni.

— Şi cam ce formă ar putea lua avertismentul ăsta? Se interesă Flamel. Că urmează să aibă loc o confruntare între personaje mitologice care se va lăsa cu inundaţii şi cutremure? Nu e ceva ce ai putea transmite telefonic postului local de ştiri, nu-i aşa?

— Trebuie să…

— Nu, nu trebuie, se împotrivi Alchimistul cu fermitate. Trebuie doar să vă ducem pe voi şi foile rupte din *Codex* cât mai departe de aici.

— Şi Hekate? întrebă Josh. Va fi în stare să se apere singură?

— Împotriva lui Dee şi a lui Morrigan, da. Dar având-o pe Bastet ca aliată, chiar nu ştiu, răspunse Scatty. N-am idee cât de puternică e această zeiţă.

— Mult mai puternică decât îţi poţi imagina.

Se întoarseră cu toţii spre uşă, unde o fată care nu părea să aibă mai mult de unsprezece ani clipea şi căsca des. Îşi frecă ochii de un galben strălucitor cu mâna şi îi privi insistent, apoi zâmbi, cu dinţii de un alb scânteietor, în contrast cu pielea neagră ca abanosul. Purta o robă scurtă, ca o togă, din acelaşi material irizat din care era făcută şi rochia bătrânei Hekate, dar de data aceasta ea era întreţesută cu fire aurii şi verzi. Părul ei alburiu ca gheaţa i se bucla pe umeri.

Alchimistul se înclină.

— Bună dimineaţa. Nu credeam că te vei trezi înaintea zorilor.

— Cum puteam să dorm, cu toată agitaţia asta pe aici? întrebă Hekate. M-a trezit mişcarea din casă.

— Casa… începu Josh.

— Casa, spuse Hekate pe un ton degajat, e însufleţită.

Lui Josh îi stăteau pe limbă o grămadă de observaţii pe care avea chef să le facă, dar îşi aminti de noroiul acela verzui de noaptea dinainte şi hotărî că era mai bine să tacă.

— Am înţeles că Morrigan şi Bastet, sora mea mai în vârstă, pun la cale un atac împotriva Tărâmului Umbrelor, zise fata cu o expresie sumbră pe chip.

Nicholas îi aruncă o privire rapidă lui Scathach, care ridică nedumerită din umeri. N-avea nici cea mai vagă idee cum de aflase Hekate despre asta.

— Sunt convinsă că ştiţi că eu aud tot ce se întâmplă în casa asta, fiecare cuvânt spus cu voce tare ori în şoaptă sau numai gândit, adăugă zeiţa, uitându-se pieziş la Josh.

Fata zâmbi şi în momentul acela semăna foarte bine cu ipostazele sale mai vârstnice. Zâmbetul îi arcui buzele, dar nu-i lumină chipul. Păşi în cameră şi Sophie observă că, pe măsură ce înainta, casa reacţiona la fiecare mişcare a ei. Pe locul unde stătuse, răsăriră muguri verzi, iar în prag şi pe canaturi apărură flori mici şi verzi. Zeiţa cu Trei Capete se opri în faţa lui Nicholas Flamel şi căută insistent în ochii săi care-i trădau îngrijorarea.

— Mi-ar fi plăcut ca voi să nu fi ajuns aici. Aş fi preferat să nu-ţi fi trecut prin cap să-mi aduci necazul în casă. De asemenea, tare aş fi vrut să nu ajung să mă bat cu soră-mea şi cu nepoată-mea. Ca să nu mai vorbesc de faptul că aş fi vrut să nu fiu pusă în situaţia de a ţine partea cuiva.

Scathach îşi încrucişă braţele la piept şi îi aruncă o căutătură întunecată.

— Niciodată nu ţi-a plăcut să fii pusă să alegi de partea cui eşti, Hekate. De aceea nici nu-i de mirare că ai trei feţe.

Sophie o privi pe Hekate în timp ce Războinica îi adresa aceste cuvinte şi văzu cum, preţ de o clipă, în ochii fetei apăru ceva întunecat şi nemaipomenit de vechi.

— Am supravieţuit atâtor veacuri tocmai pentru că mi-am fost singură sfătuitor, izbucni Hekate. Dar am ales de partea cui sunt atunci când o bătălie a meritat efortul.

— Iar acum, spuse Flamel cu blândeţe, cred că a venit timpul să alegi iarăşi. Oricum, tu eşti singura care poate decide: crezi că războiul care se anunţă merită, sau nu?

Hekate nu-i răspunse, ignorându-i întrebarea, şi se răsuci pe călcâie ca să-i cerceteze pe gemeni. Mâna ei mică se mişcă prin aer şi într-o clipită aurele lor de aur şi de argint prinseră a străluci în jurul trupurilor. Îşi lăsă capul într-o parte, uitându-se la ei, privind stropii de argint care se mişcau în coconul care o învăluia pe Sophie şi urmărind traiectoria nervurilor de aur care se deplasau în sus şi-n jos prin aura luminoasă din jurul lui Josh.

— S-ar putea să ai dreptate, zise ea în cele din urmă, e posibil ca ei să fie cei doi despre care profeţeşte blestematul ăla de *Codex.* De veacuri nu mi-a mai fost dat să întâlnesc aure atât de pure. Gemenii deţin un potenţial supranatural inestimabil.

Flamel dădu din cap.

— Dac-aş avea timp, i-aş duce să fie instruiţi corespunzător, să le fie trezite treptat puterile magice… dar evenimentele s-au întors împotriva mea, iar timpul, este un lux pe care nu mi-l pot permite. Stă în puterea ta să faci asta. Tu ai putea trezi într-o secundă forţe latente care altminteri ar necesita ani întregi de antrenament.

Hekate îi aruncă Alchimistului o privire peste umăr.

— Şi există motive solide pentru care e normal să dureze atât de mult, spuse ea pe un ton de refuz. Oamenii în general de-abia dacă-şi folosesc simţurile. Şi totuşi, tu îmi ceri să le activez potenţialul energetic. N-am s-o fac: supraîncărcarea energetică i-ar putea distruge sau scoate din minţi.

— Dar, începu Flamel.

— N-o s-o fac. Se întoarse spre gemeni. Ce îmi cere el să fac v-ar putea ucide, asta dacă sunteţi norocoşi, adăugă ea, apoi se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea, lăsând dâre mici de iarbă în trecerea ei.

Capitolul Douăzeci şi Doi

Gemenii rămaseră o clipă fără glas. Apoi Josh începu:

— Ce-a vrut să zică...?

Dar Nicholas trecu pe lângă el în grabă, ieşind pe hol după Hekate.

— Exagerează, le zise el peste umăr, încearcă să bage groaza-n voi.

— Ei bine, funcţionează, murmură Josh.

Se uită la Scathach, dar ea se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre grădină.

— Stai, o strigă el, alergând în spatele fetei, întoarce-te. Am nevoie de răspunsuri la vreo câteva întrebări.

Simţi cum îl lasă nervii; se săturase să fie tratat ca un copil. Şi el, şi soră-sa meritau măcar nişte explicaţii.

— Josh, îl avertiză Sophie.

Dar frate-său ţâşni pe lângă ea şi dădu s-o apuce de umăr pe Scatty. Dar n-o atinse nici măcar cu degetele. Dintr-odată fu prins, răsucit, învârtit şi aruncat în aer. Se izbi de pământ atât de tare, încât îşi pierdu respiraţia şi se pomeni cu sabia Războinicei îndreptată cu hotărâre chiar între ochii lui. Când i se adresă, vocea îi era aproape şoptită.

— Noaptea trecută ai insultat o zeiţă din Seminţia Străbunilor, astăzi ai reuşit s-o scoţi din sărite pe una din Generaţia Următoare – şi nici nu s-a făcut încă ziuă, deci în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, adăugă ea.

Fecioara Războinică îşi băgă sabia în teacă, iar ochii îi căzură asupra unei Sophie înmărmurite de uimire. Fata nici n-avusese timp să-i prindă mişcările.

— Întotdeauna e aşa? întrebă Scatty.

— Aşa cum? fu rândul lui Sophie să întrebe.

— Nesăbuit, nesocotit, temerar...? Să continui?

— Nu-i nevoie. Şi da, aşa e mereu. Uneori şi mai rău de-atât.

După ce mai crescuseră, ea însăşi obişnuia să-l tachineze pe fratele ei spunându-i că moştenise toate genele lui „a face”, lăsându-i ei pe cele care ţineau de „a gândi”. Băiatul era impulsiv şi agitat dar, ca să nu-l nedreptăţim, se gândi ea, era şi loial şi demn de încredere.

Scathach îl ajută să se ridice.

— Dac-o s-o ţii în ritmul ăsta, n-o să rezişti mult în lumea noastră.

— Voiam doar să-ţi adresez câteva întrebări.

— Ai noroc, să ştii. Cu câteva secole în urmă, cred că ţi-aş fi făcut felul. Eram şi eu ceva mai temperamentală, recunoscu ea, dar am căutat să mă controlez.

Josh îşi frecă şalele. Dacă Scathach l-ar fi trântit pe pietre, l-ar fi rănit, dar trebui să admită că avusese grijă să-l pună jos pe ierburi şi pe muşchi.

— Parc-ar fi fost o figură de judo, spuse el ezitant, încercând să pară indiferent şi să schimbe subiectul.

— Ceva de genul…

— Unde-ai învăţat judo?

— N-am învăţat judo. Eu am conceput primele variante ale majorităţii artelor marţiale cunoscute astăzi, preciză războinica roşcată, cu ochii verzi scăpărându-i. De fapt, nu v-ar fi stricat nici unuia dintre voi să vă arăt câteva figuri simple.

— Cred că putem face faţă şi unora mai complicate, zise Josh. Am studiat tae kwon do vreme de doi ani, când ai noştri ţineau cursuri în Chicago, şi am făcut un an de karate la New York… sau în Boston?

— Tu ai inventat judoul? întrebă Sophie, încercând să-şi păstreze vocea cât mai neutră.

— Nu, Kano Jigoro este creatorul variantei moderne de judo, dar el şi-a întemeiat sistemul de luptă pe jujitsu, înrudit la rândul lui cu aikido, care a apărut undeva prin secolul al XIV-lea. Cred că mă aflam în Japonia la vremea aceea. Toate artele marţiale au o rădăcină comună. Şi asta aş fi eu, spuse Scatty cu modestie. Haideţi, dacă ştiţi ceva karate şi tae jwon do, asta ne va fi de folos. Lăsaţi-mă să vă

arăt câteva mişcări esenţiale cât îl aşteptăm pe Nicholas.

— Dar el unde s-a dus? se interesă Sophie, aruncând o privire peste umăr către casă. Ce se întâmplă acolo? Încearcă oare s-o convingă pe Hekate să ne trezească potenţialul magic?

— Da, asta face, răspunse Scatty.

— Dar Hekate a spus că asta ne-ar putea ucide! se alarmă Josh.

Începuse să-l suspecteze pe Flamel că agenda lui de lucru includea mai multe date decât simpla lor protecţie, a lui şi a surorii sale. Alchimistul punea ceva la cale.

— Îşi dădea şi ea cu presupusul, spuse Scatty. Întotdeauna a fost o maestră a scenariilor dramatice.

— Atunci Nicholas e sigur că nu ne pune în pericol? continuă Josh.

— Nu, nu este absolut sigur. Scatty zâmbi. Dar credeţi-mă, sunteţi în pericol. Singura diferenţă este că dacă Hekate vă trezeşte puterile magice, atunci veţi fi în *mare* pericol.

Nicholas Flamel se ţinu de Hekate prin casă. Tânăra îşi plimba degetele de-a lungul zidurilor, făcând ca părţi întregi de lemn strălucitor să înfrunzească şi să înflorească prin simpla ei atingere.

— Am nevoie de ajutorul tău, Hekate. Nu pot face asta de unul singur, strigă Flamel după ea.

Zeiţa îl ignoră. Coti pe un coridor lung şi drept şi o ţinu tot înainte. Paşii ei lăsau în urmă petice de iarbă verde care creşteau chiar sub ochii lui Flamel. Când ajunse undeva pe la mijlocul holului, iarba îi venea deja până la genunchi, apoi până la mijloc, pentru ca, dintr-odată, întregul coridor să fie acoperit de iarbă înaltă şi ascuţită ca lama. Firele păreau să murmure toate laolaltă, scoţând sunete ce păreau aproape cuvinte. Nicholas Flamel îi îngădui unei doze mici din furia resimţită să i se infiltreze în aură. Strângându-şi mâna dreaptă în pumn, îşi deschise degetele dintr-o mişcare şi aerul se umplu de mireasma răcoroasă şi puternică de mentă. Iarba se culcă la pământ în faţa lui, de

parcă ar fi fost lovită de un vânt puternic, iar Alchimistul reuşi astfel s-o vadă pe tânără intrând într-o încăpere separată de restul casei. Dacă ar mai fi întârziat un moment, ar fi trecut pe lângă uşă fără să-şi dea seama.

— Destul cu jocurile astea! izbucni Flamel, dând buzna în cameră.

Hekate se întoarse cu faţa către el. Îmbătrânise oarecum în cele câteva minute cât îi trebuise să parcurgă holul. Acum arăta de vreo cincisprezece ani. Chipul îi era contorsionat într-o expresie înfiorătoare şi ochii galbeni îi scânteiau.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? îşi ridică mâinile într-un gest ameninţător. Doar ştii ce-ţi pot face să scap de tine.

— N-o să-ndrăzneşti, spuse Flamel cu un calm de care nu era nici el conştient.

— Şi de ce n-aş îndrăzni? îl întrebă Hekate, luată prin surprindere. Nu era obişnuită să fie contrazisă.

— Pentru că eu sunt Paznicul Cărţii.

— Ah, Cartea pe care ai pierdut-o, cum să nu…

— Şi tot eu sunt şi Paznicul la care fac referire profeţiile din Carte, i-o întoarse Flamel. Penultimul ei paznic, adăugă el. Gemenii sunt şi ei pomeniţi. Te-ai lăudat că l-ai cunoscut pe Avraam – ei bine, atunci trebuie să ştii şi cât de adevărate s-au dovedit în timp profeţiile şi viziunile sale.

— S-a înşelat şi el de multe ori, murmură Hekate.

— În calitatea mea pe care tocmai am invocat-o, îţi cer să faci ceva care ar fi vital nu numai pentru Seminţia Străbunilor, ci şi pentru umanitate: vreau să deştepţi puterile magice ale gemenilor.

— Asta i-ar putea omorî, declară zeiţa indiferentă.

Nu-i prea păsa ei dacă oamenii trăiau sau mureau.

— Se prea poate, recunoscu Flamel, simţind cum i se pune un nod în stomac, dar, dacă nu ne ajuţi, atunci moartea lor este cu atât mai sigură.

Hekate se întoarse şi se îndreptă către fereastră. Pe pajiştea cu dâmburi, Scatty le arăta gemenilor o serie de

lovituri. Ei îi imitau mişcările destul de greoi. Flamel i se alătură lui Hekate la geam.

— În ce lume am ajuns să trăim, comentă el, suspinând, dacă totul, absolut totul, inclusiv continuitatea stirpei umane, a ajuns să se sprijine pe umerii firavi ai unor adolescenţi.

— Ştii cum s-a întâmplat de au învins oamenii, iar Seminţia Străbunilor a fost nevoită să se retragă din lume? îl luă Hekate prin surprindere.

— Din cauza folosirii fierului, nu?

— Da, din cauza fierului. Am supravieţuit prăbuşirii regatului Danu Talis, am supravieţuit Potopului şi epocii glaciare. Iar apoi, cu vreo trei mii de ani în urmă, un făurar anonim, care lucrase până atunci în bronz, a început să probeze metalul cel nou. Era doar un om, unul singur, şi, totuşi, asta nu l-a împiedicat să alunge o întreagă rasă, cu modul ei de viaţă cu tot. Marile transformări sunt întotdeauna provocate de acţiunea unui singur om. Hekate tăcu, uitându-se la gemenii care împărţeau picioare şi pumni alături de Scathach. Aur şi argint. Cele mai rare dintre toate aurele posibile, murmură ea şi, pentru o fracţiune de secundă, aurele îşi arătară strălucirea în jurul gemenilor. Dacă fac asta şi vor muri, eşti pregătit să-i ai pe conştiinţă?

— Sunt bătrân de-acum, atât de bătrân, spuse Nicholas foarte încet. Ştii câţi prieteni mi-am înmormântat de-a lungul atâtor sute de ani?

— Şi te-a afectat pierderea lor?

Vocea lui Hekate trăda o nuanţă de curiozitate ingenuă.

— A fiecăruia.

— Încă le simţi lipsa?

— Da, în fiecare zi.

Zeiţa se înălţă pe vârfuri şi-şi puse mâna pe umărul lui.

— Atunci, încă eşti om, Nicholas Flamel. În ziua în care vei înceta să-ţi mai pese, o să ajungi să semeni cu Dee şi cu cei ca el.

Se întoarse din nou cu faţa spre grădină şi se uită la

copii. Încercau amândoi, în zadar, să-i aplice lovituri lui Scathach, care se ferea şi se unduia, deşi nu se mişca din loc. De la distanţă, păreau a fi trei adolescenţi obişnuiţi care exersau figurile unui dans nou, însă Hekate era încredinţată că niciunul dintre ei nu era astfel.

— O s-o fac, zise ea în cele din urmă, o să le trezesc energiile magice latente. Restul ţine de tine. Tu va trebui să-i instruieşti.

Flamel îşi lăsă capul în jos, ca ea să nu-i vadă ochii înlăcrimaţi. Dacă gemenii supravieţuiau momentului, atunci mai exista o şansă, ce-i drept, una foarte mică, ca el să apuce s-o vadă iar pe draga lui Perenelle.

— Spune-mi, te rog, începu el, după care tuşi, pentru a-şi drege vocea. Bărbatul care a descoperit prelucrarea fierului, fierarul ăla de acum trei mii de ani. Ce s-a întâmplat cu el?

— L-am omorât, răspunse Hekate nevinovată, clipind din ochii mari şi galbeni. Activităţile lui ne-au distrus. Ce altceva voiai să fac? Dar era deja prea târziu. Secretul fierului pătrunsese deja în lume.

Flamel le aruncă o privire gemenilor, îl văzu pe Josh doborându-şi sora la pământ, dar aceasta îi puse piedică, iar Josh căzu şi el. Râsul lor răsuna vesel şi limpede în aerul dimineţii. Şi Flamel se rugă în sinea lui ca măcar de data asta să nu fie prea târziu.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Pisicile din San Francisco părăsiră oraşul în puterea nopţii.

Singure sau în perechi, isici vagaboande fioroase sau speriate, strălucitoare şi îngrijită, de toate mărimile, de toate formele, de rasă pură sau corcite, cu blana lungă şi pufoasă sau scurtă, se strecurau printre umbrele întunericului într-un şir tăcut. Treceau peste poduri, mişunau pe alei, alergau prin canalele subterane, săreau pe acoperişuri.

Toate îndreptându-se spre nord.

Ţâşneau pe lângă chefliii nocturni înspăimântaţi şi uluiţi, pe lângă coloniile de şobolani sau de şoareci fără a se opri să-i vâneze, ignorau cuiburile de păsări. Şi cu toate că se mişcau într-o tăcere mormântală, trecerea lor era însoţită de un zgomot nemaipomenit.

În noaptea aceea, oraşul San Francisco răsună de chelălăiturile sutelor de mii de câini.

Doctorul John Dee se simţea nefericit.

Şi chiar puţin înspăimântat. Era uşor de vorbit despre atacul asupra lui Hekate pe Tărâmul Umbrelor, dar era cu totul altceva să te afli la intrarea în regatul ei invizibil şi să priveşti pisicile şi păsările chemate de stăpânele lor, de Bastet şi de Morrigan. Ce-ar putea face toate creaturile astea mititele împotriva forţei magice a legendarei Hekate din Seminţia Străbunilor?

Dee se afla în interiorul unui Hummer negru uriaş, alături de Senuhet, bărbatul care-o făcea pe subalternul pe lângă Bastet. Niciunul din ei nu scosese o vorbă în timpul zborului scurt în avionul particular al lui Dee, care-i dusese din Los Angeles în San Francisco ceva mai devreme, deşi erau nenumărate întrebările pe care Dee ar fi vrut să i le adreseze bărbatului mai în vârstă. Învăţase însă, în

decursul anilor, că slujitorilor Străbunilor Întunecaţi, aşa cum era şi el, nu le plăcea să fie luaţi la întrebări.

Ajunseseră la intrarea pe Tărâmul Umbrelor în jurul orei două, tocmai la timp pentru a asista la sosirea primelor creaturi ale lui Morrigan. Păsările năvăliseră de la nord şi de la est în stoluri lungi şi întunecate, însoţite doar de fâşâitul bătăilor de aripi, şi se aşezaseră în copacii din Mill Valley, atât de multe la număr, că unele dintre crengi începuseră să pârâie sub greutatea lor.

Peste câteva ore sosiseră şi pisicile.

Făpturile îmblănite prinseseră a curge din întuneric în şiruri interminabile, apoi se opriseră, toate cu faţa către intrarea secretă în Tărâm. Dee se uită pe fereastra maşinii: nu zărea nici un petic de pământ, atât de multe erau. Totul era acoperit, cât vedea cu ochii, de pisici.

În cele din urmă, chiar când partea de răsărit a orizontului începuse să se lumineze în tonuri roşietice, Senuhet scoase dintr-o geantă pe care o ducea pe umăr o statuetă mică şi neagră pe care o aşeză pe bordul maşinii. Era o pisică egipteană rafinat sculptată, cu puţin mai mare decât degetul lui mic.

— A sosit timpul, spuse el încet.

Ochii statuetei negre începură să reflecte o lumină roşiatică.

— Vine şi ea, anunţă Senuhet.

— De ce n-am atacat mai devreme, când Hekate dormea? întrebă Dee.

În ciuda celor câteva sute de ani de studiu consacrat Străbunilor Întunecaţi, îşi dăduse seama că în realitate ştia prea puţine despre ei. Dar asta-i dădea un sentiment de oarecare confort, deoarece înţelesese că şi ei ştiau la fel de puţine despre rasa umană.

Senuhet îşi flutură mâna în direcţia păsărilor şi a pisicilor.

— Aveam nevoie de aliaţi, preciză el laconic.

Dee aprobă din cap. Bănuia că în clipa asta Bastet bântuia diferitele Tărâmuri ale Umbrelor care înconjurau lumea oamenilor. Aversiunea Seminţiei Străbunilor faţă de

fier făcea ca anumite invenţii moderne, precum maşinile sau avioanele, să nu le fie deloc la îndemână. Buzele sale subţiri se arcuiră într-un zâmbet lipsit de veselie; de asta aveau nevoie de oameni ca el şi ca Senuhet pe post de agenţi secreţi.

Simţi, mai mult decât văzu, păsările mişcându-se în copaci: vreo cinci sute de mii de capete, poate şi mai multe, se întoarseră către vest. Le urmări privirea, uitându-se către cel mai întunecat punct de pe cer. Nu văzu nimic la început, dar apoi percepu o formă undeva în înaltul cerului, asta doar pentru că întuneca strălucirea stelelor. Sosea Morrigan.

Dee ştia că în miezul fiecărei legende se afla un sâmbure de adevăr. Uitându-se în sus pe cerul nopţii, privind creatura aceea lividă care venea dinspre vest, cu mantia ei din pene fâlfâindu-i în jur asemenea unor aripi enorme, Dee îşi dădu seama de unde se inspiraseră toate legendele acelea despre vampirii de felul lui Nosferatu. În decursul îndelungatei sale vieţi, întâlnise destui vampiri, dintre cei roşii, şi niciunul dintre ei nu i se păruse la fel de înspăimântător ca Zeiţa-Corb.

Morrigan se lăsă pe pământ chiar în faţa Hummerului, pisicile împrăştiindu-se în ultimul moment înainte ca ea să-şi strângă mantia pe lângă trup şi să coboare. În întuneric i se desluşea doar profilul cadaveric al feţei; ochii, în schimb, îi erau la fel de negri ca noaptea, arătând asemenea unor găuri făcute de foc într-o coală de hârtie.

Apoi fu rândul pisicilor să mârâie, ca o huruială scăzută care se propagă în aer, şi Bastet păşi afară din zona de umbră. Zeiţa-Pisică purta roba din bumbac alb a unei prinţese egiptene şi avea un sceptru la fel de înalt ca ea. Îşi croi drum prin mulţimea de pisici, care se dădură la o parte din cale, pentru a strânge din nou rândurile după trecerea ei. Mai înaltă decât Morrigan, făcu o plecăciune adâncă în faţa Zeiţei-Corb.

— Nepoată, a sosit timpul! toarse ea.

— Da, a sosit, o aprobă Morrigan, întorcându-i

plecăciunea. Dându-şi mantia pe spate, ea lăsă să se vadă un arc lung care-i atârna pe umeri. Încordă arcul şi scoase o săgeată din tolba de la şold.

Apoi, întorcându-se de parcă ar fi fost un singur trup, cele două Străbune Întunecate se năpustiră spre gardul aparent de nepătruns şi trecură prin el.

Păsările şi pisicile le urmară.

— Acum chiar începe, spuse Senuhet cu bucurie, adunându-şi armele – două săbii egiptene încovoiate, făcute din bronz – şi coborând din maşină.

„Sau se sfârşeşte”, îi trecu prin cap lui Dee, dar alese să-şi ţină temerile pentru sine.

Vineri, 1 Iunie

Capitolul Douăzeci şi Patru

Josh stătea la marginea pădurii străvechi, alături de sora lui, şi privea un trio de mici creaturi înaripate, uimitor de asemănătoare cu nişte dragoni, care şerpuiau şi dansau în lumina primelor raze ale răsăritului. Josh aruncă o privire în direcţia surorii lui, apoi se uită în altă parte.

— Nu vreau să faci asta, spuse el repede.

Sophie îşi lăsă mâna pe braţul fratelui ei.

— De ce nu?

Trecu în fratelui ei, făcându-l s-o privească în ochi. Peste umărul stâng, în faţa intrării în uimitorul Yggdrasill, îi vedea pe Flamel, Scatty şi Hekate uitându-se la ei. De jur împrejur, mii de Torc Allta, unii cu chip de om, alţii de animal, fremătau pregătindu-se de luptă. Porcii purtau platoşe din piele pe spate, iar umanoizii Torc Allta erau înarmaţi cu suliţe şi săbii din bronz. O sumedenie de dinozauri planau pe cer şi se repezeau în tufişuri, iar ierburile înalte mişunau de făpturi nevăzute, târâtoare, alunecoase, iuţi. Corpurile de pază îşi luau în primire poziţiile în jurul Yggdrasillului, căţărându-se pe ramurile lui uriaşe, postându-se cu arcuri şi săgeţi la fiecare fereastră.

Sophie se uită în ochii de un albastru strălucitor ai fratelui ei, în care îşi vedea propria reflecţie, şi brusc îşi dădu seama că ochii îi erau plini de lacrimile pe care se încăpăţâna să nu le verse. Se întinse spre el, dar Josh îi apucă mâna şi-i strânse degetele cu putere.

— Nu vreau să ţi se întâmple nimic rău, zise el simplu.

Sophie dădu doar din cap, fiindu-i cu neputinţă să mai adauge ceva. Simţea şi ea la fel în privinţa frăţiorului ei.

Trei dintre pterozaurii enormi planară deasupra capetelor celor doi, curentul de aer făcut de aripile lor ridicând de la pământ nori de praf. Nici Sophie, nici Josh nu-şi înălţară capul.

— Nicholas a spus că e riscant, continuă Josh, dar Hekate

susţine că e de-a dreptul periculos, chiar mortal. Nu vreau să treci singură prin această poveste cu trezirea puterilor magice, în caz că se întâmplă ceva rău, o lămuri el repede, după care tăcu.

— Trebuie să facem asta. Nicholas a zis...

— Nu sunt pe deplin convins că pot avea încredere în el, o întrerupse Josh. Am sentimentul că pune ceva la cale. E prea nerăbdător şi insistă prea mult ca Hekate să facă asta cu noi, chiar dacă ştie că e periculos.

— A spus că e singura noastră şansă, stărui Sophie.

— Ieri spunea că trebuie să ne ducă cât mai departe de magazin pentru a fi în siguranţă. Iar acum, dintr-odată, trebuie să fim antrenaţi pentru a ne putea apăra singuri de John Dee şi de aceşti Străbuni Întunecaţi. Crede-mă, Flamel îşi face propriul joc.

Sophie îşi îndreptă privirea către Alchimist. Îl ştia de vreo câteva luni şi-şi amintea că scrisese pe blog că e un tip *cool.* Desigur, abia acum îşi dădea seama că nu-l cunoştea mai deloc. Bărbatul cu numele de Nick Fleming era un impostor. Un mincinos. Flamel o privea stăruitor şi, o clipă, fata îşi imagină că ştia despre ce vorbesc.

— Niciunul din noi nu trebuie să treacă prin asta, continuă Josh. Sau cel puţin lasă-mă numai pe mine s-o fac.

Sophie se uită iar în ochii lui.

— Şi cum crezi că m-aş simţi dacă ţi s-ar întâmpla ceva rău?

De data aceasta fu rândul lui Josh să nu mai poată spune nimic. Ideea că soră-sa ar putea păţi ceva îngrozitor îi trecuse prin cap cu doar câteva clipe mai devreme. Dar numai gândul la asta îl făcea să se cutremure de spaimă.

Sophie luă mâinile fratelui ei într-ale sale.

— Chiar din clipa naşterii le-am făcut pe toate împreună, zise ea, cu o voce joasă şi gravă. Şi cum mama şi tata au fost mai tot timpul plecaţi, am rămas de fapt doar tu şi cu mine. Întotdeauna ai avut grijă de mine, întotdeauna am avut grijă de tine. N-am de gând să te las să treci prin acest... proces sau ce-o mai fi, de unul singur. Vom face şi

asta, ca pe toate celelalte, împreună.

Josh se uită lung şi insistent la soră-sa.

— Eşti sigură? o întrebă el.

Începuse să întrevadă o nouă Sophie.

— Niciodată n-am fost mai sigură de ceva decât acum.

Amândoi erau conştienţi de ceea ce rămăsese nespus: niciunul nu voia să rămână în urma celuilalt, dacă avea să se întâmple ceva catastrofal în timpul Deşteptării.

Josh încuviinţă în cele din urmă. Apucă apoi strâns mâna soră-sii şi amândoi se răsuciră cu faţa către Alchimist, Hekate şi Scatty.

— Suntem gata, îi anunţară gemenii.

— Morrigan e aici, le zise Scatty, în timp ce-i urmau pe Nicholas şi pe Hekate prin uşa enormă, îndreptându-se către centrul copacului.

Îşi schimbase hainele, iar acum purta pantaloni negri, un tricou tot negru, pe gât, care-i lăsa braţele dezgolite, şi bocanci cu talpa groasă. Două săbii scurte îi atârnau la spate, cu plăselele ivindu-se pe după umeri şi îşi mânjise ochii şi pometţii cu o vopsea neagră care-o făcea să semene uimitor de mult cu un craniu.

— A adus-o şi pe Bastet cu ea. Deja se strecoară pe Tărâmul Umbrelor.

— Hekate nu-i poate opri, nu-i aşa? întrebă Sophie.

Avea doar o idee vagă despre forţa magică a zeiţei, dar gândul că exista ceva mai puternic decât ea era îngrozitor.

Scatty ridică din umeri.

— Habar n-am. Au venit în forţă şi şi-au adus cu ele şi armatele.

— Armate? răsună glasul lui Josh. Ce fel de armate? Formate din mulţimi de oameni de lut?

— Nu, de data asta nu sunt golemi. Şi-au adus păsările cerului şi pisicile pământului.

Sophie râse de se prăpădi.

— Păsări şi pisici… Şi cam ce-ar putea ele face?

Scatty îi aruncă o privire fetei, albul ochilor ieşind în evidenţă în contrast cu negrul vopselei.

— Ai văzut ce-au făcut păsările cu maşina noastră când am venit încoace.

Sophie dădu din cap, simţind brusc cum i se pune un nod în stomac. Imaginea corbilor negri şi respingători ciocănind în parbriz şi făcând găuri în capota de metal a maşinii avea s-o bântuie pentru tot restul vieţii.

— Ei bine, imaginează-ţi ce se poate întâmpla când se adună zeci de mii de păsări.

— Zeci de mii, şopti Sophie.

— Mai degrabă sute de mii, se corectă Scatty, cotind pe un coridor îngust. Dinozaurii cercetaşi au estimat că ar putea fi vorba de vreo jumătate de milion.

— Şi despre pisici n-ai nimic de zis? întrebă Josh.

— Ba da. Sunt mai multe decât putem număra.

Josh se uită la soră-sa, amândoi începând să-şi dea seama abia acum de pericolul groaznic în care se aflau. Ar putea muri în acest straniu Tărâm al Umbrelor şi nimeni n-ar afla niciodată. Băiatul simţi cum i se umplu ochii de lacrimi şi clipi pentru a le înlătura; părinţii lor şi-ar petrece restul vieţii întrebându-se ce s-a întâmplat cu ei.

Culoarul pe care mergeau dădu în alt pasaj de trecere, încă şi mai îngust. Tavanul era atât de jos că amândoi trebuiau să meargă cu capetele plecate pentru a nu se lovi. Nu existau trepte sau scări, dar culoarul cobora tot mai mult, într-o spirală lungă şi joasă. Gemenii pricepură că mergeau tot mai jos sub pământ, chiar spre baza copacului. Zidurile deveneau din ce în ce mai întunecate, şi din lemn ieşeau tot mai multe rădăcini care se curbau şi se încolăceau în aer, agăţându-li-se de păr cu vârfurile lor încârligate. Aerul devenea tot mai umed, mirosind a pământ reavăn şi argilos, a frunze uscate şi a germinaţie.

— Casa este vie, exclamă Sophie cu uimire, pe când coteau pe un alt culoar răsucit, în spirală, care era format în întregime din rădăcinile noduroase ale copacului măreţ care creştea chiar deasupra lor. Chiar şi cu noi mişcându-ne în interior, cu încăperile şi ferestrele şi lacurile sale, e tot un copac viu!

Ideea o umplea deopotrivă de mirare şi de spaimă.

— Acest copac a răsărit dintr-o sămânţă a Yggdrasillului, Arborele Lumii, spuse Scatty încet, frecându-şi palmele de rădăcinile cioturoase. Îşi apropie apoi palma de faţă şi respiră adânc, inhalând mireasma lemnului. Cu mii de ani în urmă, când Danu Talis s-a scufundat sub valuri, câţiva dintre Străbuni au reuşit să salveze unele specimene de floră şi de faună, ducându-le peste mări şi ţări. Însă numai doi dintre ei, Hekate şi Odin, au reuşit să ţină în viaţă seminţele de Yggdrasill. Odin, ca şi Hekate, stăpâneşte lumea supranaturală.

Josh se înfioră, încercând să-şi amintească cele câteva lucruri pe care le ştia despre Odin. Nu era el zeul nordic cu un singur ochi? Dar înainte să apuce să întrebe, Hekate dispăru printr-un pasaj mărginit de nodurile rădăcinilor încolăcite. Nicholas Flamel se opri şi aşteptă ca gemenii şi Scatty să-l ajungă din urmă. Ochii lui spălăciţi erau acum învăluiţi în umbre şi între sprâncene îi apăruse o cută verticală subţire. Când vorbi, îşi alese cu mare grijă cuvintele, starea sa de agitaţie extremă făcând şi mai pronunţat accentul său franţuzesc.

— Aş vrea să nu fie nevoie să faceţi asta, spuse el, dar credeţi-mă, nu există altă soluţie.

Se întinse spre ei şi-şi puse o mână pe umărul drept al lui Sophie şi cu cealaltă cuprinse umărul stâng al băiatului. Aurele lor, de aur şi de argint, străluciră scurt, iar aerul greu fu înmiresmat de mirosul îngheţatei de vanilie şi al celui de portocale.

— Mă tem că, atunci când ne-aţi ajutat pe mine şi pe soţia mea, v-aţi pus pe voi înşivă în cel mai mare dintre toate pericolele posibile. Atunci când Hekate vă va deştepta puterile magice, o să vă învăţ eu însumi câteva farmece cu rol de protecţie şi o să vă duc şi la alţii să vă instruiască, maeştri în cele cinci forme străvechi de magie. Sper ca ei să vă desăvârşească formarea.

— Vom fi instruiţi pentru a deveni magicieni? întrebă Sophie.

Bănuise că va fi mai încântată, dar îi tot veneau în minte vorbele lui Scatty, cum că, odată ce Hekate le va trezi puterile, ei se vor afla în *mare* primejdie.

— Ca magicieni şi vrăjitori, ca necromanţi, demoni şi chiar ca descântători. Flamel zâmbi. Aruncă apoi o privire peste umăr, după care se întoarse cu faţa spre gemeni. Acum mergeţi înăuntru şi faceţi tot ce-o să vă spună. Ştiu că sunteţi înspăimântaţi, dar încercaţi să vă alungaţi temerile. Să ştiţi de la mine, nu trebuie să vă fie ruşine când vă este teamă.

Surâse, cu buzele arcuite, dar zâmbetul nu i se citea în căutătura îngrijorată a ochilor.

— Când veţi ieşi din încăperea aceea, veţi fi alţi oameni.

— Nu vreau să fiu altceva decât sunt, şopti Sophie.

Nu-şi dorea decât ca totul să fie ca în urmă cu câteva ore, când toate se derulau în obişnuitul şi monotonia lor. În clipa asta, ar fi dat orice să se întoarcă în acea lume plictisitoare.

Flamel se dădu la o parte din prag şi-i îndemnă pe gemeni să intre.

— Transformarea voastră a început din prima clipă în care aţi dat ochii cu Dee. Şi odată început, fenomenul cu pricina nu mai cunoaşte cale de întoarcere.

Era întuneric beznă în interiorul camerei ai cărei pereţi erau formaţi în întregime din rădăcini încârligate. Sophie simţi mâna fratelui ei strecurându-se în a sa şi-i strânse uşor degetele. El îi răspunse prin acelaşi gest.

Pe măsură ce gemenii înaintau în grotă, care era cu siguranţă mai mare decât li se păruse iniţial, ochii lor se obişnuiau cu întunericul şi reuşiră să distingă un soi de strălucire verzuie care învăluia încăperea. Muşchiul des, pufos acoperea rădăcinile încolăcite şi emana o lumină verde ca de jad, făcând să pară că spaţiul acela era undeva sub ape. Aerul era greu de umezeală şi stropii li se prelingeau în păr şi pe piele asemenea unor mici picături de ploaie. Deşi nu era deloc frig, tremurau amândoi.

— Ar trebui să apreciaţi cinstea de care vă bucuraţi.

Vocea lui Hekate venea de undeva din întunericul verzui din faţa lor.

— De generaţii întregi n-am mai trezit forţele supranaturale ale unor oameni.

— Cine… începu Josh, după care vocea i se stinse. Tuşi sec şi încercă din nou. Care a fost ultimul om pe care l-ai trezit?

Era hotărât să nu-şi arate frica.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă – în secolul al XII-lea, după metodele voastre de măsurare a timpului – un om din ţinuturile Scoţiei. Nu-mi amintesc cum îl chema.

Dar Sophie şi Josh simţiră instinctiv că Hekate minţea.

— Ce s-a întâmplat cu el? vru să ştie fata.

— A murit. După care urmă un chicot ascuţit. A fost omorât de grindină.

— Păi cred că era o grindină serioasă, nu aşa, murmură Josh.

— O, da, şopti Hekate la rândul ei.

Şi în momentul acela adolescenţii fură încredinţaţi în sinea lor că ea avea o legătură cu moartea misterioasă a acelui om. Lui Josh ea îi apăru imediat în postura unui copil răzbunător.

— Deci, ce-o să se întâmple acum? Rămânem în picioare, ne aşezăm, ne întindem?

— Nimic din toate astea, răbufni Hekate, şi ceea ce urmează nu se face cu uşurinţă. Timp de mii de ani, voi, oamenii, v-aţi îndepărtat cu bună ştiinţă de tot ceea ce numiţi în bătaie de joc magie. Dar magia asta presupune de fapt folosirea întregului spectru al simţurilor voastre. Doar că oamenii au renunţat să mai conştientizeze puterea simţurilor. Acum văd doar printr-o porţiune infimă a gamei văzului, aud doar sunetele cele mai puternice, iar simţul olfactiv le este aşa de slăbit, că nu pot face diferenţa decât între gusturile sărate şi cele dulci.

Gemenii îşi dădură seama că Hekate începuse să se mişte în direcţia lor. Nu-i simţeau mişcarea, dar îi localizau

prezenţa după sunetul vocii. Când le vorbi de undeva de sub ei, amândoi se dădură speriaţi în lături.

— Odinioară, omenirea a avut nevoie de toate aceste simţuri pentru a supravieţui.

Urmă o pauză lungă şi, când le vorbi iarăşi, era atât de aproape că răsuflarea ei îi învolbură lui Sophie părul.

— Apoi lumea s-a schimbat. Danu Talis s-a scufundat sub ape, era uriaşelor şopârle zburătoare a trecut, a venit perioada glaciară, iar oamenii au devenit mai… sofisticaţi. Rostit de ea, cuvântul semăna a blestem. Au ajuns nesimţitori şi orgolioşi. Au descoperit că n-au nevoie să-şi folosească simţurile în totalitate, astfel că le-au pierdut în mare parte.

— Vrei să spui că ne-am pierdut puterile supranaturale doar pentru că ne-am lenevit? comentă Josh.

Sophie îşi înăbuşi un suspin. Într-o bună zi, frate-său o s-o bage într-o mare belea.

Dar când Hekate îi răspunse, vocea îi era uimitor de caldă, aproape blândă.

— Ceea ce numiţi voi magie nu e decât un act de imaginaţie impulsionat de simţuri, care prinde apoi formă datorită puterii aurei. Şi cu cât aura este mai puternică, cu atât mai mare e magia. Voi doi aveţi un potenţial fabulos în voi. Alchimistul are dreptate: puteţi fi cei mai mari magicieni pe care i-a avut vreodată lumea. Dar aici e problema, continuă Hekate, iar camera se lumină puţin şi izbutiră să distingă conturul femeii aflate în centru, sub o încrengătură de rădăcini care cobora din tavan şi care semăna cu o mână cu degetele răşchirate. Oamenii s-au obişnuit să trăiască fără a-şi folosi simţurile. Creierul filtrează atât de multe din datele conştiinţei, că aţi ajuns să trăiţi ca într-un soi de ceaţă. Ceea ce pot eu să fac este să vă trezesc puterile adormite, dar pericolul, adevăratul pericol, este că acestea vă vor suprasolicita simţurile. Făcu o pauză, apoi îi întrebă: sunteţi pregătiţi să vă asumaţi acest risc?

— Eu sunt, răspunse imediat Sophie, înainte ca frate-său

să aibă timp să protesteze. Îi era frică să nu scoată vreo perlă care s-o asmuţă pe zeiţă împotriva lui şi să nu i se întâmple ceva.

Hekate se întoarse să se uite la Josh.

El o căută pe soră-sa prin întuneric. Lumina verde îi proiectase pe chip o umbră bolnăvicioasă. O fi fost Deşteptarea asta periculoasă, poate mortală, dar nu putea s-o lase să treacă singură prin asta.

— Şi eu sunt gata, spuse el sfidător.

— Să-i dăm drumul, atunci.

Capitolul Douăzeci şi Cinci

Dee aşteptă până când şi ultimele pisici şi păsări intrară pe Tărâmul Umbrelor, apoi lăsă maşina şi pătrunse prin culoarul secret de trecere. Senuhet, servitorul lui Bastet, plecase mai devreme, urmându-şi nerăbdător stăpâna, dar Dee era departe de a fi atât de entuziast. Întotdeauna se dovedise o idee proastă să fii primul care intră în luptă. Mai degrabă supravieţuiau soldaţii din ultimele rânduri. Bănuia că trupele lui Hekate se strânseseră chiar după zidul invizibil şi nu ţinea deloc să fie primul care dădea ochii cu ei. Asta nu făcea din el un laş, fireşte, se încurajă singur; era doar precaut, iar prudenţa îl ajutase să rămână în viaţă atâtea sute de ani. Dar nici nu putea să stea pe dinafară la nesfârşit; stăpânii săi supranaturali se aşteptau să-l vadă pe câmpul de luptă. Omuleţul îşi strânse în jurul umerilor haina din piele care costase două mii de dolari, după care pătrunse prin deschizătură, lăsând în spate răcoarea dimineţii şi păşind...

... pe un câmp de luptă.

Peste tot erau trupuri şi niciunul dintre ele nu era de om.

Păsările lui Morrigan se transformaseră când intraseră pe Tărâmul Umbrelor al lui Hekate: luaseră forme omeneşti... sau pe-aproape. Erau acum înalte şi subţiri, asemenea stăpânei lor; li se lungiseră aripile, devenind ca de liliac, legate de trupurile aproape omeneşti prin bucăţi de piele translucidă şi terminate cu gheare ca de oţel. Doar capetele le mai aveau de păsări.

Erau puţine pisici risipite pe câmpul acela de înaripate. Şi ele luaseră înfăţişare omenească la intrarea în Tărâmul Umbrelor şi, asemenea lui Bastet, îşi păstraseră doar capetele de pisici. Labele semănau cu nişte mâini omeneşti cu gheare ascuţite de pisică, iar trupurile le erau acoperite cu un puf fin.

Uitându-se în jur, Dee nu văzu nici un semn că trupele lui

Hekate ar fi intrat în luptă, ceea ce-l înfricoşă brusc: ce făcuse zeiţa ca să-şi protejeze teritoriul? Se căută sub haină, de unde scoase sabia cunoscută odinioară sub numele de Excalibur şi prinse a coborî pe potecă până în locul în care copacul uriaş se înălţa falnic din negurile dimineţii. Razele soarelui se oglindiră în nuanţe roşii-sângerii pe tăişul negru, străvechi.

— Oameni-păsări, murmură Scatty, apoi blestemă în străvechea limbă celtică pe care-o folosise în tinereţe.

Ura creaturile astea; îi dădeau fiori. Stătea la intrarea în Yggdrasill, privind la formele care se iţeau din pădure. Mitologiile tuturor popoarelor conţineau poveşti despre oamenii care se transformaseră în păsări sau despre păsările care deveniseră creaturi pe jumătate umane. În decursul lungii sale vieţi întâlnise multe asemenea arătări şi se aflase odată în pericol de moarte când se luptase cu o Sirin, o bufniţă cu capul de o frumuseţe răpitoare al unei femei. În urma acelei confruntări devenise alergică la penele de pasăre. Întotdeauna începea s-o mănânce pielea în preajma lor şi simţea o furnicătură la rădăcina nasului. Creaturile lui Morrigan se mişcau ciudat, ca nişte oameni cocoşaţi, târându-şi picioarele pe pământ. Erau războinici proşti, dar ieşiseră adesea învingători doar prin forţa lor numerică.

Apoi apărură oamenii-pisici ai lui Bastet. Se mişcau încet, furişându-se, unii pe două picioare, dar majoritatea pe patru. Aici, ştia Scatty, se afla sursa celor mai populare legende despre pisici din Africa şi din India. Spre deosebire de păsări, oamenii-pisici erau luptători fioroşi: se mişcau agili, cu iuţeală, iar ghearele lor erau puse pe dat lovituri mortale. Scathach strănută; întotdeauna fusese alergică la pisici.

Armata aceea ciudată se opri, uimită probabil de mărimea nemaivăzută a copacului sau doar nedumerită de prezenţa unei singure luptătoare stând rezemată de uşa deschisă. Dădură târcoale în neorânduială apoi, ca la un ordin, ţâşniră înainte, într-un singur rând lung, compact.

Războinica îşi mută privirea dintr-o parte în alta, scutură din umeri, apoi în mâini îi apărură cele două săbii scurte. Le ridică deasupra capului, încrucişându-le în formă de X.

Era semnalul pe care-l aşteptau Torc Allta şi reptilele zburătoare. Sute de şopârle înspăimântătoare coborâră pe neaşteptate din cer, cu soarele în spate, şi se năpustiră asupra armatei care înainta. Se rotiră în cercuri largi, aripile lor lungi ridicând nori uriaşi de nisip care orbiră păsările şi pisicile, luându-le pe nepregătite. Apoi oamenii-porci, care stătuseră ascunşi în ierburile înalte şi după rădăcinile uriaşe, încolăcite, ale arborelui, se înălţară în mijlocul atacatorilor. Pe când Scatty se îndrepta grăbită către zonele subterane ale casei, nu se putu abţine să nu observe cât de bine semănau sunetele de luptă cu cele care răsunau la Grădina Zoologică din San Francisco la vremea mesei.

— Nu mai avem mult timp, îi strigă ea lui Flamel, năpustindu-se pe culoar.

— Cât de mulţi sunt? întrebă Nicholas întunecat.

— Mult prea mulţi, răspunse Scatty. Făcu o scurtă pauză, după care continuă: Torc Allta şi reptilele n-o să-i poată ţine multă vreme pe loc.

— Şi ce fac Morrigan şi Bastet?

— Nu le-am văzut. Dar poţi fi sigur că o să vină şi ele, iar când o s-apară… Lăsă ideea în aer. Cât timp Hekate va fi ocupată să trezească puterile magice ale gemenilor, nimeni nu va fi în stare să ţină piept celor două Străbune Întunecate.

— Vor veni, asta fără doar şi poate, spuse Alchimistul.

Scatty se apropie de el. Se cunoşteau de mai bine de trei sute de ani şi, cu toate că era mai în vârstă ca el cu vreo două mii de ani, ajunsese să-l simtă ca pe tatăl pe care-l uitase de mult.

— Ia-i pe gemeni şi fugi. O să am eu grijă să-i ţin aici, pe loc. O să câştig tot timpul de care ai nevoie.

Alchimistul întinse mâna, o apucă pe Scatty de umăr şi strânse.

O scânteie mică de energie se aprinse între ei şi amândoi fură învăluiţi de o strălucire scurtă. Când Nicholas vorbi, se reîntoarse inconştient la franceza tinereţii sale.

— Nu, n-o să facem asta. Când vom pleca de aici, o vom face împreună. Avem nevoie de ajutorul gemenilor, Scatty, nu numai noi doi, ci şi întreaga lume. Cred că doar ei se mai pot împotrivi Străbunilor Întunecaţi, împiedicându-i să-şi atingă scopul ultim şi să ia Pământul în stăpânire.

Scatty privi peste umărul lui în camera întunecată.

— Ceri foarte mult de la ei. Când ai de gând să le dezvălui întregul adevăr? întrebă ea.

— În timp… începu el.

— Tocmai timpul ne lipseşte, murmură Scatty. Tu ai început să îmbătrâneşti. Ţi se citeşte pe chip, în ridurile din jurul ochilor şi în părul cărunt.

Flamel dădu din cap.

— Ştiu. Se risipeşte vraja nemuririi. Fără formula nemuririi şi eu, şi Perenelle vom îmbătrâni într-o zi cât alţii într-un an. Până la sfârşitul lunii vom fi morţi. Dar poate că atunci nici nu va mai conta. Dacă Străbunilor Întunecaţi le reuşesc planurile, atunci lumea oamenilor va fi încetat deja să mai existe.

— Hai să ne asigurăm că n-o să se întâmple asta.

Scatty se întoarse cu spatele la Flamel, se aşeză pe jos, cu spinarea dreaptă, cu picioarele încrucişate, cu tălpile deasupra coapselor într-o poziţie de lotus ireproşabilă, cu braţele întinse şi cu palmele strânse în jurul plăselelor celor două săbii din poală. Dacă păsările şi pisicile dădeau buzna în casă şi găseau culoarul acela, ar fi trebuit să treacă de ea înainte de a ajunge la Hekate, iar Războinica n-avea să se lase înfrântă atât de uşor.

Hekate îi dăduse lui Flamel un toiag scurt, făcut dintr-o ramură de Yggdrasill, şi acum, ţinându-l strâns cu ambele mâini, el îşi luă o poziţie de apărare în uşa camerei în care zeiţa lucra cu cei doi adolescenţi. Dacă vreunul dintre invadatori ar fi reuşit să treacă de Scathach, ar fi trebuit să-i ţină lui piept mai întâi. Scatty avea să lupte cu săbiile,

mâinile şi picioarele, dar armele Alchimistului puteau fi şi mai distrugătoare. Îşi ridică mâinile, şi spaţiul îngust se umplu de mirosul răcoros de mentă, în timp ce aura îi scânteia şi strălucea, răspândind un suflu verde de viaţă în jurul lui. Deşi era încă puternic, fiecare apel la resursele magice îi slăbea puterile şi îi diminua fluxul vital. Scatty avea dreptate; începuse să îmbătrânească. Simţea acum dureri şi împunsături uşoare în regiuni care fuseseră tefere înainte. Nici vederea nu-i mai era atât de ascuţită pe cât îi fusese cu o zi înainte. Dacă era nevoit să-şi folosească puterile, asta ar fi accelerat procesul de îmbătrânire, dar era foarte hotărât să-i asigure lui Hekate tot timpul de care avea nevoie. Se întoarse să arunce o privire peste umăr, încercând să străpungă întunericul. Ce se întâmplase acolo?

— Vom începe cu primul născut dintre voi doi, îi anunţă Hekate.

Sophie îl simţi pe frate-său cum se pregăteşte să protesteze, dar îi strânse degetele atât de puternic că el avu impresia că-i zdrobeşte oasele. În schimb, o lovi peste gleznă.

— Aşa se obişnuieşte să se procedeze, continuă zeiţa. Sophie… făcu o pauză, apoi reluă: care-i numele de familie, numele părinţilor voştri?

— Newman… iar pe mama o cheamă Sara şi pe tata, Richard. I se părea ciudat să vorbească despre ei zicându-le altfel decât mama şi tata.

Lumina verde din cameră se intensifică şi o văzură pe Hekate profilată pe fundalul peretelui strălucitor. Deşi faţa îi rămase în umbră, ochii ei reflectau lumina verde asemenea unor cioburi de sticlă şlefuită. Întinse mâna şi-i puse lui Sophie palma pe frunte.

— Sophie, fiica Sarei şi a lui Richard, din seminţia Newman, din spiţa fiinţelor umane…

Începuse în engleză, dar o dădu repede pe o limbă extraordinar de melodioasă, premergătoare apariţiei oamenilor pe Pământ. În timp ce ea vorbea, aura fetei începu să strălucească, o lumină argintie tulbure

învăluindu-i corpul. Pielea îi fu înfiorată de atingerea unei pale de vânt rece şi Sophie îşi dădu seama că nu mai auzea cuvintele lui Hekate. Îi vedea buzele mişcându-se, dar nu putea distinge cuvintele de sunetele produse de propriul corp – nările care inspirau şi expirau, sângele pulsându-i în urechi, bătaia puternică a inimii în piept. Simţea o presiune în tâmple de parcă şi creierul şi-ar fi sporit dimensiunile şi o durere o fulgeră prin şira spinării şi i se răspândi în toate oasele.

Apoi camera începu să se lumineze. Hekate, aparent mai bătrână acum, ieşea în relief pe fundalul fluxurilor schimbătoare de lumină strălucitoare. Sophie îşi dădu seama imediat că vedea de fapt aura zeiţei. Văzu razele de lumină încolăcindu-se în jurul braţului acesteia, adunându-i-se apoi în degete pentru ca în clipa următoare să resimtă o durere cumplită pătrunzându-i în ţeastă. Preţ de o clipă se simţi ameţită şi dezorientată, apoi, în ciuda ţiuitului din urechi, vocea lui Hekate începu brusc să articuleze enunţuri logice:

— Deştept în tine această putere înfricoşătoare… După care îşi mişcă mâna peste faţa fetei, atingerea ei simţindu-se ca un amestec de gheaţă şi de foc. Acestea sunt simţurile pe care oamenii le-au abandonat, continuă zeiţa. Îi apăsă uşor ochii cu degetele. Pentru a vedea cât mai bine…

Vederea fetei explodă, iar camera întunecată fu inundată de vâlvătăi de lumină, fiecare colţişor arătându-se acum până în cel mai mărunt detaliu. Vedea fiecare cută şi cusătură de pe rochia lui Hekate, îi vedea fiecare fir de păr în parte şi putea urmări forma ridurilor micuţe care i se adunau în colţul ochilor.

— Pentru a auzi cât mai bine…

Sophie se simţea de parcă şi-ar fi scos dopuri din urechi. Brusc, putea *să audă*. Deosebirea era cea dintre a asculta muzică în căştile micuţe ale iPodului faţă de combina stereo din camera ei. Fiecare sunet din cameră se amplificase, devenind mai intens: respiraţia regulată a fratelui ei, scârţâitul crengilor copacului uriaş deasupra lor, fojgăiala

fiinţelor nevăzute care sălăşluiau în rădăcini. Înclinându-şi uşor capul, putea auzi chiar zgomotele luptei: croncănitul păsărilor, mieunatul pisicilor şi guiţatul porcilor.

— Pentru a simţi desăvârşit gustul…

Degetele zeiţei atinseră buzele fetei şi ea simţi brusc mâncărimi pe limbă. Îşi umezi buzele, simţind aroma fructului mâncat mai devreme şi descoperind stupefiată că până şi aerul avea gust – era bogat în arome, cu gust de pământ – şi simţea chiar şi picăturile de umezeală din aer.

— Pentru a-ţi sensibiliza pipăitul…

Pielea fetei prinse viaţa, ţesăturile care-i îmbrăcau corpul – materialul aspru al tricoului şi al blugilor, lănţişorul de aur cu semnul zodiei sale în jurul gâtului, şosetele călduroase de bumbac – toate îi întipăreau senzaţii diferite în piele.

— Pentru un miros extrem de fin…

Sophie făcu un salt înapoi când fu invadată până la lacrimi de o sumedenie de miresme: parfumurile exotice, nepământeşti ale lui Hekate, pământul reavăn din jur, ceea ce mai rămăsese din mirosul deodorantului cu care se dăduse fratele ei cu o zi în urmă, care evident că nu-l proteja, mirosul gelului din părul acestuia, aroma de mentă a pastei de dinţi pe care o folosise mai devreme.

Aura fetei începu să crească, o pâclă argintie ridicându-i-se din piele asemenea ceţei de pe oglinda unui lac şi înconjurându-i corpul asemenea unui cerc palid. Culori, mirosuri şi sunete veneau grămadă asupra ei: şi erau mai strălucitoare şi mai puternice decât tot ceea ce trăise ea vreodată. Resimţea aproape dureros efectul ascuţirii la maxim a simţurilor… ba nu, era chiar foarte dureros. O durea…

O săgeta prin cap, o dureau oasele, o ustura pielea – totul căpătase proporţii prea mari, colosale. Capul fetei se lăsă pe spate, braţele i se întinseră automat în lături fără să le poată controla… şi se înălţă cu vreo patru metri de la pământ.

— Sophie? o strigă Josh, incapabil să-şi controleze spaima din glas. Sophie…

Sora lui, învăluită într-o strălucire de argint, prinse a zbura prin aer chiar deasupra lor; lumina emanată de corpul ei era aşa de puternică încât colora camera rotundă cu nuanţe negre şi argintii. Era ca o scenă dintr-un film de groază.

— N-o atinge, îi porunci Hekate cu severitate. Corpul ei se pregăteşte să asimileze valurile de senzaţii. Este momentul cel mai periculos.

Lui Josh i se uscă gura şi începu să respire cu greutate.

— Periculos? Ce vrei să spui cu asta?

O presimţire i se deşteptă în minte şi se simţi de parcă cele mai negre temeri ale sale erau pe punctul de a deveni realitate.

— În majoritatea cazurilor, creierul nu face faţă senzaţiilor amplificate ale Deşteptării.

— În majoritatea cazurilor?! exclamă el, complet dezorientat.

— Aproape de fiecare dată, spuse Hekate, iar băiatul desluşi unda de regret din vocea ei. Ăsta a fost motivul pentru care n-am vrut să fac asta.

Fu rândul lui Josh să pună o întrebare, la care nici măcar nu mai aştepta vreun răspuns:

— Ce se întâmplă?

— Creierul pur şi simplu se închide. Persoana în cauză intră într-o stare de comă, din care nu mai iese niciodată.

— Şi Flamel ştia că se poate petrece chestia asta? întrebă Josh, simţindu-se invadat de un val uriaş de furie, care-i reverberă în stomac.

I se făcu rău.

Alchimistul ştia că Deşteptarea îi putea trimite pe amândoi în stare de comă şi totuşi păruse foarte hotărât să-i lase să treacă prin asta. Îl cuprinse furia, simţindu-se în acelaşi timp speriat şi trădat. Crezuse că Flamel le era prieten. Se vede treaba că se înşelase.

— Desigur, răspunse Hekate. V-a spus că va urma o serie de pericole, nu-i aşa?

— Nu ne-a spus totul, se înverşună Josh.

— Nicholas Flamel nu spune niciodată totul.

Jumătate din chipul lui Hekate era învăluit în lumina argintie a fetei, cealaltă rămânea ascunsă de umbrele negre. Brusc, nările zeiţei începură să fremăte, iar ochii i se măriră. Se uită la tavanul încăperii.

— Nu, murmură ea. Nu încă.

Ochii lui Sophie se făcură mari de spaimă, şi fata scoase deodată un strigăt:

— Foc!

— Au dat foc Arborelui Lumii, tună Hekate, cu faţa schimonosită într-o expresie sălbatică.

Dându-l pe Josh la o parte, se năpusti pe culoar, lăsându-l singur cu cea care fusese odinioară sora lui geamănă. Se holba la fata care plutea uşor prin aer deasupra lui, neştiind ce să facă, temător şi la simpla idee de a o atinge. Tot ceea ce ştia era că pentru prima dată în viaţă se dovedeau a fi diferiţi în chipuri la care nici măcar nu se gândise vreodată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

— Trebuie să plecăm.

Nicholas Flamel îl prinse pe Josh de umăr şi-l scutură, readucându-l în prezent. Josh se întoarse să-l privească pe Alchimist. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, dar nu mai era conştient de ele.

— Sophie... şopti el.

— ...va fi bine, îl încredinţă Nicholas.

Afară, pe culoar, se auzeau strigăte, zăngănitul armelor amestecându-se cu mugetul animalelor şi cu ţipetele oamenilor. Peste toate se înălţau hohotele de râs ale lui Scathach. Flamel o apucă pe Sophie, care mai plutea încă la vreo zece centimetri deasupra pământului, iar aura sa căpătă o strălucire albă-verzuie când o prinse de mână. O aşeză jos cu blândeţe. Când picioarele îi atinseră pământul, puterile o părăsiră brusc şi Flamel o prinse înainte de a se prăbuşi, inconştientă.

Josh veni imediat lângă Sophie. Îl dădu pe Flamel la o parte şi îşi luă sora în braţe. Din aura în scădere a fetei ţâşniră scântei de energie care i se înfipseră în carne, dar el nici măcar nu luă în seamă împunsăturile. Când se uită în sus la Flamel, faţa îi era neagră de supărare.

— Ai ştiut, îl acuză, ai ştiut cât de periculoasă este toată povestea asta. Soră-mea putea intra în comă.

— Ştiam că n-o să se întâmple asta, spuse Nicholas calm. Aura ei, ca şi a ta, este prea puternică. Ştiam că veţi supravieţui amândoi. Nu v-aş fi pus niciodată în primejdie pe niciunul din voi cu bună ştiinţă. Îţi jur.

O apucă pe fată de încheietură pentru a-i lua pulsul, dar Josh îi dădu mâna la o parte. Nu-l credea; ar fi vrut să poată face asta, însă cuvintele lui Flamel îi sunau oarecum fals.

Amândoi săriră în picioare când de pe culoar se auzi un ţipăt sfâşietor, ca de pisică, urmat de glasul lui Scatty.

— Chiar ar trebui să plecăm. Şi ăsta ar fi momentul cel

mai potrivit!

Mirosul de lemn ars era tot mai puternic şi vălătuci de fum cenuşiu începuseră să se rotească prin aer.

— Trebuie să plecăm. Vorbim despre asta mai târziu, răsună ferm glasul lui Flamel.

— Păi să ştii că da, îi promise Josh ameninţător.

— Te ajut s-o duci, se oferi Alchimistul.

— Pot şi singur, spuse Josh şi-şi prinse bine sora în braţe.

N-avea de gând s-o lase în grija nimănui altcuiva. Fu surprins de cât de uşoară părea şi se simţi brusc recunoscător pentru toate lunile acelea lungi de antrenament la fotbal care-l făcuseră mai puternic decât crezuse.

Alchimistul apucă toiagul scurt pe care-l rezemase de perete şi-l aruncă în aer înaintea sa. Vârful căpătă o strălucire verde şi lăsă în aer o dâră foarte palidă de fum de culoarea smaraldului.

— Gata? întrebă Flamel.

Josh dădu din cap, strângându-şi puternic sora la piept.

— Orice s-ar întâmpla, orice ai vedea, nu te opri şi nu privi îndărăt. Pentru că toate creaturile aflate dincolo de uşa asta nu vor sta pe gânduri dacă să te omoare sau nu.

Josh ieşi pe uşă după Nicholas şi se opri imediat, înmărmurit de uimire. Scatty stătea în mijlocul culoarului îngust, cu cele două săbii învârtindu-se ca nişte năluci în faţa ei. În spatele săbiilor se aflau unele dintre cele mai înspăimântătoare creaturi pe care le văzuse vreodată băiatul. Se aşteptase să vadă monştri, nicidecum făpturi cu mult mai înfricoşătoare. Făpturi care nu erau nici animale, nici oameni, ci ceva la mijloc. Oameni cu capete de pisică se zburleau şi se repezeau la Scatty, iar ghearele lor scoteau scântei la atingerea celor două săbii. Altele, cu trup de om, dar capete enorme şi ciocuri de corbi, se năpusteau asupra ei, încercând s-o sfâşie şi s-o străpungă.

— Scatty, jos! ţipă Flamel.

Fără să aştepte să vadă dacă se aplecase sau nu, îşi ridică braţul şi înălţă toiagul în aer. Aura îi scânteie verzui şi

aerul se umplu imediat de mireasma înţepătoare de mentă. Un glob de culoarea smaraldului se formă la capătul toiagului şi apoi se lansă înainte cu un pocnet răsunător. Scatty abia reuşi să se aplece, când globul sfârâi prin aer şi se lovi de tavan chiar deasupra capului ei. Lăsă o urmă strălucitoare, ca o pată, din care începu să picure o lumină verde şi lipicioasă. Capul plin de zgârieturi al unei pisici tigrate se ivi prin deschizătură, cu gura căscată şi colţi lucitori. O zări pe Scatty şi se repezi spre ea, iar o picătură din lumina aceea lipicioasă i se prelinse pe cap. Făptura pe jumătate om, pe jumătate felină înnebuni de-a binelea. Făcu câţiva paşi înapoi pe culoar, unde începu să atace tot ce-i ieşea în cale. Un om-pasăre se repezi către deschizătură şi fu şi el atins de un strop din lumina verde. Aripile sale negre se găuriră şi se sfâşiară pe loc şi se prăbuşi pe spate cu un croncănit înfiorător. Josh observă că lumina aceea verde, care ardea făpturile monstruoase dinaintea lor, nu avea niciun fel de efect asupra lemnului. Ştia că ar fi trebuit să fie mai atent, dar toată atenţia i se îndrepta asupra surorii lui. Respira sacadat şi, sub pleoapele închise, ochii i se roteau.

Scatty sări în picioare şi se repezi către Flamel şi Josh.

— Impresionant, trebuie să recunosc, murmură ea. Nu ştiam că poţi face asta.

Flamel îşi roti toiagul, pentru a-şi concentra energiile în aer.

Scatty se uită în jur.

— Se pare că suntem împresuraţi.

— Hekate a luat-o pe aici, spuse Nicholas, întorcându-se la dreapta şi arătând spre ceea ce părea a fi o barieră impenetrabilă de rădăcini cioturoase. Am văzut-o ieşind în fugă din cameră şi apucând-o direct pe aici. Nicholas păşi în direcţia lemnului noduros şi întinse mâna. Braţul îi dispăru până la cot.

— Pornesc eu prima, zise Scatty.

Josh observă că, deşi se luptase pe viaţă şi pe moarte cu păsările şi cu pisicile, Scatty nu avea nici o zgârietură pe

corp sau vreun fir de păr clintit din cap. Nici măcar nu respira din greu, cu toate că, fiind vampir, poate că nici n-avea nevoie să respire, se gândi el. Scatty se năpusti înainte şi, chiar în ultimul moment, înainte să atingă peretele de rădăcini, se aruncă direct în deschizătură, cu săbiile încrucişate la piept.

Flamel şi Josh se uitară unul la altul în răstimpul foarte scurt care urmă, apoi capul Războinicei se iţi prin încrengătura aparent masificată de rădăcini.

— Calea-i liberă.

— Mă ocup eu de ariergardă, spuse Flamel, dându-se un pas înapoi pentru a-l lăsa pe Josh să treacă în faţă. O să vin de hac oricărei creaturi care ar încerca să se ţină pe urmele noastre.

Josh dădu din cap, incapabil să mai aibă încredere în spusele Alchimistului. Era încă furios pe el pentru că pusese viaţa surorii lui în pericol, dar trebui să recunoască şi faptul că acum lupta să-i protejeze, punându-se pe el însuşi într-o mare primejdie. Băiatul păşi către zidul de rădăcini şi lut întărit, închise ochii… şi trecu. O clipă avu o senzaţie de răceală şi de umezeală, apoi deschise ochii şi o văzu pe Scatty chiar în faţa lui. Se aflau într-o încăpere scundă, îngustă, făcută în întregime din rădăcinile încolăcite ale Yggdrasillului. Petece de muşchi verde reflectau o lumină verde scăzută şi văzu că Scatty se afla la baza unui şir de trepte neregulate, strâmte, care duceau undeva în sus, prin întuneric. Capul lui Scatty era aplecat într-o parte, dar înainte ca Josh să apuce s-o întrebe ce auzea, Flamel trecu şi el prin zid. Zâmbea, iar din vârful toiagului ieşeau vălătuci de fum verde.

— Asta ar trebui să-i ţină pe loc o vreme.

— Să mergem, îi îndemnă Scatty de îndată ce apăru şi el.

Scara era aşa de îngustă, încât Josh era nevoit să se târască precum melcul, cu capul aplecat, strângând-o puternic la piept pe Sophie, pentru ca picioarele sau capul acesteia să nu se izbească de peretele aspru din lemn. Încerca fiecare treaptă înainte să coboare; nu voia să rişte

vreo cădere care l-ar fi făcut să-şi scape sora din braţe. Îşi dădu seama că treptele erau tăiate în scoarţa măreţului copac şi nu se putu opri să nu se gândească dacă nu cumva Yggdrasillul, în măreţia lui, nu era străpuns de culoare secrete, de camere ascunse, de încăperi uitate şi de scări cărora li se pierduse şirul. „Aşa trebuie să fie”, hotărî el în sinea sa. Hekate măcar ştia cum erau dispuse toate astea? Apoi, se întrebă cine făcuse aceste trepte. Pur şi simplu nu şi-o închipuia pe zeiţă cioplindu-le de una singură în lemnul plin de sevă.

Pe măsură ce urcau, se simţea mirosul de lemn al pădurii arse, iar zgomotele luptei se distingeau tot mai clar. Mieunăturile pisicilor se umanizaseră şi mai mult, croncănitul corbilor îţi făcea părul măciucă şi toate astea se amestecau cu guiţatul porcilor şi cu şuieratul şopârlelor zburătoare. Acum, când grupul celor patru ieşise la suprafaţă, resimţeau mult mai puternic dogoarea şi fumul şi atenţia le fu reţinută de un alt zgomot, un huruit jos, profund, ca un geamăt.

— Trebuie să ne grăbim! Vocea lui Scatty răsună din întuneric. *Chiar* trebuie să ne grăbim acum.

Şi, într-o oarecare măsură, calmul controlat al glasului ei îl înspăimântă pe Josh mai mult decât dacă ar fi ţipat.

— Fiţi atenţi acum, am ajuns la o deschizătură. Suntem la capătul unei rădăcini groase, la vreo treizeci de metri distanţă de trunchiul copacului. Suntem departe de scena de luptă, adăugă ea.

Josh coti şi o descoperi pe Scatty scăldată în razele soarelui de dimineaţă care strălucea printr-o perdea de crengi chiar în faţa ei. Se întoarse cu faţa spre băiat, cu soarele colorându-i părul în galben şi alunecând de-a lungul tăişului scurt al celor două săbii, şi abia atunci Josh şi-o reprezentă cu adevărat sub înfăţişarea războinicei străvechi care era de fapt. Zgomotele luptei îi împresurau din toate părţile, dar mai puternice decât acestea era acel huruit care părea să răsune undeva în adâncul pământului.

— Ce-i cu zgomotul ăsta? întrebă el.

— Plânsul Yggdrasillului, răspunse Scatty întunecată. Duşmanii lui Hekate au dat foc Arborelui Lumii.

— Dar de ce?

Ideea i se părea băiatului înspăimântătoare – copacul străvechi, cu sevele vieţii circulând încă prin el, nu făcuse niciun rău nimănui. Dar gestul în sine îl ajută să conştientizeze dispreţul cu care Străbunii Întunecaţi se raportau la existenţă.

— Puterile zeiţei sunt strâns legate de fiinţa arborelui; magia ei l-a făcut să protejeze viaţa, viaţa lui îi asigură ei puterea. Duşmanii cred că, dacă distrug copacul, o nimicesc pe ea.

Flamel veni bâjbâind pe trepte lângă Josh. Faţa şi aşa slăbită a Alchimistului era roşie şi îmbrobonată de sudoare.

— Îmbătrânesc, spuse el zâmbind. Se uită către Scatty. Care-i planul?

— Unul simplu, răspunse ea: plecăm de aici cât mai repede.

Apoi apucă săbiile cu mâna stângă, astfel încât lamele lor i se odihneau de-a lungul braţului. Făcu un semn. Flamel şi Josh se traseră aproape şi scrutară împrejurimile prin perdeaua de viţe şi de crengi. Pe partea opusă a câmpului de luptă îşi făcuse apariţia doctorul Dee, mişcându-se prudent printre formele de vegetaţie pitică. Sabia scurtă, cu lama neagră, pe care o apucase cu ambele mâini, străluci şi scânteie, răspândind o lumină albastră şi rece.

— Dee, spuse Flamel. Niciodată nu m-am gândit că o să mă bucure vederea lui. Asta chiar că-i o veste nemaipomenită.

Scatty şi Josh se uitară amândoi la el, muţi de uimire.

— Dee este om… asta înseamnă că a venit aici cu un mijloc de transport de-al oamenilor, le explică Alchimistul.

— Da, cu o maşină, fu de acord Scatty, pe care a lăsat-o probabil chiar la intrarea pe Tărâmul Umbrelor.

Josh voia s-o întrebe cum de era aşa de sigură, când îşi dădu seama brusc că, ştia de fapt, răspunsul.

— Ştia că, dacă o aduce până aici, i se va descărca

bateria.

— Priviţi, şopti Scatty.

Văzură cum un Torc Allta imens răsare din iarbă chiar în faţa lui Dee. Deşi era sub formă animală, se ridică pe picioarele din spate, până când ajunse aproape de trei ori mai mare decât omul dinaintea lui.

— O să-l omoare, şopti Josh.

Sabia lui Dee scânteie în nuanţe de albastru strălucitor, apoi omuleţul se năpusti spre omul-porc, trăgând sabia în faţă printr-o răsucire arcuită. Mişcarea aceasta bruscă păru să ia prin surprindere făptura, dar ea îndepărtă cu uşurinţa lama... apoi îngheţă. Unde fusese atinsă de sabie, se formă o pojghiţă subţire de gheaţă, care îi urcă până la piept, cristalele mici sclipind în lumina dimineţii. Gheaţa se întinse de la piept în jos, pe picioare, şi apoi în sus, acoperindu-i umerii şi capul. Într-un interval de câteva secunde, creatura fusese încorsetată într-un bloc de gheaţă albăstruie. Dee se ridică de la pământ, îşi scutură praful de pe haine, apoi, brusc, începu să lovească gheaţa cu plăselele săbiei. Blocul se sparse în nenumărate bucăţi zornăitoare, fiecare dintre ele având părţi desprinse din acel Torc Allta.

— Una dintre săbiile primordiale, remarcă Scatty cu amărăciune. Excalibur, sabia de gheaţă. Credeam că i s-a pierdut urma cu secole în urmă, că a fost aruncată din nou în lac la moartea lui Artorius.

— Se pare că Doctorul a găsit-o, observă şi Flamel.

Josh îşi dădu seama că nu mai era nici măcar uimit să descopere că regele Arthur fusese o fiinţă în carne şi oase şi se gândi ce alte figuri legendare mai existaseră cu adevărat.

Văzură că Dee se ascunsese din nou în tufişuri, îndreptându-se către o altă latură a casei, de unde zgomotele luptei se auzeau cel mai tare. Mirosul de fum era şi mai puternic acum. Iute şi înecăcios, se răsucea şi se încolăcea în jurul copacului, purtând cu el miresmele locurilor străvechi şi ale aromelor de mult uitate. Lemnul trosnea şi pocnea, seva fierbea şi clipocea, iar huruitul

profund şi grav era destul de puternic pentru a face întregul copac să vibreze.

— Eliberez eu drumul, spuse Scatty, năpustindu-se prin perdeaua de crengi.

Pe neaşteptate trei oameni-păsări veniră fâlfâind spre ea, urmaţi de doi oameni-pisică, alergând în patru labe.

— Trebuie s-o ajutăm! spuse Josh disperat, deşi habar n-avea ce-ar fi putut face.

— Ea e Scathach; n-are nevoie de ajutorul nostru, replică Flamel. O să-i alunge de lângă noi…

Războinica se îndreptă înspre tufişuri, alergând uşor; cizmele sale grele nu făceau niciun zgomot pe pământul moale. Păsările şi pisicile o urmară îndeaproape.

— O să aştepte, astfel ca ei să n-o poată ataca decât dintr-o parte, apoi se va întoarce să-i înfrunte.

Josh se uită cum Scatty se întoarse pentru a-şi întâmpina atacatorii, cu spatele rezemat de un stejar noduros. Pisicile se apropiară rapid, cu ghearele scoase ameninţător spre ea, dar săbiile sale scurte se dovediră şi mai rapide, făcând să iasă scântei din perechile acelea de gheare. Un om-pasăre se lăsă în jos, bătând din aripile imense, cu ghearele întinse spre ea. Înfigând săbiile în pământ cu mâna stângă, Scatty apucă pasărea de o aripă şi o învârti prin aer, aruncând-o apoi în mijlocul pisicilor care-şi arătau colţii. Din instinct, pasărea le atacă, şi, brusc, animalele prinseră a se lupta între ele. Încă doi oameni-pasăre se năpustiră asupra pisicilor, cu croncănituri înfiorătoare. Scatty îşi scoase săbiile din pământ şi le folosi pentru a le face semn lui Josh şi lui Flamel.

Acesta din urmă îl scutură pe băiat de umăr.

— Du-te! Ia-o la fugă spre Scathach!

Josh se răsuci spre el.

— Şi tu ce-o să faci?

— O să stau locului o clipă, apoi o să te urmez ca să-ţi asigur spatele.

Şi, chiar dacă Josh ştia că Flamel îi băgase în tot buclucul ăsta, nu se îndoi nici o clipă că Alchimistul îi va asigura

spatele. Dădu din cap în semn de încuviinţare, apoi se întoarse şi o rupse la fugă, năpustindu-se prin perdeaua de crengi şi strângându-şi cu putere sora la piept. Afară din adăpostul oferit de copac, vacarmul luptei era incredibil, dar el privi cu atenţie terenul din faţa sa, pentru a se feri de rădăcini sau de orice alte hopuri care l-ar fi putut trânti la pământ. Sophie prinse a se agita în braţele sale; clipi şi începu să se mişte. Josh o strânse şi mai puternic.

— Stai liniştită, îi spuse el repede, deşi nu era sigur dacă-l aude sau nu.

Îşi schimbă direcţia, luând-o la dreapta, departe de creaturile încăierate în luptă, dar nu se putu abţine să nu observe că, dacă erau grav rănite, reveneau la forma lor originală, de pisici sau de păsări. Două feline care păreau năucite şi trei corbi jumuliţi se ridicară de jos şi-l urmăriră din priviri. Josh îl auzi pe Flamel alergând în spatele său şi simţi aroma pătrunzătoare de mentă în aerul dimineţii, semn că magia Alchimistului funcţiona. Îl mai despărţeau încă zece sau cincisprezece paşi de Scatty şi băiatul îşi dădu seama că, odată ajuns la ea, vor fi amândoi în siguranţă. Dar, când fu lângă ea, mai avu timp să-i vadă doar ochii mărindu-i-se de groază. Privind pese umăr, dădu peste o femeie înaltă, cu capul şi cu ghearele unei feline agile, purtând veşminte din Egiptul antic, sărind la cel puţin şase metri în aer şi aterizând în spatele lui Nicholas şi punându-l la pământ. O gheară curbată, ameninţătoare, ieşi din teacă şi secţionă în două toiagul său scurt, pe urmă făptura aceea îşi dădu capul pe spate, şuierând şi pufnind triumfătoare.

Capitolul Douăzeci şi Şapte

Perenelle Flamel fu mutată din celula ei trâmtă de la subsol de către patru gardieni scunzi, îmbrăcaţi în negru din cap până-n picioare, având faţa şi capul ascunse în întregime de căşti de motociclişti. Nu era sigură sută la sută dacă erau sau nu oameni; nu vedea nici o urmă de aură, de puls sau de respiraţie pe figurile lor. Când se adunară în jurul ei, i se păru că distinge o undă foarte palidă a ceva vechi şi mort, asemenea ouălor putrede şi a fructelor stricate. Se gândea că ar putea fi simulacre, creaturi artificiale crescute în containere de lichid, bolborosind a descompunere. Perenelle ştia că Dee era fascinat de ideea de a-şi crea propriii adepţi şi că experimentase asta zeci de ani cu golemii, simulacrele şi homunculii.

Fără a spune un cuvânt, cu gesturi spasmodice, cei patru o zoriră să iasă din celulă pe un culoar îngust şi slab luminat. În mod intenţionat Perenelle se mişca cât de încet putea, luându-şi un răgaz pentru a-şi aduna puterile şi pentru a absorbi impresiile locului. Jefferson Miller, fantoma care lucrase la pază şi protecţie, îi spusese că se află la subsolul lui Enoch Entreprises, la vest de Telegraph Hill, aproape de faimosul Coit Tower. Ştia că este mult sub pământ: pereţii erau plini de umezeală, iar aerul era atât de rece că scotea aburi pe gură. Acum că ieşise din celulă, departe de vrăjile şi farmecele de protecţie, simţi cum încetul cu încetul îşi recapătă forţele. Perenelle încerca cu disperare să-şi amintească vreun descântec care să acţioneze asupra paznicilor ei, dar contactul cu fantoma domnului Miller o epuizase şi acum simţea o durere de cap care îi răpea puterile de concentrare.

Ceva prinse formă chiar deasupra capului ei. Răsuflarea acesteia, ca o ceaţă albă în aerul îngheţat, plăsmui un chip.

Femeia se uită cu coada ochiului la gărzile ei de corp, dar acestea nu părură să fi observat ceva. Îşi umplu plămânii

cu aer, îl reţinu până ce corpul îl încălzi, apoi îi dădu drumul în sus, într-o suflare prelungă şi uşoară. În atmosfera aceea cu neguri albe apăru un chip: cel al lui Jefferson Miller.

Perenelle se cutremură; fantoma lui ar fi trebuit de mult să se întoarcă în lumea ei; doar dacă... doar dacă nu avea ceva urgent să-i transmită.

Nicholas!

Imediat, ştiu că soţul ei este în pericol. Perenelle inspiră încă o dată prelung şi reţinu aerul. Se concentră din răsputeri asupra lui Nicholas, văzându-l limpede cu ochii minţii, cu faţa lui îngustă, mai curând tristă, cu ochii lui spălăciţi şi cu părul tuns scurt. Zâmbi, amintindu-şi-l când era mai tânăr, iar părul său, des şi negru, era mai lung decât al ei. Îl purtase mereu legat la ceafă cu o fâşie stacojie de mătase. Expiră, iar aerul se adună într-un nor care luă din nou chipul lui Miller. Perenelle se uită lung în ochii săi fantomatici şi acolo, reflectându-se în pupile, îl văzu pe soţul ei imobilizat sub ghearele zeiţei cu cap de pisică.

Fu cuprinsă de furie şi de groază, iar starea de epuizare şi durerea de cap o lăsară brusc. Părul ei negru, încărunţit pe alocuri, îi flutura în jurul capului de parcă ar fi fost suflat de un curent puternic de aer, cu scântei de energie albă şi albastră pocnind de-a lungul firelor. Aura albă i se aprinse în jurul corpului ca o a doua piele. Când paznicii ei îşi dădură seama că ceva nu era deloc în regulă, era prea târziu. Se întinseră s-o apuce, dar când mâinile lor intrară în contact cu marginile strălucitoare ale aurei, fură catapultaţi în lături, de parcă ar fi fost expuşi la un şoc electric. Unul dintre paznici avu chiar intenţia să se arunce asupra ei, dar înainte de a apuca măcar s-o atingă cu un deget, aura lui Perenelle îl înşfăcă şi-l izbi de perete cu atâta forţă, că-i sări casca de motociclist de pe cap. Pocitania se prelinse de-a lungul peretelui, cu mâinile şi picioarele ciudat contorsionate. Când Perenelle îi privi faţa, îşi dădu seama că era vorba într-adevăr de simulacre. Ăsta, de pildă, era neterminat: faţa şi capul îi erau o simplă bucată de carne,

fără ochi, nas, gură sau urechi.

Femeia se năpusti pe coridor, oprindu-se doar când ajunse în dreptul unei pete uleioase. Aplecându-se deasupra ei, se concentră intens şi atinse apa întunecată cu arătătorul şi cu degetul mijlociu. Aura sa albă sfârâi la contactul cu lichidul, iar apa scoase puţin fum înainte de a se limpezi. Perenelle îşi dădu seama că privea scena pe care o văzuse anterior prin ochii fantomei. Soţul ei zăcea în ghearele lui Bastet. În spatele lor, Scatty se lupta să ţină piept pisicilor şi păsărilor, în timp ce Josh stătea cu spatele lipit de perete, ţinând strâns o creangă ca pe o bâtă de baseball, agitând-o în direcţia oricărei făpturi care dădea să se apropie de el. Sophie stătea pe jos la picioarele lui, mişcându-se încet, clipind confuză.

Perenelle se uită de-a lungul culoarului. Auzea zgomote la distanţă, paşi care răsunau pe dale şi-şi dădu seama că veneau şi alţi paznici. Putea fugi să se ascundă sau putea lupta împotriva lor; îşi recăpătase doar o mică parte din puterea sa obişnuită. Dar asta nu-i mai putea ajuta pe Nicholas şi pe copii.

Perenelle cercetă iar suprafaţa lichidului. La distanţă o vedea pe Hekate ţinând piept atacului concertat al lui Morrigan, cu păsările sale, şi al pisicilor lui Bastet. Îl mai văzu şi pe Dee mişcându-se în jurul lui Hekate, cu sabia din mână strălucind puternic, într-o nuanţă de un albastru otrăvitor, în vreme ce, în spatele tuturor, Yggdrasillul ardea cu flăcări roşii şi verzi.

Mai putea face ceva. Ceva disperat şi periculos care, dacă-i reuşea, ar fi lăsat-o complet epuizată şi fără apărare. Creaturile lui Dee ar fi putut s-o ia pe sus şi s-o ducă unde voiau.

Dar nu stătu pe gânduri.

Aplecându-se asupra petei de apă murdară, îşi aşeză mâna dreaptă, cu palma în sus, în mâna stângă şi se concentră puternic. Aura sa începu să se rotească şi să se mişte, alunecând de-a lungul mâinilor asemenea unor vălătuci de fum, adunându-i-se în palmă, curgând

asemenea unui lichid de-a lungul liniilor şi a şanţurilor din palmă. În cutele pielii îi apăru o scânteie mică de lumină albă-argintie. Se solidifică într-o sferă perfectă, apoi începu să se învârtă şi să crească, iar acum curenţii albi ca gheaţa ai aurei îi alunecau mai încet de-a lungul braţelor. Într-o clipă, sfera ajunse de mărimea unui ou şi atunci, Perenelle îşi roti iute palma şi aruncă mingea de energie aurică pură în apă. Rosti doar două cuvinte.

— Sophie, trezeşte-te!

Capitolul Douăzeci şi Opt

— *Sophie, trezeşte-te!*

Ochii fetei se deschiseră brusc. Apoi Sophie şi-i închise din nou şi-şi acoperi urechile cu palmele. Luminile erau aşa de puternice, atât de clare, vacarmul luptei atât de asurzitor şi de distinct.

— *Sophie, trezeşte-te!*

Şocul repetat de a auzi acea voce o forţă să deschidă ochii şi să privească în jur. O auzea aşa de clar pe soţia lui Flamel de parcă ar fi stat lângă ea, dar nici urmă de aceasta în jur. Ea însăşi zăcea rezmată de un stejar, cu Josh deasupra ei, în picioare, ţinând strânsă cu ambele mâini o creangă groasă, agitând-o disperat în direcţia creaturilor înfricoşătoare.

Sophie se ridică încet în picioare, sprijinindu-se de trunchi să nu cadă. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era mirosul înţepător de lemn verde arzând. Ţinea minte că spusese „Foc!”, după care tot ceea ce urmase nu era decât o serie de imagini confuze – un tunel îngust, făpturi cu capete de păsări sau de pisici – care se poate să nu fi fost decât vise.

Pe când ochii fetei se obişnuiau cu lumina, îngăduindu-i să se uite în jur, îşi dădu seama înspăimântată, că nu fuseseră vise.

Erau cu totul împresuraţi de păsări şi de pisici, cu sutele. Câţiva dintre oamenii cu capete de pisică pândeau din iarba înaltă momentul prielnic pentru a se năpusti asupra lor, în patru labe sau pe burtă, scuipându-i şi scoţându-şi ghearele. Crengile copacului de deasupra lor erau pline de oameni-păsări, care încercau să ajungă suficient de aproape pentru a le ateriza în cap, în timp ce alţii continuau să ţopăie la distanţă, ţintuindu-l pe Josh cu ochii lor răuvoitori.

De cealaltă parte a câmpului de luptă, Yggdrasillul ardea. Lemnul străvechi pocnea şi trosnea, şuviţe de sevă albă

ardeau ca nişte artificii în aerul îmbâcsit. Dar, chiar în momentul în care lemnul vechi se transforma în cenuşă, răsăreau la loc vlăstare noi, proaspete şi verzi. Sophie auzi şi un alt sunet, dându-şi seama că ascultă Yggdrasillul. Şi acum, cu auzul său incredibil de fin, i se păru că percepe enunţuri şi cuvinte disparate, frânturi de melodii şi fragmente de poeme în vaietul sfâşietor al bătrânului copac. În depărtare o zări pe Hekate încercând disperată să stingă focul şi să lupte în acelaşi timp cu Morrigan, cu pisicile şi cu păsările. Sophie mai remarcă şi absenţa şopârlelor zburătoare de pe cer şi numărul foarte împuţinat al acelor Torc Allta ce rămăseseră să-şi apere stăpâna.

Undeva mai aproape, intră în raza sa vizuală şi părul roşu ca focul al lui Scathach. Şi ea era împresurată de sute de corbi şi de feline. Războinica se mişca de parcă ar fi executat figurile unui dans complicat, cu cele două săbii gemene sclipind în aer, ţinând la distanţă făpturile acelea de coşmar. Scatty încerca să-şi croiască drum către locul în care Nicholas Flamel zăcea cu faţa la pământ sub labele celei mai înspăimântătoare creaturi pe care Sophie o văzuse vreodată: Bastet, Zeiţa-Pisică. Cu vederea sa acum incredibil de pătrunzătoare, fata distinse fiecare fir de mustaţă în parte de pe chipul de felină al lui Bastet şi văzu până şi o picătură de salivă picurând de pe caninii uriaşi pe bărbatul imobilizat dedesubt.

Flamel observă că Sophie se uita în direcţia lui. Încercă să respire, dar era aproape imposibil cu acea creatură masivă care îl ţinea pironit locului.

— Fugi! Şopti el, fugi!

— Sophie, am doar câteva minute la dispoziţie… răsună în mintea fetei vocea lui Perenelle, trimiţându-i semnale de alertă maximă. *Uite ce trebuie să faci. Trebuie sa mă laşi să vorbesc prin tine*…

Josh îşi dădu seama că soră-sa se ridicase în picioare, legănându-se uşor, cu mâinile la urechi, ca şi cum vacarmul ar fi fost prea greu de suportat, şi cu ochii strâns închişi. Îi văzu buzele mişcându-se, ca şi cum ar fi vorbit de una

singură. Îşi agită bâta spre doi oameni cu cap de pasăre care dădeau să se apropie de ei. Creanga groasă şi grea îl pocni pe unul chiar peste cioc, făcându-l să se retragă năucit şi ameţit. Celălalt continuă să-i dea târcoale, până ce băiatul pricepu că nu pe el îl voia, ci încerca să pună gheara pe Sophie. Se întoarse şi-l ameninţă cu bâta, dar în acel moment un bărbat înalt, subţire, cu cap de pisică tigrată, se apropie de el înclinându-se. Josh încercă să răsucească bâta, dar îşi pierdu echilibrul şi bărbatul-felină pară lovitura aplecându-se. Apoi făcu un salt în aer, cu botul deschis şi cu ghearele scoase. Deşi asta îi lăsa un gust amar, Josh trebui să recunoască faţă de sine că şi el, şi soră-sa erau la ananghie. Trebuia să ajungă la ea, trebuia s-o apere... şi în clipa aceea ştiu că n-o s-o poată face. Închise ochii în momentul în care creatura aceea îi sări pe piept, aşteptându-se să-i simtă împunsătura ghearelor, s-o audă mieunându-i în faţă... dar nu auzi decât un tors liniştit. Deschise ochii şi se pomeni ţinând în braţe o pisică pufoasă.

Sophie!

Se răsuci şi rămase mut de uimire. Aura fetei lumina ca argintul pur în jurul corpului. Pe alocuri era aşa de puternică, încât reflecta lumina soarelui, făcând-o să strălucească precum o armură medievală. Scântei de argint îi pocneau în păr şi i se prelingeau de-a lungul degetelor, asemenea unui fluid.

— Sophie? murmură Josh, transpus.

Sora lui era bine. Apoi fata îşi întoarse uşor capul ca să-l privească şi el îşi dădu seama, uluit, tulburat, că nu-l recunoaşte. Bărbatul-pasăre care avusese de gând s-o înşface se năpusti la ea, cu ciocul îndreptat spre ochii ei. Sophie pocni din degete şi picături mici de argint îi ţâşniră din palme, împroşcând arătarea. Într-o clipă aceea creatură se răsuci şi se îndoi până nu rămase din ea decât un sturz ameţit.

Fata trecu pe lângă frate-său şi o luă în direcţia lui Bastet.

— Până aici ţi-a fost, micuţo! rosti Bastet poruncitor, ridicându-şi mâna terminată cu gheare.

Ochii lui Sophie se deschiseră larg şi zâmbi, iar Josh îşi dădu seama că, pentru prima dată în viaţa lui, îi era frică de propria soră.

Ştia că nu era Sophie a lui; fiinţa asta înspăimântătoare n-avea cum să fie sora lui geamănă.

Când fata vorbi, vocea nu-i era decât un croncănit răguşit.

— Habar nu ai ce pot să-ţi fac.

Ochii mari de felină ai lui Bastet clipiră surprinşi.

— Nu-mi poţi face nimic, fetiţo.

— Nu sunt o fetiţă. Oi fi tu antică şi de demult, *dar n-ai întâlnit niciodată ceva pe măsura mea. Deţin puterea naturală de a-ţi anula orice vrăjitorie. O pot folosi pentru a transforma la loc pisicile şi păsările.*

Capul lui Sophie se înclină într-o parte, gest foarte cunoscut lui Josh; soră-sa recurgea la el când asculta pe cineva plină de interes. Apoi fata îşi întinse mâinile către Străbuna Întunecată.

— Ce crezi c-o să se întâmple dacă te ating?

Bastet şuieră o poruncă şi trei oameni-pisici uriaşi se năpustiră asupra fetei. Sophie îşi întinse braţele şi un vălătuc lung, şerpuitor de energie argintie îi ţâşni din palme. Atinse fiecare pisică, făcând să le sară scântei de pe spate şi de pe umeri, şi acestea se opriră dezorientate, rostogolindu-se pe pământ şi revenind la înfăţişarea lor de fiecare zi, de pisici obişnuite, dintre care două cu blana scurtă şi o persană pufoasă. Pisicile se ridicară în patru labe şi o şterseră iute, mieunând de ţi se rupea inima.

Sophie înălţă biciul de argint deasupra capului, făcând să scapere scântei în toate direcţiile.

— Dă-mi voie să-ţi arăt ce pot să fac…

Biciul de lichid argintiu pocnea şi scânteia pe măsură ce Sophie se apropia.

Scatty îşi dădu seama că trei dintre adversarii săi se

transformaseră într-un prihor, un cintezoi şi o vrabie, în timp ce bărbatul-felină cu înfăţişare exotică din faţa ei se preschimbă într-o siameză buimacă.

Sophie pocni iar şi iar din biciul de argint, îndepărtând atacatorii, picăturile de argint împrăştiindu-se pretutindeni, din ce în ce mai multe dintre pisicile şi păsările-hibrid revenind la forma lor dinainte.

— *Pleacă de lângă Nicholas*, spuse ea, fără ca buzele să i se mişte în ritmul cuvintelor, *sau vom afla cu toţii care ţi-e adevăratul chip, Bastet, care mai eşti numită şi Mafdet, Sekmet şi Menhit.*

Bastet se îndepărtă încet de Flamel şi se înălţă în toată statura ei impresionantă. Ochii cu pupilele îngustate îi erau larg deschişi, iar gura încleştată.

— A trecut mult timp de când a îndrăznit cineva să mă mai strige cu toate aceste nume. Cine eşti tu, căci nu pari deloc doar o copilă?

Buzele fetei se mişcară, cuvintele articulându-se cu o întârziere de câteva clipe.

— *Uită-te bine la această copilă*, *Bastet! Ea e blestemul tău.*

Blana lui Bastet străluci, iar braţele i se mişcară cu arcuiri sălbatice. Apoi se dădu încet îndărăt, se întoarse şi o luă la fugă spre copacul în flăcări. Pentru prima dată de-a lungul a mii de ani, era înspăimântată.

Nicholas se ridică în picioare şi se îndreptă clătinându-se către Sophie, Josh şi Scatty. Se opri în faţa fetei.

— Perenelle? şopti el.

Sophie întoarse capul către dânsul. Buzele prinseră a i se mişca şi pe urmă, ca într-un film prost dublat, veniră şi cuvintele.

— *Sunt în San Francisco*, *captivă în subsolul de la Enoch Entreprises. Sunt teafără şi sănătoasă. Du copiii spre sud*, *Nicholas.*

Urmă un moment lung de tăcere; apoi, când vorbi iarăşi, cuvintele ieşeau mai repede decât le putea articula Sophie, iar aura fetei prinse a păli şi ochii a i se închide.

— Du-i la vrăjitoare.

Capitolul Douăzeci şi Nouă

Doctorul John Dee îşi ieşise din minţi. Totul se ducea de râpă şi acum exista posibilitatea reală de a fi nevoit să se implice în confruntare.

Flamel Scatty şi gemenii reuşiseră să se strecoare din interiorul copacului şi luptau acum de cealaltă parte a câmpului de bătaie, la vreo două sute de metri distanţă, dar el nu putea ajunge la ei – asta ar fi însemnat să treacă prin mijlocul ostilităţilor. Ultimii dintre Torc Allta, cu înfăţişare umană sau animală, se luptau acum pe viaţă şi pe moarte, cu felinele şi cu corbii. Şopârlele zburătoare fuseseră deja înfrânte. Iniţial şerpii înaripaţi semănaseră tulburare şi haos printre pisici şi păsări, dar apoi unele se mai târâră o vreme stinghere pe pământ, pentru ca altele să fie ucise imediat ce aterizară. Armata numeroasă de oameni-porci se subţiase considerabil, şi Doctorul bănuia că în aproximativ o oră nu avea să mai fie nici urmă de asemenea creaturi în America de Nord.

Dar nu-şi putea permite să aştepte atât. Trebuia să ajungă la Flamel chiar în acel moment. Trebuia să recupereze foile smulse din *Codex* cât mai curând.

Din ascunzătoarea sa aflată după un pâlc de tufişuri, Dee îi vedea pe Străbuni. Hekate stătea în pragul casei-copac, înconjurată de ultimele dintre gărzile ei personale de Torc Allta. În timp ce porcii se luptau cu păsările şi pisicile, Hekate singură ţinea piept forţelor unite ale lui Morrigan şi Bastet.

Cele trei ignorau creaturile pe jumătate umane, pe jumătate fiare care viermuiau lângă ele. Pentru un ochi neavizat, ar fi părut că cele trei stăteau şi se holbau doar una la alta. În orice caz, Dee observă norii purpurii care se adunaseră doar asupra Yggdrasillului, văzu cum florile gingaşe albe şi galbene de la rădăcina lui se ofilesc şi mor, transformându-se instantaneu într-o mâzgă neagră; văzu şi

strălucirea imperceptibilă a muşchiului care apăruse pe cărarea de piatră netezită. Dee zâmbi; cu siguranţă că nu avea să mai dureze mult de acum încolo. Cât de mult ar fi putut Hekate să le ţină piept celor două Străbune, mătuşă şi nepoată?

Dar zeiţa nu dădea niciun semn de oboseală.

Apoi trecu la contraatac.

Deşi aerul, acum înecăcios de la copacul în flăcări, era liniştit, Dee văzu cum o briză uşoară flutură pelerina lui Morrigan ridicându-i-o peste umeri şi o dezechilibră pe uriaşa Bastet, făcând-o să-şi încline capul şi să se clatine în vânt.

Modelele acelea ciudate de pe rochia lui Hekate se ondulară cu o iuţeală aiuritoare, iar culorile deveniră neclare şi estompate.

Extrem de alarmat, Dee văzu o umbră neagră răsucindu-se deasupra ierbii ofilite şi apoi privi cum un roi de muşte negre se aşază pe blana lui Bastet, bâzâindu-i în urechi şi în nas. Zeiţa-Pisică se clatină şi se dădu înapoi, scărpinându-se nervoasă pe faţă. Căzu la pământ, rostogolindu-se de câteva ori prin iarba înaltă, încercând să alunge insectele. Tot mai multe continuau să vină însă, însoţite de furnici şi păianjeni care ieşiră din iarbă şi prinseră a mişuna peste ea. Târându-se în patru labe, îşi dădu capul pe spate şi urlă agonic, apoi se întoarse şi o luă la fugă peste câmp, rostogolindu-se şi tăvălindu-se în iarbă, năpustindu-se în iaz, în încercarea de a scăpa de insecte. Trecuse de jumătatea câmpului înainte ca roiul des şi zumzăitor s-o lase în pace. Se scărpină furioasă pe faţă şi pe braţe, lăsând dâre lungi în piele, înainte de a se ridica în picioare pentru a se întoarce la Yggdrasill. Iar atunci, roiul de insecte, şi mai gros acum, se regrupă în aer deasupra ei.

În acel moment, Dee îşi imagină că poate, doar poate, Hekate ar fi avut şanse să câştige. Să le despartă pe Bastet şi pe Morrigan fusese o lovitură de maestru; simplul fapt de a se asigura că Bastet nu va mai reveni era genial de-a dreptul.

Înţelegând că nu se poate întoarce la copac, Bastet scoase strigăte furioase, apoi se întoarse şi o luă la goană în direcţia în care Flamel, Scatty şi gemenii încercau să se apere. Dee o văzu făcând un salt incredibil, prin care-l culcă la pământ pe Alchimist. Asta îi oferi o oarecare satisfacţie, cel puţin, şi-şi îngădui să surâdă, zâmbet care-i pieri însă repede – el era încă prins de această parte a câmpului de bătaie. Cum avea să treacă de Hekate?

Deşi Yggdrasillul ardea furios, cu părţi întregi cuprinse de flăcări, cu frunzele devenind scrum şi cu bucăţi carbonizate de crengi prăbuşindu-se la pământ, cu fuioare de sevă fierbând şi scăpărând din crengile în cădere, puterile lui Hekate nu păreau să fi slăbit deloc. Dee strânse din dinţi nemulţumit; toate cercetările sale îi confirmaseră că zeiţa insuflase viaţă copacului dăruindu-i o parte din propria forţă magică. În schimb, pe măsură ce creştea, el îi reînnoia puterile. Arderea copacului fusese ideea lui. Îşi imaginase că dacă acesta va arde, ea va slăbi. Dar lucrurile ieşiseră pe dos: incendierea copacului o scosese din minţi pe zeiţă, iar furia o făcuse încă mai periculoasă. Când Dee îi văzu buzele schimbându-se în ceva ce semăna a zâmbet şi pe Morrigan clătinându-se şi bătând în retragere, începu să înţeleagă că acolo, în propriul Tărâm al Umbrelor, Zeiţa cu Trei Capete se dovedea a fi de departe mult mai puternică decât ei.

Şi mai ştiu că trebuia să acţioneze.

Rămânând în umbra copacului şi a ierburilor înalte, înconjură trunchiul enormului Yggdrasill. Trebui să se tupileze şi să se ascundă când un Torc Allta cu înfăţişare de porc se năpusti din tufişuri chiar în faţa lui cu cel puţin o duzină de oameni-pisici şi cu de două ori mai multe păsări luându-i urma.

Dee ieşi din ierburi pe partea copacului opusă locului în care se înfruntau Hekate şi Morrigan. La dreapta, constată că ceva se petrecea cu grupul lui Flamel; păsările şi pisicile erau aruncate în toate părţile… apoi realiză că ceea ce vedea erau feline şi păsări *obişnuite* care zburau prin aer, iar nu făpturi cu forme pe jumătate umane. Vrăjile de

transformare folosite de Bastet şi de Morrigan îşi pierdeau puterea: Chiar era Hekate aşa de puternică? Trebuia să pună capăt la toate astea.

Doctorul John Dee ridică în mâini sabia cu lamă scurtă. Pe toată lungimea ei se reflectă o lumină albastră impură şi, pentru o clipă, lama ei străveche din piatră vâjâi, ca şi cum ar fi trecut peste ea un curent uşor de aer. Şerpii încolăciţi reprezentaţi pe plăsele prinseră a şuiera şi a reveni la viaţă.

Apucând strâns plăselele, Dee apăsă cu vârful scoarţa noduroasă a copacului... şi împinse.

Excalibur pătrunse uşor în lemn, intrând până-n plăsele fără a întâmpina rezistenţă. Preţ de o clipă destul de lungă, nu se întâmplă nimic, apoi Yggdrasillul începu să geamă. Sunetul era asemănător cu cel scos de un animal înjunghiat: la început ca un vaiet profund, se transformă repede într-un scâncet ascuţit. În locul unde plăselele sabiei ieşeau din copac, se forma o pată albastră. Asemenea cernelei care se prelinge, curse pe copac şi intră în pământ, apoi lumina albăstruie, păstoasă se răspândi de-a lungul nervurilor lemnului şi a cioturilor sale. Strigătele Yggdrasillului deveniră din ce în ce mai jalnice, aproape insuportabile. Acei câţiva Torc Allta care supravieţuiseră se prăbuşiră la pământ, chircindu-se de durere, acoperindu-şi urechile; oamenii-păsări croncăniră dezorientaţi, iar pisicile începură să şuiere şi să miaune la unison.

Pata albastră dădu ocol copacului, îmbrăcând totul într-o pojghiţă subţire de cristale strălucitoare de gheaţă care reflectau lumina. În aer se aprinseră curcubee negre-albăstrui şi purpurii-verzui.

Pata uleioasă cuprinse copacul şi se răspândi de-a lungul crengilor, transformând totul în cristale de gheaţă. Nici focul nu mai avea putere asupra ei. Flăcările îngheţară, focul din interior luă forme ciudate şi complexe, care se uniră apoi într-o reţea complicată, asemenea gheţii de pe suprafaţa unui iaz, şi se dizolvară într-un praf strălucitor. Frunzele atinse de pata aceea se îngreunară brusc şi căzură din copac. Acestea nu plutiră până jos, ci căzură fulgerător

şi se sparseră cu clinchete răsunătoare, în timp ce crengile, acum bucăţi solide de gheaţă, se desfăcură din trunchi şi se prăbuşiră cu zgomot la pământ. Dee se aruncă într-o parte pentru a nu fi strivit de o creangă îngheţată lungă de vreun metru. Apucând strâns plăselele lui Excalibur, eliberă tăişul din trunchiul copacului şi fugi să caute întăriri.

Yggdrasillul murea. Petice mari de scoarţă se desfăceau, asemenea unor aisberguri desprinzându-se de calotă, şi se prăbuşeau la pământ, luminând frumosul Tărâm al Umbrelor cu cioburile gheţii ascuţite ca pumnalul.

Luând distanţă şi păzindu-se de crengile în cădere, Dee dădu ocol copacului alergând; trebuia s-o vadă pe Hekate.

Zeiţa cu Trei Capete îşi dădea duhul.

Stând liniştită în faţa copacului aflat pe punctul de a se prăbuşi, pe porţiuni sau în totalitate, Hekate îşi alterna cele trei chipuri ale sale, tânără, matură şi bătrână, în ritmul bătăilor de inimă. Trecerea se făcea aşa de repede, încât corpul ei n-avea timp să se adapteze, şi ea era blocată între o fază sau alta: ochi tineri pe un chip bătrân, capul unei fete pe trupul unei femei, trupul unei femei adulte cu braţele unui copil. Rochia sa mereu schimbătoare îşi pierduse toate culorile şi îi era la fel de neagră ca pielea.

Dee i se alătură lui Morrigan şi amândoi o priviră în tăcere. Bastet reveni şi ea şi toţi trei asistară la ultimele clipe ale lui Hekate şi ale dragului ei Yggdrasill.

Arborele Lumii era aproape în întregime albastru, acoperit cu o pojghiţă de gheaţă. Rădăcinile îngheţate ieşiseră din pământ, distrugând simetria perfectă a solului, săpând şanţuri mari pe suprafaţa lui. Găuri enorme apăruseră pe trunchiul masiv, dând la iveală încăperile circulare din interior, care erau şi ele încovoiate de greutatea gheţii.

Transformarea lui Hekate îşi încetini ritmul. Schimbările aveau nevoie de mai mult timp pentru a prinde contur deoarece acum pata albastră îi urca pe corp, solidificându-i pielea, transformând-o în cristale de gheaţă.

Morrigan aruncă o privire sabiei din mâna lui Dee, apoi

privi în lături.

— Chiar şi după atâţia ani petrecuţi în slujba noastră, încă ne mai poţi lua prin surprindere, doctore Dee, spuse ea încet. Nu ştiam că Sabia de Gheaţă e la tine.

— Mă bucur c-am adus-o, spuse Dee, evitând un răspuns precis. Se pare că puterile lui Hekate erau mai mari decât ne-am închipuit. Şi presupunerea mea, cum că forţa ei e în strânsă legătură cu arborele, s-a dovedit a fi întemeiată.

Din Yggdrasill nu mai rămăsese acum decât un bloc uriaş de gheaţă. Şi Hekate era acoperită cu totul de pojghiţă, deşi îndărătul cristalelor albastre, ochii de culoarea untului erau încă însufleţiţi. Vârful copacului începu să se topească, apa murdară prelingându-se pe scoarţă şi săpând şanţuri adânci în aceasta.

— Când mi-am dat seama că are puterea de a vă anula vrăjile, am ştiut că trebuie să fac ceva, spuse Dee. Am văzut pisici şi păsări revenind la înfăţişarea lor naturală.

— Asta nu-i opera lui Hekate, izbucni Bastet brusc, cu un accent ascuţit şi cu o voce animalică.

Morrigan şi Dee se întoarseră s-o privească. Creatura arătă spre un punct al câmpului de luptă cu mâna ei terminată cu gheare.

— Fata a fost de vină. Cineva vorbea prin ea, cineva care-mi cunoştea toate adevăratele nume, cineva care i-a folosit aura pentru a declanşa un curent de energie pură: asta ne-a dat peste cap vrăjile.

Dee se uită peste câmp în direcţia în care-i văzuse pe Flamel, Scatty şi pe gemeni adunându-se în jurul stejarului. Dar nu mai rămăsese nici ţipenie din ei. Se întoarse să poruncească pisicilor şi păsărilor rămase în viaţă să pornească în căutarea lor, când îl văzu pe Senuhet clătinându-se. Bătrânul era plin din cap până-n picioare de noroi şi de sânge, deşi sângele nu părea a fi al lui, şi-şi pierduse una din săbiile încovoiate din bronz. A doua fusese ruptă în două.

— Flamel şi ai lui au scăpat, şuieră el. I-am urmat dincolo de intrarea pe Tărâmul Umbrelor. Ne-au furat maşina,

adăugă el indignat.

Slobozind un strigăt de furie, doctorul Dee se răsuci şi o aruncă pe Excalibur în direcţia copacului. Tăişul din piatră lovi Arborele Lumii, care răsună de sunetul solemn al unui clopot uriaş. Nota aceea unică, înaltă şi limpede se ondulă vibrând în aer… apoi Yggdrasillul începu să se desfacă, fisurându-se pe toată lungimea. Mai mici iniţial, crăpăturile se măriră pe măsură ce urcau în zigzag. În câteva clipe, tot copacul era acoperit de acestea. Apoi Yggdrasillul se sfărâmă şi se prăbuşi peste statuia de gheaţă a lui Hekate, prefăcând-o şi pe ea în pulbere.

CAPITOLUL TREIZECI

Josh Newman deschise dintr-o smucitură uşa SUV-ului şi se simţi cuprins de un val de uşurare. Cheile erau în contact. Descuie portiera din spate aşteptând să urce Nicholas care se grăbea la maşină, ducând-o pe Sophie în braţe. Se strecură înăuntru şi o aşeză cu grijă pe bancheta din spate. Scatty ţâşni din perdeaua naturală de frunze şi coborî iute poteca, având un zâmbet larg întipărit pe faţă.

— Să ştiţi, spuse ea în timp ce se aruncă în spate, asta-i aşa mai grozavă distracţie de care am avut parte în ultimele în ultimele câteva mii de ani.

Josh se cocoţă pe scaunul de la volan, îl reglă şi apoi răsuci cheia în contact. Motorul puternic V6 porni.

Flamel se aşeză şi el pe scaunul din dreapta, trântind portiera după el.

— Hai s-o ştergem din locul ăsta!

Josh schimbă vitezele, apucă cu ambele mâini volanul îmbrăcat în piele şi apăsă pe acceleraţie până în podea. Hummerul uriaş îşi luă avânt, împrăştiind pietriş şi nisip, în vreme ce băiatul coti, pentru a porni apoi în josul drumului îngust, săltând şi scrâşnind peste şanţuri, crengi de copac şi tufişuri care-i zgâriau portierele, lăsând urme pe vopseaua sa veche.

Deşi soarele răsărise atât în Tărâmul Umbrelor, cât şi în lumea reală, drumul era încă în penumbră şi, oricât s-ar fi străduit, Josh nu găsea întrerupătoarele pentru faruri. Se tot uita în oglinzile laterale şi în cea din faţă, aşteptându-se din clipă în clipă să le vadă pe Morrigan sau pe Zeiţa-Pisică ieşind din gardul de vegetaţie din spatele lor. Abia după ce poteca se sfârşi într-o oază de lumină şi el viră la dreapta, întorcând maşina pe terenul îngust, întortocheat, îşi permise s-o lase mai încet din acceleraţie. Hummerul încetini imediat.

— Totu-i în regulă? întrebă el, tremurând.

Coborî oglinda retrovizoare astfel încât să vadă în spate. Sora lui zăcea întinsă pe locurile îmbrăcate în piele din spate, cu capul în poala lui Scatty. Războinica folosea un petic de material rupt din tricoul ei pentru a tampona fruntea fetei. Pielea lui Sophie era de un alb cadaveric şi, cu toate că ţinea ochii închişi, globii ochilor i se mişcau agitaţi în spatele pleoapelor, iar ea se contorsiona de parcă ar fi trăit un coşmar. Scatty îl surprinse pe băiat privindu-le prin oglindă şi îi zâmbi încurajator.

— Îşi revine, spuse ea.

— Nu poţi face nimic? întrebă Josh, aruncându-i o privire lui Flamel, care şedea în dreapta lui.

Sentimentele pe care le nutrea acum faţă de Alchimist erau absolut confuze. Pe de o parte, el îi băgase într-un bucluc inimaginabil de periculos şi, pe de altă parte, Josh îl văzuse cât de sălbatic se luptase să-i apere.

— Nu, nu pot face nimic, spuse Flamel obosit. E doar epuizată, nimic mai mult.

Nicholas însuşi părea extenuat. Hainele îi erau stropite de noroi şi de ceva ce părea a fi sânge. În păr îi fluturau pene de păsări şi ambele mâini îi erau zgâriate de pe urma confruntării cu pisicile.

— Las-o să doarmă şi când se va trezi, peste câteva ore, va fi bine. Îţi promit.

Josh dădu din cap. Se concentră asupra drumului din faţa lui, nemaidorind să continue discuţia cu Alchimistul. Se îndoia că sora lui va mai fi *bine* vreodată. O văzuse cum se uitase la el, cu ochii ficşi şi lipsiţi de expresie: nu-l recunoscuse. Ascultase vocea care vorbise prin ea; nu era cea pe care o ştia el. Sora lui geamănă fusese întru totul transformată.

Ajunseră la un indicator pentru Mill Valley, şi băiatul viră la stânga. Habar n-avea încotro mergeau; nu voia decât să iasă de pe Tărâmul Umbrelor. Mai mult de-atât: voia să meargă acasă, să revină la o viaţă normală, voia până şi să uite că dăduse peste anunţul acela din revista academică pe care i-o adusese taică-său.

Căutăm ajutor pentru librărie. Nu avem nevoie de un cititor, ci de un om muncitor.

Îşi trimisese CV-ul şi peste câteva zile fusese chemat la interviu. Sophie n-avea nimic programat pentru ziua aceea şi venise să-i ţină de urât. În timp ce-l aştepta, intrase în cafeneaua de peste drum să-şi ia o cafea cu lapte. Când Josh ieşise din Librăria Mică, jubilând pentru că primise postul, descoperise că şi soră-sa îşi găsise o slujbă la Ceaşca de Cafea. Urmau să lucreze chiar peste drum unul de celălalt – era perfect! Şi chiar *fusese* perfect – până în urmă cu o zi, când se declanşase toată nebunia asta. Se uită iar în oglindă la ea. Acum se odihnea liniştită, complet nemişcată, dar el se relaxă numai când constată că-i revenise puţină culoare în obraji.

Ce făcuse Hekate? Ba nu, ce făcuse *Flamel?* Totul se întorcea împotriva lui. Nu era decât vina Alchimistului. Zeiţa nu voise să deştepte puterile magice ale gemenilor – ea conştientiza pericolele. Dar Flamel insistase, şi acum, din cauza lui, paradisul zeiţei fusese atacat, iar soră-sa era ca o străină pentru el.

Când Josh începuse să lucreze în librărie pentru bărbatul care atunci i se prezentase cu numele de Nick Fleming, îl găsise puţin excentric, ciudat, poate chiar straniu. Dar, pe măsură ce începuse să-l cunoască, ajunsese să-l placă, să-l admire chiar. Fleming era pentru el tot ce nu fusese tatăl său vreodată. Era amuzant, îl interesa tot ceea ce făcea Josh, iar cunoştinţele sale despre tot ce-ţi putea trece prin cap erau uimitoare. Băiatul era încredinţat că taică-său, Richard, se simţea cu adevărat fericit doar în faţa unui amfiteatru plin de studenţi sau îngropat până la genunchi în noroi.

Fleming era altfel. Când Josh îi pomenise de Bart Simpson, Fleming contracară cu Groucho Marx şi apoi merse şi mai departe şi-l introduse pe Josh în universul filmelor fraţilor Marx. Împărtăşeau şi pasiunea pentru

muzică, deşi gusturile lor mergeau în direcţii diferite; Josh îl puse la curent pe Nick cu Green Day, Lamb şi Dido. Fleming îi recomandă nume ca Peter Gabriel, Genesis şi Pink Floyd. Când Josh îi dădu lui Fleming să asculte ceva muzică *ambientală* şi *trance* pe iPod-ul său, Fleming îi împrumută propriile CD-uri cu Mike Oldfield şi cu Brian Eno. Josh îl mai introduse pe Nick şi în universul blogurilor, arătându-i blogul personal şi pe cel al surorii sale şi discutaseră chiar şi posibilitatea de a stoca on-line întregul inventar al magazinului.

În timp, Josh ajunse să se gândească la Fleming ca la fratele mai în vârstă pe care şi-l dorise dintotdeauna. Iar acum, bărbatul acela îi trădase încrederea.

De fapt, îl minţise de la bun început. Nu fusese niciodată Nick Fleming. Şi, undeva într-un colţişor, în mintea lui Josh se ivi o întrebare neplăcută. Păstrând un ton scăzut al vocii şi fixându-şi privirea asupra drumului, îndrăzni să-l întrebe:

— Ai ştiut vreodată că toate acestea urmau să se întâmple?

Flamel se lăsă pe spate în scaunul de piele şi-şi întoarse capul să se uite la băiat. Alchimistul era în semiîntuneric şi se agăţase strâns cu ambele mâini de centura petrecută peste piept.

— Ce anume să se întâmple? Întrebă el cu prudenţă.

— Ştii bine că nu mai sunt un copil, spuse Josh pe un ton iritat, aşa că nu-mi vorbi în felul ăsta. Pe bancheta din spate, Sophie murmură ceva în somn, ceea ce-l făcu pe Josh să coboare vocea. Cartea ta preţioasă a prezis toate astea?

O văzu cu coada ochiului pe Scatty mişcându-se în spate şi-şi dădu seama că se aplecase spre ei pentru a desluşi răspunsul Alchimistului.

Flamel îşi luă un lung moment de gândire înainte de a răspunde. În cele din urmă spuse:

— Sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le ştii despre *Cartea Profetului Avraam Magul,* în primul rând. Îl văzu pe Josh deschizând gura să zică ceva, aşa că i-o luă repede

înainte. Lasă-mă să continui. Am fost mereu conştient de vechimea *Codexului,* începu el, deşi n-am ştiut niciodată precis despre câţi ani, sau câte veacuri sau milenii e vorba. Ieri, Hekate a spus că era de faţă când Avraam l-a conceput... şi că asta se întâmpla cu cel puţin zece mii de ani în urmă. Pe atunci, lumea era un loc cu totul diferit. Potrivit teoriei general acceptate, omenirea a apărut la mijlocul Epocii de Piatră. Dar adevărul e cu totul altul. Seminţia Străbunilor a stăpânit pământul. Mitologia şi legendele conţin fărâme de adevăr în acest sens. Dacă poţi crede în poveşti, continuă el, Străbunii erau înzestraţi cu darul magic al zborului, aveau nave care traversau oceanul, puteau controla vremea şi şi-au perfecţionat chiar propriul sistem referitor la ceea ce noi numim donare. Cu alte cuvinte, aveau acces la o ştiinţă atât de avansată, încât noi, modernii, am numit-o magie. Josh începu să scuture frenetic din cap. Asta era mai mult decât putea înghiţi. Şi înainte de a spune că asta nu-i decât pură născocire, gândeşte-te doar la evoluţia omenirii în ultimii zece ani. Dacă cineva le-ar fi spus părinţilor tăi, de pildă, că-şi vor putea purta în buzunar întreaga colecţie muzicală, ar fi crezut asta? Acum avem calculatoare cu o putere de calcul mai mare decât cea de care a fost nevoie pentru a trimite prima rachetă în spaţiu. Avem microscoape electronice care pot vizualiza atomii. Tratăm în mod curent maladii care acum cincizeci de ani erau considerate fatale. Iar ritmul schimbării este mereu tot mai alert. Astăzi suntem în stare să punem în practică ceea ce părinţii voştri ar fi considerat cu neputinţă, iar bunicii, curată magie.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi atrase atenţia Josh. Privea cu atenţie vitezometrul; nu-şi puteau permite să tragă de timp. Ceea ce vreau să-ţi spun este că nu ştiu de ce era în stare Seminţia Străbunilor. Mă interesează mai mult să aflu dacă Avraam a făcut o serie de predicţii în *Codex* sau dacă a scris ceea ce văzuse sau îşi imaginase altcineva. Cunoştea viitorul, *putea* cu adevărat să-l vadă? Se răsuci în scaun să se uite la Scatty. Tu ştii ceva despre

asta?

Războinica ridică din umeri, zâmbind.

— Eu aparţin Generaţiei Următoare; majoritatea Seminţiei Străbunilor dispăruse cu mult înainte de a mă naşte, iar Danu Talis era de mult sub ape. N-am nici cea mai vagă idee despre ce puteau face. Dacă aveau viziunea viitorului? Se opri, reflectând o clipă. Am cunoscut Străbuni care aveau acest dar: Sibila, cu siguranţă, la fel Themis şi Melampus, desigur. Dar mai mult nimereau pe de lături decât să prevadă viitorul. Dacă am învăţat ceva din călătoriile mele, este că suntem singurii creatori ai viitorului nostru. Am văzut că s-au petrecut evenimente care au zguduit lumea fără ca cineva să le anticipeze în vreun fel şi am auzit şi profeţii, mai ales despre sfârşitul lumii, care au dat greş.

Fură depăşiţi de o maşină pe drumul îngust de ţară, prima pe care o întâlniră de atâta timp.

— Te mai întreb încă o dată, insistă Josh, încercând să păstreze un ton paşnic. Şi de data asta vreau un răspuns foarte limpede, de genul „da” sau „nu”: există vreo profeţie în *Codex* despre evenimentele recent întâmplate?

— Nu, răspunse Flamel repede.

— Eu simt un „dar” pe acolo, pe undeva, interveni Scatty.

Alchimistul încuviinţă.

— Există un mic „dar”. Cartea nu spune nimic despre Hekate sau despre Tărâmul Umbrelor, nici despre Dee sau Bastet ori Morrigan. Dar... Suspină. Există mai multe profeţii despre gemeni.

— Gemeni, repetă Josh dezamăgit. Despre gemeni în general, sau despre mine şi Sophie în special?

— *Codexul* vorbeşte despre gemenii de aur şi de argint, despre „cei doi care sunt ca unul şi unul care este ca toţi”. Şi nu-i deloc o coincidenţă faptul că aurele voastre de energie sunt una aurie, cealaltă, argintie. Aşa că da, sunt convins că referirile sunt la tine şi la sora ta. Se apleacă în faţă să-l privească pe băiat. Şi dacă mă întrebi de când ştiu asta, răspunsul nu-i decât unul singur: am început să am

bănuieli de-abia ieri, când mi-aţi sărit în ajutor în librărie. Iar Hekate mi-a confirmat presupunerile câteva ore mai târziu, când v-a activat aura fiecăruia. Îţi dau cuvântul meu că tot ce am făcut a fost ca să vă protejez pe voi.

Josh începu să dea din cap a tăgadă. Nu era convins că-l crede pe Flamel. Deschise gura să-l mai întrebe ceva, dar Scatty îi puse o mână pe umăr înainte ca el să apuce să spună ceva.

— Dă-mi voie să-ţi spun doar un lucru, făcu ea, pe un ton scăzut şi grav, cu un accent celtic deodată mai pronunţat. Îl ştiu pe Nicholas Flamel de foarte mult timp. America de-abia fusese colonizată când ne-am întâlnit prima dată. Poate fi în multe feluri – periculos şi alunecos, şiret şi ameninţător, un prieten nemaipomenit şi un duşman de moarte –, dar vine dintr-o epocă în care cuvântul dat de cineva era la mare cinste. Dacă te-a asigurat că tot ce-a făcut a fost cu intenţia de a vă ocroti, atunci îţi sugerez din toată inima să-l crezi.

Josh călcă frâna şi maşina încetini, luând o curbă. În cele din urmă, dădu din cap în semn de aprobare şi răsuflă uşurat.

— Te cred, spuse cu voce tare.

Cu toate acestea, îi răsunau stăruitor în minte cuvintele lui Hekate – „Nicholas Flamel nu spune niciodată nimic, nimănui” – şi în sinea lui avea convingerea că tot mai rămăsese ceva ce Flamel îi ascundea.

Deodată, Nicholas atinse braţul lui Josh.

— Aici, opreşte aici.

— Ce-i, ce s-a întâmplat? întrebă Scatty, punând mâna pe săbii.

Josh semnaliză şi trase Hummerul la marginea şoselei, lângă un panou luminos care indica un restaurant.

— Nu s-a întâmplat nimic, zâmbi Alchimistul. E timpul să luăm micul dejun.

— Perfect. Mi-e o foame de lup, aprobă Scatty. Aş mânca şi-un cal. Dacă n-aş fi vegetariană… şi dacă n-aş mai şi iubi caii, fireşte.

„Şi dacă nu erai vampir”, se gândi Josh, dar îşi ţinu pliscul.

Sophie se trezi când Scatty şi Flamel intrară în localul acela să comande mâncare pentru drum. Cu o clipă mai înainte, dormea, acum stătea pe bancheta din spate. Josh sări în sus şi nu-şi putu reţine un strigăt de uimire.

Se răsuci în scaunul şoferului, îngenunchind pentru a se apleca în spate.

— Sophie? întrebă el, cu prudenţă.

Era înspăimântat la gândul că ceva îngrozitor şi străvechi o să-l privească prin ochii surorii lui.

— Nu vrei să ştii ce am visat, spuse Sophie, întinzându-se şi îndreptându-şi spatele. Gâtul îi trosni în timp ce făcea câteva mişcări de rotaţie. Au, mă dor toate cele.

— Cum te simţi?

Ei bine, se gândi Josh, soră-sa începea să-şi revină.

— Ca şi cum aş fi răpusă de gripă. Privi în jur. Unde suntem? Şi ce maşină-i asta?

Josh zâmbi satisfăcut, cu dinţii strălucindu-i în penumbră.

— Am furat-o de la Dee. Ne aflăm undeva pe drumul de ieşire din Mill Valley şi cred că ne îndreptăm spre San Francisco, nu sunt sigur.

— Ce s-a întâmplat… ce s-a petrecut acolo? întrebă Sophie.

Zâmbetul lui Josh se lăţi într-un rânjet.

— Ne-ai salvat, datorită puterilor tale energetice recent trezite la viaţă. Erai incredibilă: aveai ceva ca un bici argintiu de energie şi, ori de câte ori atingeai cu el pe una dintre pisici sau păsări, o readuceai din nou la forma ei naturală. Continuă, în vreme ce ea dădu din cap a îndoială. Nu-ţi aminteşti chiar nimic?

— Foarte puţin. Am auzit vocea lui Perenelle vorbind cu mine, spunându-mi ce să fac. Am simţit de fapt cum aura ei mi se transmite mie, spuse fata, nedumerită. Am auzit-o. Am şi văzut-o, oarecum. Brusc, răsuflă profund, sacadat. Apoi unii au venit după ea. Asta-i tot ce-mi mai amintesc.

— Cine a venit?

— Oamenii fără chipuri. O puzderie. I-am privit cum o târăsc după ei.

— Ce vrei să spui când vorbeşti de oameni fără chipuri?

Ochii lui Sophie se măriră de spaimă.

— Nu aveau chip, faţă, trăsături, cum vrei să-i spui.

— De parcă ar fi purtat măşti?

— Nu, Josh, nici măcar atât. Aveau faţa ca o coală de hârtie – fără ochi, fără nas, fără gură, doar pielea perfect întinsă.

Imaginea care se contură în mintea lui începu să-l neliniştească şi schimbă subiectul cu bună ştiinţă.

— Te simţi… altfel?

Îşi alese cu mare grijă cuvântul.

Sophie căzu pe gânduri un moment. Ce se întâmpla cu Josh, de ce era aşa de preocupat?

— Altfel? În ce sens?

— Ţi-o aminteşti pe Hekate trezindu-ţi puterile magice?

— Da, mi-aduc aminte.

— Cum te-ai simţit? întrebă el, cu o urmă de ezitare în glas.

Preţ de o clipă, ochii fetei străluciră, reflectând o lumină rece argintie.

— Era de parcă cineva mi-ar fi răsucit un comutator în creier. M-am simţit vie. Pentru prima dată în viaţa mea m-am simţit vie.

Josh fu cuprins dintr-odată de gelozie. Cu coada ochiului îi studia pe Flamel şi pe Scatty, care îşi amânaseră masa şi aveau braţele încărcate de bagaje.

— Şi cum? Cum îţi este?

— Foame, spuse ea. Foarte foame.

Mâncară în tăcere: burrito, ouă, cârnaţi, cereale şi chifle, udate din belşug cu apă minerală. Scatty nu luă decât fructe şi apă.

Josh îşi şterse gura cu un şerveţel şi îşi scutură de pe pantaloni firmiturile de pâine. Era prima masă adevărată pe care o mâncase de la prânzul din ajun.

— Încep să mă simt iar om. Îi aruncă o privire piezişă lui Scatty. Fără supărare, te rog.

— Absolut deloc, îl asigură Scatty. Crede-mă, nu mi-am dorit niciodată să fiu în pielea unei fiinţe umane, deşi există, cred, vreo câteva avantaje, adăugă ea cu un aer misterios.

Nicholas strânse resturile de la micul dejun şi le băgă în punga de hârtie. Apoi se aplecă înainte şi ciocăni cu degetul în ecranul sistemului de navigare prin satelit instalat pe bord.

— Ştii cum funcţionează chestia asta?

Josh dădu din cap.

— Teoretic, da. Introducem o destinaţie şi el ar trebui să ne indice traseul optim pentru a putea ajunge acolo. Totuşi n-am mai folosit aşa ceva înainte. Maşina tatei nu este dotată cu aşa ceva, adăugă el.

Richard Newman conducea un Volvo vechi de vreo cinci ani.

— Dacă-l studiezi puţin, l-ai putea face să funcţioneze? insistă Flamel.

— Poate, replică Josh şovăitor.

— Bineînţeles că poate, Josh e un geniu în calculatoare, preciză Sophie din spate, umflându-se în pene de mândrie.

— Păi ăsta nu prea-i un calculator, murmură fratele fetei, aplecându-se înainte şi apăsând pe butonul de pornire.

Ecranul mare, pătrat se însufleţi şi o voce excesiv de autoritară îi avertiză în privinţa introducerii unei adrese în timpul şofatului, apoi îl instrui pe băiat să apese pe butonul OK, presupunând că a recepţionat şi înţeles avertismentul. Ecranul clipi o dată, apoi le indică poziţia Hummerului pe un drum lăturalnic nemarcat. În partea de sus a ecranului, muntele Tamalpais era desemnat printr-un triunghi, iar săgeţile indicau spre sud în direcţia oraşului San Francisco. Drumeagul care-i condusese spre Tărâmul Umbrelor nu era semnalizat nicăieri.

— Trebuie să o luăm spre sud, reluă Flamel.

Josh tot apăsă pe taste până dădu peste meniul principal.

— OK, am nevoie de o adresă.

— Introdu oficiul poştal de la intersecţia lui Signal Street cu Ojai Avenue în Ojai.

Pe bancheta din spate, Scatty se înfioră.

— Vai, nu Ojai. Spune-mi, te rog, că nu mergem acolo.

Flamel se răsuci în scaunul său.

— Perenelle mi-a spus să o luăm spre sud.

— L.A. Este în sud, Mexico la fel, chiar şi Chile tot la sud este. Există nenumărate locuri frumoase care sunt situate la sud…

— Tot Perenelle mi-a spus să duc copiii la Vrăjitoare, adăugă Flamel răbdător. Iar ea e în Ojai.

Sophie şi Josh îşi aruncară o privire, fără să scoată un cuvânt.

— Ar schimba cu ceva lucrurile dacă-ţi spun că nu vrem să mergem acolo? spuse Scatty din spate, oftând.

— Absolut deloc.

Sophie îşi făcu loc printre scaune ca să arunce o privire pe ecran.

— Cât de mult o să ne ia să ajungem acolo? Cât de departe este? se întrebă ea cu voce tare.

— Cam toată ziua, îi răspunse frate-său, aplecându-se înainte să cerceteze şi el ecranul.

Când părul lui îl atinse pe cel al surorii sale, o scânteie mică pocni între ei.

— Trebuie să o luăm pe Autostrada 1. Traversăm Richmond Bridge… Degetele lui urmăreau liniile colorate. Apoi pe I-580, care ne scoate mai departe pe I-50. Clipi luat prin surprindere. Ei bine, pe asta o să facem mai mult de cinci sute de kilometri. Apăsă alt buton, care-i calculă suma unor distanţe de parcurs. Ei, şi toată excursia asta o să acopere vreo opt sute de kilometri şi o să ne ia măcar vreo şase ore şi jumătate. Până astăzi, cea mai mare distanţă pe care am şofat nu depăşea douăzeci de kilometri.

— Ei bine, atunci azi o să ai ocazia să exersezi din plin, observă Alchimistul zâmbind.

Sophie privi când la Flamel, când la Scatty.

— Cine-i Vrăjitoarea asta pe care mergem s-o vedem?

Flamel îşi puse centura de siguranţă.

— Mergem la Vrăjitoarea din Endor.

Josh răsuci cheia în contact şi porni maşina. Se uită la Scatty în oglinda retrovizoare.

— Altcineva cu care te-ai luptat? întrebă el.

Scathach făcu o grimasă.

— Mai rău de-atât, murmură ea. Asta-i bunică-mea.

Capitolul Treizeci şi Unu

Tărâmul Umbrelor se prăbuşea.

Către vest, norii se risipiseră şi petice mari de cer dispăruseră deja, lăsând doar stelele să strălucească stinghere şi făcând ca luna să pară enormă pe cerul întunecat. Rând pe rând, se stingeau şi stelele, iar luna începea să se roadă pe la colţuri.

— Nu mai avem mult timp, spuse Morrigan, cercetând cu atenţie bolta.

Lui Dee, aplecat deasupra pământului pentru a aduna cât mai multe fărâme de gheaţă din ceea ce mai rămăsese din Hekate, i se păru că distinge o nuanţă de teamă în glasul Zeiţei-Corb.

— Avem timp, spuse el calm.

— Nu ne putem permite să mai stăm aici şi să asistăm la dispariţia Tărâmului, continuă ea, privindu-l de sus, cu chipul lipsit de expresie.

Iar el îi percepu nervozitatea după felul în care-şi strângea pe trup pelerina din pene de corb.

— Ce s-ar putea întâmpla? se întrebă Dee cu glas tare.

N-o mai văzuse niciodată în starea asta, iar disconfortul ei evident îl umplea de satisfacţie.

Morrigan îşi ridică privirea pentru a scruta întunericul din ce în ce mai adânc, pâlpâirea stelelor reflectându-se în ochii ei negri.

— Mai nimic, decât c-am dispărea şi noi, absorbiţi în neant, adăugă ea încet, privind cum munţii din depărtare se prefac în ceva ce semăna a pulbere, care se învolbură pe cer şi dispăru. O moarte adevărată, murmură Morrigan.

Dee era acum aplecat asupra rămăşiţelor amestecate ale Yggdrasillului, în timp ce peste tot în jurul său lumea frumoasă şi rafinată a lui Hekate se prefăcea în pulbere şi dispărea, suflată de vânturile nevăzute. Zeiţa îşi crease acest Tărâm al Umbrelor din nimic, iar acum, fără prezenţa ei care să ţină toate elementele laolaltă, totul se întorcea din nou la vidul începuturilor. Dispăruseră munţii, împrăştiaţi asemenea unor rafale de nisip, pâlcuri întregi de vegetaţie dispăreau pe rând, înghiţite de neant, asemenea unor lumini care se sting pe rând, iar luna aceea enormă care atârna pe ceea ce mai rămăsese din cer îşi pierdea încet conturul şi culoarea. Din ea nu mai rămăsese decât un glob străveziu. La răsărit, soarele arăta asemenea unei orbite aurii de lumină, iar cerul îşi mai păstra încă ceva din albastrul senin.

Zeiţa-Corb se răsuci spre mătuşa sa.

— Cât mai durează până dispare totul? o întrebă ea.

Bastet mârâi şi scutură din umerii săi laţi.

— Cine poate şti? Nici măcar eu n-am mai asistat la moartea unui întreg Tărâm al Umbrelor. Poate câteva minute…

— E suficient, n-am nevoie de mai mult.

Dee lăsă sabia Excalibur pe pământ. Tăişul ei din piatră atent şlefuită reflecta întunericul care se înstăpânea pornind de la vest. Dee alese trei dintre cele mai mari fărâme de gheaţă din ceea ce fusese odată Hekate şi le puse pe sabie.

Morrigan şi Bastet se înclinară peste umărul lui să privească sabia, cu inflexiuni care jucau în întuneric.

— E aşa important să faci asta aici? întrebă Bastet.

— Asta a fost casa lui Hekate, răspunse Dee. Şi aici, chiar aici, în locul morţii ei, legătura cu ea va fi cum nu se poate mai puternică.

— Legătură… mârâi iar Bastet, apoi scutură din cap.

Îşi dădu seama ce vrea să facă Dee: cea mai întunecată şi mai primejdioasă dintre toate magiile negre.

— Necromanţie, murmură Dee. Vreau să vorbesc cu zeiţa

moartă. A petrecut atâtea mii de ani aici, că ţinutul ăsta face parte din ea. Pariez că latura ei conştientă a rămas trează şi ataşată de acest loc. Se întinse şi apucă plăselele săbiei. Tăişul negru căpătă o strălucire gălbuie, iar şerpii sculptaţi din jurul plăselelor prinseră viaţă, cu limbile şuierând, înainte de a împietri la loc. Pe când gheaţa se topea, apa din ea se scurse pe tăişul din piatră, acoperindu-l c-o strălucire densă, uleioasă.

— Şi acum, o să vedem ce-o să vedem, şopti el.

Apa de pe tăiş începu să clipocească şi să sfârâie, pocnind şi şuierând. Şi în fiecare clipocit se reflecta un chip: cel al lui Hekate. Trecea pe rând prin cele trei ipostaze ale sale, doar ochii, de culoarea untului şi plini de ură, rămâneau neschimbaţi în vreme ce-i ţintuiau pe cei trei.

— Vorbeşte-mi! strigă Dee. Îţi poruncesc! De ce-a venit Flamel aici?

Vocea lui Hekate era asemenea clipocitului unei ape învolburate.

— Ca să scape de voi.

— Spune-mi ce ştii despre puii ăia de om.

Imaginile care se formară pe latul săbiei erau uimitor de clare. Toate erau surprinse din perspectiva lui Hekate. Îl înfăţişau pe Alchimist sosind cu copiii, îi arăta pe cei doi, înspăimântaţi şi palizi, în maşina zgâriată şi avariată.

— Flamel crede că ei sunt cei doi gemeni despre care vorbeşte legenda cuprinsă în Codex.

Morrigan şi Bastet se dădură mai aproape, ignorând acum întunericul din ce în ce mai cuprinzător din jur. La vest nu mai rămăsese nici o stea pe cer, luna dispăruse, le fel porţiuni întregi de pe boltă, lăsând în urmă doar întunericul.

— Şi e-adevărat? întrebă Dee.

Următoarea imagine de pe sabie arăta aurele celor doi copii strălucind în jurul lor, una aurie, cealaltă argintie.

— Luna şi soarele, murmură Dee.

Nu-şi dădea seama dacă ar trebui să fie înspăimântat sau fericit. Bănuielile i se confirmau, în sfârşit. Din primul

moment în care îi văzuse împreună, se întrebase dacă cei doi adolescenţi erau într-adevăr fraţi gemeni.

— Sunt aceştia gemenii din legendă? întrebă el din nou.

Bastet se apleca, apropiindu-şi capul masiv de cel al lui Dee. Îl gâdilă pe faţă cu mustăţile ei lungi, dar el nu riscă să le dea la o parte, nu cu dinţii ei înspăimântători atât de aproape. Mirosea a pisică udă şi a tămâie; Dee simţi mâncărimi la rădăcina nasului şi-i veni să strănute. Zeiţa-Pisică se întinse să apuce sabia, dar el o prinse de mână. Era ca şi cum ar fi strâns laba unui leu, iar ghearele ei până atunci în teacă ieşiră ameninţător de aproape de degetele sale.

— Te rog să nu atingi tăişul, e o vrajă care cere mare băgare de seamă. Plus că trebuie să-i mai pun încă una sau două întrebări şi nu ştiu cât timp mai avem, adăugă el, făcând un semn din cap către apus, unde marginile pământului se măcinau, risipindu-se asemenea rafalelor de nisip.

Bastet aruncă o privire spre tăişul negru al săbiei, cu pupilele strălucind.

— Sora mea are – sau a avut, ar suna mai bine – un dar aparte. Putea trezi puterile magice ale celorlalţi. Întreab-o dacă a făcut asta cu cei doi gemeni.

Dee dădu din cap, luminându-se brusc; chiar se întrebase de ce Flamel îi adusese pe cei doi copii în locul cu pricina. Îşi amintea acum: în Antichitate exista convingerea că Hekate are putere asupra magiei şi a vrăjilor.

— Ai trezit capacităţile energetice ale gemenilor? o întrebă el.

Un singur clipocit.

— *Nu*.

Dee se răsuci pe călcâie, cu o expresie nedumerită pe chip. Se aşteptase s-o audă răspunzând afirmativ. Flamel eşuase atunci, sau cum?

Bastet mârâi, în stilul ei caracteristic.

— E o mincinoasă.

— N-are cum, o încredinţă Dee. Răspunde la tot ce-o

întrebi.

— Am văzut-o pe fată cu ochii mei, mârâi iar zeitatea egipteană. Am văzut-o agitând un bici de energie aurică pură. N-am mai întâlnit o asemenea forţă desfăşurându-se niciodată în viaţa mea, nici măcar în Timpurile Străvechi.

Doctorul John Dee se uită la ea pătrunzător.

— Ai văzut-o pe fată, OK... dar băiatul? El ce făcea?

— Nu l-am observat.

— Aşa! strigă Dee triumfător.

Se întoarse către sabie.

Pelerina lui Morrigan foşni ameninţător.

— A venit clipa ultimei întrebări, Doctore.

Cei trei îşi înălţară privirile ca să vadă cum întunericul ajunsese aproape deasupra lor. La mai puţin de un metru în faţă, lumea dispăruse în hăuri. Dee se răsuci către sabie.

— Ai trezit energia fetei?

Se auzi un clipocit, şi sabia le arătă imaginea fetei ridicându-se de la pământ înconjurată de o aură argintie.

— *Da*.

— Şi pe a băiatului?

Sabia îl arătă pe Josh chircindu-se în colţul unei camere întunecoase.

— *Nu*.

Mâinile ca nişte gheare îl înşfăcară pe Dee de umeri săltându-l în picioare. Acesta apucă sabia şi scutură picăturile învolburate de apă în vidul care înainta cu repeziciune.

Trioul inedit – Bastet cea uriaşă, întunecata Morrigan şi omuleţul pirpiriu – o luă la fugă, în timp ce lumea se întorcea în haos. Ultimele rămăşiţe ale fostelor armate – creaturile acelea pe jumătate oameni, pe jumătate păsări sau pisici – rămaseră locului, bântuind fără ţintă. Când îşi văzură stăpânii luând-o la goană, se întoarseră să-i urmeze. În curând, cu toţii alergau bezmetici către est, unde mai rezistau încă ultimele regiuni din Tărâmul Umbrelor. Senuhet ţopăia după Bastet, strigând-o pe nume, implorând-o să se oprească şi să-l ajute.

Dar această lume la apus se risipi curând, prea curând. Şi înghiţi, în stingerea ei, păsări şi pisici, luă cu ea copacii străvechi şi orhideele rare, creaturile magice şi făpturile mitice. Absorbi şi ultimele rămăşiţe ale tărâmului legendar al Zeiţei cu Trei Capete.

Apoi vidul înghiţi şi soarele; lumea intră în beznă şi încetă să mai existe.

Capitolul Treizeci şi Doi

Morrigan şi Bastet dădură buzna prin gardul viu încâlcit, târându-l pe John Dee între ele. În următoarea secundă frunzişul dispăru şi se ivi una dintre multele cărări şerpuitoare care duceau către muntele Tamalpais. Se împiedicară, şi Dee căzu împleticindu-se în praf.

— Şi acum? mârâi Bastet. Am pierdut noi, au câştigat ei? Noi am distrus-o pe Hekate, dar ea a trezit puterile magice ale fetei.

John Dee se ridică şi-şi scutură praful de pe haina şi aşa distrusă. Mâneca era ruptă şi plină de tăieturi, iar pe cusătură ceva, nu ştia ce, îi făcuse o gaură de mărimea unui pumn. După ce o curăţă cu grijă, vârî sabia Excalibur înapoi în teaca ei ascunsă.

— Acum nu trebuie să ne concentrăm asupra fetei, ci asupra băiatului. El este elementul-cheie.

Morrigan dădu din cap întrebător, în fâşâit de pene.

— Vorbeşti în şarade.

Privi în sus către cerul limpede al dimineţii şi chiar deasupra capului zări ivindu-se un norişor cenuşiu.

— A asistat la trezirea forţelor energetice înfricoşătoare ale surorii sale; cum credeţi că s-o fi simţind acum? Înspăimântat, nervos, invidios? Însingurat? Privi pe rând când la Morrigan, când la Zeiţa-Pisică. Băiatul este cel puţin la fel de puternic precum fata. Mai există cineva pe continentul nostru la care l-ar putea duce Flamel, pentru a-i fi însufleţită şi lui energia aurică?

— Annis cea Neagră din Catskills, sugeră Morrigan, cu o nuanţă clară de prudenţă în voce.

— Prea imprevizibilă, spuse Dee, probabil l-ar mânca.

— Am auzit că Persefona e undeva prin nordul Canadei, spuse Bastet.

Dee dădu din cap a îndoială.

— Anii petrecuţi pe Tărâmul Umbrelor au făcut-o să

înnebunească. Este primejdioasă dincolo de orice închipuire. Morrigan îşi strânse pelerina în jurul umerilor. Norii de deasupra capului ei se învolburară coborând mai aproape.

— Atunci nu mai este nimeni în America de Nord. În Austria am întâlnit-o pe Nocticula şi ştiu că Erichtho se ascunde încă în Tesalia.

— Te înşeli, o întrerupse Dee. Mai este cineva care ar putea face asta.

— Cine? mârâi Bastet, încruntându-se şi cu botul fremătând.

Doctorul John Dee se întoarse către Zeiţa-Corb.

— Tu ai putea.

Morrigan se îndepărtă de el, cu ochii negri larg deschişi a mirare, cu dinţii ascuţiţi muşcându-şi buzele subţiri şi pătate. Pelerina neagră îi undui ca suflată de vânt, cu penele foşnind.

— Te înşeli, şuieră Bastet. Nepoata mea aparţine Generaţiei Următoare, deci n-a fost înzestrată cu astfel de puteri.

Dee se întoarse s-o înfrunte pe Morrigan. Dacă ştia că intrase într-un joc periculos, poate chiar mortal, ei bine, nu dădea niciun semn că i-ar fi fost frică.

— La un moment dat se poate ca asta să fi fost adevărat. Dar, între timp, puterile Zeiţei-Corb sunt cu mult mai mari decât altădată.

— Despre ce tot vorbeşte ăsta, nepoată? întrebă Bastet.

— Fii foarte, foarte atent la ce vorbe îţi ies din gură, omuleţule, croncăni zeiţa.

— Loialitatea mea este dincolo de orice bănuială, preciză Dee grăbit. Sunt în slujba Străbunilor de vreo cinci sute de ani. Acum, caut doar un mijloc de a înfăptui scopul nostru comun. Făcu un pas spre Morrigan. Ca şi Hekate, odinioară ai avut şi tu trei chipuri: ai fost Morrigan, Macha şi Badb. Spre deosebire de Hekate, tu şi surorile tale eraţi întrupate în trei corpuri diferite. Doar la nivelul conştiinţei eraţi una şi aceeaşi fiinţă. Eraţi puternice fiecare în parte şi invincibile

împreună. Făcu o pauză şi păru să aibă nevoie de un răgaz pentru a-şi aduna gândurile, dar în realitate se asigură că ţinea strâns sabia Excalibur, care-i stătea sub haină. Când ai luat hotărârea de a-ţi omorî surorile? întrebă el, parcă într-o doară.

Cu un urlet teribil, Morrigan se năpusti spre Dee.

Şi se opri.

Într-o clipită, tăişul negru, făurit în piatră, a lui Excalibur îi apăru la beregată, o lumină albastră strălucind şi ondulându-se de-a lungul spadei. Plăseaua cu şerpi prinse viaţă şi începu să sâsâie spre ea.

— Te rog, zâmbi Dee, cu un surâs rece, care-i strânse buzele, am devenit deja responsabil pe ziua de azi de moartea unuia dintre Străbuni, nu vreau deloc să-l adaug şi pe al doilea pe listă. În timp ce vorbea îi aruncă o privire şi lui Bastet, care se mişca în cerc în spatele lui. Morrigan are puterea de a deştepta energia aurică a băiatului, spuse el repede. Deţine puterile şi cunoştinţele reunite ale celorlalte două surori ale sale. Dacă am putea să trezim forţele latente ale băiatului şi să-l atragem de partea noastră, am dobândi un aliat nemaipomenit de puternic. Amintiţi-vă profeţia: „cei doi care sunt ca unul şi unul care este ca toţi”.

— Şi băiatul pe care dintre ăştia îi reprezintă? întrebă Bastet.

— Pe oricare vrem noi, spuse Dee, cu ochii fugindu-i de la Morrigan la Bastet şi înapoi la Zeiţa-Corb.

Dintr-odată se pomeni cu Bastet lângă el şi cu gheara ei uriaşă în jurul gâtului. Îl săltă uşor de la pământ, silindu-l să se ridice în vârfurile picioarelor şi s-o privească în ochii ei glaciali. Pentru o clipă, doar atât, Dee avu impulsul de a redirecţiona tăişul săbiei, dar ştia că Zeiţa-Pisică este rapidă, mult mai rapidă decât ar putea fi el vreodată. I-ar simţi răsucirea umerilor şi i-ar zbura pur şi simplu capul de pe umeri.

Bastet aruncă o privire în direcţia nepoatei sale.

— Are dreptate? Macha şi Badb sunt moarte?

— Da. Morrigan se uită spre Dee. Dar nu le-am omorât eu. Au murit de moarte bună şi continuă să trăiască în interiorul meu.

Pentru o clipă, ochii ei căpătară sclipiri galbene, apoi roşii, apoi negre ca smoala, amintind de culorile celor trei zeiţe străvechi.

Dee fu ispitit pentru o clipă s-o întrebe în ce formă trăiesc înlăuntrul ei, apoi hotărî că n-avea chef să audă răspunsul, cu atât mai mult cu cât nu era nici momentul potrivit să întrebe asta.

— Poţi deştepta forţele magice care sălăşluiesc în băiat? o întrebă Bastet.

— Da.

— Atunci fă-o, nepoată! îi porunci Zeiţa-Pisică. Se întoarse către Dee. Împingându-i în sus bărbia cu degetul, îl sili să-şi lase capul pe spate. Şi dacă mai ridici vreo armă asupra cuiva din Seminţia Străbunilor, o să mă asigur că-ţi vei petrece următoarea mie de ani într-un Tărâm al Umbrelor special creat pentru tine. Şi crede-mă pe cuvânt că n-o să-ţi placă deloc.

Îi slăbi strânsoarea şi-i dădu drumul, făcându-l să cadă în ţărână. Bărbatul nu dăduse deloc drumul săbiei.

— Spune-mi, îi porunci Bastet, venind deasupra lui. Unde sunt acum Flamel cu gemenii? Încotro au luat-o?

Dee se ridică în picioare clătinându-se. Îşi scutură praful de pe haină şi mai descoperi o gaură în pielea fină din care era lucrată; n-o să-şi mai cumpere niciodată vreo haină de piele.

— Va trebui să înceapă s-o instruiască pe fată. Hekate i-a deşteptat puterile energetice, dar n-a avut timp s-o mai înveţe vreo vrajă de protecţie. Trebuie să fie învăţată să se apere singură şi să-şi controleze puterile, înainte ca stimulii primiţi din mediul înconjurător s-o facă să-şi iasă din minţi.

— Deci, unde vor merge? mârâi Bastet.

Îşi petrecu braţele pe după trup şi începu să tremure. Norul pe care-l invocase Morrigan se mărise şi coborâse atât de mult, că acum atârna peste capetele celor trei.

Aerul era plin de umezeală şi de mireasma unor arome necunoscute.

— N-o să rămână în San Francisco, continuă Dee, ştie că avem prea mulţi spioni şi înăuntrul, şi în afara oraşului.

Morrigan îşi închise ochii şi se întoarse încet, apoi ridică braţul.

— Se îndreaptă spre sud; pot detecta urmele de argint ale aurei fetei. Este una incredibil de puternică.

— Care-i cel mai puternic dintre Străbunii aflaţi la sud de locul acesta? întrebă Dee repede. Cineva priceput în magia elementelor?

— Endor, răspunse Bastet la fel de iute, în Ojai. Vrăjitoarea moartă din Endor.

— Stăpâna aerului, adăugă Morrigan.

Bastet se înclină, răsuflarea urât mirositoare venindu-i bărbatului pipernicit direct în faţă.

— Ştii unde trebuie să mergi. Ştii şi ce ai de făcut. Trebuie să recuperăm foile lipsă din *Codex.*

— Şi în privinţa gemenilor ce ai de spus? întrebă el iute, încercând să-şi ţină respiraţia.

— Prinde-i dacă poţi, dacă nu, omoară-i, pentru a-l împiedica pe Flamel să le folosească puterile.

Apoi ambele zeiţe intrară în norul cel mare şi duse au fost. Vâltoarea aceea umedă şi cenuşie se răsuci şi dispăru, lăsându-l pe doctorul John Dee singur pe poteca aceea izolată.

— Cum ajung la Ojai? strigă el.

Niciun răspuns nu se mai auzi însă.

Dee îşi îndesă mâinile în buzunarele hainei ponosite din piele şi o luă la pas pe drumeagul acela. Ura să i se facă aşa ceva, să fie dat la o parte de parcă n-ar fi fost decât un puşti prostănac.

Dar lucrurile n-aveau să rămână aşa.

Străbunii se obişnuiseră să creadă că Dee era doar o marionetă sau o unealtă. Văzuse cum Bastet îl abandonase pe Senuhet, care-i fusese alături cel puţin un secol, fără să mai arunce măcar o privire în urmă. Ştia că şi lui îi vor face

la fel când se va ivi ocazia.

Dar doctorul John Dee intenţiona să se asigure că acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

Capitolul Treizeci şi Trei

Era după.amiază târziu când Josh intră în sfârşit cu Hummerul pe o stradă lungă şi cotită care ducea către mica aşezare Ojai. Tensiunea de a conduce peste 800 sute de kilometri fără nici o oprire i se citea pe chip şi, deşi calculatorul îi anunţase că vor face cam şase ore şi jumătate, în realitate drumul durase aproape nouă ore. Îi venise neaşteptat de uşor să conducă maşina aceea uriaşă pe autostradă, o pusese doar pe pilot automat şi o lăsase să meargă. Asta fusese plictisitor, dar la ieşirea de pe autostradă şi pe orice altă şosea fusese un coşmar s-o ţină sub control. Cursa aceasta nu semănase cu nici unul dintre jocurile lui pe calculator. Vehiculul era imens şi el trăise mereu cu spaima că se va ciocni de alte maşini. Mai şi atrăgea atenţia, uriaş şi negru ca smoala cum era, şi nu crezuse niciodată că va fi aşa de fericit pentru geamurile sale fumurii. Se întrebă ce-ar zice oamenii dacă ar şti că Hummerul e condus de un puştan de cincisprezece ani.

Drumul coti la dreapta şi în faţă îi apăru strada principală din Ojai, lungă şi dreaptă. Încetini când trecu prin dreptul cabinetului de spiritism şi pe lângă teatrul din Ojai; apoi se făcu roşu la semafor şi se opri, se aplecă peste volan şi privi cu atenţie prin parbrizul pătat şi împroşcat cu insecte. Prima impresie, privind de-a lungul străzii nepopulate, fu aceea că Ojai este un oraş nemaipomenit de verde. În California era iunie, acea perioadă din an când majoritatea vegetaţiei se îngălbeneşte ofilindu-se, dar aici erau pretutindeni copaci al căror verde contrasta cu albul clădirilor. Chiar în faţa lui, la dreapta, un turn alb, din piatră gravată se înălţa deasupra oficiului poştal pe cerul albastru strălucitor, în timp ce la stânga, un rând de magazine se înşira la mare distanţă faţă de stradă, adăpostit de un şir de arcade din piatră albă.

Uitându-se în oglinda retrovizoare, fu surprins să

constate că privirea lui Scatty era pironită asupra lui.

— Credeam că dormi, spuse el încet.

Sophie, care se mutase pe scaunul din dreapta după câteva ore de şofat, adormise ghemuită, în timp ce Flamel sforăia uşor lângă Scatty.

— N-am nevoie de somn, îl informă ea cu simplitate.

Erau o grămadă de întrebări pe care băiatul voia să i le pună, dar spuse doar atât:

— Ştii unde trebuie să mergem?

Ea se aplecă în faţă, îşi rezemă braţele de scaunul lui, cu bărbia sprijinită în mâini.

— Tot înainte, pe lângă oficiul poştal – e clădirea cu turnul de colo –, apoi faci dreapta după Libbey Park pe Fox Street. Găseşte un loc de parcare chiar aici. Făcu semn cu capul la stânga, spre un şir de magazine cuibărite sub arcadele albe. Intr-acolo mergem.

— Acolo stă bunica ta?

— Da, răspunse Scatty iute.

— Şi chiar e vrăjitoare?

— Nu-i doar o vrăjitoare. Este Vrăjitoarea dintâi.

— Cum te simţi? întrebă Sophie.

Stătea pe trotuar şi se întindea, înălţându-se pe vârfuri şi arcuindu-şi spatele. Se auzi ceva pocnindu-i la baza gâtului.

— Ce bine e, adăugă ea, întorcându-şi faţa de la soare şi închizând ochii din cauza strălucirii lui, încă puternice pe cerul lipsit de nori, albastru ca o cicoare.

— Eu ar trebui să te întreb asta pe tine, spuse Josh, dându-se jos din maşină. Căscă şi se întinse şi el, rotindu-şi capul într-o parte şi-n alta. Nu mai vreau să conduc în veci, continuă băiatul. Vocea îi coborî până nu se mai auzi decât o şoaptă. Mă bucur că eşti OK. Ezită un moment. Eşti OK, nu-i aşa?

Sophie se întinse şi-l apucă pe frate-său de braţ.

— Cred că da.

Flamel coborî din maşină şi trânti portiera. Scatty se îndepărtase deja de ei, adăpostindu-se la umbra unui

arbore. Îşi scoase din buzunar o pereche de ochelari de soare reflectorizanţi pe care şi-i puse pe nas. Flamel veni aproape de ea, în timp ce Josh activă sistemul de alarmă al maşinii. Aceasta emise un impuls sonor ascuţit şi farurile se aprinseră scurt.

— Trebuie să vorbim, spuse Flamel încet, deşi strada era pustie, îşi trecu degetele prin părul tuns scurt şi rămase cu câteva şuviţe în mână. Se uită o clipă la ele, apoi le scutură de blugi. Pe chip i se citea trecerea a încă unui an, ceea ce-i adâncea ridurile din jurul ochilor şi şănţuleţele oblice din colţul gurii. Această persoană pe care mergem s-o vedem poate fi… – şi aici ezită un moment – dificilă.

— Mie-mi spui?! murmură Scatty.

— Ce înţelegi prin „dificilă”? întrebă Josh alarmat.

După toate prin câte trecuseră, cuvântul ăla putea însemna o grămadă de lucruri.

— Capricioasă, arţăgoasă, nervoasă… şi asta, când e într-o stare bună, spuse Scatty.

— Şi când e într-o pasă proastă?

— Atunci n-ai vrea nici măcar să te afli în acelaşi oraş cu ea!

Josh era nedumerit. Se întoarse către Alchimist.

— Şi de ce mergem noi la ea, dacă aşa stau lucrurile?

— Pentru că Perenelle mi-a spus s-o fac, spuse el răbdător, pentru că ea este Stăpâna Aerului şi o poate învăţa pe Sophie elementele de bază ale magiei aerului şi-i poate da şi câteva sfaturi despre cum să se apere singură.

— De cine sau de ce să se apere? întrebă Josh, uimit.

— De ea însăşi, spuse Flamel sec şi se întoarse cu spatele, îndreptându-se către Ojai Avenue.

Scatty ieşi de la umbră şi i se alătură.

— Îmi doresc să-mi fi adus crema de protecţie solară. Soarele ăsta mă arde cât ai zice peşte, mormăi ea, în vreme ce mergeau. Şi aşteaptă să vezi ce pistrui o să am mâine-dimineaţă.

Josh reveni lângă sora lui; începea să-şi facă o idee în privinţa discrepanţei uriaşe de percepţie care îl separa

acum de aceasta.

— Ai idee despre ce vorbeşte? Să te protejezi pe tine de tine însăţi? Ce mai înseamnă şi asta?

— Cred că ştiu, se încruntă fata. Totul în jurul meu este atât de… puternic, de strălucitor, de acut, de intens. E ca şi cum cineva ar fi dat volumul la maximum. Simţurile îmi sunt aşa de ascuţite; nici nu-ţi trece prin cap ce pot să aud. Arătă către o Toyota roşie, mai veche, care se deplasa încet pe stradă. Femeia de la volan vorbeşte la telefon cu maică-sa. Îi spune că nu vrea peşte la cină. Arătă spre un camion parcat într-o curte, de partea cealaltă a străzii. Pe spatele camionului e lipit un autocolant; vrei să-ţi spun ce scrie pe el?

Josh se uită cu atenţie, dar nu putea citi nici măcar numărul de înmatriculare.

— Mai devreme, când am luat micul dejun, gustul mâncării era aşa de puternic, încât mi-a venit să vomit. Puteam simţi fiecare particulă de sare din sendviş. Se opri şi culese o frunză de pe jos. Pot să-ţi trasez fiecare nervură de pe dosul frunzei cu ochii închişi. Dar ştii ce-i mai insuportabil dintre toate? Mirosul, spuse ea, uitându-se voit la frate-său.

Ei…

Încă de la pubertate, băiatul încercase toate deodorantele de pe piaţă.

— Nu, nu-i vorba numai de tine, zâmbi ea uşor maliţios, deşi ar cam trebui să-ţi schimbi şi tu deodorantul şi cred că va trebui să-ţi arunci ciorapii pe foc. E vorba despre tot felul de mirosuri, tot timpul. Mirosul de petrol din aer este îngrozitor, al cauciucului ars de pe stradă, al mâncărurilor grase, chiar şi mireasma acestor flori este copleşitoare.

Se opri în mijlocul străzii, iar tonul i se schimbă dintr-odată. Se uită la fratele ei şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji, ca din senin.

— E prea mult, Josh, mult prea mult. Mă simt bolnavă, îmi plesneşte capul, mă doare inima, îmi ţiuie urechile, mă usturăîn gât.

Josh încercă stângaci s-o îmbrăţişeze, dar ea îl dădu la o parte.

— Te rog să nu mă atingi, nu suport asta.

Băiatul se strădui să găsească câteva cuvinte de împăcare, dar constată că nu era nimic ce ar fi putut face sau spune. Se simţea aşa de neajutorat. Sophie era mereu atât de puternică, mereu stăpână pe sine; el era cel care căuta scăpare la ea când dădea de bucluc, întotdeauna găsise rezolvare tuturor problemelor.

Până acum.

Flamel! Josh simţi cum furia îl sufocă din nou. Asta era numai şi numai vina lui. N-o să-i ierte niciodată Alchimistului ceea ce făcuse. Îşi ridică privirea la timp pentru a-i vedea pe Nicholas şi pe Scatty îndreptându-se spre ei.

Războinica iuţi pasul.

— Şterge-ţi ochii, îi spuse fetei pe un ton neutru, nu trebuie să atragem atenţia asupra noastră.

— Nu vorbi aşa cu soră-... începu Josh, dar Scatty îi închise gura doar dintr-o privire.

— Să intrăm în prăvălia bunicii mele; ea o să ne poată ajuta. E chiar peste drum. Haideţi!

Sophie se frecă ascultătoare la ochi cu mâneca şi o urmă pe luptătoare. Se simţea aşa de neajutorată. Plângea încetişor, ea găsise motive de râs şi la finalul din *Titanic,* aşa că nu pricepea nici ea de ce plânge acum.

Trezirea forţelor ei energetice latente păruse o idee nemaipomenită. Îi plăcuse perspectiva de a fi în stare să-şi controleze şi să-şi modeleze voinţa, de a-şi canaliza energia aurei şi de a mânui tehnici de magie. Dar iată cum se terminase totul. O făcuse să se simtă dărâmată şi epuizată de pe urma stimulării simţurilor. Îi provocase multă durere. De asta plângea.

Şi cel mai mult îi era teamă că suferinţa aceea n-o să-i treacă aşa uşor. Şi dacă nu, atunci ce-o să facă? Ce-ar *putea* face?

Sophie îşi ridică privirea ca să-l vadă pe fratele ei

uitându-se insistent la ea, cu ochii plini de îngrijorare.

— Flamel a spus că Vrăjitoarea o să te ajute, spuse el.

— Şi dacă nu poate, Josh? Dacă nu poate?

La asta nu mai avea ce să răspundă.

Gemenii traversară Ojai Avenue şi se opriră sub arcada boltită care se întindea pe toată lungimea clădirii. Temperatura scăzu imediat până la un nivel acceptabil, şi Sophie constată că tricoul i se lipise de spate, făcând-o să simtă înţepătura ca nişte ace de gheaţă pe şira spinării.

Îl ajunseră din urmă pe Nicholas Flamel, care se oprise în faţa unui magazin mic de antichităţi, cu o expresie de consternare întipărită pe chip. Prăvălia era închisă. Fără să spună un cuvânt, bătu cu degetul în ceasul de hârtie lipit de cealaltă parte a geamului. Limbile lui erau fixate la 2.30 şi dedesubt era adăugată o notiţă scrisă neglijent de mână: „Pauză de prânz, mă întorc la 2.30”.

Iar acum era aproape trei şi jumătate. Flamel şi Scatty se sprijiniră de uşă, uitându-se prin gaura cheii, în timp ce gemenii priveau pe geam. Magazinul micuţ părea să vândă doar obiecte din sticlă: globuri, urcioare, platouri, prespapieruri, podoabe şi oglinzi. Puzderie de oglinzi. Erau peste tot, de toate formele, de la cele rotunde şi mici până la cele dreptunghiulare, uriaşe. Majoritatea sticlăriei părea modernă, dar erau şi câteva piese în vitrină care păreau a fi antichităţi.

— Şi ce facem acum? se întrebă Flamel. Unde ar putea fi?

— Probabil că a ieşit să ia prânzul şi a uitat să se mai întoarcă, presupuse Scatty, uitându-se în susul şi-n josul străzii. Nu prea se înghesuie lumea să vină pe aici, nu-i aşa?

Chiar dacă era vineri după-amiază târziu, traficul de pe strada principală era redus şi prea puţini trecători treceau în pas de plimbare pe sub arcadele boltite.

— Am putea merge s-o căutăm la restaurante, sugeră Flamel. Ce-i place să mănânce?

— Mai bine nu-ntreba, spuse Scatty iute, chiar n-ai vrea să afli.

— Poate că dacă ne împărţim… începu Nicholas.

La nimereală, Sophie se aplecă înainte şi trase de cordonul soneriei: un clopoţel răsună melodios şi uşa se deschise.

— Bravo, sor’mea.

— Asta am văzut-o într-un film, mai demult, murmură ea. Hei! Strigă ea, păşind înăuntru.

Nu primi niciun răspuns.

Prăvălia era mică, puţin mai spaţioasă decât o cameră obişnuită, dar efectul sutelor de oglinzi, dintre care unele atârnau chiar de tavan, o făcea să pară mult mai mare decât în realitate.

Sophie îşi lăsă capul pe spate şi inspiră adânc, cu nările fremătând.

— Simţiţi şi voi?

Geamănul tăgădui, cu o mişcare a capului. Mulţimea oglinzilor îi dădea o stare de nervozitate; se tot vedea pe sine reflectat din toate unghiurile şi imaginea îi era mereu alta în fiecare oglindă, fragmentată sau distorsionată.

— Ce miros simţi? o întrebă Scatty.

— E ca… Sophie se opri. Ca aburul ce iese din pădure toamna.

— Deci a fost aici.

Sophie şi Josh îi aruncară priviri lipsite de expresie.

— Ăsta-i mirosul Vrăjitoarei din Endor. Asta-i mireasma magiei străvechi.

Flamel rămase lângă uşă, cercetând strada în lung şi-n lat.

— Nu se poate să fi plecat prea departe dacă a lăsat magazinul deschis. Mă duc s-o caut. Se întoarse spre Scatty. După ce o recunosc?

Ea rânji, cu ochii strălucitori şi răutăcioşi.

— Crede-mă, o s-o recunoşti când o s-o vezi.

— Mă întorc repede.

Când Nicholas ieşi în stradă, o motocicletă opri brusc chiar în faţa magazinului. Motociclistul se opri un moment, apoi porni motorul şi o şterse iute. Zgomotul fu incredibil de

puternic: toată sticlăria din micul magazin începu să tremure şi să vibreze. Sophie îşi apăsă ambele palme pe urechi.

— Nu ştiu cât pot să mai suport aşa ceva, şopti ea cu lacrimi în ochi.

Josh o conduse către un scaun simplu de lemn şi o făcu să se aşeze. El se ghemui într-o parte, vrând s-o ţină de mână, dar fiindu-i frică totuşi s-o atingă. Avea un sentiment cumplit de inutilitate.

Scatty îngenunche în faţa fetei, astfel încât feţele lor aproape se atingeau.

— Când Hekate ţi-a trezit forţele magice, n-a mai avut timp să te înveţe cum să-ţi activezi şi dezactivezi potenţialul senzorial. În acest moment, simţurile tale sunt blocate pe „pornit”, dar n-o să fie aşa mereu, îţi promit. Cu ceva antrenament şi cu ajutorul câtorva vrăji cu rol protector, vei învăţa cum să-ţi activezi sensibilitatea pentru perioade cât mai scurte de timp.

Josh le privi pe cele două fete. Încă o dată, se simţea diferit de sora sa: foarte diferit. Erau fraţi gemeni, deci nicidecum nu se punea problema unei suprapuneri genetice. Nu împărtăşeau acele trăsături de care vorbesc adesea gemenii identici – să simţi durere când celălalt este rănit, să ştii când se află în pericol –, dar acum empatiza, se gândi el, cu dezechilibrul surorii sale. Îşi dorea doar să poată face ceva pentru a-i uşura durerea.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Scatty spuse brusc:

— Ar fi ceva ce aş putea face ca să te ajut.

Gemenii îi ghiciră urma de ezitare din voce.

— N-o să te doară, adăugă ea repede.

— Nu poate să mă doară mai rău decât acum, şopti Sophie. Fă-o, orice-ar fi! spuse ea repede.

— Am nevoie mai întâi de permisiunea ta.

— Soph… începu Josh, dar soră-sa nu-l luă în seamă.

— Fă-o! repetă ea. Te rog, o imploră ea.

— V-am spus că sunt ceea ce voi, oamenii, numiţi un vampir…

— Că doar n-o să-i bei sângele! ţipă băiatul, de-a dreptul îngrozit.

Îşi simţi stomacul întorcându-i-se pe dos la ideea asta.

— V-am asigurat şi mai înainte că rasa mea nu bea sânge.

— Da' chiar nu-mi pasă…

— Josh, îl întrerupse sora lui furioasă, cu aura prinzându-i viaţă pentru o secundă din cauza mâniei, umplând interiorul magazinului cu mirosul dulceag şi subit de îngheţată de vanilie.

Un sunet cristalin de clopoţei de sticlă se propagă în aer, ca suflat de o boare aproape insesizabilă.

— Da' taci odată, frate-miu! Se răsuci în scaun să se uite la Scatty. Ce vrei să fac?

— Dă-mi mâna dreaptă.

Fata îşi întinse iute mâna, şi Războinica i-o cuprinse între ale sale. Apoi îşi potrivi cu grijă degetele mâinii sale peste cele ale fetei, suprapunând degetul mare, inelarul şi degetul mic.

— Vampirii băutori de sânge, le explică ea absentă, preocupată doar de alinierea degetelor, sunt cei mai slabi dintre toate clanurile posibile. V-aţi întrebat vreodată de ce fac asta? De fapt, ei sunt morţi, inima a încetat să le mai bată, nu simt nevoia să mănânce, astfel că sângele nu-i mai întremează.

— Şi tu eşti moartă? îi adresă Sophie aceeaşi întrebare care-i stătea pe limbă şi lui Josh.

— Nu, nu tocmai.

Băiatul se uită în oglindă ca să verifice, dar văzu limpede reflecţia luptătoarei. Aceasta îl surprinse privind-o şi-i zâmbi.

— Să nu te iei după toate prostiile alea de prejudecăţi cum că noi, vampirii, nu avem imagine în oglindă: sigur că nu-i adevărat, doar suntem corpuri, până la urmă.

Geamănul privi insistent cum Scathach îşi apasă degetele de cele ale surorii lui. Nu părea să se întâmple nimic. Apoi zări o scânteie argintie într-o oglindă aflată în

spatele Războinicei şi îşi dădu seama că mâna acesteia începuse să strălucească cu o lumina argintie.

— Rasa mea, clanul vampirilor, continuă Scatty foarte încet, uitându-se insistent în palma adolescentei, aparţine Generaţiei Următoare.

În oglindă, Josh observă cum lumina argintie începe să se adune în palma surorii lui.

— Noi nu ne numărăm printre Străbuni. Toţi câţi ne-am născut după prăbuşirea regatului Danu Talis suntem total diferiţi de părinţii noştri; eram diferiţi în chipuri de neînţeles.

— Ai mai pomenit de Danu Talis şi mai înainte, murmură Sophie somnoroasă. Ce este, un oraş?

Simţea în braţ o senzaţie mângâietoare, de căldură, nu cu mult deosebită de nişte furnicături, dar ca o gâdilătură plăcută.

— A fost centrul lumii în vremurile imemoriale. Seminţia Străbunilor şi-a exercitat stăpânirea asupra acestei planete de pe un continent insular cunoscut drept Danu Talis. El se întindea de la actuala coastă a Africii până la ţărmurile Americii de Nord şi Golful Mexic.

— N-am auzit niciodată de Danu Talis, şopti Sophie.

— Ba da, ai auzit. Celţii l-au numit Insula Danann; modernii i-au spus Atlantida.

În oglindă, Josh vedea cum mâna surorii sale strălucea acum de o lumină albă-argintie. Arăta de parcă ar fi purtat o mănuşă. Vălătuci scânteietori de argint i se încolăceau în jurul degetelor ca nişte inele, şi ea se înfioră.

— Danu Talis a fost dezbinat pentru că Gemenii Suverani, Soarele şi Luna, s-au luptat în vârful Marii Piramide. Extraordinara desfăşurare de forţe magice pe care au eliberat-o a tulburat ritmul naturii. Mi s-a spus că acelaşi vârtej sălbatic de energii magice din atmosferă a provocat şi transformările Generaţiei Următoare. Unii dintre noi s-au născut monştri, alţii erau alcătuiţi dintr-un amestec diform de trăsături, câţiva deţineau puteri nemaivăzute de schimbare şi se puteau transforma în fiare după bunul lor

plac. Iar alţii, ca noi, cei din clanul vampirilor, am constatat că suntem incapabili să simţim ceva.

Josh îi aruncă lui Scatty o privire pătrunzătoare.

— Ce vrei să spui prin acest „să simţim”?

Războinica zâmbi uitându-se la dânsul. Brusc, părea că dinţii i s-ar fi alungit.

— Nu trăim niciun fel de emoţie. Ne lipseşte capacitatea de a simţi frica, de a nutri dragoste, de a ne bucura de stări precum bucuria sau fericirea. Cei mai buni războinici nu sunt cei cărora nu le este frică, ci aceia care nu cunosc furia.

Josh făcu un pas în spate şi respiră profund. Începuseră să-i amorţească picioarele şi simţea furnicături în degete. Dar trebuia să se îndepărteze cât mai mult de femeia-vampir. Nu toate oglinzile sau suprafeţele de sticlă şlefuite din prăvălie reflectau strălucirea argintie care cobora din braţul luptătoarei şi urca pe mâna lui Sophie. Aceasta pătrunse în carne înainte de a ajunge la cot.

Scatty îşi întoarse capul să se uite la Josh şi acesta observă că albul ochilor i se colorase în argintiu.

— Vampirii băutori de sânge n-au nevoie de sânge, ci de trăirile şi senzaţiile pe care el le conţine.

— Adică tu furi acum senzaţiile surorii mele, şopti Josh îngrozit. Sophie, opreşte-o…

— Nu! strigă fata, cu ochii deschizându-se brusc. Albul ochilor, ca şi la Scatty, era acum de un argintiu strălucitor. Simt de fapt cum mi se risipeşte durerea.

— Senzaţiile pe care le trăieşte acum sora ta sunt prea puternice. Ele devin dureroase şi asta o face să resimtă şi spaimă. Pur şi simplu, o ajut să scape de suferinţa fizică şi de frică.

— De ce ar vrea cineva să nutrească aceste simţăminte? se întrebă băiatul cu voce tare, în acelaşi timp neliniştit şi îngrozit de idee.

— Ca să se simtă viu, spuse Scatty.

Capitolul Treizeci şi Patru

Chiar înainte de a deschide ochii, Perenelle Flamel îşi dădu seama că fusese transferată într-o închisoare mult mai bine păzită. Un loc subteran, întunecat şi sinistru. Putea simţi nelegiuirile trecute, impregnate în ziduri, le adulmeca aproape în aer. Stând întinsă, încercă să-şi testeze ascuţimea simţurilor, dar povara de rea-voinţă şi de disperare era prea apăsătoare, şi ea nu-şi putea folosi înzestrările magice. Ascultă cu atenţie, şi doar când se încredinţă că era singură în încăpere, îndrăzni să deschidă ochii.

Se afla într-o celulă.

Trei pereţi erau din beton, al patrulea, din gratii de metal. Dincolo de acestea nu vedea decât un alt rând de celule.

Se afla într-un corp de închisoare!

Îşi coborî picioarele de pe patul de campanie îngust şi le aşeză încet pe podea. Observă că hainele miroseau uşor a sare de mare şi i se păru că distinge sunetele nu prea îndepărtate ale oceanului.

Celula era goală, puţin mai mare decât o cutie de carton, de aproximativ trei metri pe unu douăzeci, cu un pat mic pe care era doar o saltea subţire şi o pernă plină de câlţi. O tavă se afla pe podea, chiar lângă uşa cu gratii. Pe ea erau un pahar din plastic, plin cu apă, o ceaşcă de plastic şi o bucată de pâine neagră pe o farfurie din carton. Abia când văzu mâncarea, îşi dădu seama cât îi era de foame, dar pe moment ignoră senzaţia şi merse la uşa zăbrelită, încercând să distingă ceva dincolo de gratii. În dreapta şi în stânga vedea numai celule, dar toate erau goale.

Era singură în corpul acela de închisoare. Dar unde…

Apoi în depărtare se auzi sirena unui vapor, tânguitoare şi singuratică. Înfiorându-se, Perenelle înţelese brusc unde o duseseră oamenii lui Dee: se afla în închisoarea de pe insula Alcatraz, pe „Stânca”. Cercetă cu privirea acel spaţiu

înghesuit, acordând o atenţie specială perimetrului din jurul gratiilor. Spre deosebire de închisoarea precedentă, aici nu vedea niciun fel de gărzi magice sau sigilii de protecţie desenate pe prag sau pe podea. Perenelle nu-şi putut reţine un zâmbet discret. Ce-şi închipuiau oamenii lui Dee? Odată ce-şi va recăpăta puterile, aura îi va spori şi astfel ea va putea topi metalul gratiilor ca pe plastilină, apoi va pleca de aici.

Îi luă câteva clipe să-şi dea seama că acel clic-clic pe care-l luase mai întâi drept sunetul apei care curgea era de fapt ceva care se apropia, mişcându-se încet şi fără grabă. Lipindu-se de gratii, încercă să distingă ceva pe culoar. Simţi mişcarea unei umbre. „Să fie simulacrele fără chip ale lui Dee?” se întrebă ea. N-or s-o poate ţine închisă prea mult timp.

Umbra, uriaşă şi diformă, ieşi din întuneric şi păşi pe coridor, apropiindu-se de celulă. Perenelle fu brusc recunoscătoare pentru gratiile care o despărţeau de fiinţa aceea de coşmar. Pe culoar se afla o creatură care nu existase pe pământ cu o mie de ani înainte ca prima piramidă de pe Nil să fi fost construită. Era un sfinx, un leu enorm cu aripi de vultur şi cu capul unei femei frumoase. Creatura zâmbi şi clătină din cap, dând la iveală şi limba lungă, neagră şi despicată. Perenelle observă că avea pupilele plate şi orizontale.

Asta nu era una dintre progeniturile lui Dee. Sfinxul era una dintre fiicele Echidnei, renumită printre Străbuni pentru nesăbuinţa ei, evitată şi temută de propria stirpe, chiar şi de Străbunii Întunecaţi. Perenelle se trezi întrebându-se brusc în slujba cui se afla Dee.

Sfinxul îşi apropie chipul de gratii. Îşi scoase limba lungă, care gustă aerul, atingând aproape buzele lui Perenelle.

— Sper că nu-i nevoie să-ţi amintesc, Perenelle Flamel, spuse ea în străvechea limbă a Nilului, că una dintre trăsăturile aparte ale rasei mele este aceea că absorbim energie aurică. Dădu din aripile uriaşe, care umplură culoarul cu mişcarea lor. Lângă mine eşti lipsită de orice

putere magică.

Perenelle simţi un fior de gheaţă pe şira spinării când îşi dădu seama cât de inteligent era Dee. Făcuse din ea doar o prizonieră lipsită de apărare şi de putere în închisoarea Alcatraz, cu atât mai mult, cu cât ştia că nimeni nu mai pleca viu de aici.

Capitolul Treizeci şi Cinci

Clopoţelul de la uşă sună, şi Nicholas Flamel se dădu un pas înapoi pentru a lăsa înăuntru o femeie în vârstă, cu un aspect mai degrabă obifnuit, îmbrăcată cu o bluză gri elegantă şi cu o fustă de aceeaşi cutare. Mică de statură şi plinuţă, avea părul făcut permanent şi înspicat cu câteva şuviţe albăstrii, doar ochelarii care-i acopereau mare parte din chip dându-i un aer deosebit. De braţul drept atârna îi atârna un baston alb.

Gemenii înţeleseră imediat că era oarbă.

Flamel îşi drese vocea.

— Daţi-mi voie să v-o prezint pe... Se opri, aruncând o privire în direcţia femeii. Scuză-mă, cum ar trebui să te prezint?

— Spune-mi Dora, cum fac toţi. Vorbea engleza cu un pronunţat accent newyorkez. Scathach? întrebă ea brusc. Scathach!

Pe urmă cuvintele i se dizolvară într-un soi de limbaj ce părea să fie format dintr-o mulţime de sunete pronunţate din vârful limbii... pe care Sophie avu stupoarea să constate că-l înţelege.

— Vrea să ştie de ce n-a mai trecut Scathach s-o vadă în ultimii trei sute şaptezeci şi doi de ani, opt luni şi patru zile, îi traduse fata lui Josh.

Ea o privea insistent pe bătrână, aşa că nu percepu teama şi invidia care străluciră o clipă pe chipul fratelui ei.

Femeia făcu repede un tur al încăperii înguste, orientându-se cu mâna în dreapta şi-n stânga, fără a se uita direct spre Scatty.

Continua să vorbească, fără a face măcar pauzele necesare pentru respiraţie.

— Îi spune lui Scatty că ea putea să fi murit, fără ca nimeni să afle. Sau fără să-i pese cuiva. Doar în ultima sută de ani a fost foarte bolnavă şi nimeni n-a dat nici măcar un

telefon, nu i-a scris…

— Buni… începu Scatty.

— Nici un „buni”, spuse Dora, revenind la engleză. Ai fi putut să-mi scrii, în orice limbă ţi-ar fi convenit. Ai fi putut să mă suni…

— Păi tu n-ai telefon…

— Şi ce-ai împotriva unui e-mail? Sau a unui fax?

— Păi ce, buni, ţi-ai luat calculator sau fax?

Dora se opri.

— Nu. La ce mi-ar trebui?

Bătrâna îşi ridică braţul şi deodată bastonul său alb se lungi în aer, cu un pocnet sec. Bătu cu el într-o oglindă pătrată.

— Tu ai aşa ceva?

— Da, buni, îi răspunse Scatty, cu o expresie nefericită.

Obrajii palizi i se înroşiră brusc din cauza stânjenelii.

— Deci n-ai putut să-ţi faci un pic de timp să te uiţi într-o oglindă pentru a vorbi cu mine. Ai fost chiar aşa de ocupată în ultimul timp? A trebuit să aflu asta de la frate-tău. Şi ia zi, cu maică-ta când ai vorbit ultima oară?

Scathach se întoarse către gemeni.

— Ea e bunica mea, legendara Vrăjitoare din Endor. Buni, ei sunt Sophie şi Josh. Pe Nicholas Flamel l-ai cunoscut deja.

— Da, e un bărbat aşa drăguţ. Îşi tot răsucea capul, cu nările fremătându-i. Gemeni, spuse ea în cele din urmă.

Sophie şi Josh se priviră unul pe altul. De unde ştia? Îi spusese Nicholas?

Femeia avea un stil de a-şi tot agita capul care-l nedumerea pe Josh. Încerca să-i urmărească direcţia privirii… apoi înţelese brusc de ce bătrâna îşi tot fâţâia capul de la dreapta la stânga: cumva, nu ştia cum, îi vedea prin oglinzi. Instinctiv îşi prinse sora de mână, făcându-i semn să privească oglinda. Fata se uită la oglindă, apoi, la bătrână, din nou la oglindă, apoi dădu din cap aprobator spre fratele ei, manifestându-şi tacit înţelegerea.

Dora înaintă spre Scathach uitându-se insistent într-o oglindă de înălţimea unui om.

— Ai slăbit. Mănânci cum trebuie?

— Buni, arăt aşa de vreo două mii cinci sute de ani.

— Deci vrei să spui că am şi orbit, nu? o întrebă femeia în vârstă, izbucnind pe neaşteptate în râs. Hai, vino şi-ţi îmbrăţişează bunica.

Scatty o prinse în braţe cu drag şi o sărută pe obraji.

— Buni, mă bucur să te văd. Arăţi bine.

— Arăt bătrână. Nu-i aşa că par bătrână?

— Nu pari să ai cu o zi mai mult peste zece mii de ani.

Războinica zâmbi.

Vrăjitoarea o ciupi de obraz.

— Ultima persoană care m-a luat peste picior a fost un contabil. Iar eu l-am transformat în prespapier, spuse ea. Încă îl mai am pe undeva.

Flamel tuşi încetişor.

— Doamnă Endor…

— Spune-mi Dora, îi ceru bătrâna imperativ.

— OK, Dora. Ai idee ce s-a întâmplat azi mai devreme pe Tărâmul Umbrelor?

N-o mai întâlnise încă pe vrăjitoare – o cunoştea doar din auzite –, dar ştia că trebuie să i se adreseze cu cea mai mare atenţie. Ea era Străbuna legendară care părăsise Danu Talis cu câteva secole înainte ca oraşul să se scufunde, pentru a merge să locuiască alături de muritori şi să-i iniţieze în ale magiei. Se credea că ea ar fi creatoarea celui mai vechi alfabet cunoscut de oameni, cel sumerian.

— Adu-mi un scaun, spuse Dora, fără să se adreseze cuiva în mod special.

Sophie îi cedă scaunul pe care stătuse până atunci, iar Scatty îşi ajută bunica să se aşeze. Bătrâna se aplecă înainte, cu ambele mâini sprijinite de capătul bastonului alb.

— Ştiu ce s-a întâmplat. Sunt convinsă că fiecare Străbun de pe acest continent i-a simţit moartea, şi le ghici expresiile uluite, la auzul cuvintelor ei. Cum? Nu ştiaţi?

Îşi întoarse capul într-o parte şi se uită într-o oglindă, în care se reflecta chipul nepoatei sale.

— Hekate este moartă, iar Tărâmul Umbrelor, distrus. Am înţeles că o Străbună din Generaţia Următoare şi o fiinţă umană nemuritoare sunt responsabile pentru moartea ei. Se impune ca Hekate să fie răzbunată. Nu acum, şi nici foarte curând, cred, dar făcea parte din familie şi îi sunt datoare. O să am grijă de asta.

Scatty făcu o reverenţă.

Vrăjitoarea din Endor pronunţase condamnarea la moarte cât se poate de calm, iar Flamel îşi închipui abia atunci că această femeie era mult mai primejdioasă decât îşi închipuise el vreodată.

Dora îşi întoarse privirea în altă parte şi Flamel se trezi uitându-se la reflectarea ei într-o oglindă împodobită cu argint. Vrăjitoarea bătu cu bastonul în oglindă.

— Am văzut încă de-acum o lună ce s-a întâmplat în dimineaţa asta.

— Şi n-ai avertizat-o pe Hekate! exclamă Scatty.

— Am văzut o fărâmă dintr-un posibil viitor. Una printre multe altele. În alta, Hekate o ucidea pe Bastet şi Morrigan îl înjunghia pe Dee. Într-o alta, Hekate era ucigaşa ta, domnule Flamel, şi era omorâtă, la rândul ei, de Scathach. Toate acestea ca versiuni ale viitorului. Astăzi am aflat care dintre ele trebuia să se întâmple.

Aruncă o privire în jurul camerei, răsucindu-şi ochii de la o oglindă spre alta cu rama pictată, apoi către o vază de sticlă.

— Aşa se face că ştiu de ce vă aflaţi aici, ştiu ce vreţi să-mi cereţi să fac. Şi am meditat profund şi îndelung la răspunsul pe care să vi-l dau. Am avut o lună întreagă la dispoziţie.

— Şi noi? Eram şi noi în versiunile întrezărite de tine?

— Da, în unele, răspunse vrăjitoarea.

— Şi ce s-a întâmplat cu noi în celelalte?

Întrebarea explodase pe buzele lui Josh, fără ca băiatul să aibă timp să se gândească la ea. *Chiar* nu voia să afle răspunsul.

— Dee şi golemii lui sau păsările şi şobolanii v-au ucis în

majoritatea previziunilor mele. În altele, aţi avut accident de maşină. Aţi murit în momentul trezirii forţelor energetice sau aţi dispărut odată cu prăbuşirea Tărâmului Umbrelor.

Josh înghiţi din greu.

— Am supravieţuit doar într-o singură viziune?

— Da, doar în una.

— Asta nu-i a bună, nu-i aşa? şopti el.

— Nu, îi confirmă Vrăjitoarea din Endor pe un ton neutru. Nu-i bine deloc.

Urmă o pauză lungă, timp în care bătrâna se uita dintr-o parte la suprafaţa strălucitoare a unui vas de argint. După care vorbi deodată.

— Mai întâi, aflaţi că nu pot deştepta puterile magice ale băiatului. Asta trebuie să rămână în sarcina celorlalţi.

Josh ridică deodată privirea.

— Există şi alţii care ar putea face asta?

Vrăjitoarea din Endor îl ignoră.

— Fata are una dintre cele mai pure aure de argint pe care mi-a fost dat să le văd de-a lungul tuturor epocilor. Trebuie să cunoască ceva vrăji de protecţie personală, asta dacă vrea să supravieţuiască pe tot parcursul procesului deşteptării magice. Faptul că este încă teafără la minte şi întreagă după ultimele ceasuri de chin îi dovedeşte puterea extraordinară a voinţei. Îşi dădu capul pe spate şi Sophie îi surprinse privirea fixând-o din una dintre oglinzile atârnate de tavan. Asta o să fac.

— Mulţumesc, spuse Nicholas Flamel, uşurat. Ştiu cât de greu i-a fost să reziste în ultimele ore.

Josh constată că nu se putea uita la soră-sa. Deşteptarea energiei aurice a ei nu se terminase încă. Asta însemna că mai avea de trecut printr-un alt set de suferinţe? Îl durea sufletul pentru ea.

Scathach îngenunche lângă scaunul bunicii ei şi-i puse mâna pe braţ.

— Bunico, Dee şi stăpânii lui au pornit în urmărirea celor două foi smulse din *Codex*, spuse ea. Îmi imaginez că au aflat până acum – sau că bănuiesc, cel puţin – că Sophie şi

Josh sunt gemenii despre care vorbeşte *Cartea Profetului Avraam Magul.*

Dora dădu din cap aprobator.

— Dee ştie, într-adevăr.

Scatty îi aruncă o privire lui Flamel.

— Atunci e la fel de conştient de faptul că are două sarcini de îndeplinit: să recupereze foile şi să-i omoare sau să-i captureze pe copii.

— Da, ştie şi asta, întări Dora.

— Şi dacă planul lui Dee reuşeşte, atunci s-a terminat cu lumea asta? spuse Războinica, dând un ton interogativ constatării sale.

— Păi sfârşitul lumii a mai fost şi până acum, spuse Dora zâmbind, şi sunt sigură că o să mai fie de vreo câteva ori până ce soarele se va stinge şi se va înnegri.

— Ştii că Dee vrea să reinstaureze supremaţia Străbunilor Întunecaţi?

— Ştiu.

— Iar *Codexul* spune că singurii care le pot sta împotrivă sunt Argintul şi Aurul, continuă Scatty.

— Da, dar dacă nu mă înşală memoria, tot *Codexul* zice şi că merele sunt otrăvitoare şi că broaştele se pot preschimba în prinţese. Doar n-o să credeţi tot ce scrie-n Cartea asta, izbucni Vrăjitoarea.

Flamel cunoştea fragmentul referitor la mere. Se gândise că putea fi vorba despre seminţele de măr, care erau într-adevăr otrăvitoare – dacă mâncai vreo câteva kilograme zdravene. Nu-şi amintea însă de partea cu broaştele şi prinţesele, deşi parcursese Codexul de câteva sute de ori. Erau o grămadă de întrebări pe care ar fi vrut să i le pună Vrăjitoarei, dar ştia că nu de asta veniseră până aici.

— Dora, o vei învăţa pe Sophie principiile magiei aerului? Trebuie să cunoască măcar atât cât să se poată proteja pe ea însăşi de posibilele confruntări.

Dora ridică din umeri şi zâmbi.

— Am încotro?

Flamel nu se aşteptase la acest răspuns.

— Fireşte că ai de ales.

Vrăjitoarea din Endor dădu din cap.

— Nu de data asta.

Se ridică şi-şi scoase ochelarii fumurii. Scatty rămase locului, şi uimirea lui Flamel fu trădată doar de un muşchi care îi zvâcni în bărbie. Oricum, gemenii făcură un pas îndărăt îngroziţi, cu o expresie de şoc întipărită pe chip. Vrăjitoarea din Endor n-avea ochi.

În găvanele ochilor, unde ar fi trebuit să fie globii oculari, nu erau decât două bile perfect sferice de sticlă reflectorizantă. Acestea două se pironiră direct asupra gemenilor.

— Am renunţat la ochi pentru capacitatea de a vedea timpul, în curgerea sa – trecutul, prezentul, laolaltă cu viitorul posibil. Există multe tipare, multe versiuni despre ceea ce va să fie, deşi nu chiar aşa de multe pe cât îşi imaginează oamenii. În ultimii ani, toate aceste ipostaze s-au apropiat tot mai mult unele de altele, astfel că acum putem vorbi despre câteva posibilităţi de înfăptuire a viitorului. Şi cele mai multe sunt înspăimântătoare, adăugă ea întunecată. Şi toate au de-a face cu voi doi. Mâna i se ridică de la sine pentru a-i indica pe gemeni. Aşa că nici eu nu prea am de ales. Până la urmă, e şi lumea mea. Am fost aici înainte să apară oamenii, le-am dat focul şi limbajul. N-o să-i abandonez acum. O s-o antrenez pe fată, o s-o învăţ să se apere singură şi o să-i transmit puterea de a controla elementele de magie a aerului.

— Îţi mulţumesc, spuse Sophie încetişor, în tăcerea lungă care urmă.

— Nu-mi mulţumi. Nu-ţi fac un dar. Ceea ce-ţi dau eu e mai degrabă un blestem!

Capitolul Treizeci şi Şase

Josh ieşi din magazinul de antichităţi, cu obrajii în flăcări, ultimele cuvinte ale vrăjitoarei răsunându-i încă în urechi: „Tu trebuie să pleci. Ceea ce o să spun nu-i pentru urechie unui muritor”.

Uitându-se în jurul lui în încăpere, la Flamel şi la Scatty mai întâi, apoi la sora lui, băiatul îşi dădu seama brusc că era singura fiinţă muritoare şi obişnuită de pe-acolo. Evident, în „ochii” Vrăjitoarei din Endor, Sophie era mai mult decât un muritor.

— Nici o problemă. O s-aştept... începu el, cu vocea gâtuită dintr-odată. Îşi drese glasul şi mai făcu o încercare. O s-aştept în parcul de peste drum.

După care, fără să se mai uite în urmă, ieşi fin magazin, părându-i-se că până şi clopoţelul de la intrare a râs de el când închis uşa.

Dar era o problemă. Una mare de tot.

Sophie Newman îşi privi fratele părăsind magazinul şi, chiar şi fără ajutorul puterilor ei magice, tot şi-ar fi dat seama că era supărat şi furios. Ar fi vrut să-l oprească, să iasă după el, dar Scatty îi tăie calea, aruncându-i o privire îngrijorată, ducându-şi degetele la buze şi avertizându-o, clătinând uşor din cap, să nu sufle o vorbă. O apucă de umăr şi o duse în faţa Vrăjitoarei din Endor. Bătrâna îşi ridică mâinile şi-şi plimbă degetele peste conturul feţei sale cu o surprinzătoare agilitate. Aura fetei scânteie şi pocni la fiecare atingere.

— Câţi ani ai acum? o întrebă.

— Cincisprezece. Cin’şpe jumate, de fapt.

Sophie nu-şi dădea seama dacă jumătatea aia de an schimba cu ceva lucrurile.

— Deci aşa, cincisprezece şi jumătate, repetă Dora, dând din cap. Nu mă pot întoarce cu gândul atât de mult în trecut. Îşi frecă bărbia cu mâna, apoi înălţă capul către

Scatty. Tu îţi aminteşti cum erai la vârsta asta?

— Foarte bine chiar, îi răspunse ironică. Păi nu atunci ţi-am făcut o vizită în Babilon şi ai vrut să mă căsătoreşti cu regele Nebucadenţar?

— Sunt sigură că te înşeli, spuse Dora cu veselie. Cred că asta s-a întâmplat mai târziu. Cu toate că ar fi fost un soţ excelent, adăugă ea.

Ridică privirea spre Sophie, şi fata se văzu pe sine reflectată în cele două oglinzi folosite de vrăjitoare pe post de ochi.

— Sunt două aspecte pe care trebuie să le înveţi de la mine. Să te aperi singură, ceea ce-i foarte simplu. Şi trebuie să te iniţiez totodată în magia aerului, ceea ce-i mai complicat. Ultima dată când am făcut asta cu un om, i-au trebuit şaizeci de ani să deprindă elementele de bază, şi chiar şi aşa s-a prăbuşit din înaltul cerului chiar de la primul zbor.

„Şaizeci de ani.” Sophie înghiţi în sec. Asta însemna, în cazul ei, că urma să-şi petreacă tot restul vieţii încercând să preia controlul asupra acestor forţe?

— Buni, n-avem atâta timp. Mă tem că nu dispunem nici măcar de şaizeci de minute.

Dora se uită într-una din oglinzi şi reflexia ei o privi din sticlă.

— Atunci de ce nu faci tu asta, dacă tot eşti aşa de pricepută, hm?

— *Of, buni*... oftă Scatty.

— Nu mă lua pe mine cu „buni” pe tonul acesta! se răţoi Dora. O s-o fac aşa cum ştiu eu.

— Păi n-avem timp la dispoziţie să facem ca la carte.

— Nu-mi da tu lecţii. Ce ştiţi voi, tinerii? Crede-mă pe cuvânt, când o să termin, Sophie o să ştie tot atât de mult cât ştiu şi eu despre magia aerului. Se întoarse iar către Sophie. S-o luăm cu începutul: părinţii tăi mai trăiesc?

— Da, răspunse fata clipind uimită, fără să înţeleagă ce legătură avea asta.

— Bun. Şi vorbeşti cu mama ta?

— Da, aproape zilnic.

Dora îi aruncă o privire piezişă Războinicei.

— Ai auzit? Aproape zilnic. Bagă la cap! Luă una din mâinile fetei într-ale sale şi o bătu uşurel pe dosul palmei. Poate c-ar trebui s-o mai înveţi cate ceva şi pe Scathach. Şi bunică mai ai?

— Da, pe Nana, bunica dinspre tată. Obişnuiesc să o sun în fiecare vineri, adăugă ea, dându-şi brusc seama, cu un sentiment de vinovăţie, că în acea zi era vineri şi că Nana Newman aştepta cu siguranţă telefonul ei.

— În fiecare vineri, rosti Vrăjitoarea cu subînţeles şi iar se uită la Scatty, dar Războinica se întorsese deliberat cu spatele şi-şi făcea de lucru cu un prespapier din sticlă.

Îl puse jos când văzu imaginea unui omuleţ într-un costum din trei piese prinsă în sticlă. Într-o mână avea o servietă, şi în cealaltă un vraf de hârtii. Pleoapele i se mişcau încă.

— Asta n-o să doară, spuse Vrăjitoarea.

Sophie se îndoia că mai putea fi ceva mai dureros decât ceea ce trăise în ultimele ceasuri. Nasul îi fremătă simţind mirosul de lemn ars şi simţi un lichid răcoros prelingându-i-se pe mâini. Privi în jos. O pânză de păianjen albă şi diafană se răsucea şi se derula de pe degetele bătrânei, înfăşurându-se ca un bandaj în jurul fiecăruia dintre degetele ei. I se încolăci în palmă, acoperind-o complet, apoi îi cuprinse încheietura şi i se căţără pe braţ. Înţelese atunci că vrăjitoarea o întrebase toate lucrurile alea doar ca să-i distragă atenţia. Sophie privi în ochii ei ca oglinda şi-şi dădu seama că nu-şi poate exprima nelămuririle în cuvinte. Se simţea de parcă şi-ar fi pierdut capacitatea de a vorbi. I se părea ciudat şi faptul că, în loc să-i fie frică, şi asta chiar de când vrăjitoarea îi luase mâna într-ale sale, se simţea de parcă asupra ei s-ar fi revărsat un val de linişte şi de împăcare. Se uită la Flamel şi la Scatty. Cu ochii măriţi de stupoare aceştia priveau ce se întâmplă cu ea. În ochii Războinicei citi chiar o urmă de groază.

— Buni… eşti sigură că e bine ce faci? întrebă ea.

— Bineînţeles că da, răbufni bătrâna, cu obidă în glas.

Şi chiar dacă femeia dialoga cu Scathach, Sophie auzi răsunându-i vocea în capul ei, vorbind cu ea, şoptindu-i secrete străvechi, murmurând incantaţii arhaice, înţelegând o viaţă îndelungată de cunoaştere şi de înţelepciune în intervalul marcat de câteva bătăi ale inimii.

— Asta nu-i o pânză de păianjen, îi explică Dora lui Flamel, împietrit de uimire, observându-l cum se aplecase în faţă pentru a studia cu atenţie firele care se încolăceau pe braţele fetei. Este aer concentrat, amestecat chiar cu aura mea. Pânza asta diafană de aer adună în ea toată ştiinţa mea, toată experienţa, chiar şi secretele meseriei mele. Odată ce intră în contact cu pielea lui Sophie, fata va începe să absoarbă această învăţătură.

Adolescenta respiră adânc, trăgând puternic în piept mirosul impregnat cu esenţe lemnoase. Imaginile se succedau inimaginabil de repede în mintea ei, reprezentări ale unor spaţii şi vremuri de mult apuse, ziduri ciclopice de piatră, ambarcaţiuni masive din aur, dinozauri şi balauri, un oraş sculptat într-un munte de gheaţă şi multe chipuri… sute, mii de chipuri, din fiecare rasă de oameni, din fiecare epocă, chipuri umane sau corcituri, bestii şi monştri. Îi vedea pe toţi cei pe care-i cunoscuse Vrăjitoarea în lunga sa viaţă.

— Egiptenii au procedat greşit, continuă Dora, mâinile mişcându-i-se oricum prea repede pentru ca Flamel să le poată urmări, înveşmântau morţii în linţolii, mai spuse ea. N-au înţeles că eu îi înfăşuram pe cei vii. A fost o vreme când le-am transmis urmaşilor o parte din înţelepciunea mea şi i-am trimis în lume s-o propovăduiască în numele meu. Evident, au mai fost şi alţii în trecut care să-mi copieze metoda.

Sophie văzu brusc o mulţime de oameni înfăşuraţi ca dânsa, îmbrăcaţi ca în stilul de mult apus al anticului Babilon. Se gândi că aceia trebuiau să fie preoţii şi preotesele care practicau cultul ce-o venera pe Vrăjitoare. Dora le transmisese o parte a învăţăturii sale, astfel încât ei

să poată ieşi în mijlocul oamenilor pentru a le-o propovădui.

Pânza albă de aer coborâse acum pe picioarele fetei, înfăşurându-le strâns laolaltă. Inconştient, îşi încrucişă braţele la piept, punându-şi mâna dreaptă pe umărul stâng şi pe stânga, pe cel drept. Vrăjitoarea dădu din cap, aprobându-i mişcările.

Sophie închise ochii şi văzu nori. Fără să ştie de unde, le cunoştea denumirile: cirrus, altostratus şi stratocumulus, nimbostratus şi cumulus. Diferiţi între ei, fiecare avea propriile caracteristici şi proprietăţi. Înţelese imediat cum trebuie să se folosească de ei, cum să le dea formă, să-i mânuiască şi să-i mişte.

Imaginile pâlpâiră.

Străluciră.

Văzu cum o femeie mică de statură, aflată sub un cer senin, ridică o mână şi face să apară un nor chiar deasupra ei. Ploaia acoperi un câmp arat.

Imagini strălucitoare iar.

Un bărbat înalt, cu barbă, stând pe ţărmul unei întinderi nesfârşite de apă, îşi înălţă braţele făcând ca rafale puternice de vânt să despartă apele.

Şi iar străluciră.

O femeie tânără potoli o furtună înspăimântătoare cu un singur gest, făcând-o să încremenească, apoi dădu buzna într-o casă şubredă din lemn şi înşfăcă un copil. O clipă mai târziu, furtuna înghiţise deja casa.

Sophie privea imaginile şi învăţa din ele.

Vrăjitoarea din Endor atinse obrazul fetei, şi ea îşi deschise ochii. Firele albe erau presărate cu scântei de argint.

— Vor fi din aceia care să-ţi spună că magia apei, a focului sau a pământului este cea mai puternică dintre toate. Se înşală. Magia aerului le întrece pe toate. Aerul poate stinge focul. Poate preface apa în neguri şi ceaţă şi poate măcina pământul. Şi mai poate să dea viaţă focului, poate împinge o barcă pe ape liniştite, poate da formă pământului. Văzduhul poate curăţa rănile, poate scoate o

aşchie din deget. Aerul poate ucide.

Ultima dintre pânzele albe de aer se apropie de chipul fetei, înfăşurând-o pe Sophie complet, făcând-o să semene cu o mumie.

— Darul pe care ţi l-am făcut e unul cumplit. Închizi în tine acum o viaţă întreagă – şi una foarte lungă, nicidecum obişnuită – de experienţă şi înţelepciune. Sper ca unele lucruri să-ţi fie de folos în zilele groaznice care stau să vină.

Sophie stătea în faţa Vrăjitoarei din Endor complet înfăşurată în pânzele acelea diafane şi albicioase. Ritualul nu semăna deloc cu deşteptarea forţelor magice. Era un proces mai delicat, mai subtil. Descoperi că deţinea ştiinţa anumitor lucruri – uluitoare, fără doar şi poate. Memoria ei adunase laolaltă imagini ale unor epoci preistorice şi ale unor spaţii de legendă. Iar propriile gânduri se amestecau cu toate aceste amintiri şi trăiri. Deja îi era greu să le separe.

Apoi fumul începu să se încolăcească, să şuiere şi să devină înăbuşitor.

Dora se întoarse brusc s-o caute pe Scatty cu privirea.

— Vino şi mă îmbrăţişează, copila mea. N-o să ne mai vedem.

— Buni?

Dora îşi petrecu braţele pe după umerii Războinicei şi-şi apropie gura de urechea ei.

Vocea îi scăzu, rămânând doar o şoaptă.

— I-am dat acestei copile o putere teribilă şi nemaiîntâlnită. Asigură-te că va fi folosită în slujba binelui.

Scathach dădu din cap, fără să înţeleagă prea bine ce voia să spună Vrăjitoarea.

— Şi sună-ţi mama. Îşi face griji în privinţa ta.

— Aşa o să fac, bunico.

Coconul acela ca de mumie se dizolvă brusc în aburi şi neguri, iar aura lui Sophie scânteie strălucitoare şi argintie. Dora îşi întinse braţele, îşi desfăcu degetele şi o adiere blândă de vânt trecu prin magazin.

— Fii atentă. Dacă spargi ceva, ai să plăteşti, o avertiză

Vrăjitoarea.

Apoi, dintr-odată, Scathach, Dora şi Sophie se întoarseră să privească afară, în lumina crepusculară a după-amiezii. O clipă mai târziu, Flamel adulmecă duhoarea ca de ouă clocite a sulfului.

— Dee!

— Josh! Ochii lui Sophie se deschiseră brusc. Josh e afară!

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

Doctorul John Dee sosi în cele din urmă în Ojai, în timp ce ultima rază de soare cobora în tonuri impresionante de roz deasupra împrejurimilor munţilor Topa Topa. Călătorise toată ziua; era obosit şi foarte nervos şi căuta cel mai mic motiv să se ia de cineva.

Blestematul de Tărâm al Umbrelor al lui Hekate îi golise bateria de la mobil şi-i trebuise mai mult de-o oră să găsească un telefon pentru a-şi contacta cartierul general. Fuse apoi nevoit să petreacă, furibund, aproape o oră jumătate pe marginea străzii în timp ce o echipă de şoferi gonea nebuneşte pe drumurile din Mill Valley în căutarea lui. Era aproape nouă şi jumătate când reuşi în cele din urmă să se întoarcă la birourile sale de la Enoch Entreprises, în inima oraşului.

Aici aflase că Perenelle fusese deja transferată în temniţa din Alcatraz. Compania sa cumpărase recent insula aceea de la stat şi accesul publicului fusese interzis pe timpul desfăşurării lucrărilor de restaurare. Ziarele împrăştiaseră zvonul că urma să fie transformată în muzeu de istorie. În realitate, Doctorul dorea s-o folosească pentru ceea ce se intenţionase iniţial să fie una dintre cele mai sigure şi mai de temut închisori din lume. Fu tentat o clipă să ia un avion până acolo ca să stea de vorbă cu Perenelle, dar respinse ulterior ideea, considerând-o numai o pierdere de vreme. Priorităţile sale erau acum foile care lipseau din *Codex* şi gemenii. Deşi Bastet îi poruncise să-i omoare dacă nu-i putea captura vii, Dee îşi făcuse deja alte planuri în privinţa lor.

Doctorul cunoştea faimoasa profeţie din *Cartea Profetului Avraam Magul.* Străbunii ştiau de venirea gemenilor în lume, ca expresie pentru celebra „Cei doi care sunt ca unul, unul care este ca toţi”. Unul pentru a salva lumea, celălalt pentru a o distruge. Dar cum erau împărţite rolurile între ei

doi? Oare puterile lor puteau fi modelate şi transformate pe potriva instructajului care li se făcea? Găsirea băiatului devenise la fel de importantă precum aflarea foilor smulse din Carte. Trebuia să obţină cumva nimbul acela de aur.

Doctorul John Dee trăise pentru scurt timp în Ojai la începutul secolului al XX-lea – pe atunci, oraşul se mai numea încă Nordhoff –, când jefuise mormintele Chumash aflate în împrejurimi pentru conţinutul lor preţios. Nutrise o ură profundă pentru oraşul respectiv: Ojai era prea mic, prea izolat şi, în lunile de vară, prea fierbinte pentru gustul lui. Dee se simţise mereu fericit în marile metropole, unde îi venea mai uşor să treacă neobservat şi să-şi păstreze anonimatul.

Zburase de la San Francisco în jos spre Santa Barbara cu elicopterul companiei şi închiriase un Ford cât se poate de banal din micul aeroport. Parcursese apoi traseul de la Santa Barbara la Ojai, ajungând aici tocmai când soarele apunea în chip spectaculos, învăluind oraşul în umbre persistente, subtile. Ojai se schimbase radical în suta aceea şi mai bine de ani de când nu-l mai văzuse… dar tot nu-i plăcea.

Viră pe Ojai Avenue şi se opri. Flamel şi ceilalţi erau pe aproape; simţea asta. Dar trebuia să fie foarte atent acum. Aşa cum le adulmeca el prezenţa, la fel îi puteau da şi ei – mai ales Alchimistul şi Scathach – de urmă. Şi încă nu avea idee de ce era în stare Vrăjitoarea din Endor. Pentru el personal, era extrem de îngrijorător faptul că unul dintre Străbunii din Prima Generaţie trăia în California şi el n-avea habar de asta. Credea că ştia unde se aflau majoritatea Străbunilor şi a nemuritorilor din toată lumea. Dee se întrebă dacă avea vreo importanţă faptul că nu putuse să ia deloc legătura cu Morrigan cât fusese ziua de lungă. Îi telefonase insistent tot drumul până aici, dar aceasta nu îi răspunsese la mobil. Fie era pe site-ul eBay, fie se îndeletnicea cu unul dintre jocurile acelea interminabile de strategie de care era dependentă. Nu ştia nici unde era

Bastet, dar nici măcar nu-i păsa. Îl băgase în boală de spaimă, şi Dee nutrea întotdeauna gânduri de răzbunare faţă de cei care-l băgaseră în sperieţi cândva.

Acum, Flamel, Scathach şi gemenii se puteau afla în oricare parte a oraşului. OK, dar unde anume?

Dee lăsă puţină energie să i se prelingă în aură. Clipi când ochii i se umplură de lacrimi şi mai dădu de câteva ori din pleoape ca să le împrăştie. Brusc, oamenii din maşina parcată lângă a lui, pietonii care traversau strada şi trecătorii de pe trotuar i se perindară prin faţa ochilor învăluiţi în aure multicolore şi pestriţe. Unii erau doar vălătuci de fum insesizabil, alţii erau asemenea unor puncte întunecate sau ca nişte fâşii de culori murdare întărite.

Până la urmă, îi găsi absolut din întâmplare: coborî cu maşina pe Ojai Avenue şi trecu pe lângă Libbey Park pentru a zări Hummerul negru parcat pe Fox Street. Merse până în spatele lui şi opri. În momentul în care coborî din maşină, depistă o nuanţă pură a unui nimb auriu venind dinspre parc, de lângă fântână. Buzele lui Dee se subţiară într-un zâmbet lipsit de veselie.

De data asta nu mai aveau scăpare.

Josh Newman stătea lângă fântâna lungă şi joasă din Libbey Park, amplasată chiar vizavi de magazinul de antichităţi, şi se uita fix în apă. Două vase în formă de floare, unul mai mare decât celălalt, erau aşezate în mijlocul bazinului circular. Apa ţâşnea din cel de deasupra şi se revărsa peste marginile lui, pentru a curge în cel aflat dedesubt, iar de aici direct în bazin. Sunetul cristalin al apei acoperea zgomotul traficului.

Se simţea singur şi ceva mai mult decât pierdut în spaţiu.

După ce Vrăjitoarea îi ceruse să părăsească prăvălia de antichităţi, o luase la pas pe trotuarul învăluit în umbre şi se oprise în faţa gelateriei, pironit locului de aromele de îngheţată şi de vanilie.

Stătea afară, parcurgând meniul cu arome exotice şi

întrebându-se de ce aura surorii lui mirosea a îngheţată, iar a lui – a portocale. Ei nici măcar nu-i plăcea îngheţata; el era topit după ea.

Bătu cu degetul în meniu: îngheţată cu afine la cornet.

Josh îşi băgă mâna în buzunarul de la spate al blugilor… şi avu un scurt atac de panică când îşi dădu seama că-i lipseşte portofelul. Îl lăsase în maşină, nu-i aşa…? Se opri.

Îşi aminti unde-l lăsase.

Ultimul loc unde-şi văzuse portofelul, alături de mobilul descărcat, de iPod şi de laptop era podeaua camerei din Yggdrasill, chiar lângă pat. Era destul de rău să-şi fi pierdut banii, dar faptul că nu mai avea calculatorul era o catastrofă. Pe el se aflau toate e-mailurile lui, însemnările de şcoală, un proiect de vară pe jumătate redactat, fotografiile din ultimii trei ani – inclusiv cele făcute în excursia de Crăciun de la Cancun – şi cel puţin şaizeci de giga de MP3-uri. Nu-şi mai amintea când făcuse ultima dată un backup, dar cu siguranţă că nu foarte curând. I se făcu brusc rău, aromele de îngheţată nemaipărându-i-se chiar aşa de dulci şi de îmbietoare.

Simţindu-se absolut nenorocit, merse până la colţ şi traversă pe la semaforul din faţa oficiului poştal, apoi făcu stânga, îndreptându-se către parc.

IPod-ul era un dar de Crăciun pe care-l primise de la părinţi. Cum avea să le explice că-l pierduse? Fără a mai pune în calcul cei aproape treizeci de giga de muzică de pe hard.

Dar mai gravă decât pierderea portofelului, a laptopului sau a iPodului era pierderea mobilului. Asta chiar era de coşmar. Avea salvate în memorie toate numerele de telefon ale prietenilor, pe care nu şi le mai notase în altă parte. Deoarece părinţii lor călătoreau aşa de mult, gemenii rămâneau rareori două semestre la aceeaşi şcoală. Îşi făceau uşor prieteni, mai ales Sophie, şi încă mai păstrau legătura cu cei pe care-i cunoscuseră cu ani în urmă, în şcolile pe care le frecventaseră pe tot continentul. Fără acele adrese de e-mail şi fără numerele de telefon, nu ştia

cum avea să mai dea de ei.

Zări o fântână cu ţâşnitoare într-un ungher înainte de intrarea în parc şi-şi înclină capul să bea. Capul unui leu ornamental din metal era gravat pe zidul de deasupra fântânii, iar sub el era o plăcuţă dreptunghiulară având inscripţia: „Dragostea este apa vieţii, beţi din ea pe săturate”. Lăsă ca apa rece să-i ţâşnească pe buze, apoi se îndreptă de spate şi privi spre magazin, întrebându-se ce s-o fi petrecând înăuntru. El îşi iubea în continuare sora, dar oare ea *putea* să mai ţină la el? Acum, că nu era… *decât un muritor de rând?*

Era linişte în Libbey Park. Josh auzea copiii alergând pe terenul de joacă din apropiere, dar vocile lor păreau foarte ascuţite şi îndepărtate. Trei bătrâni, îmbrăcaţi la fel, în tricouri fără mâneci, cu pantaloni pescăreşti, şosete albe şi sandale, se aşezaseră pe o bancă scorojită. Unul dintre ei dădea firimituri de pâine unor porumbei dolofani şi leneşi. Josh se aşeză pe marginea fântânii şi-şi întinse mâna ca să o vânture prin apă. După căldura sufocantă, ea părea minunat de rece, şi băiatul îşi trecu degetele ude prin păr, lăsând câteva picături să i se prelingă pe gât.

Ce-avea să facă?

Putea face ceva?

În numai douăzeci şi patru de ore, viaţa lui, dar şi cea a surorii sale, se schimbase profund şi ireversibil. Ceea ce crezuse odinioară că sunt basme se dovediră acum a fi tot atâtea ipostaze valabile ale realităţii. Mitul devenise istorie, legendele – evenimente. Când Scatty le dezvăluise că misteriosul Danu Talis mai fusese denumit şi Atlantida, aproape că-i râsese în faţă. Pentru el, continentul dispărut fusese mereu o poveste de adormit copiii. Dar dacă Scathach, Hekate, Morrigan şi Bastet erau făpturi în carne şi oase, atunci la fel de real trebuie să fi fost şi acel Danu Talis. Astfel că munca de-o viaţă a părinţilor săi, arheologia, se dovedea a fi cu totul inutilă.

În adâncul sufletului, Josh ştia că-şi pierduse şi geamăna, singura constantă din viaţa lui, unica persoană pe care se

putuse întotdeauna sprijini. Ea se schimbase într-un mod pe care nu se simţea nici măcar pregătit să-l înţeleagă. De ce nu fusese şi el trezit la dimensiunea magică? Ar fi trebuit să insiste ca Hekate să se ocupe mai întâi de el. Oare cum era să fii înzestrat cu puterile acelea miraculoase? Singurul termen de comparaţie la îndemână pentru băiat era Superman. Chiar şi când forţele recent deşteptate ale fetei îi produceau acesteia suferinţă, tot nu se putuse abţine să nu-i invidieze noua putere.

Cu coada ochiului, Josh observă că un bărbat se aşezase şi el pe marginea fântânii, dar îl ignoră. Adună absent de pe jos un fragment de faianţă albastră dintre multele care stăteau risipite în jur.

Ce putea să facă?

Iar răspunsul era mereu acelaşi: *Îi stătea în puteri* să facă ceva?

— Şi tu eşti o victimă?

Îi luă ceva timp să-şi dea seama că bărbatul acela de pe marginea fântânii i se adresase lui. Avu intenţia să se ridice, regula de aur care funcţiona în cazul vagabonzilor fiind aceea că nu trebuia să le răspunzi la provocare, nicidecum să mai şi intri în dialog cu ei.

— Se pare că suntem cu toţii victimele lui Nicholas Flamel.

Uimit, Josh ridică privirea… şi dădu nas în nas cu doctorul John Dee, omul pe care sperase să nu-l mai vadă vreodată. Ultima lor întâlnire fusese cea de pe Tărâmul Umbrelor. Acolo Dee era înarmat cu Excalibur. Acum stătea chiar acolo, sub ochii lui, arătând impecabil în costumul gri foarte elegant.

Băiatul aruncă o privire rapidă în jur, aşteptându-se să vadă golemi, şobolani sau măcar pe Morrigan stând la pândă în penumbră.

— Sunt singur, îi spuse Dee politicos, zâmbind pe cât de plăcut putea.

Mintea lui Josh începu să proceseze informaţiile. Trebuia să ajungă la Flamel, trebuia să-l avertizeze că Dee era în

Ojai. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă s-ar ridica şi ar lua-o la fugă. Oare Dee ar încerca să-l ţină pe loc apelând la magie în faţa atâtor oameni? Îi mai privi o dată pe cei trei bătrâni de pe bancă şi-şi dădu seama că aceştia n-ar fi sesizat nimic nici dacă Dee l-ar fi transformat într-un elefant chiar acolo, în buricul oraşului.

— Ai idee de câtă vreme îl urmăresc pe Nicholas Flamel, sau Nick Fleming, sau cum şi-o mai fi zicând, date fiind sutele de nume false sub care se ascunde? Doctorul continuă repede, ca şi cum ar fi făcut conversaţie. Se aplecă şi-şi plimbă degetele pe suprafaţa apei.

De cel puţin cinci sute de ani. Şi întotdeauna mi-a scăpat. E înşelător şi periculos în felul lui. În 1666, când eram pe urmele lui la Londra, a declanşat incendiul acela care a ars oraşul din temelii.

— Nouă ne-a spus că tu ai fost piromanul în cazul incendiului Londrei, lăsă Josh să-i scape.

În ciuda spaimei care-l gâtuia, era curios. Îşi aminti brusc de unul dintre sfaturile pe care i le dăduse Nicholas însuşi: „Nimic nu este aşa cum pare. Analizează totul”. Josh se pomeni întrebându-se dacă asta era valabil şi pentru Alchimist. Soarele apusese şi se simţea răcoare în aer. Pe Josh îl trecu un fior. Cei trei bătrâni îşi luaseră tălpăşiţa, fără să-i arunce măcar o privire, lăsându-l singur cu vrăjitorul ăsta. În mod straniu, nu simţea prezenţa bărbatului ca pe o ameninţare.

Buzele subţiri ale lui Dee schiţară un zâmbet.

— Flamel nu spune nimic nimănui, zise el. Odată aveam o vorbă: jumătate din ce zice el e minciună, iar cealaltă jumătate e şi ea departe de adevărul gol-goluţ.

— Nicholas spune că tu acţionezi la îndemnul Străbunilor Întunecaţi. Odată ce o să ai *Codexul* întreg, o să-i aduci din nou la putere, ca să ia lumea în stăpânire.

— Aici are întru totul dreptate, spuse Dee, luându-l prin surprindere. Deşi nu încape îndoială că Nicholas a răstălmăcit cumva povestea asta. *Lucrez* cu Străbunii, continuă el, şi da, caut cele două foi lipsă din *Cartea*

Profetului Avraam Magul, cunoscută în general drept *Codexul*. Dar asta doar pentru că Flamel şi nevastă-sa au furat-o ei înşişi de la Biblioteca Regală din Paris.

— El *a furat-o*?

— Dă-mi voie să-ţi spun câte ceva despre acest Nicholas Flamel, spuse Dee răbdător. Sunt sigur că şi el ţi-a povestit multe despre mine. A fost multe la viaţa lui: doctor şi bucătar, anticar şi soldat, profesor de limbi străine şi de chimie, om al legii şi hoţ, deopotrivă. Dar a păstrat tot timpul ceva neschimbat: e şarlatan, escroc şi mincinos. A furat Cartea de la Luvru, când a descoperit că ea conţine nu doar secretul Vieţii Veşnice, dar şi reţeta pietrei filosofale, îşi administrează lunar câte o poţiune din licoarea nemuririi pentru ca atât el, cât şi Perenelle să rămână la vârsta pe care o aveau când au luat-o prima dată. Şi foloseşte formula pietrei filosofale pentru a transforma metalul ieftin în aur şi bucăţi de cărbune obişnuit în diamante. Foloseşte una dintre cele mai impresionante resurse de cunoaştere şi de înţelepciune ale lumii în scop strict personal. Şi ăsta-i adevărul.

— Şi cum rămâne cu Scatty şi cu Hekate? Sunt şi ele dintre Străbuni?

— Sigur că da. Hekate a fost unul dintre ei, iar Scatty aparţine Generaţiei Următoare. Dar Zeiţa cu Trei Capete a fost o criminală notorie. A fost izgonită din Danu Talis din cauza experienţelor efectuate pe animale. Cred că poţi să o numeşti genetician: ea a creat toate rasele acelea încrucişate de jumătate oameni, jumătate fiare, de pildă, şi a adus asupra oamenilor blestemul vârcolacilor. Cred că ai văzut chiar ieri câteva dintre rezultatele experienţelor ei, mă refer la oamenii-porci. Iar Scathach nu e altceva decât o asasină plătită, blestemată să poarte trupul unei adolescente pentru tot restul zilelor. Când Flamel şi-a dat seama că sunt pe urmele lui, acestea au fost singurele făpturi cărora le-a putut cere ajutorul.

Josh se simţea de-a dreptul confuz. Cine spunea adevărul? Flamel sau Dee?

I se făcuse frig. Nu era încă noapte, dar o ceaţă deasă coborâse peste oraş. Aerul mirosea a pământ uscat şi parcă, foarte puţin, ce-i drept, a ouă clocite.

— Şi ce-mi poţi spune despre tine? Acţionezi într-adevăr pentru a reinstaura supremaţia Străbunilor?

— Sigur că asta fac, spuse Dee, părând oarecum surprins. Probabil că ăsta e singurul lucru cu adevărat important pe care-l pot face pentru lumea asta.

— Flamel spune că Străbunii – Străbunii Întunecaţi, cum îi numeşte el – vor distruge omenirea.

Dee ridică din umeri.

— Crede-mă pe cuvânt când îţi spun că te minte. Străbunii nu vor decât să facă din lumea asta un adevărat paradis…

Degetele lui Dee se mişcară prin apă, suprafaţa acesteia ondulându-se şi susurând. Uimit, Josh văzu cum se formează imagini, în acord cu vorbele liniştitoare ale lui Dee.

— În timpurile străvechi, pământul era o grădină a raiului. Se bucura de o tehnologie incredibil de avansată, dar aerul era curat, apa, pură şi mările, nepoluate.

Urmă o imagine înfăţişând o insulă paradiziacă sub un cer albastru fără nori. Cât vedeai cu ochii, se întindeau câmpii nesfârşite de grâu auriu. Copacii erau încărcaţi cu tot felul de fructe exotice.

— Nu numai că Seminţia Străbunilor a dat naştere acestei lumi de vis, dar ea a şi sprijinit evoluţia omului de la stadiul său primitiv. Însă Străbunii au fost izgoniţi din acest paradis de nesăbuitul acela de Avraam şi de vrăjile din *Codexul* lui. Ei nu au murit – e foarte greu să-l ucizi pe vreunul dintre ei –, pur şi simplu au aşteptat. Asta pentru că au ştiut încă de atunci că va veni o zi când oamenii îşi vor veni în fire şi-i vor chema ei înşişi înapoi.

Josh nu-şi putea lua ochii de la suprafaţa unduitoare a apei. Mare parte din ceea ce spunea Dee părea destul de plauzibil.

— Dacă reuşim să-i readucem în lumea noasră, Străbunii

au forţa şi înţelepciunea de a o întoarce la starea ei paradiziacă. Pot face deşertul să înflorească…

În apă se formă o imagine: dune uriaşe de nisip transformându-se în oaze de verdeaţă acoperite cu ierburi.

Mai apăru încă una. Josh privea pământul din spaţiu, la fel cum poţi face pe site-ul Google Earth. Un nor uriaş se adunase deasupra Golfului Mexic, îndreptându-se către Texas.

— Pot controla şi vremea, spuse Dee, iar norul se împrăştie. Degetele sale se mişcară din nou şi apăru un spital cu un rând lung de paturi goale. Şi pot vindeca orice boală. Adu-ţi aminte, aceste făpturi au fost divinizate ca zeităţi datorită puterilor cu care erau înzestrate. Şi tot ele sunt cele pe care Flamel încearcă să ne împiedice să le aducem din nou la cârma lumii.

Lui Josh îi trebui mult timp până să articuleze întrebarea scurtă, fundamentală:

— De ce?

Nu putea pricepe de ce s-ar împotrivi Flamel acestor beneficii atât de evidente ale prezenţei zeităţilor în lume.

— Pentru că are şi el stăpânii lui, pe Hekate, de pildă, sau pe această Vrăjitoare din Endor, care nu vor decât ca lumea să se prăbuşească în haos şi în anarhie. Când se va întâmpla asta, vor ieşi şi ei din ungherele lor necunoscute şi se vor proclama stăpânii lumii. Dee clătină trist din cap. Mă doare să spun asta, dar lui Flamel nu-i pasă nici de tine, nici de sora ta. Azi a pus-o într-un pericol de moarte doar pentru a-i trezi puterile magice latente. Străbunilor cu care lucrez eu le trebuie trei zile pentru a face asta cu un muritor.

— Trei zile, murmură Josh. Flamel mi-a spus că nimeni din America nu mă poate trece şi pe mine prin acest proces.

Nu voia să-i dea crezare lui Dee, dar… la naiba, tot ce spunea el părea aşa de *rezonabil* şi plin de sens.

— Altă minciună. Străbunii în slujba cărora mă aflu te pot trezi şi pe tine la dimensiunea magică. Şi o vor face cum se

cuvine şi asigurându-ţi protecţia necesară. La urma urmei, e un proces foarte periculos.

Dee se ridică încet şi înconjură bazinul pentru a veni lângă Josh, plecându-şi capul la nivelul feţei băiatului.

Ceaţa începea să se îndesească şi să se adune deasupra fântânii, încolăcindu-se şi învolburându-se odată cu mişcările doctorului. Vocea lui era catifelată ca mătasea, curgând în acelaşi ritm ca imaginile care se derulau pe suprafaţa apei.

— Cum te cheamă?

— Josh.

— Josh, răsună glasţil lui Dee ca un ecou, unde-i Nicholas Flamel acum?

Chiar şi în starea aceea de moleşeală, un clopoţel de alarmă, foarte slab şi foarte, foarte depărtat, sună în mintea băiatului. Nu putea avea încredere în Dee, nu *trebuia* să aibă încredere în el… şi totuşi spusele acestuia îi păreau în mare măsură aşa de adevărate.

— Unde-i el, Josh? insistă Dee.

Josh începu să clatine din cap. Chiar dacă l-ar fi crezut pe Dee – tot ceea ce spunea avea sens voia să vorbească mai întâi cu Sophie, avea nevoie de sfatul şi de părerea fetei.

— Spune-mi!

Dee ridică mâna moale a geamănului şi i-o băgă în apă; aceasta începu să vălurească. Se formă imaginea unui magazin de antichităţi plin cu obiecte din sticlă, plasat chiar vizavi de Libbey Park. Jubilând, Dee sări în picioare şi făcu stânga-mprejur, cercetând atent trotuarul de vizavi în timp ce-şi activa energia.

Le localiză imediat aurele.

Cea verde a lui Flamel, cea gri a lui Scathach, cea cafenia a vrăjitoarei şi cea pură şi strălucitoare ca argintul a fetei. Îi avea la mână – şi de data asta nu va mai fi nici o greşeală, nu vor mai avea scăpare.

— Stai aici şi bucură-te de imaginile acestea paradiziace, murmură Dee, bătându-l pe Josh pe umăr. Apa se încreţi în forme ciudate, geometrice, hipnotice şi magice. Mă întorc

repede după tine.

Apoi, fără ca un muşchi să i se clintească pe faţă, îşi chemă armata care era în aşteptare.

Dintr-odată, ceaţa se îndesi şi totul se întunecă, aerul umplându-se de o miasmă de ouă clocite, praf şi pământ uscat, umezeală şi a mucegai.

Şi groaza se lăsă peste Ojai.

Capitolul Treizeci şi Opt

Mâinile lui Flamel străluceau deja de lumină verde când deschise uşa micii prăvălii, făcând o grimasă de disconfort la auzul sunetului vesel al clopoţelului.

Soarel coborâse sub linia orizontului pe când vrăjitoarea încă mai lucra cu Sophie şi o ceaţă rece se lăsase peste valea aceea. Se încolăcise de-a lungul străzii principale a oraşului, învălătucindu-se pe după crengile copacilor, lăsând tot ce atingea să mustească de umezeală. Maşinile se deplasau încet, lumina farurilor abia reuşind să străpungă ceaţa. Strada era complet pustie; oamenii îmbrăcaţi cu haine subţiri de vară, se aciuaseră care pe unde putuseră, pentru a se apăra de umezeală.

Scatty veni în uşă lângă Flamel. Într-o mână ducea o sabie scurtă, iar în cealaltă, un nunchaku, care se bălăbănea cu un capăt atârnând de lanţ.

— Asta nu-i a bună, nu-i deloc a bună. Trase adânc aer în piept. Simţi mirosul?

Flamel dădu din cap.

— Sulf. Duhoarea lui Dee.

Scatty se apucă să răsucească nunchakul.

— Chiar începe să mă calce pe nervi.

Undeva, în depărtare, se auzi un zgomot metalic dur, produs de ciocnirea a două maşini. O alarmă auto începu să ţiuie disperată în faţa lor. Urmă apoi un ţipăt, ascuţit şi înfiorător, apoi încă unul, şi încă unul.

— Se apropie. Orice ar fi, zise Flamel cu hotărâre.

— Nu trebuie să ne lăsăm prinşi aici, spuse Scatty. Hai să-l găsim pe Josh şi să ne urcăm în maşină!

— De acord. Cel care dă înapoi supravieţuieşte.

Se întoarse să se uite în prăvălia de antichităţi. Vrăjitoarea din Endor o ţinea pe Sophie de braţ şi-i şoptea grăbită ceva la ureche. Vălătuci de fum alb încă se mai ridicau din trupul fetei şi cerculeţe albe i se prelingeau de

pe degete, asemenea unor pansamente deşirate.

Sophie se aplecă s-o sărute pe bătrână pe obraz, apoi se întoarse şi se grăbi să traverseze magazinul.

— Trebuie să plecăm, spuse ea pe nerăsuflate, trebuie să ieşim de aici.

N-avea idee ce se întâmpla afară, dar înţelepciunea proaspăt dobândită îi permitea să populeze ceaţa cu un număr infinit de creaturi care mai de care mai hidoase.

— Şi trageţi uşa după voi, le strigă Vrăjitoarea dinăuntru.

În acel moment toate luminile făcură flamă şi se stinseră. Ojai se cufundă în întuneric.

Clopoţelul zăngăni când cei trei ieşiră în strada de-acum pustie. Ceaţa devenise aşa de deasă, că şoferii fuseseră nevoiţi să tragă pe dreapta, aşa că traficul încetase. Se lăsase o tăcere neobişnuită. Flamel se întoarse către Sophie.

— Poţi să-l vezi pe Josh?

A spus că ne aşteaptă în parc.

Se uită insistent, încercând să străpungă ceaţa cu privirea, dar aceasta era aşa de groasă, că abia putu zări la un pas în faţa ei. Flancată de Flamel şi de Scatty, coborî de pe trotuar şi-şi croi drum până-n mijlocul străzii, acum pustie.

— Josh? Ceaţa îi acoperi strigătul, făcându-l să semene cu o şoaptă. Josh!? strigă ea din nou.

Nu primi niciun răspuns.

Îi veni brusc o idee, şi-şi scutură mâna dreaptă, cu degetele răsfirate. Un curent de aer se încolăci desprinzându-i-se de pe mână, dar nu reuşi decât să vălurească ceaţa, făcând-o parcă să danseze. Încercă din nou, şi o adiere de gheaţă traversă strada, tăind un culoar îngust prin mijlocul ceţii, atingând şi portiera din spate a unei maşini oprite în mijlocul străzii, lăsând o urmă ca o zgârietură pe tablă.

— Cred că trebuie să mai exersez, bombăni ea.

O formă apăru în culoarul acela tăiat prin ceaţă, apoi o a doua şi o a treia. Şi niciuna dintre ele nu părea vie.

În imediata apropiere a celor trei se ivi un schelet, înalt şi drept, purtând zdrenţele uniformei albastre a unui ofiţer de cavalerie a Statelor Unite. În degetele lui osoase ţinea ciotul unei săbii ruginite. Când îşi răsuci capul spre ei, oasele de la baza craniului pocniră şi trosniră.

— Necromanţie, spuse Flamel, oftând din greu. Dee a trezit morţii.

O altă figură se profilă din ceaţă: era trupul parţial mumificat al unui bărbat care purta cu el un ciocan imens. În spatele lui mai apăru încă un cadavru, ale cărui resturi de carne erau atât de uscate că păreau a fi piele argăsită. O pereche de cartuşiere ponosite din piele îi atârna pe şolduri; când dădu cu ochii de grup, întinse mâna cu degete scheletice să înşface armele care-i lipseau.

Sophie încremeni de stupoare, iar adierile de vânt dintre degetele ei se stinseră.

— Sunt morţi, şopti ea. Schelete. Mumii. Toţi sunt morţi.

— Da, replică Scatty sec, schelete şi mumii. Depinde de pământul în care au fost înhumate. Dacă solul e umed, ai schelete.

Făcu un pas în faţă şi roti nunchakul, lăsându-l fără cap pe unul dintre trăgători, care încercase să ridice o puşcă ruginită până la nivelul umărului.

— Dacă e uscat, ai mumii, continuă ea. Asta nu le opreşte să ne facă rău, fireşte.

Scheleticul ofiţer de cavalerie se năpusti cu sabia ruptă către fată, însă Războinica îi pară lovitura cu propria sabie. Tăişul ruginit se făcu praf şi pulbere. Sabia ei se învârti iar şi-i despărţi capul de trunchi, care se prăbuşi imediat la pământ.

Deşi apariţiile acelea spectrale se mişcau într-o tăcere mormântală, începură să se audă ţipete de jur împrejur. Şi, cu toate că erau ascunse în ceaţă, se simţea în ele teroarea şi spaima. Cetăţenii obişnuiţi din Ojai deveniseră conştienţi de faptul că străzile erau bântuite de morţi.

Ceaţa era acum şi mai groasă din pricina prezenţei acestora. Curgeau din toate părţile, năpustindu-se asupra

celor trei, încercuindu-i în mijlocul străzii. Şi, pe măsură ce valurile de umezeală se ridicau şi se estompau, din ce în ce mai multe resturi de schelete şi de mumii deveniră vizibile pentru scurt timp: soldaţi îmbrăcaţi în resturile uniformelor ponosite din Războiul Civil; fermierii, în zdrenţele salopetelor de modă veche; cowboy cu blugi sfâşiaţi şi putreziţi, femei cu rochii lungi, înfoiate, acum doar mucegai şi petice, mineri cu pantaloni de piele jerpeliţi.

— A golit un cimitir aflat în vreunul dintre oraşele părăsite! exclamă Scatty, stând spate în spate cu Sophie, lovind de jur împrejurul ei. Niciunul de aici nu-i îmbrăcat cu haine de după 1880.

Două femei scheletice, cu bonete şi cu rămăşiţele rufoase ale celor mai bune toalete de duminică, îşi croiră drum spre ea călcând cu picioarele lor osoase pe caldarâmul de pe Ojai Avenue, cu braţele întinse. Sabia lui Scatty se învârti în aer, desprinzându-le braţele, dar asta nici măcar nu le încetini înaintarea. Îşi îndesă nunchakul la curea şi-şi scoase şi cea de-a doua sabie. Scatty lovi din nou, ambele săbii încrucişându-se în aer şi decapitându-le pe amândouă, făcându-le să dea înapoi în ceaţă, clătinându-se. În cele din urmă, se prăbuşiră într-o grămadă de oase.

— Josh, strigă Sophie iar, cu vocea ascuţită trădându-i disperarea. Josh, unde eşti?

Poate că mumiile şi scheletele se luaseră mai întâi de el. Poată că urma să iasă din ceaţă în orice clipă, cu pupilele albe şi fixe, cu capul răsucit într-un unghi ciudat. Fata clătină din cap, încercând să-şi alunge din minte reprezentările morbide.

Mâinile lui Flamel păreau să ardă cu flăcări verzi şi reci, iar ceaţa aceea umedă era puternic impregnată de mirosul de mentă. Pocni din degete şi străpunse negura cu scânteieri verzi. Valurile de ceaţă străluciră în culori ca smaraldul sau de un albastru marin, dar altminteri magia lui rămase fără efect. Alchimistul lansă apoi un glob mic de lumină verde direct în faţa a două schelete împleticite care

se conturau înaintea lui. Focul străluci peste ele, prefăcând în cenuşă resturile uniformelor confederaţilor. Continuară totuşi să înainteze, cu oasele pocnindu-le pe caldarâm, apropiindu-se de el, urmate de sute de asemenea arătări.

— Sophie, cheam-o pe Vrăjitoare! Avem nevoie de ajutorul ei.

— Dar nu ne poate ajuta, spuse Sophie disperată. A făcut deja tot ce îi stătea în putinţă. Nu i-a mai rămas nicio putere! Mi-a dat mie totul.

— Totul? suspină Flamel, aplecându-se pentru a evita un croşeu. Puse mâna chiar în zona intercostală a unui cadavru şi-l împinse, făcându-l să aterizeze din nou în mulţime, unde se prăbuşi cu zornăit de ciolane. Ei bine, Sophie, atunci pune mâna şi fă *tu* ceva să ne scapi!

— Ce? strigă ea.

Ce putea face împotriva unei armate de morţi ambulanţi? Nu era decât o fată de cincisprezece ani.

— Orice!

Din ceaţă se ivi un braţ mumificat, care o izbi peste umăr. Era ca şi cum ar fi lovit-o cineva cu un prosop ud.

Frica, repulsia şi furia îi dădură putere. Oricum, în momentul acela îi era cu neputinţă să-şi amintească măcar ceva din ce-o învăţase Vrăjitoarea, dar instinctele preluară controlul – sau poate că era vorba chiar despre cunoştinţele transmise de bătrână. Îşi lăsă furia să i se infiltreze în aură. Brusc, aerul se impregnă de mirosul puternic de vanilie, în timp ce aura fetei scânteia argintie. Ridicându-şi palma dreaptă până în dreptul feţei, suflă în degetele împreunate în formă de cupă, apoi îşi lansă răsuflarea captivă exact în mijlocul adunăturii de cadavre. Se formă o rafală de vânt de vreo doi metri, un uragan în miniatură, înălţându-se de la pământ. Absorbi morţii care se aflau în apropiere, cu pocnete şi cu scrâşnete de oase, apoi îi luă la învârtit pe cei risipiţi. Sophie aruncă un al doilea şi un al treilea glob de aer. Toate trei dansară şi se învârtiră printre schelete, croindu-şi drum în mijlocul lor. Descoperi că putea direcţiona sferele de energie doar uitându-se insistent în

direcţia dorită – ele o porneau ascultătoare într-acolo.

Brusc, din ceaţă răzbătu ca un ecou vocea lui Dee.

— Iţi place armata mea, Nicholas? Ceaţa înăbuşea sunetul, făcându-l imposibil de localizat. Ultima dată când am fost în Ojai – şi sunt peste o sută de ani de atunci –, am descoperit un cimitir micuţ încântător chiar în spatele Culmilor Celor Trei Surori. Oraşul care a fost construit acolo e de mult dispărut, dar mormintele şi conţinutul acestora au rămas.

Flamel se lupta din răsputeri, fiindcă pumnii curgeau din toate părţile, unghiile zgâriau şi picioarele se repezeau să lovească. Atacurile scheletelor sau palmele împărţite de mumii erau lipsite de forţă reală, dar ceea ce pierdeau la capitolul vigoare câştigau la cantitatea numerică. Pur şi simplu erau prea mulţi. O vânătaie începuse să i se întindă sub un ochi, şi pe dosul mâinii avea o zgârietură prelungă. Scatty se mişca în jurul lui Sophie, asigurându-i apărarea în timp ce aceasta controla mişcările elementelor aerului.

— Nu mai ştiu cât a funcţionat cimitirul acela. Dar, oricum, o sută de ani cu siguranţă. Şi n-am habar nici câte cadavre adăposteşte. Poate sute, poate mii. A, Nicholas, şi să ştii că le-am chemat pe toate.

— Unde-i ăsta? spuse Flamel scrâşnind din dinţi. Trebuie să fie aproape, foarte aproape, ca să-şi poată controla mortăciunile. Trebuie să aflu unde stă, ca să fac ceva.

Sophie simţi cum o inundă un val de oboseală şi, brusc, una dintre sfere îşi schimbă direcţia şi dispăru. Celelalte două rămase se clătinau dintr-o parte în alta, căci Sophie îşi pierduse energia fizică. Mai dispăru încă una, iar ultima rămasă îşi pierdea rapid puterea de acţiune. Epuizarea era preţul plătit pentru înfăptuirea actelor de magie, îşi dădu seama fata. Dar trebuia să reziste încă puţin; până să-şi găsească fratele.

— Trebuie să plecăm de aici!

Scathach o prinse pe fată de braţ, ajutând-o să se ridice. Mulţimea de schelete dădu să avanseze, dar Războinica le făcu să bată în retragere cu mişcări precise, bine

direcţionate, ale săbiei.

— Josh, şopti Sophie, epuizată. Unde-i Josh? Trebuie să-l găsim.

Ceaţa neutralizase glasul lui Dee, făcându-l să sune lipsit de intonaţie, dar veselia din voce fu evidentă când acesta le spuse:

— Şi ghici ce-am mai descoperit? Munţii aceştia au adăpostit în ultimii o mie de ani tot felul de creaturi, altele decât oamenii. Pământul pe care călcăm este presărat cu oase. Sute de cadavre. Şi, te rog să nu uiţi, Nicholas, că sunt, înainte de toate, un necromant.

Ursul care ieşise din masa compactă de ceaţă avea cel puţin doi metri înălţime. Şi, cu toate că pe scheletul lui mai atârnau petice de blană, era clar că murise cu mult timp în urmă. Oasele albe ca zăpada îi scoteau şi mai bine în relief ghearele ca nişte pumnale.

În spatele ursului apăru scheletul unui tigru cu dinţii lungi şi ascuţiţi ca un paloş. După care urmară o puma şi un al doilea urs – mai mic, de data asta, şi nu chiar atât de descompus.

— Un cuvânt al meu îi poate opri, tună vocea lui Dee. Vreau în schimb foile smulse din *Codex*.

— Nu, refuză Flamel cu hotărâre. Unde-i? Unde se ascunde?

— Unde-i fratele meu? strigă Sophie disperată, scoţând brusc un ţipăt, fiindcă o mână scheletică i se încâlcise în păr.

Scathach o tăie de la încheietură, dar palma continuă să-i atârne agăţată de păr ca o agrafă de păr ciudată.

— Ce i-ai făcut fratelui meu?

— Fratele tău îşi reconsideră poziţia. Cea pe care ai adoptat-o tu nu-i singura posibilă în acest conflict. Şi acum, dacă tot am băiatul de partea mea, singurul lucru de care mai am nevoie sunt foile acelea.

— Niciodată!

Ursul şi tigrul dădură iama în marea de cadavre, aruncându-le în lături, călcându-le în picioare, în

nerăbdarea lor de a ajunge la cele trei fiinţe vii. Tigrul fu mai rapid. Capul său scheletic şi lucios era uriaş, iar cei doi dinţi proeminenţi de jos aveau cel puţin vreo douăzeci de centimetri. Flamel se interpuse între fată şi creatură.

— Dă-mi foile, Nicholas, sau slobod aceste fiare asupra întregului oraş.

Nicholas căuta disperat în memorie o vrajă, ceva, care să oprească fiara. Acum regreta amarnic că nu studiase magia cu mai multă atenţie. Pocni din degete, şi o scânteie mică de lumină se aprinse pe pământ chiar în faţa tigrului.

— Asta-i tot ce poţi, prietene? Vai de mine, îţi pierzi puterile! Luminiţa aceea pocni şi prinse a se întinde pe pământ ca o pată răcoroasă şi verde ca smaraldul.

— E suficient de aproape ca să ne vadă. M-ar ajuta să-l pot zări şi eu. Laba dreaptă din faţă, scheletică şi totodată masivă a tigrului apăru în lumina verde. Şi rămase înţepenită. Animalul încercă să o ridice, dar fâşii subţiri de un verde lipicios îl ţineau prins de pământ. După care laba stângă păşi în lumină şi înţepeni şi ea.

— Ce părere ai, Dee, nu-s chiar aşa de neputincios, nu? strigă Flamel. Dar mulţimea de trupuri din spatele tigrului continua să-l împingă înainte. Brusc, picioarele sale osoase pocniră sec, proiectând fiara uriaşă în faţă. Flamel reuşi să-şi ridice braţele înainte ca monstrul să se prăbuşească peste el, cu gura căscată, din care se iveau dinţii lungi şi ameninţători.

— Rămas-bun, Nicholas Flamel, strigă Dee. Tot ce mai am de făcut e să-mi iau singur paginile de pe unde le-oi fi ţinând tu ascunse.

— Nu, şopti Sophie.

Nu se putea termina totul astfel. Ea fusese trezită la dimensiunea magică, iar Vrăjitoarea din Endor îi dăruise toată puterea, înţelepciunea şi ştiinţa ei. Trebuia să poată face totuşi ceva. Sophie deschise gura şi slobozi un ţipăt, cu aura scânteindu-i de un argintiu incandescent.

Capitolul Treizeci şi Nouă

Josh se trezi, ţipătul surorii lui reverberându-i puternic în auz.

Avu nevoie de câteva clipe până să-şi dea seama unde era: aşezat pe margina fântânii din Libbey Park, în timp ce în jurul lui masa compactă de ceaţă urât mirositoare se încolăcea, se mişca şi mişuna de schelete abia întrezărite şi de corpuri mumificate, îmbrăcate în zdrenţe.

Trebuia să ajungă la sora lui. La dreapta lui, chiar în mijlocul negurii de un cenuşiu întunecat, pocneau scântei verzi şi flăcări argintii, iluminând scurt ceaţa din interior, dezvăluind umbre monstruoase. Acolo era Sophie, împreună cu Flamel şi Scathach, luptânjdu-se cu aceste creaturi de coşmar. Şi el ar trebui să le fie alături.

Se ridică tremurând în picioare şi-l văzu pe John Dee stând exact în faţa lui.

Doctorul era înconjurat de un nimb galben bolnăvicios, care scânteia, pocnea şi şuiera, asemenea grăsimii puse la topit, răspândind o duhoare de rânced şi de ouă clocite. Bărbatul era cu spatele la el. Se sprijinea cu ambele mâini de zidul scund de piatră de deasupra ţâşnitorii din care Josh băuse puţin mai devreme. Dee analiza atent manevrele care se desfăşurau în stradă, concentrându-se aşa de puternic, încât ajunsese să tremure din cauza efortului de a controla şirurile aparent nesfârşite de schelete şi de fiinţe mumificate care se amestecau pe acolo. Acum, că stătea în picioare, Josh mai observă că această ceaţă era populată şi de alte creaturi. Vedea schelete ambulante de tigri şi de urşi, de pisici sălbatice şi de lupi.

Îi auzi pe Flamel strigând şi pe Sophie slobozind un ţipăt, şi primul său gând fu acela de a se năpusti spre Dee. Dar se îndoia că ar fi reuşit măcar să se apropie de el. Ce putea face împotriva acestui magician aşa de puternic? El nu era

ca geamăna lui: n-avea puteri supranaturale.
Dar asta nu însemna că era inutil.

Ţipătul lui Sophie eliberă un val de aer îngheţat care spulberă tigrul în mii de fărâme şi împinse îndărăt mulţimea de schelete. Ursul uriaş se prăvăli la pământ, strivind în cădere vreo câteva zeci de cadavre. Valul de aer înlăturase şi ceaţa pe o porţiune şi, pentru prima dată, fata îşi dădu seama de proporţiile înspăimântătoare ale confruntării. Nu era vorba despre zeci sau sute, ci despre mii de morţi ai Vestului Îndepărtat care mărşăluiau pe străzi îndreptânduse spre ei. Pe ici, pe colo, puhoiul de schelete era întregit de prezenţa rămăşiţelor osoase ale animalelor moarte care-şi dăduseră duhul în împrejurimile muntoase ale locului de-a lungul sutelor de ani. N-avea idee ce altceva ar fi putut face. Ultima încercare de a folosi forţele magice o epuizase de-a binelea, şi acum se îndrepta împleticindu-se către Scathach, care o prinse cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta mânuia sabia.
Flamel se clătina şi el pe picioare, obosit. Folosirea magiei îl secătuise şi îl îmbătrânise vizibil în ultimele câteva minute. Ridurile din jurul ochilor erau şi mai adânci, părul – mai rar. Scathach îşi dădu seama că nu mai avea mult de trăit.
— Dă-i foile, Nicholas, îl îndemnă ea.
Bărbatul dădu din cap cu încăpăţânare.
— N-o să fac asta. Nu pot. Mi-am dedicat întreaga viaţă protejării Cărţii.
— Cel care se retrage supravieţuieşte, îi aminti ea.
El clătină iar din cap. Se apleacă, trăgând cu sete aer în piept. Pielea lui căpătase o nuanţă de un galben bolnăvicios, iar pe obraji i se lăţiseră două pete de un roşu la fel de nesănătos.
— Asta-i excepţia de la regulă, Scatty. Dacă-i dau foile, atunci nu fac decât să rostesc sentinţa noastră de condamnare la moarte – şi totodată a lui Perry şi a întregii lumi.

Se îndreptă de spate şi se întoarse să înfrunte încă o dată fiarele acelea, într-un efort despre care toţi ştiau că va fi ultimul.

— Poţi s-o iei pe Sophie de aici?

Scathach clătină din cap.

— Nu pot şi să mă lupt cu ei, şi s-o duc pe ea.

— Poţi pleca de una singură?

— Cred că aş găsi eu o modalitate de scăpare, spuse ea cu precauţie.

— Atunci du-te, Scatty! Salvează-te! Du-te la ceilalţi Străbuni, ia legătura cu oamenii nemuritori, povesteşte-le ce s-a întâmplat aici, porneşte războiul împotriva Străbunilor Întunecaţi înainte de a fi prea târziu!

— Nu vă las pe tine şi pe Sophie aici, declară luptătoarea cu hotărâre. Rămânem împreună, până la capăt. Orice ar însemna asta.

— E timpul să-ţi dai duhul, Nicholas Flamel, strigă Dee din întuneric. O să am grijă să-i povestesc lui Perenelle acest episod în cele mai mici detalii.

Masa de schelete umane şi de cadavre de animale fu străbătută de un şuier prelung, la semnalul căruia se năpustiră toate înainte ca un singur trup.

Şi un monstru ieşi din ceaţă.

Uriaş şi negru, urlând sălbatic, cu doi ochi imenşi de un alb-gălbui şi cu mii de alţi ochi mai mici strălucindu-i, îşi croi drum prin mijlocul parcului călcând peste fântână, pe care o făcu una cu pământul, năpustindu-se asupra Doctorului.

Necromantul reuşi să se arunce pe-o parte înainte ca Hummerul negru să se izbească de zid, făcându-l praf. Se înţepeni cu botul în jos în rămăşiţele zidului, cu roţile din spate suspendate în aer, cu motorul pornit. Portiera se deschise, şi Josh coborî, având grijă pe unde pune piciorul. Îşi ţinea mâna pe piept, acolo unde centura de siguranţă îl strânsese prea tare.

Ojai Avenue era presărată cu resturi de schelete. Fără Dee, care să le controleze, nu erau decât o grămadă

imensă de oase.

Josh traversă strada poticnindu-se şi croindu-şi anevoie drum prin mulţimea de oase şi de zdrenţe. Îi pocni ceva sub picioare, dar hotărî instantaneu că era mai bine să nu se uite.

Brusc, morţii dispăruseră.

Sophie nu ştia ce se întâmplase. Se auzi un răget înfricoşător, un pocnet asurzitor de fiare lovite şi de betoane prăbuşindu-se, apoi se lăsă liniştea. Şi, în tăcerea aceea, morţii se prăbuşiseră la pământ ca iarba spulberată de vânt. Oare pe cine mai invocase Dee de data asta?

O siluetă se mişcă în ceaţa văluroasă.

Flamel îşi adună ultimele puteri într-o sferă de energie verde. Sophie se îndreptă de spate şi încercă să-şi adune ultimele puteri. Scathach îşi îndoi degetele. I se spusese mai de mult că avea să moară într-un spaţiu exotic; se întrebă dacă oraşul Ojai din ţinutul Ventura era destul de exotic pentru ca ea să-şi găsească sfârşitul acolo.

Silueta se apropie.

Flamel îşi ridică braţul, Sophie chemă vânturile, iar Scathach răsuci în aer sabia ştirbită. Josh ieşi din neguri.

— Am distrus maşina, îi anunţă el.

Sophie scoase un ţipăt de încântare. Alergă spre fratele ei, dar ţipătul i se transformă dintr-odată într-unul de groază. Ursul scheletic se ridicase de la pământ în spatele băiatului, cu labele pregătite să lovească.

Scathach sări, îl lovi cu putere pe Josh, îmbrâncindu-l din calea lui, făcându-l să se rostogolească până nimeri într-o grămadă de oase. Sabia Războinicei pară lovitura ursului, făcând să sară scântei în ceaţă. Lovi din nou, şi o labă de urs, la fel de mare cât braţul ei, ateriză prin aer.

Unul câte unul, animalele scheletice se ridicau în picioare. Doi lupi uriaşi, unul mai mult oase, celălalt cu resturi de carne putrezită pe el, se conturară din ceaţă.

— Pe aici! Pe aici!

Vocea Vrăjitoarei răsună peste drum şi un dreptunghi de lumină întrezărit prin uşa deschisă străluci în noapte. Cu

Scatty, care-l susţinea pe Flamel, şi cu Josh aproape târând-o pe soră-sa, traversară strada în fugă spre magazin. Vrăjitoarea din Endor îi aştepta în uşă, uitându-se orbită în noapte şi luminându-le calea cu un felinar de modă veche.

— Trebuie să vă scoatem de aici.

Închise uşa şi trase zăvoarele.

— Asta n-o să-i ţină deoparte prea mult timp, murmură ea.

— Ai spus… ai spus că ţi-ai pierdut puterile supranaturale, şopti Sophie.

— Aşa şi e. Dora le aruncă un rânjet, dezvăluind o dantură albă perfectă. Dar locul acesta nu şi l-a pierdut. Îi conduse prin prăvălie către o cameră micuţă din spate. Ştii ce face ca Ojai să fie un oraş aşa de special? întrebă ea. Ceva se izbi în uşă, făcând să zdrăngăne şi să sune toate obiectele de sticlă din casă. Este construit la o intersecţie a liniilor de forţă magnetică.

Josh deschise gura, începând chiar să repete ultima parte a enunţului bătrânei, când soră-sa i-o luă înainte:

— Liniile energetice care întretaie globul în toate direcţiile, îi şopti Sophie la ureche.

— Cum de ştii asta?

— Habar n-am; cred că m-a învăţat Vrăjitoarea. Majoritatea construcţiilor arhitectonice faimoase şi a aşezărilor antice din întreaga lume sunt înălţate în punctele de intersectare a acestor linii.

— Exact, confirmă Dora, părând evident încântată. Nici eu n-aş fi putut explica mai bine.

Încăperea micuţă era goală, cu excepţia unui dreptunghi mare proptit de perete, acoperit cu motive îngălbenite reprezentând *Epocile văii din Ojai.*

O serie de mai multe lovituri zgudui magazinul, sunetul oaselor izbite de sticlă sporindu-le nervozitatea.

Dora smulse şi aruncă la pământ nişte hârtii care acopereau o oglindă. Aceasta era înaltă de doi metri, lată de un metru şi vreo douăzeci, cu sticla murdară, pătată şi spartă pe alocuri, imaginile pe care le dezvăluia părând

uşor distorsionate şi confuze.

— Şi ştii ce m-a atras în primul rând la Ojai? adăugă ea. Faptul că şapte asemenea linii de forţă magnetică se întâlnesc aici. Ele formează o poartă de energie.

— Aici? şopti Flamel.

Ştia despre existenţa liniilor magnetice şi a porţilor energetice folosite de antici pentru a călători în jurul lumii într-o clipă. Dar n-ar fi crezut că mai exista vreuna.

Dora bătu cu piciorul în pământ.

— Chiar aici. Şi ştii cum poţi să foloseşti o asemenea poartă de energie?

Flamel dădu din cap a tăgadă. Dora se întoarse către Sophie.

— Dă-mi mâna, copila mea! Vrăjitoarea puse mâna lui Sophie pe suprafaţa sticlei. Foloseşti o oglindă.

Oglinda prinse viaţă imediat, sticla scânteind argintie şi curăţindu-se. Când se uitară în oglindă, nu-şi mai văzură propriile chipuri reflectate în ea, ci imaginea unei camere goale, asemănătpare cu o pivniţă.

— Unde-i asta? întrebă Flamel.

— În Paris, şopti Dora.

— Franţa. Bărbatul zâmbi. Acasă.

Şi, fără urmă de ezitare, păşi chiar prin mijlocul suprafeţei lucioase. Acum îl văzură în interiorul oglinzii. Se întoarse să le facă semn cu mâna.

— Urăsc porţile energetice, murmură Scatty. Îmi provoacă o stare de greaţă. Păşi prin poartă şi se rostogoli pe pământ lângă Flamel. Când se întoarse cu faţa spre gemeni, arăta de parcă mai avea puţin şi vomita.

Ursul scheletic se izbi în uşa magazinului, scoţând-o din balamale. Îl urmară îndeaproape lupii şi pumele. Obiectele din sticlă se rostogoliră la podea, oglinzile se crăpară, ornamentele se împrăştiară în timp ce tot mai multe fiare dădură buzna înăuntru.

Învineţit şi rănit, Dee se repezi în prăvălie, dând la o parte din drum animalele scheletice. O pumă se repezi la

el, dar o pocni peste bot. Dacă animalul ar fi avut ochi, i s-ar fi mărit brusc de stupoare.

— Prinşi în capcană, spuse el vesel. Prinşi, fără a avea cum să scape!

Dar, când păşi în magazie, îşi dădu seama că tocmai reuşiseră să fugă din nou. Îi trebui doar o fracţiune de secundă ca să depisteze oglinda înaltă, cu cele două chipuri aflate în *interiorul* ei holbându-se la el, cu bătrâna care stătea chiar lângă fată, apăsând cu mâna pe suprafaţa sticlei. Băiatul stătea mai la o parte, ţinând de rama oglinzii. Dee înţelese instantaneu despre ce era vorba.

— O poartă de energie magnetică, şopti el consternat.

Oglinzile fuseseră mereu folosite ca porţi. Undeva, în partea cealaltă a liniei magnetice, era o altă oglindă care le reflecta imaginea.

Bătrâna o apucă pe fată şi-i făcu vânt *prin* oglindă. Sophie se rostogoli la pământ la picioarele lui Flamel, apoi se răsuci să se uite înapoi. Buzele i se mişcară, dar nu se auzi niciun sunet. „Josh."

— Josh, porunci Dee, uitându-se insistent la băiat, stai pe loc!

Acesta se întoarse cu faţa către oglindă. Dar imaginile pe care ea le reflecta deveniseră deja confuze.

— Ţi-am spus adevărul despre Flamel, zise Dee repede. Tot ce avea de făcut era să-i abată atenţia pentru încă un minut sau două, până ce oglinda îşi pierdea puterile. Rămâi cu mine. Pot să-ţi trezesc puterile supranaturale. Să te fac puternic. Împreună, putem schimba lumea, Josh. Să readucem paradisul pe pământ!

— Nu ştiu…

Propunerea era tentantă, extrem de tentantă. Dar ştia că, dacă va trece de partea lui Dee, îşi va pierde definitiv sora. Şi dacă nu? Dacă Dee îi aducea la viaţă puterile magice, atunci ei aveau să fie iar la fel. Poate că doar astfel ar fi putut redeveni apropiat de sora lui geamănă.

— Uite, spuse Dee triumfător, arătând către imaginile şterse din oglindă, ţi-au întors spatele, te-au părăsit iar,

pentru că nu eşti unul de-ai lor. Nu mai eşti important pentru ei, nu-i mai interesezi.

Oglinda împrăştie o lumină argintie… şi Sophie păşi înapoi prin sticlă.

— Josh? Hai repede! spuse ea precipitată, fără a se uita la Dee.

— Eu… începu băiatul. Te-ai întors după mine.

— Fireşte că m-am întors! Eşti fratele meu. N-o să te părăsesc niciodată.

Apoi, luându-l de mână, împletindu-şi degetele cu ale lui, îl împinse prin sticlă.

Iar Dora răsturnă oglinda la pământ, făcând-o să se spargă în mii de cioburi. Se întoarse să-l înfrunte pe Dee şi-şi dădu jos ochelarii, dezvăluind cele două bucăţi de oglindă care-i ţineau loc de ochi.

— Ar trebui să pleci. Mai ai vreo trei secunde.

Dee nu reuşi să părăsească prăvălia înainte ca aceasta să explodeze.

CAPITOLUL PATRUZECI

O COMPANIE CINEMATOGRAFICĂ
PROVOACĂ RAVAGII ÎN
PITORESCUL OJAI

Ultimul dintr-o serie de filme de groază produse Enoch Studios a cauzat blocaje în trafic şi o stare generalizată de panică în centrul oraşului Ojai ieri după-amiază. Efectele speciale au fost puţin cam prea mult pentru unii dintre localnici, iar serviciile de urgenţă au fost luate cu asalt de telefoanele celor care pretindeau că morţii au părăsit cimitirul bântuind pe străzi.

John Dee, preşedintele companiei Enoch Films, o subdiviziune a Enoch Entreprises, şi-a cerut scuze în repetate rânduri pentru haosul creat, punând totul pe seama unei pene de curent şi a unei ceţe care i-a învăluit pe neaşteptate exact când se pregăteau să turneze o scenă din noua lor ecranizare. Purtătorul său de cuvânt a declarat: „Suntem convinşi că echipamentele şi efectele speciale au băgat oamenii în sperieţi, şi ne cerem scuze pentru asta”. Un alt incident corelat s-a produs atunci când un şofer aflat sub influenţa alcoolului a intrat cu maşina peste fântâna considerată monument istoric din Libbey Park şi peste pergola recent restaurată. Dee a promis că va readuce ambele construcţii la starea de glorie de altădată.

Ojai Valley News

MAGAZINUL LOCAL DE ANTICHITĂŢI
A FOST DEVASTAT DE O EXPLOZIE

O explozie provocată de o scurgere de gaze a distrus magazinul unei vechi localnice, Dora Witcherly, noaptea trecută târziu. O scânteie electrică a aprins substanţele folosite de proprietară pentru a curăţa, a lustrui şi a

restaura antichităţile. Domnişoara Witcherly se afla în magazia din spate în momentul exploziei şi a scăpat aparent nevătămată şi nu foarte afectată psihic de iminenta ei întâlnire cu moartea. „Când ai trăit atât de mult ca mine, nimic nu te mai poate lua prin surprindere”, a declarat ea. Femeia a promis că va redeschide prăvălia înainte de începerea vacanţei de vară.

Ojai Online

Capitolul Patruzeci şi Unu

În subteranele din Alcatray, Perenelle Flamel stătea întinsă pe patul îngust de campanie, cu faţa întoarsă către peretele din spate al celulei. Dincolo de gratii, pe culoar, auzea pocnetul sec făcut de labele sfinxului în mersul lui înainte şi înapoi pe dalele reci de piatră, iar aerul era încărcat de la mirosul ca de mosc specific şarpelui şi leului. În celulă era un frig patrunzător, şi firicele de apă înverzite de mucegai se prelingeau pe zid, chiar la câţiva centimetri sub ochii ei.

Unde era Nicholas?

Ce se mai întâmplase?

Femeia se temea, dar nu pentru ea. Faptul că încă mai era în viaţă însemna că Dee avea nevoie de ea într-un fel sau altul şi că, mai devreme sau mai târziu, va avea ocazia să dea din nou ochii cu ea. Şi dacă el avea un punct slab, acela era aroganţa, cu siguranţă. O va subestima... moment propice pentru ca ea să-l atace! Ştia ea o vrajă simpluţă, dar tare neplăcută, învăţată în depresiunea colinară a Carpaţilor din zona Transilvaniei, pe care o păstrase până acum special pentru el.

Dar unde era Nicholas?

Se temea pentru el şi pentru copii. Îi venea greu să-şi dea seama cât timp trecuse, dar, cercetând ridurile care-i apăruseră pe dosul mâinilor, bănuia că era mai bătrână cu vreo doi ani, ceea ce însemna că trecuseră de fapt două zile. Fără elixirul nemuririi, şi ea, şi Nicholas aveau să îmbătrânească cu câte un an în fiecare zi. Aşa se face că mai aveau mai puţin de-o lună până la o vârstă foarte, *foarte* înaintată.

Şi fără cineva care să li se împotrivească, Dee şi cei asemenea lui aveau să-i ajute pe Străbunii Întunecaţi să preia din nou controlul asupra omenirii. Şi atunci se va instala un haos general, iar civilizaţia oamenilor va fi sortită

morţii.

Unde era Nicholas?

Perenelle clipi ca să-şi alunge lacrimile. Nu voia să-i dea sfinxului satisfacţia de a o vedea plângând. Străbunii nu puteau decât să dispreţuiască sentimentele omeneşti; le considerau semnul supremei slăbiciuni. Dar Perenelle ştia că ele reprezentau de fapt forţa umană supremă.

Clipi din nou, şi-i trebui ceva timp să înţeleagă ceea ce vedea. Apa urât mirositoare care se scurgea pe ziduri se adunase formând o imagine. Se concentră, încercând să dea sens celor văzute.

Lichidul se răsuci şi se încolăci până ce deveni clară reprezentarea unui chip de om: Jefferson Miller, fantoma fostului gardian. Apa jucăuşă trasă câteva litere pe zidurile acoperite de mucegai.

„Flamel. Copii.”

Cuvintele persistară pe zid câteva secunde, după care dispărură.

„În siguranţă.”

Acum Perenelle fu nevoită să clipească de multe ori ca să-şi limpezească privirea. Flamel şi copiii erau în siguranţă!

„Ojai. Poartă de energie magnetică. Paris.”

— Mulţumesc, şopti Perenelle încet de tot în timp ce chipul lui Miller se dizolvă şi apa prinse a se prelinge din nou pe ziduri.

Avea atâtea întrebări să-i pună – dar măcar acum căpătase şi câteva răspunsuri: Nicholas şi copiii erau teferi. Era evident că ajunseseră în Ojai şi că se întâlniseră cu Vrăjitoarea din Endor. Se pare că ea le deschisese poarta energetică prin care ajunseseră apoi în Paris, ceea ce sugera, de asemenea, că Văjitoarea fusese dornică să-i ajute şi că o învăţase pe Sophie elementele de bază ale magiei aerului.

Perenelle ştiuse din capul locului că Dora nu va putea activa şi forţele supranaturale latente înlăuntrul lui Josh – dar în Paris, ca şi pe tot cuprinsul Europei, se aflau destui

Străbuni şi nemuritori care i-ar putea ajuta în acest sens, care îl puteau introduce şi pe Josh în dimensiunea magică şi care îi puteau antrena pe amândoi în ştiinţa ocultă a tuturor celor cinci elemente.

Se rostogoli pe spate şi se uită la sfinx, care era acum ghemuit dincolo de gratii, cu capul de om odihnindu-i-se pe labele uriaşe de leu, cu aripile strânse pe spate. Creatura îi zâmbi nonşalant, cu limba lungă şi despicată şuierând.

— Ei, ne apropiem de capăt, Nemuritoareo, şopti sfinxul.

Zâmbetul lui Perenelle era înfricoşător.

— Dimpotrivă, îi dădu ea replica. De-abia acum începe totul.

Sfârşitul cărţii întâi

Nota Autorului

Nicholas şi Perenelle Flamel au existat în realitate. La fel şi doctorul John Dee. Într-adevăr, toate personajele din *Alchimistul*, cu excepţia gemenilor, au la bază figuri istorice reale sau personaje mitologice.

Când am conceput iniţial ideea de bază a cărţii, plănuiam ca eroul să fie doctorul John Dee.

Acesta m-a fascinat întotdeauna. În perioada elisabetană, epocă insolită şi extraordinară, el a fost o figură de excepţie. S-a impus ca unul dintre oamenii cei mai străluciţi ai vremii sale, şi toate amănuntele privind existenţa sa care apar în *Alchimistul* sunt reale: a fost alchimist, matematician, geograf, astronom şi astrolog. El a fost într-adevăr cel care a decis data încoronării reginei Elisabeta I şi, ca membru al reţelei sale de spionaj, a semnat cu numele de cod „007”. Cele două zerouri simbolizează ochii reginei, iar semnul care seamănă cu cifra şapte a constituit marca distinctivă a lui Dee. Există dovezi care confirmă faptul că Shakespeare l-a conceput pe al său Prospero din *Furtuna* avându-l drept model pe Dee.

Seria de cărţi cu Alchimistul ca personaj principal a prins contur în imaginaţia mea şi în multele caiete care s-au adunat de-a lungul câtorva ani, şi mi se părea perfect logic ca ea să-i fie dedicată lui Dee. Pe măsură ce scriam alte cărţi, am tot revenit asupra ideii, adăugând tot mai multe informaţii, punând cap la cap toate mitologiile lumii şi creând astfel contextul extrem de amplu şi de complex al poveştii. Am continuat să cercetez locurile, să vizitez, să revizitez şi să fotografiez fiecare locaţie pe care intenţionam s-o folosesc în suita aceasta de romane.

Fiecare poveste pleacă de la o idee anume, dar personajele sunt cele care îi dau viaţă. Iniţial, am avut inspiraţia de a introduce între personaje pe fraţii gemeni. Povestea mea a fost mereu una despre un frate şi o soră,

căci, în termeni mitologici, gemenii sunt figuri aparte. Fiecare popor, fiecare mitologie are câte o istorisire despre ei. Pe măsură ce povestea mea înainta, au apărut o serie de personaje secundare, precum Morrigan şi Scathach, apoi Hekate şi Vrăjitoarea din Endor. Dar n-aveam încă eroul, mentorul, magistrul destinat gemenilor. Deşi un personaj de-a dreptul minunat, doctorul John Dee nu era omul *potrivit* pentru asta.

Apoi, într-o zi din toamna anului 2000, mă aflam la Paris cu treburi. E greu să te rătăceşti în acest oraş, atâta timp cât ştii unde e Sena – în plus, mai poţi vedea încă unul sau două elemente de marcă, precum Turnul Eiffel, biserica Sacré-Coeur sau catedrala Notre-Dame –, totuşi eu am reuşit această performanţă. Am plecat mai devreme de la Notre-Dame, am traversat Sena pe Pont d'Arcole, îndreptându-mă către Centre Pompidou şi, undeva între Boulevard de Sebastopol şi Rue Beaubourg, m-am rătăcit. Nu de-a binelea; aveam încă o vagă idee unde mă aflam, dar începuse să se lase seara. Am ieşit de pe Rue Beaubourg şi am intrat pe îngusta Rue du Montmorency şi m-am pomenit uitându-mă la un panou pe care scria: „AUBERGE NICHOLAS FLAMEL – Hotelul Nicholas Flamel". Iar pe faţada clădirii era o placă pe care scria că respectiva casă, în care locuiseră odată numitul Nicholas Flamel şi soţia lui, data din 1407, ceea ce însemna că era probabil una dintre cele mai vechi clădiri din Paris.

Am intrat şi am găsit înăuntru un restaurant foarte cochet, unde am şi luat cina. A fost pentru mine o experienţă insolită să mănânc în aceeaşi încăpere în care trebuie să fi trăit şi să fi lucrat legendarul Nicholas Flamel. Grinzile rămase la vedere din tavan păreau îndeajuns de vechi, încât să îndreptăţească presupunerea că erau aceleaşi din vremea lui Flamel. În pivniţa de sub podeaua pe care mi se odihneau picioarele, cei doi îşi păstrau probabil proviziile de hrană şi băutură, iar dormitorul lor trebuie să fi fost în camera micuţă aflată la etaj.

Ştiam câte ceva despre faimosul Nicholas Flamel. Dee,

care avusese una dintre cele mai impresionante biblioteci din Anglia, s-a aflat în posesia cărţilor lui şi i-a studiat opera.

Nicholas Flamel a fost unul dintre cei mai renumiţi alchimişti ai vremii sale. Alchimia reprezintă o combinaţie aparte de chimie, botanică, medicină, astronomie şi astrologie. Are o istorie îndelungată şi deosebită şi a fost practicată în Grecia şi în China antică, existând chiar convingerea că ea constituie baza chimiei moderne. Ca şi în cazul lui Dee, toate amănuntele furnizate în *Alchimistul* în privinţa lui Nicholas Flamel se întemeiază pe fapte reale. Şi deţinem suficiente informaţii despre el, datorită faptului că, pe de o parte, scrierile sale au fost păstrate şi, pe de altă parte, au fost mulţi care să scrie despre el în timpul vieţii sale.

S-a născut în 1330 şi şi-a câştigat existenţa ca anticar şi copist, elaborând scrisori şi copiind manuscrise pentru clienţii săi. Într-o zi, a cumpărat o carte deosebită: *Cartea Profetului Avraam.* Şi ea a existat în realitate, şi Nicholas Flamel ne-a lăsat o descriere minuţioasă a manuscrisului legat în piele, scris pe ceea ce părea a fi scoarţă de copac.

Însoţit de Perenelle, şi-a petrecut mai mult de douăzeci de ani cutreierând toată Europa, încercând să desluşească limbajul ciudat în care fusese elaborată cartea. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el în timpul acestei călătorii. S-a păstrat doar informaţia potrivit căreia, la întoarcerea sa în Paris, la sfârşitul secolului al XIV-lea, era incredibil de bogat. S-a răspândit repede zvonul că ar fi descoperit cele două secrete majore ale alchimiei în *Cartea Profetului Avraam:* modul de obţinere a pietrei filosofale, care transformă metalul obişnuit în aur, şi secretul nemuririi. Nici Nicholas, nici Perenelle nu au confirmat vreodată aceste supoziţii şi nici n-au dezvăluit felul în care ajunseseră atât de bogaţi.

Deşi amândoi au continuat să ducă o viaţă liniştită, fără pretenţii, au folosit sume mari de bani în scopuri caritabile, înfiinţând spitale, biserici şi orfelinate.

Potrivit documentelor, Perenelle a murit prima; la scurt timp după aceea, în 1418, a fost înregistrată şi trecerea lui Flamel în nefiinţă. Casa lor a fost vândută, şi cumpărătorii au scotocit tot imobilul, căutând bogăţiile ascunse. Dar nu s-a găsit nimic, niciodată.

Ulterior, la adăpostul întunericului, mormintele lor au fost profanate… şi atunci s-a constatat că erau goale. Fuseseră îngropaţi într-un loc ţinut secret sau nici măcar nu muriseră? Parisul s-a umplut de zvonuri, şi a început imediat să circule legenda nemuritorului Flamel.

În următorii ani au fost văzuţi în treacăt în diferite locuri din Europa.

Când am ieşit în seara cu pricina din Hotelul Nicholas Flamel, am aruncat o privire îndărăt la casa aceea străveche. Cu şase sute de ani în urmă, acolo a trăit şi a lucrat unul dintre cei mai faimoşi alchimişti ai lumii, un om care şi-a pus viaţa în slujba ştiinţei, care făcuse şi dăruise apoi o avere colosală şi a cărui locuinţă era păstrată de parizienii recunoscători, care ajunseseră să denumească şi câteva străzi după Nicholas şi soţia lui (Rue Nicholas Flamel şi Rue Perenelle, în arondismentul 4).

Un nemuritor.

Şi atunci, în clipa aceea, mi-am dat seama că mentorul gemenilor nu putea fi Dee: Sophie şi Josh trebuiau instruiţi şi protejaţi de Nicholas şi de Perenelle. Şi, pe când mă aflam încă în faţa casei lor, în acea seară rece de toamnă, toate părţile disparate ale cărţii s-au unit, ajungând să ia astfel formă *Secretul Nemuritorului Nicholas Flamel.*

Intrarea principală a Hotelului Nicholas Flamel (Auberge Nicholas Flamel) de pe Rue du Montmorency, Paris.

Autoritate recunoscută
în domeniul mitologiei
și al folclorului, Michael Scott
este unul dintre autorii
cei mai de succes din Irlanda.
Maestru al genurilor fantasy,
science-fiction, de groază
și popular, a fost elogiat
în paginile publicației *Irish Times*
drept: „regele încoronat
al stilului fantasy pe aceste insule“.

Când vrăjitorul John Dee fură *Codexul*,
vechea *Carte a Profetului Avraam*,
de la alchimistul Nicholas Flamel, doi frați gemeni
se trezesc prinși fără voia lor în această poveste.
Sophie și Josh Newman află că venirea lor pe lume
a fost profețită în *Codex* și că unul din ei are puterea
de a distruge lumea, iar celălalt, de a o salva.
Nimeni nu știe însă cum sunt împărțite rolurile și,
cu atât mai puțin, care va fi deznodământul...

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-410-2

www.rao.ro
www.raobooks.com